

Ai Bắt Nạt Ai ?

Cúc Tiên

Mục lục

Chương 1:

Chương 2:

Chương 3:

Chương 4:

Chương 5:

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 26 (Chính Thức)

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62: Kết Thúc Nhé!

Chương 1:

Nếu trước kia có một điều ước, tôi ước tôi có một trăm điều ước

Còn bây giờ, nếu có trăm điều ước tôi chỉ ước tôi có thể bắt nạt Trần Gia Kỳ dù phải chấp nhận bất cứ giá nào. Quả nhiên, điều ước đã thành hiện thực nhưng cái giá mà tôi phải trả là lấy thân báo đáp, làm vợ Trần Gia Kỳ

Mấy tuần trước, tôi có ghé qua nhà chị Tiểu Mai, tôi than vãn với chị thì bị chị lừ mắt bảo rằng “Thế mà hồi trước có đứa nào mỗi lần tới sinh nhật lại lẩm nhẩm là chỉ cần lấy được Gia Kỳ, em chấp nhận bất cứ giá nào mà, bây giờ than vãn gì nữa”

Đâu có, tôi ước thế bao giờ “Chắc chị nhầm rồi, em nói thế hồi nào?”

“Hừ, óc heo nhà em, quả là Gia Kỳ rất thương em, đến cả em nói câu gì nó cũng nhớ như in, chẳng bù cho em..đến bây giờ chị vẫn thắc mắc, tại sao người như Gia Kỳ lại đồng ý chịu lấy em..?”

Biết trước chị nói câu này, tôi không nên nhắc tới Gia Kỳ trước mặt chị cho xong

Dạo này, tôi rảnh tới mức không có chuyện gì làm, ông xã nhà tôi còn rảnh tới mức không có chuyện gì làm nên nói rằng hai vợ chồng ôn lại chuyện xưa. Hừ, không nhắc thì không sao, nhắc là bực cả mình! Tôi quắc mắt nhìn anh “Anh còn dám nhắc, hồi trước anh bắt nạt em suốt, thế mà có bữa em nhờ anh nấu cơm, anh lại kêu bận, như thế mà bảo là cho em bắt nạt anh đấy hử? Ông xã, anh nói xem?”

Anh thản nhiên trả lời “Ôi bà xã ơi, em có thấy ai như em không? Chồng em thì làm việc vất vả cả ngày lẫn đêm, em lại ác độc bắt nạt anh?”

Bắt nạt? Ôi trời ạ, nghĩ xem,khi anh cầu hôn tôi trước bao nhiêu con người, anh còn bảo rằng

“Yên tâm, chỉ cần cậu đồng ý làm vợ tôi, tôi sẽ cho cậu bắt nạt cả đời..”

Thế mà khi cưới xong, có kẻ nào đó lại lật lọng, đổi trắng thay đen, không những không để tôi bắt nạt mà còn lôi mama đại nhân nhà tôi ra làm bình phong. Mẹ tôi biết chuyện liền nhiệt tình đến nhà thăm hỏi con gái yêu, nhân tiện nhắc nhở một chút

“Gia Kỳ là người đàn ông tốt, không biết nắm giữ thì mất chồng như chơi đấy con”

“...” Tôi ầm ức không nói lên lời

Đúng lúc chồng tôi về, anh tỏ vẻ rất đáng thương “Đấy, mẹ vợ xem, vợ con cứ bắt nạt con thế này có khổ cái thân con không? Mẹ vợ, người phải làm chủ cho con, bằng không con sẽ dẫn Trang Ngọc bỏ nhà ra đi cho xem”

Anh dám tạo phản? Tôi lừ mắt nhìn anh

Mama đại nhân sau khi nghe một loạt ấm ức giả tạo của chồng tôi, trước khi ra về còn cảnh cáo

“Cô liệu cái thần hồn, mai mốt dám bắt nạt Gia Kỳ thì biết tay ta. Gia Kỳ, sau này Tiểu Khuê dám bắt nạt con, con cứ bảo ta, ta sẽ làm bảo hộ cho con”

“...”tôi

Tôi tức khí đập bàn đánh rầm một cái, cảm phần thét lên “Li hôn đi, ông xã”

Mặt chồng tôi bắt đầu nhăn lại, anh hậm hực tiến về phía tôi, bàn tay không ngoan ngoãn tóm chặt lấy eo, không khách khí cắn một phát vào má tôi “Bà xã, em lớn gan thật, em dám li hôn chắc?”

Hừ, không cần thách thức nhau, có tin li hôn luôn không? Tôi vênh lên thách thức

Về mặt chồng tôi có vẻ dịu đi, tôi cảm nhận được hơi thở nóng ran của anh đang phả vào cổ tôi. Anh ôm tôi thật chặt, nũng nịu “Bà xã, em đừng tỏ thái độ như vậy, Trang Ngọc nghe được nó sẽ sợ, ngoan, từ nay anh sẽ để cho em bắt nạt là được chứ gì..hì hì..bà xã..nóng giận ảnh hưởng tới thai nhi”

Híc..chỉ biết dùng chiêu này, báai báai phục

Nhưng suy xét cho cùng, nếu không phải yêu tôi, anh cũng không bao giờ lấy một đứa chẳng ra gì như tôi về làm vợ, lại còn chịu thiệt thòi để tôi bắt nạt. Mẹ tôi bảo rằng vợ chồng tôi như phường hề, kể cũng đúng. Vài ba bữa là lại có chuyện nhưng chỉ ít khi đối mặt với những sóng gió lớn lao trong cuộc sống, anh không bao giờ bỏ tôi, không bao giờ buông tay tôi, chỉ cần như vậy là đủ.

Tình yêu của anh lớn đến thế mà tôi lại luôn hẹp hòi bắt nạt anh, có lần, tôi cũng ái ngại hỏi

“Ông xã, em bắt nạt anh như vậy, có khi nào anh ngoại tình không?”

Anh chỉ vuốt má tôi một cái, bảo rằng “Câu đó anh phải hỏi em mới đúng, em mà dám ngoại tình, anh cho em biết thế nào là bà ăn chả, ông ăn nem”

Tôi cười “Vậy hả? Biết thế em yêu anh sớm hơn một chút thì có phải là được bắt nạt anh không? Tội nghiệp cho em từ nhỏ đến lớn toàn bị anh bắt nạt. Chẳng hiểu lúc đấy ngu ngu kiêu gì mà cứ nghe lời anh răm rắp, ngay khi nghe điện thoại của anh, tim em cũng nhảy vọt lên vì sợ..”

“Em thì tội nghiệp cái gì, anh mới là người thảm thương đây! Trần Gia Kỳ anh đây đẹp trai ngời ngời, bo đầy cực chuẩn lại thông minh, học giỏi, ngày nào cũng có một đồng thư tình gửi đến, thế mà anh lại say nắng phải em”

Tôi tò mò hỏi “Vậy, anh say nắng em từ bao giờ”

Anh ôm cầm suy tư “Uhm...chắc là khi bắt đầu lên cấp ba thì phải, chẳng phải hồi đó anh gọi điện bảo em đến nhà anh dọn dẹp sao? Bữa đó nhìn em ngủ ở ghế trông ngu chết mất, chính lúc đấy anh bị sét đánh tèm nhem luôn..”
Gọi điện???

Chương 2:

Ummm..hình như lúc đó

“Alo! Cho cậu 5p tới nhà tôi, bằng không, tôi cam đoan chưa đầy 10s toàn bộ bài kiểm tra sinh động của cậu sẽ được trưng bày trên youtube, không chỉ bà mẹ yêu quý của cậu được chiêm ngưỡng mà toàn thế giới cũng sẽ cảm động đến rớt lệ”

Tôi chưa kịp định thần thì đầu dây bên kia đã ngắt máy!

Vốn thuở nhỏ tính tình tôi đã vô cùng tốt, sau khi lớn lên lại tốt vô cùng do vậy, tôi sẽ không bao giờ nổi nóng với kẻ nào đó khiếm nhã phá phĩnh giấc xuân nồng thiếu nữ. Tôi nhìn điện thoại một cái rồi nhanh tiêu hóa hết, hừ Trần Gia Kỳ

Cổ lết thân xác đáng thương của mình ra khỏi giường, uể oải vệ sinh cá nhân. Nhìn vào gương, tôi không khỏi giật mình, hix, tôi đây sao? Đầu tóc rối bù như bị quạ đánh, hai mắt thâm quầng, nếu mà đem so mắt tôi với gấu trúc Tứ Xuyên (Trung Quốc) thì tôi cam đoan chúng phải nghiêng mình trước cặp mắt xinh xắn của tôi

Trên thực tế tôi cũng không muốn như thế nhưng mai là chủ nhật nên tối qua tôi quyết định đọc truyện xuyên Việt, bất chấp không gian, thời gian, mãi tới gần 5h tôi mới bắt đầu chớp mắt

Liếc đồng hồ, vội vàng búi tóc lên, xỏ đôi sandal rồi ba chân bốn cẳng cưỡi con ngựa sắt đến nhà hân. Máy người đi đường sao cứ nhìn tôi hoài vậy trời, chẳng lẽ nhìn tôi lúc này giống sinh vật ngoài sao hỏa hay là cô gái dân tộc thiểu số?

Kettttt

Lao thẳng xe vào trong,vội vàng dựng xe và chạy thẳng vào trong nhà
Khuôn mặt hoàn mỹ không chút tì vết, cặp mắt nhìn có chút xa xăm thâm hiểm, đặc biệt khi cười, ánh mắt ấy toát lên sự dịu dàng khiến người ta ngây ngốc, sẵn sàng rơi vào cạm bẫy mà hắn đặt ra.

Tôi dẫm chân huỳnh huých trên đất tỏ ý bức bối “Hừ, không phải ngày tận thế lại càng không phải ngày từ trần của Lapeleon, cậu gấp cái gì chứ, mới bảnh mắt ra...”

Hắn nghiêng đầu nheo mắt nhìn tôi, lạnh lùng nói

“Lề mề quá, 7 phút 15 giây!”

Tôi ngáp ngáp, chỉnh đốn lại xương cốt. Một mỗi cả đêm mà không được yên thân, tên này quả là Diêm La Vương tái thế. Không phải là do bộ não của tôi chậm chạp mà tôi đây không hiểu lí do mama đại nhân nhà tôi lại có thể từ bi hỉ xả, cứu vớt chúng sinh, thu nạp tên yêu nghiệt này làm đệ tử, sau đó truyền thụ lại toàn bộ kinh nghiệm lâu năm cho hắn. Ta khinh!

Hừ, hắn ta có gì tốt mà được ưu đãi tới vậy?

Đẹp trai ấy à??? Uhm, nhìn cứ ngu ngu sao ấy, haizz.. vậy mà toàn bộ nữ sinh ở trường lại sùng bái tên yêu nghiệt này tới mức phong hắn là nam vương!

Chị gái tôi thì bảo nếu so hắn với nam tài tử xứ Hàn thì chắc chắn nam tài tử phải xách dép cho cậu ta.

Mama đại nhân có tuổi rồi,bà chỉ nhoén miệng cười bảo rằng “Gia Kỳ của chúng ta chỉ hận không thể đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp cho bọn đàn ông trên thế giới phải nổ đom đóm mắt”..bất công quá!

Thông minh ư? Nếu so hắn với nhà bác học Anh-Xtanh thì chắc chắn hắn phải là thảm chùi chân cho ông ấy, thế mà mama đại nhân lại bảo “Nó không thông minh như Anh-Xtanh nhưng chí ít nó cũng không bao giờ làm cha mẹ thất vọng như con đâu, để ta biết con đối xử tệ bạc với Gia KỲ, ta cho con vào vạc đấy”

Đấy..nghe mấy câu này mà đau lòng, ai cũng tâm đắc hắn lên tận trời xanh, thậm chí, mấy đài truyền hình còn chạy đôn chạy đáo, năn nỉ tới mồn đầu lưỡi, thế mà có kẻ lại kiêu ngạo, nói rằng

“Lên tivi có gì vui, chẳng thà tôi ngồi đây sai vặt cậu còn sướng hơn”

A phi! Kẻ như hắn mà cũng có người chạy theo tôn sùng như thánh nhân. Còn tôi thì vô cùng đáng thương a!

Hồi nhỏ, tôi, chị Mai, và hắn cùng đi ăn kem, tôi thích nhất là vị chuối thế nên tỏ ánh mắt đáng thương nhất.Tôi khốn khổ mút mút đầu thìa, nhìn chăm

chăm vào ly kem của chị

“Ăn chuối không tốt cho dạ dày đâu, để em ăn dùm cho nha”

Trong giây phút chờ đợi ấy, kẻ vô lương tâm nào đó vội dặt luôn từ trên tay chị Mai, đã thế lại còn mặt dày tới mức đưa ra lí lẽ vô cùng hùng hồn

“Ăn chuối không tốt cho dạ dày, nhưng ăn kem chuối lại rất có lợi, Tiểu Mai đã không ăn thì tôi xin”

Hix! Vậy là hăn chén hết cả ly kem mà không phần tôi một miếng, tham ăn!

Từ bé đã bị hăn bắt nạt thành thói quen. Lớn hơn một chút thì vẫn bị hăn bắt nạt nhưng với cường độ ít..bây giờ lớn rồi, tôi quyết sẽ có ngày nào đó đảo chính! Lật đổ chế độ chiếm hữu nô lệ, trả lại tự do cho bản thân

Đả đảo, đả đảo!

Thế là tôi làm cuộc đảo chính. Hôm đó, tôi quyết định hẹn hăn ở cổng trường nói chuyện. Vừa thấy dáng đi kệnh kiệu, mặt cứ căng căng phát ghét đi về phía mình, tôi bình tĩnh nhìn hăn thăm tra xem bữa nay tâm trạng hăn có tốt không. Đàm phán là lĩnh vực rất nhạy cảm, cho nên khi đàm phán cần phải giữ thái độ điềm tĩnh, tinh thần không được căng thẳng.

Hăn ngược nhìn tôi, hai mắt đối kháng, sau đó tôi lấy sự can đảm bình sinh nói với hăn

“Tôi sẽ không để cậu bắt nạt nữa đâu”

Tưởng chuyện đã xong, ai ngờ hăn ton hót, xu nịnh trước mặt mama đại nhân khiến tôi một phen điêu đứng.

Mama đại nhân lườm tôi ca rằng “Bé như vậy đã không nghe lời thì lớn lên làm lên trò chống gì,? Mai một phải nhất nhất nghe lời Gia kỳ biết chưa? Dám trái lệnh ta cho con vào ngục!”

Hức...vậy là cuộc tổng khởi nghĩa đại bại trong tay yêu nghiệt, cho nên bây giờ tôi đang phải gánh chịu hậu quả

“Còn không mau đi làm bữa sáng cho tôi, cậu định trốn việc hả?” hăn ta lạnh lùng “hừ” lên một tiếng rồi ném thẳng tập báo lên ghế

Biết gì không, nếu có cỗ máy thời gian của Doraemon, tôi cam đoan sẽ đánh cho hăn tơi bời hoa lá rồi dùng cỗ máy thời gian, trở về quá khứ đánh hăn hoa lá tơi bời, dùng áo tàng hình trốn mất hút để phòng khi mama đại nhân hỏi tội...chep....rất tiếc..cuộc đời sao có thể cay nghiệt như bố dượng chứ!

Tôi đành cam nín đi chuẩn bị bữa sáng, sau đó tranh thủ lúc hăn không để ý xới tái mấy miếng sandwich ngon nhất rồi tiếp tục công việc của mình

Hăn vừa tắm xong. Trên người còn vương lại mùi của sữa tắm. Mái tóc

kia chưa được lau khô hoàn toàn, vẫn còn chút nước vương lại trên áo phông. Hẳn bình thân ngồi xuống, chân vắt hình chữ ngũ bình thân nhiên lấy ly cà phê, nhấp một ngụm sau đó mới động tới phần sandwich. Lòng mào đen cong cong đang giãn ra bỗng khép lại, hẳn liếc tôi, nghi ngờ

“Tiểu Khê, đừng nói với tôi cậu ăn hết hai chiếc sandwich rồi nha?”

Ách, sao hẳn biết tôi ăn vụng, không lẽ trong lúc tôi ăn hẳn đã nhìn thấy

Hẳn đá ghế đứng lên, từ từ tiến lại phía tôi rất nhẹ. Tay phải dơ lên..không lẽ hẳn định tát tôi? Cũng may chị đây là chủ tướng CLB karate ở trường nên phản xạ rất nhanh. Tôi tiếp chiêu, tay phải đỡ lấy tay trái của hẳn hất ra

Ồi!

Ai da, tay phải của tôi nhanh chóng bị hẳn khoá lại phía sau, tay trái bị áp mạnh vào tường nên không thể làm gì được. Tôi lúc này mới nhớ rằng hẳn trước đây đã học võ trước cả tôi, hơn nữa lại do mama đại nhân anh minh thần võ, nổi tiếng một thời dạy dỗ, làm sao hẳn có thể để tôi chiếm vị trí thượng phong

Tôi căm phẫn nhìn hẳn.

Bản cô nương đây dù sao cũng bị người bắt quả tang, muốn chém muốn giết thì tùy!

A!

Hẳn chỉ nhẹ nhàng chạm vào khoe miệng của tôi, đánh mặt dạy dỗ

“Lần sau chú ý một chút, ăn vụng thì phải chùi mép!”

Tôi ngẩn người

Hóa ra là có mẫu bánh sót lại, nếu biết hẳn không đánh thì tôi đã ăn hết chỗ sandwich kia rồi..tiếc quá!

Hẳn lại nói tiếp “Tôi đâu có tranh ăn với cậu, làm gì mà cậu cứ như thế nạn nhân của trận đói năm 1945 vậy?”

Trơ tráo thật, câu đấy mà cậu cũng nói được sao? Nếu không phải vì cậu mới sáng sớm đã bắt tôi lao khỏi giường, năng lượng chưa kịp nạp thì làm sao mà làm việc. Cậu mà không tranh ăn với tôi ư? Thế đũa nào hôm trước khi tôi mua bánh ngọt thì ăn tới bến, đến vụng bánh cũng không thềm chứa lại, còn dám nói tôi? Hứ

Chương 3:

Nhìn cái bản mặt đại thiếu gia của hần chỉ chăm chăm tìm kiếm việc sai vặt, biến tôi thành ô sin cao cấp, bắt làm việc này, việc kia, trông thật ghét!

Không hiểu sao, vẫn có mấy đứa mất trí vẫn thường xuyên học đòi cổ nhân tiền bối viết thư tỏ tình ướm át. Vào dịp Noel, trong khi tôi đang chật bóp từng đồng mua mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình thì có mấy đứa nào ngấm H₂O, mất công chuẩn bị kĩ lưỡng quà thì kẻ nào đó lại thẳng tay quăng vào sọt rác. Tính tôi tiết kiệm nên mặt dày bảo hần thay vào việc vứt đi thì cho tôi là xong.

Bữa nay, mới sáng sớm tinh thần yêu lao động cũng tăng vọt lên tôi chịu khó dọn dẹp nhà cửa một chút, nhờ mama đại nhân nhà tôi về lại kêu nhà không bằng chuồng heo thì ồm ồm

Châm ngôn liệt nữ của tôi là trên đời này không sợ bất cứ thứ gì, bất cứ ai...và mama đại nhân chính là trường hợp ngoại lệ, thế nên, biết điều một chút vẫn là dễ sống

Gia Kỳ nhìn tôi cháy mặt rồi lên tiếng cảm thán như phát hiện ra điều gì. Hần nhìn tôi rồi suy luận

“Mắt thâm cuồn, mặt mày hốc hác, này Tiểu Khuê, đừng nói với tôi đêm qua cậu lại thức cả đêm đọc tiểu thuyết nha?”

Điều bộ của hần trông dễ ghét không khác gì mama đại nhân khi phá án, thật khó chịu. Nhưng tên này được cái, đoán trúng phóc. Tôi đành gật đầu thú nhận

“Uhm, làm sao đâu?” đó là thói quen của tôi gần đây

Hần có vẻ bức bối, dùng sức đẩy tôi ngồi xuống ghế, bảo rằng

“Cậu bỏ chối xuống, ngồi xuống ghế nghỉ đi, để tôi làm cho?”

Ái dà, bữa nay sao mà hần có lương tâm thế? Không lẽ sắp có sự kiện gì chăng?

“Đừng nhìn tôi như vậy, chẳng qua tôi không muốn có lỗi với mẹ cậu, hơn nữa, để dành sức lát còn đi đón Tiểu Mai...”

À, thì ra là sợ mất điểm trước mặt chị Mai, thế mà tôi lại tưởng lương tâm hần trời dậy, cơ mà ta thích, ha ha ha

Hả, chị Mai sắp về, sao chuyện quan trọng như thế chị không nói với tôi mà lại nói với hần nhỉ? Không lẽ giữa hai người này có gì mờ ám??? Không lẽ. hần ta thích chị Mai??

Haizzzz, nhưng chị Mai không thể quá đáng thế chứ, trọng sắc khinh em gái, không coi tôi ra gì, làm như tôi là người dưng. Tôi bắt đầu thấy tức giận ghen ứ nên tận cổ, trào nên lưỡi, khó chịu! Nếu mà cảm thấy coi tôi như vậy

thì tôi cũng chẳng dư hơi đi đón chị, thôi thì hăn đã nổi máu anh hùng thì tôi giúp hăn thực hiện một chút. Hơn nữa tôi cũng buồn ngủ quá (* ngáp ngáp*)

Leo tót lên ghế, tôi ôm ghì lấy cái gối, gác chân lên ghế

“Gia Kỳ, nói nghe nha, chị Mai cái gì cũng tốt chỉ không tốt ở chỗ quá hiền lành, tôi thấy bản chất cậu không tệ thôi thì khi nào chị ấy xuống máy bay, cậu đi đón chị là được, đâu nhất thiết cần bóng đèn như tôi đi cùng, mất thể diện lắm”

“Cậu bận gì à?”

Tôi hất tay xùy một cái “Bạn học Gia Kỳ này, ai bảo chỉ số IQ cao là tốt, thành thử chỉ số EQ mới tệ đến vậy!” Điều bộ như giáo viên chuyên nghiệp “Tôi bảo cậu đi vì nếu hai người chúng ta đi sẽ tiêu tốn tiền xăng xe, mà xăng bây giờ đắt, thôi, vì tinh thần yêu môi trường, bảo vệ tương lai của con cháu sau này, tiết kiệm xăng dầu là hành động đẹp, tôi thấy bản thân mình nên ở nhà, hơn nữa, thanh niên bây giờ khác ngày xưa, người có tuổi như tôi không nên đi theo làm gì, Gia Kỳ à Gia Kỳ, cậu tha cho bộ xương già 17 năm tu dưỡng của tôi đi, tôi cảm ơn cậu”

Hăn ta “hừ” mấy tiếng rồi tiếp tục công việc.

Tôi nằm trên ghế sofa nhìn hăn làm việc. Phải công nhận hăn rất đẹp trai, đến chính bản thân tôi cũng có chút ghen tị. Sao hăn lại có thể đẹp trai đến vậy? Gớm, con trai gì mà trắng ời là trắng, hix, trắng hơn cả tôi

Đôi mắt đen thẫm có lúc hững hờ, có lúc lạnh lùng khiến người ta bị thu hút ngay từ cái nhìn đầu tiên. Sống mũi cao cao, làn môi mỏng đang mím chặt lại, thỉnh thoảng hăn có nhăn mày một chút, nhìn hăn mà tôi cứ ngỡ là thiên thần được phái xuống

Đọc mấy cuốn tiểu thuyết tôi mới ngấm ra rằng, quả nhiên khi đàn ông đang làm việc thì có sức hút vô cùng quyến rũ a, đặc biệt với kẻ được coi là mỹ nam như hăn

Cứ như vậy, tôi ngấm hăn rồi cũng không biết thiếp đi tự bao giờ

Ta yêu một mỹ nam tuyệt vời, với một đồng quà lạ và một chiếc xe ga..và tôi cũng yêu anh, và anh cũng yêu tôi, yêu tôi thật nhiều, yêu tôi cực liều..

Hừ, đang ngủ, ai gọi thế không biết, tôi khua khua tay với lấy điện thoại bấm nút nghe

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời đang buồn ngủ, xin quý khách vui lòng gọi lại sau hoặc chuyển qua messages..!”

“Tớ đây!”

Ủa, bạn của tôi có người tên là “tớ” sao? Chưa từng nghe qua nha

Tôi ngồi dậy, phi thẳng chiếc gối về phía trước (theo thói quen), gãi đầu,

vuốt mặt cho tỉnh táo. Liếc đồng hồ thì bây giờ đã là 18h30, xem ra tôi ngủ cũng được khá lâu rồi, chắc tại thức khuya quá

“Ừ, bạn học tớ à, bạn gọi tôi có chuyện gì đặc biệt không?” tôi ngáp ngáp

“Tiểu Khuê à Tiểu Khuê, tôi nói cậu nghe nha, làm người thì nên thật thà một chút, gian dối mai mốt xuống địa ngục bị cắt lưỡi đấy” giọng nói vẫn vang lên trong điện thoại

Có chuyện gì nhỉ?

“Chuyện gì mà bạn bảo tôi gian dối”

“Cậu có dám nói rằng cậu không thích Quang Quý không? ...”

Nào tôi bắt đầu lên dây cót, để xem, Quang Quý là thằng nào mà có đưa lại gọi điện thoại chửi ghen

Chờ chút...Quang Quý..nghe quen quen.à à..bạn cùng lớp, ngồi cùng bàn, học chung từ thời chưa biết môn Hóa

Tôi nhận ra kẻ đang nói chuyện với tôi không ai khác, chỉ có thể là con nhỏ là Như Lâm lớp 11a3

Chả trách khẩu khí lại khác người tới vậy.

Tôi đưa tay ngáp miệng, nói “Như Lâm, nghe tớ nói này, tớ tuy không học chung lớp với cậu nhưng chúng ta học chung dãy nhà nên tôi coi cậu là bạn, cậu cũng nên coi tôi là bạn chứ, đã là bạn thì tôi không thích nhai chung cỏ. Hơn nữa, tôi với Quang Quý ngồi cùng bàn, quan tâm một chút thì bị gọi là yêu,với lại cậu với Quang Quý đã có gì với nhau đâu mà nổi máu Hoạn Thư với tôi, cậu thật vô lí!”

Tôi tắt máy và phi thẳng điện thoại vào góc nhà, chẳng thèm nghe con nhỏ kia cầu nhàu, điếc cả lỗ tai

Chết tiệt! Vừa ngủ dậy ..., mà kể cả tôi với tên Quý kia có gì gì đi chẳng nữa thì đâu tới lượt cô ta quản, đúng là rảnh rồi sinh nông nổi, bày đặt học tập Hoạn Thư, hứ

Tôi khẽ vươn vai, tinh thần ít nhiều cũng được lấy lại.Lợm cái gối trả về vị trí ban đầu, tiến về phía góc nhà xem em đế yêu đã chết chưa? À há, chỉ mới vỡ màn hình, vẫn dùng ngon, biết thế ném mạnh một chút rồi xin mẹ mua iphone 5 dùng tạm

Nhìn xung quanh nhà chẳng có một ai, chắc là Gia Kỳ đã đi đón chị Mai nên tôi không có chuyện gì làm, đi phượt chút át

Đi loanh quanh mà chẳng có chuyện gì vui, đời đúng là chán chết! Tôi đứng xoay gót một lát nghĩ ngợi.À, có trò vui rồi, tôi biết tôi nên làm gì để xả xì trét rồi, ha ha

Lôi điện thoại ra, tìm một số trong danh bạ, tôi vuốt lại mặt, giả giọng con

gái nhà lành

“Quang Quý hả, tối nay cậu rảnh không, chi bằng tôi với cậu đi coi phim đi, hình như có phim mới ở rạp quốc gia”

“....”

“Được, đến luôn đón tôi đi, cho cậu 15p ” tôi ra lệnh

“....”

Xem ra, trò chơi thú vị nhất trên đời này không phải duy nhất ở khu vui chơi mà trò vui nhất là khiến đứa làm mình cái phải nổ đom đóm mắt, ha ha

Tôi không phải thánh nhân, trái tim tôi cũng không nhân hậu, dám cảnh cáo tôi ư?. Tôi sẽ khiến con nhỏ Lâm kia tức ói máu, mắt nổ đom đóm hột soàng cho bõ ghét

Bay thẳng vào dùng nhờ nhà vệ sinh nhà Gia Kỳ, tôi chải tóc, rửa mặt rồi nhanh chân đi ra cửa. Vừa mới xỏ được chiếc dép thì có tiếng chuông cửa, chắc là Quý đã tới

Không hổ danh vua tốc độ, báai phục, báai phục

Tôi không kịp đi chiếc dép kia mà cầm luôn đi ra mở cổng

“Tiểu Khuê!”

Tôi ngỡ ngàng nhìn người con gái trước mặt mình.

Khuôn mặt trái xoan, mái tóc mềm mại ôm trọn khuôn mặt toát lên sự dịu dàng. Đặc biệt là hàm răng trắng muốt với chiếc răng khểnh, mỗi khi cười khiến toàn bộ nam sinh chết điều đứng, nữ hoàng NO.1, chị gái thân thương bao năm xa cách của tôi: Tiểu Mai

Tôi như con cún nhỏ sà vào lòng chị, ôm chặt lấy chị mà mắt không khỏi cay cay. Mấy năm không gặp, chị vẫn xinh đẹp như ngày nào nhưng hình như chị gầy đi thì phải, chắc mấy năm nay chị học hành vất vả lắm đâu có như tôi suốt ngày đi chơi lông bông, học hành chểnh mảng

“Chị..” Tôi xúc động gọi “Chị à, nhớ chị chết mất thôi!” chỉ vào mặt mình, tôi kể lể “Đấy, biết chị sắp về khiến em mất ngủ, mặt mày hốc hác, đấy, chị có được đưa em gái như em phải tu bảy kiếp đấy nhé”

Phụt!

Hắn kích động cười tới mức hai vai rung lên, bàn tay không quên bóp mũi tôi

“Tiểu Mai, đừng nghe cậu ta nói bậy, Tiểu Khuê ấy à, thức khuya đọc truyện xuyên Việt, bảo đi đón cậu lại còn lí sự”

Tôi hất tay Gia Kỳ ra, xoa lại mũi mình xem có bị méo mó không rồi bắt đầu thuyết trình

“Chị à, cậu ta mới là nói bậy đó nha, em ngoan lắm! Chị xem, em nghe

lời chưa, chị bảo quan tâm đến cậu ta thế là là chịu khổ, chịu sở quan tâm tới cậu ta mấy năm liền không hề than vãn câu nào, chị thấy có nên thưởng gì cho em không?”

Chị Mai nhoẻn miệng cười, chỉ vào vali công kênh Gia Kỳ đang xách
“Quà ở trong đó, vào nhà rồi lấy”

Chương 4:

Ọc ọc

Ái da, bụng tôi bắt đầu biểu tình, tôi nhăn mũi

“Trong vali có gì ăn không, em đói chết mất”

Hắn ta nhìn tôi rồi phán

“Có chút bánh ngọt trong vali nhưng cho Milu, không phải cho cậu”

Hừ, tên khốn, không cho thì thôi, việc gì phải so tôi với Milu nhà cậu
Ting! Ting!

Thôi chết, sao cậu ta đến rồi, chị Mai đang ở đây mà biết tôi dám đi lông bông, cam đoan chết chắc. Tôi vội cười hì hì với chị, định lấy lòng một chút thì tên xấu xa Gia Kỳ kia không khách khí bảo “Cậu đừng nói với tôi là cậu định ra ngoài chơi nha” Quả nhiên, hắn ta đi guốc trong bụng tôi Tôi đành niềm nở ton hót “Vớ vẩn, gái ngoan là gái không đi chơi tối”

Hắn vuốt cằm liếc tôi “Vậy hả? Sao tôi lại không biết từ bao giờ Tiểu Khuê là gái ngoan? Tiểu Mai, cậu thấy đứa em gái của cậu chưa? Ngoan ghê!”

Không cần mĩa mai nữa, cùng lắm là ở nhà.

Ting! Ting!

Tiếng chuông cửa lại bất thần réo lên không ngớt, tiêu rồi!

Gia Kỳ định ra mở cổng thì bị tôi chặn lại “Để tôi..để tôi mở cho, ha? Cậu đi đường mệt rồi!”

Gia Kỳ đẩy tôi sang một bên, tia mắt cảnh giác “Cậu dấu tôi chuyện gì phải không?”

Tôi méo mặt “Đâu có” kéo tay Gia Kỳ năn nỉ “Thôi, để tôi mở cửa cho”

Nói rồi tôi lao với tốc độ bàn thờ ra ngoài cổng

Là Quang Quý thật, may mà hắn không ra không thì khốn đốn “Đi chứ?”
Quang Quý hất hàm hỏi

Giọng nói lạnh lùng quen thuộc kia lại réo lên “Tiểu Khuê, ai thế?”

Tôi nhanh trí đáp “Nhân viên thu tiền nước ý mà” Đương nhiên tôi không quên bịt miệng Quang Quý lại, nói nhỏ vào tai cậu ta “Xin lỗi, bố tôi mới về nên không thể ra ngoài xem phim được, mong cậu thông cảm..”

Một hồi giải thích với Quang Quý, tôi vội đi vào nhà thì bất ngờ thấy Gia Kỳ đang đứng tựa đầu vào cửa, khóe miệng cong cong hình bán nguyệt khẽ nhếch lên “Ái da, tôi lại có diễm phúc được làm bố của cậu cơ?”

Tôi biết hắn đang nói gì nên tốt nhất là im lặng coi như bị điếc.

Ọc! Ọc! Nhà người lại biểu tình rồi, chờ chút!

Chẳng thèm để ý đến kẻ nào đang sa sầm mặt mày, tôi vội lục vali xem

còn gì cho vào bụng không, cũng may còn chút đồ ăn lót dạ. Ăn hết cả bánh mà vẫn thấy đói, tôi tươi cười nhìn hăn “Tiểu Mai đang nấu mì rồi, chờ chút đi!” hăn

Mì vừa chín tới, tôi vội vàng chạy đến lấy đũa, chọc ngay vào nồi, khoáng vài phát đã hết trơn. Tôi lại tươi cười nhìn hăn “Hết mì rồi” đưa mắt sang Tiểu Mai “ Cậu đi mua mì đi”

Chị Mai nhìn hăn ngỡ ngác rồi phóng xe đi luôn. Tên này, chị mới đi du học về, lạ nước lạ cái, chắc gì còn nhớ đường mà kêu chị đi mua. Cậu đó Gia Kỳ, đến chị Tiểu Mai mà cậu cũng không tha, quá đáng!

Tôi cũng không biết làm gì ngoài việc cho đũa vào nồi và khoáng cho đỡ đói. Kì thực, dạ dày tôi từ xưa đến nay đã không khỏe, nhiều khi ăn uống không điều độ hoặc quên ăn là y rằng đau bao tử ngay. Chắc về sau khi tôi rảnh nhất định sẽ đi khám

Chương 5:

Chờ mòn mắt cuối cùng chị hai thân mến của tôi cũng trở về với đồng hồ ăn nhanh. Tôi chỉ biết cắm đầu vào ăn mà chẳng thèm để ý đến chị Mai và hẳn đang nhìn tôi. Thôi kệ đi, ngại chỉ tội hại dạ dày. Ăn được mấy miếng, tôi không chịu được nữa liền liếc tên vô duyên đang nhìn tôi

“Bạn học à, trong lúc ăn không nên nhìn người khác như vậy, mất năng suất nha”

Thế mà Gia Kỳ còn nhả nhở đáp “Nhìn cậu ăn mà tôi thấy kinh hãi..không lẽ cậu là heo chuyển thế?”

Tôi biết cậu ta đang bảo tôi là ăn như chết đói lâu ngày. Trong lúc ăn, tâm tình tôi luôn rất tốt nên không thèm so đo với hẳn ta, tôi cứ cúi đầu tiếp tục ăn cho đến kho không còn gì trong túi đồ. Thỏa mãn cơn đói, tôi lau miệng, vuốt ngực cho tiêu cơm.

Chị Tiểu Mai đang lúi húi lôi đồng hồ trong vali, chợt nhớ điều gì đó rồi quay sang hỏi tôi

“Nhóc, mẹ đi công tác bao giờ về”

Tôi đếm ngón tay một chút “Nghe nói vụ này rầm rộ lắm, chắc..em cũng không biết nữa, mama đại nhân về lúc nào thì về”

Chị sốt ruột nhăn nhó “Sao lại không biết, em ở nhà mà?”

Giời ơi, cứ phải ở nhà là biết hay sao? Em đây còn mong mama đại nhân đi luôn đi cho rảnh, ở nhà lúc nào là lại nhăn nhó lúc đó, tổn hại noron thần kinh đối phó với người, em đâu có điên

Hắn thở dài thườn thượt “cậu nói với Tiểu Khuê làm gì, cậu ta cứ như người từ Sao Hỏa xuống trái đất ấy..đến bó tay?”

Tôi không khách khí khai thông nào Gia Kỳ “Mục đích tiểu nữ đây xuống Trái đất chính là phá đảo thế giới ảo, ngăm trai đẹp, làm trùm thiên hạ, ha ha..”

Mấy hôm chị Mai về, Gia Kỳ bận rộn chuẩn bị giấy tờ giúp chị nhập học. Kê nhàn rồi như tôi thì ngoài ngồi chơi game phá đảo, đọc truyện xuyên quốc gia, thỉnh thoảng có những buổi liveshow của nam ca sĩ đẹp trai nào đó, tôi lại nén trào tường ra ngoài đi coi

Chắc dạo này tôi lên cân hay sao mà khi leo lên song sắt, leo mãi không xong. Hì hục một hồi, cuối cùng khi định tiếp đất an toàn thì đã bị con hồ ly Gia Kỳ tóm gọn. Hẳn ta không khách khí lôi cổ tôi xuống, bế phỗ tôi vào nhà, thẳng tay ném tôi xuống ghế sofa.

Mặt hẳn tối sầm lại, dường như trong mắt có tia máu..hắn..hắn đang tức giận. Tôi bỗng trở lên sợ hãi, cả người co rúm lại như con rùa, tay run lên

cầm cặp.

Bình tĩnh..phải bình tĩnh..hít vào..thở ra...hít vào...thở ra..phù!

Lấy hết sự can đảm khi bình sinh, tôi nói

“Gia Kỳ à, có chuyện gì thì từ từ nói..cậu đừng như vậy..tôi sợ..”

Hắn “hừ” mạnh một tiếng, danh giọng “Cậu mà biết sợ ấy hả? Biết sợ mà dám trèo tường trốn đi xem Liveshow..?”

Đúng là ngoài mama đại nhân ra, cậu là người hiểu tôi nhất nhưng cũng vì thế mà cậu đáng sợ nhất, cái gì cũng biết. Bữa nay tôi trốn đi mà cậu cũng biết..không lẽ..cậu đã khai gì với mama đại nhân của tôi?

Tôi nhìn cậu ta nghi ngờ “Gia Kỳ, cậu không độc ác tới mức đi tình báo với mama đại nhân của tôi?”

“Yên tâm..” Phù,cũng may là cậu chưa nói gì

“Tôi chưa nói gì..nhưng ...” ngừng lại một chút, đảo mắt về phía tôi “Cậu không tò mò là sao tôi lại biết cậu trốn đi xem Liveshow à?”

Uhm, cũng lạ thật, tôi cũng đang định hỏi cậu đây, sao cậu biết hay vậy? Không lẽ cậu cho người theo dõi tôi hoặc là gắn chip định vị lên người tôi?

“Tôi không rảnh tới mức làm mấy chuyện vô bổ ấy, là mẹ của cậu gọi điện cho tôi bảo rằng ra cổng đón cậu, đúng là thấy cậu thật nhưng là khi cậu đang học tập tổ tiên loài người ở hàng rào sắt”

Tôi hoảng sợ, vội túm lấy tay Gia kỳ cầu cứu “Giúp tôi đi..tôi hứa..lần sau tôi sẽ ngoan ngoãn ở nhà, không trốn đi chơi nữa..tôi thề”

Gia Kỳ lạnh lùng hất tôi ra “Vô ích..mẹ cậu có bằng chứng cậu đang cố vũ nhiệt tình cho tên ca sĩ kia, lần này cậu toi mạng rồi!

Phải làm sao? Phải làm sao đây..hu hu..biết thế không ham chơi cho rồi, bây giờ chỉ cầu mong mama đại nhân đại lượng trở về muôn một chút không thì chết mất

“Tôi sẽ giúp cậu...”

Tôi mừng đến cười toe toét, vội lau khô nước mắt “Thật à?”

“Dĩ nhiên” ánh mắt giảo hoạt “Có điều kiện..”

Tôi vỗ ngực cam đoan “Yên tâm, cho dù xuống biển lửa, lên núi đao Giang Tiểu Khuê này quyết không từ chối”

Cậu ta nghĩ ngợi một chút “Không cần đao to buá lớn vậy đâu, cậu chỉ cần biết cậu nợ tôi một điều kiện, bây giờ nhất thời chưa nghĩ ra nhưng nhất định sau này cậu không được nuốt lời”

Nghĩ tôi là ai? “Ok luôn”

Mấy ngày liền không thấy mama gọi điện hỏi tội, chắc là đã êm xuôi.

Một năm có mười hai tháng, tôi ghét nhất là tháng nào đi học. Gia Kỳ

thấy mặt mama đại nhân cảnh cáo tôi phải ngoan ngoãn chăm chỉ học hành, không la ca quán xá. Biết thì biết vậy thôi, chứ nhác trông cậu ta vắng nhà phát là tôi té thẳng đi chơi rồi ngấm chường tới giờ về là ba chân bốn cẳng về nhà làm gái ngoan

Cuộc đời học sinh thật vất vả và lắm gian truân đến thế. Đi học còn phải vác linh kinh đồ rồi chuẩn bị cái này, chuẩn bị cái kia.., hừ, rách việc! Nói chung..tôi ghét đi học!

Ngày trước, do mama đại nhân ép buộc nên tôi mới đi, bây giờ do sức ép của Gia Kỳ nên chịu khó một năm nữa, học hết lớp 12 rồi nghỉ ở nhà ngủ cho đã mắt, chơi cho sướng, ngu gì lao đầu vào cổng trường đại học

“Đang làm gì?” Gia Kỳ bước vào phòng tôi, ngồi xuống ghế

Tôi thản nhiên đáp “Học văn..!”

Cậu ta nhìn tôi nghi hoặc rồi dặt cuốn sách trên tay tôi ném xuống đất

“Thủy tinh trong suốt...cái này gọi là cách văn của cậu đấy hả”

Tôi còn biết làm gì ngoài việc thở dài thườn thượt, lúi húi nhặt cuốn sách lên, phủi thật sạch rồi lại đọc tiếp

Có tia la re từ ngoại đang phóng về phía tôi, dĩ nhiên tôi biết chuyện gì sắp xảy ra nên vội dặt cuốn sách xuống, trầm mặc nghe lời dạy dỗ

“Tiểu Khuê, mục đích cậu đi học là để làm gì..”

Mục đích ấy hả? Tôi cũng chẳng biết nữa, chỉ biết rằng thấy khẩu hiệu ở trường ghi “Mỗi ngày đến trường là một ngày vui” nên tôi nghĩ rằng, đi học cho vui chứ mục đích làm gì.

“Học cho biết...(chứ tha thiết gì đâu)..”

Hắn lừ mắt “Cậu mà cũng nói ra được câu này hả? Học hành kiểu như cậu mà cũng đi học..”

Học như tôi thì sao? Tôi vẫn học tập bạn bè cùng trang lứa ngày hai buổi đến trường đấy thôi, thắc mắc gì. Dù sao cậu ta cũng là con ngoan trò giỏi, đâu như tôi, nếu còn nói với cậu ta, cam đoan tôi sẽ bị sỉ nhục nặng

Tôi lại cặm cụi đọc, không quên tiếp chuyện với Gia Kỳ “ Có việc gì không?”

“Ngày mai phải đi học..”

Ghét nhất là đi học!!! Ta không nghe thấy gì cả..ta không nghe thấy gì...

Chương 6

Sáng sớm, sau khi chuông đồng hồ đổ n lần, tôi quyết định thân chinh rời khỏi giường. Vươn vai, ngáp ngáp một chút thì có điện thoại của chị Mai gọi đến

“Còn chưa đến trường?”

Lúc này, tôi mơ màng nhớ ra chuyện vừa xảy ra cách đây 1 tiếng, hình như lúc đó chị Mai và Gia Kỳ có vào phòng gọi tôi dậy đi học. Rõ ràng tôi nhớ là tôi đã dậy rồi, mặt mũi đã rửa, sách vở đã chuẩn bị xong, quần áo cũng mặc luôn. Tôi còn kêu chị Mai và Gia Kỳ đi trước đi, tôi sẽ đến trường sau

Ôm trán đau khổ Ôi, thế mà tôi lại lưu luyến cái giường này tới mức tiếp tục ngủ thêm giấc nữa..giờ thì hay rồi, cổng trường lúc này khóa là cái chắc

Làm người thì phải thuận theo tự nhiên, cổng trường đã đóng, biện pháp duy nhất cứu vãn tình hình lúc này là..uhm..ở nhà ngủ luôn!

Ném cặp sách lên bàn, tôi chui vào trong chăn tiếp tục ngủ

Ta yêu một mĩ nam tuyệt vời, với một đồng quà lạ và một chiếc xe ga..và tôi cũng yêu anh, và anh cũng yêu tôi, yêu tôi thật nhiều, yêu tôi cực liều

“Alo ~...” tôi mệt mỏi trả lời

“Đến trường ngay cho chị, em có biết là nếu hôm nay em không đến thầy giám thị sẽ gọi ama đại nhân hay không? Còn không mau..tút tut..alo..”

Phụ huynh..ôi, sao lại quên mất chuyện này..Tôi bật dậy như lò xo, ba chân bốn cẳng phóng hộc tiết đến trường. Tia mắt về quán chè của bà Ba, tôi sang đó gửi xe để thực hiện phi vụ mới

Giám Thị và sao đỏ là những đối tượng có bộ não rất nhạy bén, tôi đây, trèo tường bao lần đều bị con sói Gia Kỳ thông đồng với lũ sao đỏ tóm gọn! Sau mấy năm học xương máu, tôi không thể dùng cách cũ mà vào trường, kiểu gì cũng bị tóm

Ôm cằm suy nghĩ, tôi chạy đến quán tiết canh xin, hỏi xin người ta mấy miếng vải trắng...sau đó, tôi thần ngênh ngang gọi bảo vệ vào mở cổng.

Thấy tôi, bác bảo vệ cười mỉa “Đến rồi sao học sinh “gương mẫu”, mau vào đi”

Tôi vờ đau khổ, làm bộ mặt bi thương nhất đáp trả “Thú thật với bác, cháu là đứa có tinh thần kỉ luật cao, muốn đến trường sớm..nhưng ngặt nỗi..” chỉ vào mảnh vải cuộn chằng chịt trên đầu “Đang đi thì bị tông xe..”

Bác bảo vệ tưởng thật, lo lắng hỏi “Sao không ở bệnh viện, đến trường làm cái gì..người đã thế kia rồi..”

đấm đấm ngực, đau khổ nói “Biết sao được..bác ạ..cháu mà không đến

trường thì thầy giám thị lại quở..”

Tôi đi vào trong, không quên ôm vết thương giả tiến vào. Đằng sau, tôi vẫn nghe thấy tiếng bác bảo vệ lầm rầm “Con bé này ngoan quá..bị thương nặng tới vậy mà vẫn quyết tâm đi học nha..”

Chuyện, quá khen, tôi đây ngoan từ nhỏ, làm sao có chuyện không ngoan được. Ha ha! Ôi, mình phục mình quá!

“Đứng lại!”

Haizz, giọng này không bao giờ lẫn được. Tôi ôm đầu, mệt mỏi quay lại

“Em chào thầy.”

Thầy chỉ nhìn tôi nín thở, phát phát tay như hiểu rằng bệnh tôi trông có vẻ nghiêm trọng nên không thèm bắt lỗi.Tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều, tôi vội dáo bước đi thẳng vào lớp. Cũng may, hôm nay giáo viên dạy văn nổi tiếng khó tính cũng phải dễ tính khi nhìn tôi ra nông nổi này.Xem ra, lòng thương người quả nhiên là vũ khí rất công hiệu a

Tuy “tránh vỏ dưa” là bản kiểm điểm của thầy giám thị thì “gặp vỏ dưa” bởi ma chảo của giáo viên dạy văn –Như Tố. Quả nhiên, tên rất ý nghĩa nha! Chóng vánh trong vòng vài phút, toàn bộ đề thi đã nằm gọn trong tay

Ách!

Nhìn cái đề đã muốn chửi thề, sau đó xé đề, ra về cho xong,đáng hận! Đề khó thế này vị tiền bối nào công lực chém gió thâm hậu được, tôi xin nghiêng mình kính cẩn

“Bạn hãy viết về một người mà bạn cảm thấy ngưỡng mộ nhất. Vì sao bạn ngưỡng mộ người ấy? Bạn rút ra điều gì khi ngưỡng mộ người ấy”

Hừ, đề dài quá cũng khổ, ngắn quá lại đau óc...Uhm.tôi cắn bút và bắt đầu viết

“Rất nhiều năm về trước,người ta không gọi sửa Ông Thọ là sửa Ông Thọ mà người ta gọi là sửa Anh Thọ.Chuyện kể rằng,sau khi có mặt trên đất nước Việt Nam, Anh Thọ đã say sửa cô nàng xứ sở hoa Tuy-líp kia tới mức râu tóc bạc phơ, đầu bị hói gần hết. Không cam tâm để mối tình đơn phương của mình bị chôn theo năm tháng, Anh Thọ quyết định tỏ tình với Cô Gái Hà Lan.Rất tiếc, Cô Gái Hà Lan Đã lạnh lòng từ chối tình cảm của Anh Thọ. Hằng ngày, hằng đêm, Anh Thọ thâm tình sâu nặng, mặc dù bị chối từ nhưng Anh Thọ vẫn kiên trì chờ đợi Cô Gái Hà Lan hồi tâm chuyển ý, thủ thân như ngọc,mấy năm liền không chịu quan hệ với cô gái nào khác. Vào một ngày không nắng, không mưa,Anh Thọ đang ngồi đọc sách thì bất ngờ có một người con gái bước đến và đem theo một đứa trẻ.Anh ngăn người nhìn, chưa kịp nói năng gì thì cô gái ấy chạy mất hút. Đứa trẻ ấy bỗng khóc ré lên vì đói.

Anh vội bế đứa bé lên thì nhìn thấy một bức thư mà người gửi lại là mối tình năm xưa-Cô Gái Hà Lan.Trong thư cô nàng nhờ Anh Thọ nuôi nấng đứa con của cô với kẻ tình nhân kia, đây là di nguyện cuối cùng của cô.Nhắc tới mối tình kia mong được giúp đỡ, Anh Thọ đã mềm lòng nuôi con thay cô ta.Vì không có sữa nên Anh Thọ phải bế đứa trẻ kia lang thang đầu đường, góc phố để có sữa nuôi con. May sao khi lạc sang Nhật được Doraemon giúp đỡ, Anh Thọ từ một người đàn ông thích trở thành người đàn ông thích đực mà không cần sang Thái Lan phẫu thuật chuyển giới. Anh Thọ giờ đây đã có sữa để nuôi con mà không cần mama sữa non hay bất kì loại sữa tiệt trùng nào.Tiếng đồn vang xa, giang hồ đều biết đến tiếng tăm của Anh Thọ, tuy không lừng lẫy năm châu nhưng cũng đủ làm chấn động địa cầu bởi Anh Thọ là người đàn ông duy nhất trên thế giới có sữa. Do tuổi tác đã già nên khi hành tẩu giang hồ, Anh Thọ lấy hiệu là Ông Thọ. Từ đó, sữa Ông Thọ ra đời. Cho nên, người mà tôi khâm phục, ngưỡng mộ nhất chính là Ông Thọ sư bá vì sư bá có một trái tim lương thiện, mang lại hiệu quả tốt cho người già, trẻ em,..đặc biệt là đàn ông. Vô hình chung, Ông Thọ đã trở thành Hotman của thế giới, được người người kính nể. Cho nên, bản thân tôi vô cùng xúc động và quyết định sau này sẽ không uống sữa gì khác sữa Ông Thọ”

Dừng bút, tôi không hách khí nhìn con bạn bên cạnh một cách khinh bỉ (hừ, tại nó là học sinh giỏi văn, lúc nào cũng chê tôi ngu văn mà còn đăng kí khoa xã hội-nhân văn) rồi nộp bài. Lần đầu tiên trong lịch sử tôi được vinh hạnh làm bài xong trước, hơn nữa, khí thế viết bài lại vô cùng hùng hực như hào khí Đông A xưa.

Cô bạn bên cạnh đặt bút xuống, đáp lại tôi bằng nụ cười gian trá

“Xem ra dự báo thời tiết quả nhiên rất chuẩn nha! Trời nhiều mây, không mưa, nhiệt độ từ 28-30 độ...xem ra ngày nào tôi cũng nên xem dự báo thời tiết rồi”

Tôi đáp trả luôn“Hãy hòa nhã với những kẻ dở hơi, ai biết được ngày sau và khi đó bạn có thể phải làm việc ột kẻ như vậy” Mặc dù tôi không nhớ người phát ngôn đó của ai nhưng chí ít, tôi biết rằng người tôi đang nói chuyện rất rất..dở hơi...và tôi đang rất rất kiềm chế đánh người nào đó! “

Ném cho cô bạn ánh mắt cảnh cáo, tôi liền đi ra khỏi lớp trước khi đến giờ hoàng đạo cô ta phát điên.Đời mà, chọc gậy bánh xe thì nên tìm đối tượng xứng tầm chứ,lần sau cô ta mà như vậy tôi kiên quyết không hề khách khí

Giáo viên dạy văn mở mắt thao láo nhìn tôi, ôi ôi, cô không cần quá ngưỡng mộ em như thế, em là con gái, em ngại!

Tôi trân trọng đặt bài viết lên bàn, khách sáo nở nụ cười “hoa nhường, nguyệt thẹn” với bà cô rồi trở về chỗ

Nghe được âm thanh kì diệu giống tiếng khung cửi của Cám khi dệt vải, tôi rơi vào trầm mặc, tôi ngược lên nhìn bà cô, hận một nỗi không thể đứng phắt dậy, hỏi thẳng một câu “Có phải thời kì mọc răng của cô còn chưa kết thúc?”

Chưa đến tiết hai, cặp mắt của tôi không thể chịu đựng được bài kinh sư của bà cô Như Tố (đúng là dạy học như bảo tố, không thể chịu đựng được), miệng tôi ngáp đến tận mang tai. Nghĩ xem, mới tiết đầu học văn thì có thể chịu đựng được nhưng cả năm tiết học văn thì sức đâu mà chịu. Cứ tưởng tượng tiếng kinh gõ mõ ra sao thì bà cô Như Tố này giảng văn y chang

Mắt trước mắt sau ngó xem có ai lũ tình báo viên sao đỏ hay không, tôi liền nhẹ nhàng chuồn ra ngoài. Oa..không khí thật trong lành, biết vậy trốn tiết sớm chút nữa có phải là thoải mái không? Nghĩ vậy, tôi chạy một mạch ra cổng sau và trèo tường ra ngoài.

Tôi đây sờ trường không nhiều, ngoài võ đánh người ra, tôi còn bản lĩnh trèo tường chớp nhoáng. Cũng may, không ai phát hiện, không thì ồm òn

Lang thang quanh các con phố, tôi lao vào hết khu vui chơi này đến khu vui chơi khác mãi đến gần giờ tan học mới mò về cho bằng chúng, bằng bạn, nhân tiện lấy lại con xe yêu dấu. Đời phụ lòng người, không biết kẻ vô lương tâm nào đã chôm luôn con xe đạp khiến tôi phải bắt taxi về nhà

Có hai trường hợp có thể xảy ra

Trường hợp 1: Đứa vô lương tâm nào nhân lúc bà Ba đang lúi húi làm việc, mắt trước mắt sau cuống luôn bán lấy tiền tiêu qua ngày đoạn tháng. Đối tượng đó không nằm ngoài những đứa lang thang đầu phố, góc hẻm và mấy tên du côn láo toét!

Trường hợp 2: Bà đã thông đồng với người khác nên đem bán con xe của tôi. Bà ta biết nếu mất xe, tôi cũng không trách bà ta nên bà ta vì tiền mà bán xe của tôi. Suy cho cùng cũng chỉ là chiếc xe đạp, chẳng đáng là bao

Trường hợp 1 thì khó xảy ra, còn trường hợp 2 thì...

Chương 7

Đang suy nghĩ mông lung thì gương mặt của kẻ tôi không ưa: Gia Kỳ lại hiện lên trước mặt tôi, hấn đập mạnh vào cửa kính xe

“Tiểu Khuê, còn không mau về nhà, mẹ cậu đang giận dữ trong phòng khách kìa”

Mẹ tôi? Những sợi dây thần kinh vội rung lên, tôi hóa đá giữa mùa hè... thôi, lần này tiêu rồi. Không cần nghĩ ngợi nhiều, tôi ba chân bốn cẳng vào nhà

Mẹ tôi chân ngồi vắt lên ghế, hai tay đang xoa thái dương, lưng ngả vào sau ghế, chỉ vị trí sau lưng bảo chị Mai đấm bóp. Kiểu này là mẹ mệt lắm, chắc vừa xuống máy bay nên trông bà vô cùng mệt mỏi nhưng sao bà về mà tôi lại không hề biết?

Tôi vờ như không thấy người ngồi trước mắt, nhè nhẹ, rón rén đi vào phòng trước khi bị mẹ tôi phát hiện

“Con cho rằng ta bị đui hay sao mà không nhìn thấy con, hả? Khôn hồn thì mau ngồi xuống, ta muốn nói chuyện với con” Tiếng mẹ tôi lạnh lùng vang lên

Là công an, trái tim mẹ tôi thép lắm, dĩ nhiên tính tình cũng thép không kém, đặc biệt với đứa như tôi thì mẹ tôi thường lôi cái gọi là “gia pháp” để xử tôi mặc dù tôi chẳng bao giờ phục. Lần này, khẩu khí mẹ có chút thay đổi, rốt cục là có chuyện gì?

Đương nhiên khi mẹ ra lệnh nên tôi cũng ngoan ngoãn ngồi xuống nghe mẹ giảng kinh

Mẹ tôi đặt một sấp giấy lên bàn, trông khá quen, hình như là của tôi, không lẽ...??

“Tiểu Khuê, giải thích thử coi, ngoài bản lĩnh làm chủ tướng CLB karate, khinh công qua tường, cúp tiết trốn học đi nhảy, đi học muộn, ta lại không biết con có bản lĩnh như vậy đây. Để ta tính cho, xem nào, tứ trướng ngỗng hóa, chuột át văn, tứ quý ngỗng nhạc...v..vv..Bản kiểm điểm của con có thể đem bán sắt vụn lấy tiền nha”

Quả nhiên, trứng cứ phạm tội của tôi dẫu ở gậm giường, nhưng sao mẹ lại phát hiện ra nhỉ? Không lẽ có nội gián, kẻ nào, kẻ nào dám bẻ xép cáo trạng tôi

Đưa mắt sang chị Mai, chị buồn rầu nhìn tôi vẻ vô cùng thương tiếc, em rất tốt nhưng chị rất tiếc

Đưa mắt về phía hấn, mặt tỉnh bơ, ngây thơ vô số tội

Đúng, không còn nghi ngờ gì nữa, kẻ bán bạn cầu quan, lấy lòng mẹ vợ

tương lai chỉ có thể là Gia Kỳ! Hừ, tôi đâu có chọc giận hần, sao hần lại đối xử với tôi như thế. Gia Kỳ à Gia Kỳ, ta hận ngươi!

Đời này dù 10 năm hay một trăm năm tôi cũng không tha thứ cho cậu

Kiếp này, dầu trăm thân cậu phơi ngoài đồng cỏ, xương thịt cậu bọc trong da ngựa, tôi cũng sẽ không để cậu sống yên

Kiếp sau, nếu cậu phải xuống địa ngục, tôi nguyện rửa cho cậu bị dày xuống 18 tầng địa ngục, không bao giờ siêu thoát

“Cậu đừng nhìn tôi bi phẫn như thế, quân như tôi tuyệt nhiên không làm việc đó”

Hừ, cậu mà quân tử chẳng lẽ đàn ông trên thế giới đều là tiểu nhân?

Suy nghĩ một chút...dạo này tôi vô cùng nghe lời hần, đâu có làm gì nên tôi, chắc không phải hần.Nếu hần không làm thì ai đã làm?

“Vô ích thôi, ở gậm giường, sai sót ở đây là sau khi thủ tiêu tang chứng, con đã vô tình đánh rơi tờ 50k dưới đất...”Mẹ tôi nghiêng răng rít lên

Hóa đá toàn tập!

Thôi, coi như đi đời luôn, sao tôi có thể bắt cần tới mức quang bài kiểm dưới gậm giường, hôm mẹ nói đi công tác tôi cũng quên bém mất. Hix lại còn mất oan 50k nữa, trời ơi

Đưa khuôn mặt đáng thương ra nhưng phản tác dụng, có lẽ mama đại nhân đã miễn dịch với nó từ lâu *nước mắt lưng tròng, khóc không thành tiếng*

Phải nói rằng, sau 10 năm tu luyện vất vả trong căn nhà này, điều duy nhất bất hạnh trên đời không phải là không có mẹ để yêu thương, không có mẹ để chăm sóc...mà là có một bà mẹ vô cùng thông minh, hơn nữa bà mẹ ấy lại làm bên hình sự! Mọi sự dấu diếm, lấp liếm của bạn chắc chắn sẽ bị phanh thui, không sớm thì muộn. Tôi quả là hối hận, biết trước thế này thà tôi sống với bố

Giờ đây, nên giải quyết tình huống éo le này ra sao? Haizzz, dùng ánh mắt vô tội cũng không được, chắc chắn sẽ bị mama đại nhân làm thịt, cầu cứu chị Mai cũng vô ích bởi trái tim mama đại nhân đã hóa đá từ lâu, không lẽ lại nhờ hần?

Từ xưa đến nay, làm gì có chuyện cáo chúc tết gà, hần ta không đổ thêm xăng vào lửa tôi đã cảm tạ hần lắm rồi,nhờ hần giúp ư? Mùa quýt năm sau nhé!

Nhìn trời, trời không thấu, trông xuống đất, ôi chao, đất toàn vỏ bìm bìm chưa dọn

Thần linh ơi, con phải làm sao??

Rầm

Tim suýt vọt ra ngoài, tôi căng thẳng nhìn đối phương như chờ kết án
Mẹ tôi dùng ba phần công lực đập vào bàn, hét lên

“Sao im lặng? Khai báo sẽ được hưởng khoan hồng, gian dối sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc..”

Mẹ à, con biết trả lời sao bây giờ, theo con thấy im lặng chính là biện pháp hữu hiệu nhất trong lúc mẹ đang ngùn ngụt dung nham, mẹ đang thiêu cháy con đó

Thôi thì, thuận theo ý trời, mẹ muốn sao thì nó sẽ là như vậy!

Tôi đưa hai tay ra trước mặt, hối lỗi với mẹ

“Con đầu hàng..bây giờ mama đại nhân muốn sao thì nó là vậy, nửa lời con cũng không oán thán”

Trong lúc tôi đang sám hối ăn năn, tu tâm dưỡng tính thì giọng nói nham nhở kia lại vang lên trong không trung, đập mạnh vào tai khiến các dây thần kinh như đang gảy đàn

“Dì à, cậu ấy bảo không oán thán nửa lời nhưng thực tế trong lòng đang chửi thầm dì đó nha, con thấy, tội ác của cậu ấy chồng chất tới mức Trúc Lam sơn không ghi hết tội, không xử thì quả là dung túng cho cái xấu hoành hành, dì phải phạt, phạt thật nặng”

Là hửn, tên ôn thần!

Hai tay tôi đang run lên vì giận, tôi hận không thể phi ngay cái ly vào mặt hửn ta. Quả nhiên, không thêm dầu vào lửa thì không phải tên yêu nghiệt Gia Kỳ

Tôi hét lên “Gia Kỳ, nhà ngươi còn không mau ngậm miệng lại, bằng không miệng ngươi chắc chắn hình cái ly”

Mẹ lườm tôi, chị Mai cũng lườm tôi

Oan quá!

Trời ơi, có ai oan uổng như tôi không?

Thoáng qua nét mặt, hình như mama đại nhân đang suy tính âm gì đó, rất là khó đoán

Còn nhớ, hồi học lớp 8 tôi trốn học, mẹ tôi lập tức bắt tôi quỳ suốt hai tiếng đồng hồ

Năm lớp 9, đánh nhau với mấy đứa đáng ghét nên mẹ cho tôi sống ở nhà giam hai tuần, bị đối xử như một phạm nhân

Lớn một chút, lên cấp 3, tôi ngoài sở trường viết bản kiểm điểm, nhảy tường, đi học muộn thì còn sở trường ngủ trong giờ, giáo viên bộ môn quý tôi nên có gọi điện hỏi thăm tình hình sức khỏe của mẹ tôi, kết quả, tôi bị trừng trị theo gia pháp

Khổ tâm ôm trán sau bao nhiêu năm chai lỳ với những hình phạt đó, không biết mẹ định làm gì tôi. Hường mắt về phía mẹ, tôi đang chờ đợi...

Rốt cục, sau một hồi suy tư miên man, mẹ cũng đưa ra quyết định

“Tiểu Mai, con dọn đồ cho Tiểu Khuê đi, mai mẹ sẽ cho nó lên chùa Vũ Thạch sống, để xem nó có ngoan ra chút nào không? Nó mà còn không ngoan, ta sẽ cho nó ở đó suốt đời luôn, không đón trở lại nhà.”

Lệnh của mama đại nhân đã ban, làm sao tôi dám chống đối! Nhưng, nên chùa sống thì có khác quái gì bảo tôi cạo đầu làm ni cô, trời ạ, sao có thể? Nửa đời còn lại biết sống làm sao?

Chương 8

Cả đêm tôi trần trọc không sao ngủ được, không biết ngày mai lên chùa sống thì sẽ ra sao đây? Cuộc đời nở hoa hay cuộc sống bế tắc tôi cũng không thể nào biết trước.

Tắt đèn, tôi chìm sâu vào giấc ngủ

Mới hơn 5 giờ, mẹ đã lôi cổ tôi ra khỏi giường ấm đệm êm để chuẩn bị đến chùa. Thấy chị mai đang bận rộn với đồng giấy tờ gì đó, chắc là thủ tục nhập học nên tôi cũng chẳng dám làm phiền chị, chỉ biết cun cút, tay kéo theo vali theo mẹ lên ô tô

Suy nghĩ cũng khá lâu, tôi mới dám mở miệng hỏi mẹ “Mẹ cho con lên chùa sống thật đấy à, nghe nói chùa nhiều ma lắm, con sợ...”

Mẹ tôi hừ mũi, mặt đánh lại “Con mà cũng biết sợ sao? Ta tưởng con trời không sợ, đất không sợ, dũng khí của nữ chủ tướng CLB karate bốc hơi rồi sao?”

Ai da, mẹ làm sao mà hiểu chứ? Tôi vội giải thích “Mẹ à..nói thật đấy, con sợ ma lắm...hay là..”

“Ngậm miệng lại đi, ma với mãnh gì, giỏi võ mà lại sợ ma à, gan chuột nhắt” mẹ tôi

“Mẹ biết đấy, gan của con không phải gan thép như mẹ, cũng không phải hăng ngày đối mặt với tử thi như mẹ, mẹ không sợ là dĩ nhiên. Hơn nữa, ma nó đâu có hốt karate của con” *dùng ánh mắt nai tơ* tôi năn nỉ “Mẹ à, mẹ thương con đi, con không muốn lên chùa sống đâu”

“Trật tự, ta đã quyết định thì dù trời có sập ta cũng không đổi ý!”

Nói rồi mẹ vít ga một phát phóng với tốc độ bàn thờ, chả mấy chốc đã đến nơi

Từ xa nhìn, tôi đã thấy cổng chùa rất uy nguy, có chút gì đó linh thiêng khiến người ta có cảm giác sợ. mùi hương trầm từ phía trong tỏa ra nghi ngút, tôi đắm trong hương tự bao giờ

Chùa Vũ Thạch, tên này nghe cũng có chút mền mền, thương thương

Được rồi, để sống tốt ở một nơi điều đầu tiên không phải là con người ở nơi đó ra sao mà là bạn phải tập yêu thương nơi đó trước đã. Tôi, Võ Tiểu Khuê này sẽ cố gắng yêu thương nơi này như yêu thương ngôi nhà tôi đang sống

Mẹ nắm tay tôi, đưa tôi đến trước mấy bức tượng Phật thập hương, sau đó đến chào hỏi vị trụ trì chùa Vũ Thạch. Trong lúc chờ đợi mẹ trò chuyện với vị trụ trì đáng kính kia, tôi tranh thủ thăm vãn cảnh của chùa một chút

Nơi đây không ồn ào, không khói bụi, rất trong lành, mọi sự chuyển động

đều vô cùng nhẹ nhàng, vô ưu, vô tư, thích hợp cho những người ưa trầm tĩnh. Còn tôi, mồm miệng hoạt động 24/24, tôi cũng không chắc rằng mình sẽ thích nghi tốt ở đây

Sau khi mẹ phóng xe về nhà, vị trụ trì đã dẫn tôi đi xem phong cảnh, giới thiệu về bề dày lịch sử chùa Vũ Thạch

Tương truyền, chùa này ở bên hồ tá Vọng từ lâu đời. Tá Vọng là một phần Hồ Gươm. Chùa đã được trùng tu nhiều lần. Chùa Vũ Thạch tương truyền được khởi dựng từ đời nhà Lý, được xây dựng theo kiểu chuôi vồ.

Theo văn bia trùng tu chùa vào năm Tự Đức thứ 10, chùa còn có tên Quang Minh Tự. Chùa chủ yếu thờ Phật, ngoài ra còn thờ Mẫu, thờ các sư tổ của chùa qua nhiều năm trụ trì đã viên tịch. Chùa thực ra có tên chữ Hán là Quang Minh tự.

Đình, đền, chùa Vũ Thạch là di tích duy nhất của khu vực quanh hồ Hoàn Kiếm may mắn thoát khỏi sự phá huỷ vào cuối thế kỉ XIX, đầu thế kỉ XX khi thực dân Pháp phá bỏ phố cũ và cho xây nhiều công sở và phố Tây. Cụm di tích đã được trùng tu, sửa chữa nhiều lần qua các năm: Tự Đức thứ 35 (1882), Thành Thái thứ 3 (1891) và Khải Định thứ 9 (1924). Hiện còn bảo lưu được một hệ thống các di vật quý: hương án, khám thờ, sập thờ, câu đối, sắc phong, thần phả...

Đặc biệt, ở đình Vũ Thạch còn có tượng thần Khảo Ba Sơn cùng 30 ngai thờ sơn son thiếp vàng, trong đó 5 ngai lớn được chạm trổ rất công phu. Đình còn giữ được cả kiệu bát cống, bốn đôi lọ lộc bình men trắng vẽ lam có niên hiệu đời Thanh. Đồng thời, nơi đây hiện còn lưu giữ 5 sắc phong của các vua triều đại nhà Nguyễn như một sắc phong của Vua Gia Long năm 1802, hai sắc phong của Vua Tự Đức năm 1852 và 1879, một sắc phong của Vua Đồng Khánh năm 1886, một sắc phong của Vua Thành Thái năm 1889. Các sắc phong đều thể hiện sự kính trọng đối với danh tướng Khảo Ba Sơn.

Để tưởng nhớ công ơn vị thần này, đình, đền Vũ Thạch vẫn mở hội vào ngày 10/2 và 15/10 Âm lịch hàng năm. Trong ngày lễ hội bao giờ cũng có một đoàn của làng Xuân Đõ (Hạ) đến cùng tham gia. Lễ hội có rất nhiều trò chơi dân gian truyền thống như hát ca trù, hát văn, biểu diễn võ dân tộc.

Di tích đình, đền, chùa Vũ Thạch là một điểm nhấn trong tổng thể kiến trúc tôn giáo của dân làng Vũ Thạch xưa và đã được Bộ Văn hóa Thông tin xếp hạng di tích kiến trúc nghệ thuật năm 1986. Cùng với các giá trị văn hóa cũ, ngôi đình Vũ Thạch cũng từng là nơi đặt hòm phiếu bầu Quốc hội khoá 1 (6/1/1946) và là nơi đóng quân của Tự vệ thành Hà Nội trong 60 ngày kháng chiến cuối năm 1946 đầu năm 1947. Năm 1995, phường Tràng Tiền đã tiến

hành dựng Bia tượng niệm 77 anh hùng liệt sỹ là công dân của phường.

Sự tồn tại của di tích Vũ Thạch không chỉ là một vật chứng lịch sử về một ngôi làng cổ quanh kinh thành Thăng Long mà còn là một mốc ghi nhận truyền thống văn hóa của vùng đất Hoàn Kiếm từ lâu đã trở thành đệ nhất danh thắng của Thủ đô ngàn năm văn hiến.

Đã từng là nơi đặt hòm phiếu bầu Quốc hội khoá 1 (06/01/1946).

Là nơi đóng quân của Tự vệ thành Hà Nội trong 60 ngày kháng chiến cuối năm 1946 đầu năm 1947.

Năm 1993, chùa được đại tu nhưng đã làm mất đi vẻ cổ kính của một ngôi chùa cổ

Với bề dày lịch sử,tôi bỗng thấy mình quả là trẻ con trước các bậc thánh nhân xưa kia, chắc hẳn các bậc thánh nhân ấy mà còn sống thì cũng phải thốt lên rằng tôi là quái thai của thời đại. Dù sao, ở nơi như vậy, trong tim tôi ngập tràn tình thân yêu nước, yêu văn cảnh của chùa, tự hào mang trong mình dòng máu đỏ, nước da vàng

Mặc dù học dốt văn nhưng ít nhất tôi cũng nhận ra nơi đây là một nơi tuyệt vời giúp tôi tu tâm dưỡng tính, ngoan ngoãn hơn để không làm mama đại nhân buồn phiền nữa

Tối đến, vừa được cấp phòng, tôi nhanh chân chạy ra giếng rửa mặt mũi rồi bay vào phòng đánh một giấc ngon lành

Tính tình tôi vô cùng không tốt, đặc biệt là khi vừa ngủ dậy. Không có việc xin chớ làm phiền!

Buổi sớm, những tia nắng đầu tiên tinh nghịch nhảy nhót xuyên qua ô cửa sổ, đập thẳng vào mắt khiến tôi phải lấy chăn che kín mắt lại để tiếp tục

koong! koong!...cốc, cốc cốc, nam mô..nam mô

Ôi trời ạ, có bài thơ như thế này

*** (nhưng tôi cũng không nhớ tác giả là vị cao nhân tiền bối phương nào)***

“Chuông chùa điểm nhẹ từng đêm

Hoa cau rụng trắng bên thềm trăng xưa

Mở kinh còn vọng sớm trưa

Lời kinh ngày cũ vẫn chưa nhạt nhòa”

Có người cho rằng tiếng chuông có một âm thanh huyền diệu, nó như ngân qua, lắng lại trong tâm thức. Thế nhưng lúc này đây, tiếng chuông, tiếng tụng kinh không khác gì tiếng khủng bố đang tra tấn lỗ tai,đầu tôi đau như búa bổ.

Tiếng chuông à tiếng chuông, kêu hoài điếc cả tai thế mà người ta lại cho

là hay, hicc, hay ở chỗ nào chứ

“Tiểu Khuê, dậy đi, không còn sớm nữa”

Lại nữa, không phải chứ, tôi phải tụng kinh gõ mõ sao? Một bài kinh tôi còn chưa biết, bây giờ lại bảo tôi đi tụng kinh. Hơn nữa, tôi đang rất rất chi là buồn ngủ

Xùy, ra kia đi,. Đừng làm phiền

“Tiểu Khuê, mau dậy đi”

Tôi bịt tai lại, mắt vẫn nhắm nghiền lại vờ như bị điếc không nghe thấy gì cả

Ào

Tôi giật mình tỉnh giấc, sờ vào mặt thấy ướt ướt, quần áo cũng ướt hết cả rồi, hừ, ai mà chơi ác thế? Mắt tôi cũng mở ra, gương mặt hiền hậu của trụ trì đập vào mắt tôi làm tôi sực tỉnh. Ở thế kỉ nào rồi mà còn có hình thức tạt nước vào mặt khi người khác đang ngủ chứ, ông quá ác đấy

Tôi cảm phần hất chăn ra, vùng vằng đứng lên, chỉ thẳng vào mặt ông ta mà mắng

“Trụ trì, người thật quá đáng, đường đường là người được vạn người kính trọng sao người lại hành động không khác gì bọn thực dân khi tra tấn phạm nhân, con sẽ không tha cho người đâu”

Vị trụ trì chỉ kinh hãi nhìn tôi, một lát mới bình tĩnh nói “Là mẹ của con dặn ta làm như vậy, con không nên trách ta”

Hừ, là mẹ sao? Đã ở nhà rồi mà còn tốn nơ ron thần kinh tính toán phương pháp trị tôi nữa, cứ thế này có khác gì địa ngục

Vị trụ trì nói tiếp “Bây giờ, con đi vệ sinh cá nhân, đem phơi cái chăn này ra rồi theo ta đi tụng kinh”

Ọc! Ọc! Bụng tôi đang bất bình lên tiếng..đói thật, hôm qua ăn ít quá thành thử bây giờ đã đói rồi. Tôi tươi cười với trụ trì

“Trụ trì à, con có thể đi ăn cơm trước rồi mới đi tụng kinh được không?”

“Không được, theo quy định thì con phải tụng kinh xong mới được ăn cơm”

Thôi, chịu khó chút

“Vậy tụng kinh trong bao lâu ạ?”

“Nhanh thôi mà, 1h đồng hồ!”

Nghe trụ trì nói xong tôi suýt rớt cằm, nhanh mà tận một tiếng, ôi ôi, sao số tôi lại khổ thế

Tôi vác bộ mặt đưa đám thực hiện yêu cầu của trụ trì rồi đến đại sảnh ngồi học tụng kinh

“Nguyện mây hương màu này, khắp cùng mười phương cõi cúng dường tất cả Phật, Tôn pháp, các Bồ Tát, vô biên chúng Thanh Văn và cả thầy Thánh Hiền, duyên khởi đài sáng chói, trùm đến vô biên cõi. Khắp xông các chúng sanh, đều phát lòng bồ đề. Hết một báo thân này, sanh về cõi Cực Lạc...”

Ngáp ngẩn, ngáp dài

Buồn ngủ thật, nghe mấy vị sư ngồi tụng kinh rồi lại còn gõ mõ ong hết cả đầu, nghe kinh Phật như nghe bà cô Như Tổ giảng văn

Oài,,bao giờ mới xong...tận một tiếng chữ ít ỏi gì

Ôi chao, một tiếng mà như một thiên niên kỉ vậy, vừa buồn ngủ, vừa đói. Đây gọi là vừa bị tra tấn về thể xác, vừa bị tra tấn về tinh thần, khổ không để đâu cho hết

Mí mắt tôi dần dần sụp xuống. Tôi thiếp đi lúc nào không hay

Khi tỉnh dậy, tôi đã không thấy một bóng người nào, chắc là họ đã tụng kinh xong. Tôi vươn vai, uốn éo người rồi lững thững đi tìm đồ ăn thì gặp một chú tiểu trông rất đáng yêu.

Tôi cười niềm nở với cậu ta, rồi hỏi

“Thầy tiểu cho hỏi phòng ăn ở chỗ nào vậy?”

“Phòng ăn?” Chú tiểu kia nhú mày “8h30 rồi, thí chủ đến phòng ăn làm gì?”

Hỏi ngu, người ta hỏi phòng ăn để đi ăn chứ chẳng nhẽ người ta hỏi phòng ăn để thăm quan chắc?

Nén bực bội, miệng tôi vẫn cố, gắng,niềm,nở

“Tôi đói, tôi chưa ăn gì”

Chú tiểu nhìn tôi từ đầu đến chân, từ chân lên đầu rồi phán

“Đến trưa mới có đồ ăn mà, bây giờ thí chủ đến đó thì chẳng còn gì đâu, cơm nguội cũng không có đâu”, nói rồi tên đó đi mất hút luôn

Tôi hóa đá ngay tại trận

Đói quá, đói meo cả mặt rồi mà không có đồ ăn, làm sao mà sống

Tôi ôm bụng đói meo, thất thiểu đến gặp trụ trì thì ông ta chỉ cười và bảo tôi rằng “ Đây là quy định của chùa từ lâu rồi, con nên quen dần đi”

Thế là tôi lại phải chịu đói, đã vậy tôi lại còn phải quét cả một cái sân rộng lớn nữa, ôi, đây là chùa để tu hành hay là địa ngục của Diêm La Vương?

Mama đại nhân, con biết lỗi rồi, cho con về nhà đi

Hu! Hu! Nước mắt tôi đang rơi lã chã từng giọt, từng giọt quện vào vị mặn của mồ hôi. Tôi đang đau khổ lắm! Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi biết đến vị thực sự của nước mắt. Từ trước đến nay, những giọt nước mắt của tôi

rơi xuống không nhiều, nhưng lần này tôi thực sự khóc rồi

Tôi không thể chịu nổi cuộc sống ở đây nữa. Không có điện thoại, không có laptop, không được ra ngoài, chịu đói, bị dày lao động khổ sai. Buổi sáng thì phải dậy sớm tụng kinh niệm Phật, buổi trưa cũng phải niệm, buổi tối lại càng phải niệm, đã vậy lại còn phải đánh chuông như cả tay.

Tôi không chịu nổi nữa rồi, tôi nhất định sẽ rời khỏi đây

Chương 9

Theo như quan sát, địa thế của ngôi chùa rất có lợi thế cho việc tu tâm dưỡng tính nhưng lại không có lợi thế cho việc lao động công ích. Ở đây được một tuần, mới đầu tôi còn đang sung sướng khi không phải đến trường học hành vất vả, thế nhưng tôi đã sai, một sai lầm nghiêm trọng. Cứ tưởng rằng không phải đi học thì được rong chơi ở đây nào ngờ ở đây còn phải học kinh, học gõ mõ, gõ chuông, học quét sân, rửa bát, lau tượng Phật, tưới cây, chăm sóc vườn rau..vvv..Tôi không muốn chịu đựng nữa, tôi quyết định: Bỏ trốn!

Kế hoạch ban đầu là dậy thật sớm chuẩn bị hết đồ đạc lén lút ra đi. Vừa mới nhảy qua tường, tôi choáng khi nhìn thấy trụ trì đang đứng ở trước mặt. Ông ta nở nụ cười bác ái từ bi với tôi

“Tiểu Khuê, Tập thể dục buổi sáng là rất có lợi cho sức khỏe, nhưng con đâu cần thiết mang cả một cái va li to như vậy đâu, Tất Thanh, con đem vali của nữ thí chủ trở lại phòng đi”

Tôi mở to mắt nhìn chú tiểu kia đang tiến lại phía tôi, dật lấy chiếc vali trong tay đem về chùa. Ngơ ngác nhìn cảnh vật, đưa mắt nhìn trời “Trời ơi, sao trên đời này lại có cao nhân như thế, chạy trốn tưởng thành công rồi mà lại còn bị bắt lại, trời ơi!”

Vị Trụ trì cười tươi, xoa đầu tôi, chỉ dạy

“Ta không thông minh tới mức đó đâu, chẳng qua là mẹ con vừa gọi điện báo ta nhanh đến cổng sau, ai ngờ bắt gặp con chạy trốn đấy chứ, mẹ con quả là thông minh”

“Mẹ con...chẳng lẽ bà ấy dùng máy GPS, gắn chip vào người con sao? Ôi ...quả là vô quyết dày có móng tay nhọn, không ai hiểu con bằng mẹ mà”

Thôi, tôi đành thuận theo tự nhiên, quay về ngôi chùa kia sống mặc dù tôi không hề muốn

Ở đây gần một tháng rồi, những cảm xúc nhớ hà, nhớ người thân đã vơi đi từ lâu, tôi thực sự đã quen với cuộc sống nơi này

Buổi sáng tháng 6 oi bức, mới ngủ dậy đã khiến người ta oi bức khó chịu. Tôi cũng quen với việc dậy sớm, tắm rửa cho thoải mái rồi bắt đầu đọc kinh. Tôi rất thành khẩn, ngày nào cũng chịu khó học thuộc 5,6 trang, cứ như vậy, cả quyển kinh tôi thuộc lòng, tôi không cần vừa gõ mõ, vừa coi sách nữa

Khi ăn cơm, tôi không chỉ lấy phần cơm mình mà còn phụ giúp người khác bưng cơm, bưng canh. Ăn xong, lại hì hục giúp các thầy rửa bát, dọn dẹp phòng ăn. Lấy nước tưới rau, chăm sóc cây phong lan yêu quý của trụ trì,

quét sân, rửa rau, mọi việc lớn nhỏ trong chùa đều được tôi tình nguyện đảm nhiệm mà không cần ai sai bảo hay đốc thúc

Gần chiều, tôi lại cùng với trụ trì ngồi học đánh cờ, trò chuyện, nghe đàm đạo về nhân sinh cuộc sống. Bây giờ, tôi mới thấy, cuộc sống trước kia của tôi chính là tự mình hại mình, sống không có mục đích, không lí tưởng, chỉ biết chọc phá người khác làm trò tiêu khiển

Còn nhớ, thời gian vẫn còn đi học, tôi luôn nằm trong sổ vàng của trường-học sinh cá biệt. Hôm nay không đi học muộn thì ngày mai nhất định phải chọc tức cô giáo dạy văn, đôi khi tôi ngủ gật trong giờ từ tiết đầu cho đến tiết cuối. Thấy đứa nào bắt nạt bạn bè, tôi lại dương oai điệu võ, tấn cho chúng một trận. Dĩ nhiên, sổ phạt không cho phép tôi quên nhiệm vụ lên phòng thầy giám thị uống trà đá kèm theo bản kiểm điểm. Hồi đó, bản kiểm điểm của tôi chất thành một chồng riêng rẽ, không thể sai vào đâu được. Thầy giám thị hề nhìn thấy tôi lại u ám nói

“Tôi thấy trong cuộc đời làm giám thị của tôi, tôi chưa bao giờ thấy học sinh nữ nào quậy phá như em!”

Điều đó thì thầy công nhận hay không thì vẫn là sự thật. Tôi còn nhớ, tôi ghét cô giáo dạy văn lên đã nhây hết mắt mèo khiến cô nổi trận lôi đình, bắt tôi phải mời phụ huynh đến nói chuyện. Thế là tôi tương kế tựu kế, thuê bà bán trà đá đi họp phụ huynh thay. Không ngờ, mẹ tôi biết chuyện nên đã nhốt tôi vào đồn để cảnh cáo

Lần khác, tôi rảnh không có chuyện gì làm, cúp tiết vào phòng y tế ngủ. May sao gặp ngay thầy giám thị vừa lúc từ nhà vệ sinh đi ra, tôi tay bắt mặt mừng với thầy

“Chào thầy, sao bữa nay thầy lại ở phòng y tế, thầy không khỏe ở đâu ạ?”

Thầy bảo “Tôi bị đau bụng nên...mà sao em lại ở đây?”

Đương nhiên tôi cũng không thể nói với thầy là tôi buồn ngủ nên trốn xuống phòng y tế, tôi vờ ôm bụng kêu đau, nhả mày giải thích

“Em ...em đến tháng..thầy ạ!”

Thầy giám thị đỏ mặt nhìn tôi, định quay đi thì tôi vô tình nhìn thấy thầy chưa đóng khóa quần. À, hang Tomy à, cũng được đấy chứ? Tôi tươi cười chụp lại một kiểu coi như làm kỉ niệm rồi post lên diễn đàn của trường. Ai nói tôi mặt dày, trơ tráo cũng không sao, thấy vui là được rồi

Chẳng mấy chốc, thông tin tôi post lên diễn đàn lại được nhiều người chung mối hận đồng tình, lại còn share trên các diễn đàn khác. Biết chuyện, thầy tức đến đỏ mặt, bắt tôi phải xóa ảnh ngay lập tức. Làm người không thể vuốt mặt mà không nể mũi, tôi đành xóa ảnh sau đó hủy luôn ảnh trong máy.

Qua vụ đấy, thầy giám thị hể nhìn thấy tôi là cứ như gặp ma không bằng. Tôi thấy lạ, chuyện đã qua rồi thầy còn nhớ lại làm gì

.....

Chuyện cũ ủa về khiến tôi phần nào xúc động, tôi hất mũi cho qua để tiếp tục cố gắng cho hiện tại

Chương 10

Hiện tại của tôi, tương lai của tôi đang ở đây, đang ở ngôi chùa này

“Tiểu Khuê, con ngồi đây làm gì?”

Trụ trì từ xa đi đến, tay vẫn cầm chuỗi tràng hạt đếm đếm

Tôi lắc đầu “Con chỉ ngồi đây nhớ lại một chút những chuyện con đã gây ra thôi, trụ trì ạ”

Trụ trì ngập ngừng một chút, đôi mắt kia lại hướng về phía tôi, thỉnh thoảng nhìn về hướng con mấy con chim đang bay trên bầu trời, trầm mặc nói “Con ở đây đã khá lâu rồi, cuộc sống của con trôi qua theo bánh quay thời gian, một khi trôi qua rồi sẽ chẳng thể nào lấy lại được. Mọi chuyện con đã làm, dù đúng hay sai, chỉ cần con hiểu được rằng, việc của con làm tốt cho người khác là được, đừng nên sống ích kỉ, chỉ biết sống cho bản thân mình”

“Đúng vậy” Tôi gật đầu tán thưởng “ Trụ trì nói đúng, thời gian qua ở đây, con đã biết thế nào là mùi vị cuộc sống, nhiều khi con người ta phải được rèn luyện trong khổ ải mới biết đến hạnh phúc, khổ tận cam lai, làm điều ác thì phải biết hối cải, quay đầu là bờ, chấp tay thành Phật. Sau này khi quay trở về, con nhất định sẽ sống thật tốt, làm lại cuộc đời, con nhất định sẽ ngoan ngoãn, không làm mama đại nhân của con phiền lòng, không bắt nạt kẻ khác, chăm chỉ học hành, không lấy mấy trò chọc phá làm tiêu khiển nữa”

“Uhm, vậy con ngồi đây chơi đi, ta có chút việc phải làm”

Hình bóng trụ trì nhỏ dần rồi biến mất, tôi khẽ thở dài, nhìn lên bầu trời kia

Nếu không ngắm bầu trời ta sẽ không thấy bầu trời đẹp, nếu không làm việc ta sẽ không biết được lao động vinh quang tới nhường nào.

Mọi chuyện trên đời như nước chảy, mây trôi, nếu không biết bản chất của nó, vẻ đẹp thực sự của nó, ta sẽ không bao giờ trân trọng nó

Lần đầu tiên, tôi lại dạt dào cảm xúc văn chương đến vậy

Lần đầu tiên, tôi thực sự chậm rãi nghiền ngẫm những gì tôi đã làm

Lần đầu tiên, tôi thấy được vẻ đẹp thực sự không phải thứ sa hoa, phù phiếm được tạo dựng từ tiền bạc mà vẻ đẹp thực sự chính là ở tâm, cái tâm mới là vẻ đẹp chân chính

Cuộc sống với hàng vạn điều hay, lí thú mà tôi thì quá bé nhỏ để chinh phục chúng, thôi thì, cố gắng được đâu thì hay đó

Chiều muộn. Những đám mây đang lững lờ trôi. Những con chú ve đang thi nhau xướng bản nhạc mùa hạ. Tôi đang quét sân.

Những gì xung quanh tôi đều trở nên hữu tình, đậm nhạc đến vậy, từng nhát chổi cũng đều đều nhau quện vào không khí, hòa quện vào dàn đồng ca

mùa hạ kia

“Tiểu Khuê “

Tôi dừng chổi, xoay người nhìn lại, thì ra là sư thầy Tất Thanh, không biết đến tìm tôi có chuyện gì nhỉ?

“Tất Thanh tiểu sư phụ, người gọi tôi có chuyện gì sai bảo?”

Tất Thanh nhìn tôi rồi niềm nở nói “ Tiểu Khuê à Tiểu Khuê, thí chủ ở đây một tháng rồi, đã đến lúc thí chủ quay về nhà “

Về sao? Thực sự tôi được về nhà? Tôi bây giờ tự dừng không muốn về, tôi muốn sống ở đây, chẳng phải nơi này rất tốt sao? Vì sao tôi phải trở về

Trước kia, mẹ tôi nói nếu tôi ngoan thì sẽ cho về nhà, chẳng lẽ bây giờ, tôi đã được gọi là ngoan. Nếu lúc trước tôi ghét nơi này bao nhiêu thì giờ tôi lại thích nơi này bấy nhiêu, tôi không muốn phải về nhà. Dù sao, khi nương tựa cửa Phật, tôi đã thóa mạ cho số phận, ở lại nơi đây để tu dưỡng đạo đức rồi, giờ bảo tôi về nhà? Tôi không về, tôi sẽ ở đây mãi mãi!

Tôi nuốt nước bọt, nhìn thẳng vào Tất Thanh, đáp “ Tôi sẽ không về nhà, tôi muốn ở đây”

Gần tối, khi vừa ăn cơm xong, trụ trì gọi tôi đến nói chuyện. Bất ngờ, tôi gặp mẹ tôi đang nói chuyện với trụ trì, tôi bình tĩnh chào hỏi trụ trì, chào hỏi mẹ rồi mới ngồi vào ghế nói chuyện

Sư trụ trì nhìn tôi cười hài lòng, quay sang nói với mẹ tôi

“Như cô đã thấy, con gái của cô bây giờ đã ngoan rồi, nó có thể trở về”

Đối diện với mẹ, tôi không phải là tôi lúc trước: Ngạo nghễ, hống hách, ngang bướng, mà tôi của bây giờ là trầm mặc, suy tư. Tôi nhìn vào ánh mắt mẹ rồi nhìn về phía trụ trì, nói

“Thưa trụ trì, con sẽ không về nhà, con muốn sống ở đây”

Mẹ ngạc nhiên nhìn tôi nhưng không hiểu mẹ đang suy nghĩ cái gì, mẹ chỉ bảo với trụ trì rằng “Đứa trẻ này nếu đã muốn sống ở đây thì hãy để nó ở đây thêm một thời gian, chấp nhận thuận theo số phận, nếu muốn trở về, nhất định nó sẽ tự khắc quay về mà thôi”

Nói rồi, mẹ chào tạm biệt trụ trì, dặn dò tôi một vài điều, chủ yếu là về việc học hành của tôi rồi ra về. Cũng may, mẹ là người hiểu lòng tôi, mẹ biết tôi không muốn về nên nhất định sẽ không bảo tôi về nhà

Mấy ngày hôm nay, tôi lại chăm chỉ giúp các thầy trong chùa nấu cơm, nhặt rau, sống cuộc sống mà tôi cho là lí tưởng, quên những chuyện mà tôi muốn quên, thả hồn mình cùng nhạc điệu cuộc sống thanh tịnh. Hằng ngày, tôi giúp Tất Thanh tiểu sư phụ lau dọn đại sảnh, chuẩn bị hương khói. Công việc cũng không nặng nhọc gì nên tôi cũng vui vẻ cùng làm

Một buổi sáng, khi tôi đang chăm sóc cây lan của trụ trì thì chị Mai đến gặp tôi, bảo rằng “Nhóc kia, em không định về nhà đấy à, định làm ni cô à?”

Tôi chỉ nhoẻn miệng cười “Em cũng tính như vậy nhưng sư thầy không nhận nữ nên ý định đó em tính từ bỏ”

“À, vậy em sống ở đây có tốt không?” chị Mai hỏi

Tôi từ từ nhắm mắt lại, hít thật sâu “Mới đầu thì chưa quen nhưng sau này thì quen, em sống ở đây tốt lắm chị ạ”

Chị Mai vuốt tóc tôi. Đôi tay thon trắng của chị chạm nhẹ vào da mặt khiến tôi có chút nhột nhột không quen nhưng tôi cứ để như vậy, tôi muốn tận hưởng cảm giác được chị âu yếm

Chị thở dài nhìn tôi, có lẽ chị có tâm sự, tôi cũng muốn hỏi nhưng lại thôi. Tôi nghĩ, một người xuất sắc như chị, vừa thông minh lại vô cùng xinh đẹp, đến cả tên ma đầu Gia Kỳ kia cũng bị hấp hồn thì có lí do gì chị phiền muộn

Tôi nói chuyện với chị một lát rồi đuổi khéo chị về, nếu không tôi cam đoan vì thương tôi nên chị cũng muốn ở lại cùng tôi à xem

Chương 11

Những cánh lan mỏng manh đang bị gió đùa giỡn, nghiêng mình cùng đùa theo, nhìn nó mà tôi chợt nhớ tới papa đại nhân, không biết giờ này bố đang làm gì? Tự dừng nhớ papa quá!

Chắc hẳn papa đang miệt mài vùi đầu vào mớ giấy lộn ở công ty đến nỗi quên cả ăn đây mà

Hồi trước khi bố mẹ tôi chưa li thân, ngày nào bố cũng chỉ chăm chăm tới công việc mà không chăm sóc gia đình, mặc kệ mẹ ở nhà chăm sóc tôi và chị. Vì bố bỏ tôi một mình ở công viên để gặp đối tác quan trọng nào đó, suýt nữa khiến tôi bị bắt cóc nên mẹ ức quá đến tận công ty để hỏi tội

kí ức cũ ủa về

Người phụ nữ với mái tóc hung đỏ hừng hực hờ hững kéo theo một đứa bé gái tầm 5 tuổi đang tiến vào công ty Tiền Giang. Vừa bước vào, cô lễ tân vội chặn lại để hỏi chuyện thì người phụ nữ vội tia nhanh ánh mắt tử thần về phía cô ta, cảnh cáo

“Khôn hồn thì mau biến nhanh trước mắt tôi, bằng không ngay lập tức nghỉ việc cho tôi”

Cô tiếp tân kinh hãi không dám làm gì vì cô biết với giọng không khách khí kiểu này chắc chắn là vị tổng giám đốc phu nhân rồi, thôi thì cứ để cho vào

Người phụ nữ kia nhanh chóng lên thang máy đi thẳng lên phòng tổng giám đốc.

Ngồi trong phòng kia là vị tổng giám đốc trẻ trung, gương mặt ưu tú đang cặm cụi xử lí hàng đống tài liệu trước mặt. Gương mặt anh có vẻ rất mệt mỏi, có vẻ như đã mấy ngày anh không được ngủ

Rầm

Cánh cửa phòng đổ ập xuống

Vị tổng giám đốc kia giật mình, kinh hãi nhìn cô vợ

“Bà xã, có chuyện gì mà bữa nay em lại đại giá quang lâm, chẳng phải em có vụ án quan trọng nào đó sao, ghé thăm công ty làm gì vậy?”

“Chuyện gì à..chuyện gì ấy hả..sao hôm qua anh bỏ mặc Tiểu Khuê ở công viên mà không dẫn nó về, anh làm bố kiểu gì thế?” Cô vợ tức giận đến tím tái mặt mày, nghiến răng ken két

Giang Hồng Phong thấy vợ đang nổi đóa nên đành bỏ đống tài liệu lại, đến bên dỗ dành vợ

“Bà xã, nghe anh nói ne, anh đâu phải cố ý, anh chẳng phải đã sai thư kí Đỗ đến đón con rồi sao, em nổi cáu gì chứ?”

Hòa Nhã nhìn chồng, đánh mắt về phía con gái bé bỏng

“Tiểu Khuê, con nói xem, lời bố nói có đúng không?”

Cô bé đảo tròn mắt, ánh mắt tinh ranh nhìn bố, thản nhiên đáp

“Bố đẹp trai à, lần này con không bênh bố đâu nha, người lớn làm sai thì phải nhận, đừng bắt trẻ con nói dối, không tốt đâu” (bố, tại bố không giữ lời hứa, không đưa con đi Tutorba, đừng trách con)

Hồng Phong tức giận lườm con gái

“Ranh con, con tính hại chết bố đấy hả?”

Rầm

Hòa Nhã tức giận đập thật mạnh lên bàn, quát hai bố con

“Tôi đã cho anh nói chưa,hả?” Ánh mắt hình viên đạn “Hừ...Giang Hồng Phong...mấy năm nay anh bỏ bê vợ con, suốt ngày chỉ biết đến công việc, tôi nhịn anh để cho êm thấm nhà cửa, thế mà hôm nay anh lại còn dám để Tiểu Khuê một mình ở công viên, nếu tôi không đến thì con đã bị bắt cóc rồi, anh biết không? Chuyện khác tôi có thể nhịn nhưng chuyện này thì tuyệt đối không”

Giang Hồng Phong mặt mày nhao nhay thái dương “bà xã, rốt cuộc em muốn làm sao?”

Hòa Nhã nhìn chồng rồi bịt tai Tiểu Khuê lại “Li hôn ngay bây giờ”

Nói rồi cô đưa tập giấy đặt trước mặt chồng, tiếp tục nói “ Kí đi..à, ngày mai em sẽ đưa Tiểu Khuê và Tiểu Mai ra Hà Nội công tác và sống ở đó luôn, bao giờ anh cảm thấy gia đình quan trọng hơn công việc thì ra Hà nội tìm mẹ con em”

Nói rồi cô dắt theo con gái trở về nhà, dọn dẹp đồ đạc, dẫn theo hai chị em Tiểu Mai, Tiểu Khuê ra Hà Nội sống.Kể từ đó, Giang Hồng Phong cũng không thềm điện thoại hay liên lạc với mẹ con Hòa Nhã, vì thế, trái tim Hòa Nhã đã hóa thép từ lâu

****Trở về hiện tại*****

Chương 12

Từ trước đến nay, chị em tôi cũng không buồn vì chuyện bố mẹ li thân bởi chúng tôi biết, nhất định có một ngày bố tôi sẽ ra Hà Nội để xin lỗi mẹ tôi..nhưng vấn đề là thời gian. Mười mấy năm qua, không có một tin tức về bố, chị em tôi cũng lo lắng không biết có chuyện gì với bố hay không thì khi có quyết định sang Mỹ du học của chị Tiểu Mai, tôi mới biết là suốt khoảng thời gian qua bố tôi vẫn cho người theo dõi cuộc sống của mẹ con tôi, chuyến đi Mỹ của chị là do bố bỏ tiền ra. Biết chuyện, mẹ tôi cũng không nói lời nào chỉ gặt đầu cho chị sang Mỹ học thôi

Bây giờ, nghĩ kĩ một chút thì tôi lại thấy bố tôi là người rất yêu mẹ, bố hiểu tính mẹ nên bố mới không ra Hà Nội để đón mẹ về nhà. Có lẽ, bố tôi đang chờ..chờ mẹ tôi cho ông ấy một cơ hội

Người ta nói, vợ chồng là mối duyên nghiệp từ kiếp trước, nên dù thế nào, papa đại nhân của tôi cũng sẽ không bỏ rơi mama đại nhân, chạy theo một cô nàng nào đó trẻ hơn mẹ tôi như mấy bộ phim đâu

Thỉnh thoảng, mama đại nhân rảnh rỗi không có chuyện gì làm, tôi tranh thủ ton hót đòi nhổ tóc trắng thì mama đại nhân mắng rằng “Ta chưa già tới mức có tóc bạc!”

Vâng, thừa mama, người không già, không hề già, người mà già thêm chút nữa chắc mấy chú ở văn phòng đều thổ huyết, hận không thể sinh ra trước người mà thôi!

Suy cho cùng, nếu tôi với mama đại nhân đi dạo phố, người ta vui tính bảo rằng “Úi chà, chị thật trẻ nha, vậy mà tôi tưởng đây như hai chị em”

Tôi mừng ra mặt, được thế thì còn gì bằng, nhưng vô cùng đáng tiếc, mama đại nhân thì tính đã thẳng thắn lại khi nói chuyện với người khác chẳng cong tẹo nào, người bất đắc dĩ ôm trán than thở “Ôi, tôi mà có đứa em như nó chắc tôi không già thì cũng hóa ni cô từ lâu”

Cam đoan, mama đại nhân xem phim cổ trang Trung Quốc quá liêu

Có lần, thấy đôi nam nữ trên tivi diễn màn chia tay trong màn mưa sầu khổ, tôi tò mò hỏi mama

“Ngày trước, khi quyết định bỏ papa đại nhân trong Nam, papa đại nhân có nói mấy lời này để giữ người không?”

Mama đại nhân chỉ lạnh lùng bảo “Ôi dào, con nghĩ ta với bố già của con lại thích thú với mấy cảnh cải lương thế này sao, bảo chia tay là đi luôn, có muốn nói cũng không kịp. Nghĩ lại, hồi hận muốn nói chuyện với ta nhưng ta đâu có cho cơ hội. Thôi, cứ để bố già của con suy nghĩ cho chính chắn một chút, dù sao ông ta còn đồng giấy tờ phải lo, hơi đâu mà quản mẹ con ta”

Cũng đúng, thường ngày papa đại nhân bận tới vậy, làm gì có thời gian ngoại tình, làm gì có thời gian lo ẹ con tôi

Đột đó, ở rạp chiếu phim quốc gia có chiếu bộ phim “bố già”, tôi thích thú đi xem thì mama đại nhân bảo rằng

“Con định khơi mào chiến tranh thế giới đấy à, khôn hồn đưa ngay vé đây!”

Giấc mộng “bố già” từ đấy tắt ngấm, cơn sốt một số hàng Việt Nam giảm giá, tình yêu nước trong tôi lại bùng lên mạnh mẽ. Tôi gọi điện liền cho papa đại nhân, cầu cứu chiến phí. Biết chuyện, mama đại nhân giận đến mức mặt mày tím bầm, mấy bữa bỏ ăn, tôi cũng sốt ruột lo lắng, từ đấy, không dám có ý nghĩ gọi điện cho papa

Con nào con chẳng muốn có tình thương của bố, nhưng thôi, tôi cũng rất thông cảm với tình thương ba la không cập bến của papa, mama đại nhân đã nói “không” thì tuyệt nhiên chẳng có chuyện “bao giờ”

Sau này, khi mama đại nhân chịu giảng hòa, tôi có đến nói chuyện với papa, hỏi papa không thương tôi sao, sao không gọi điện hay bất cứ thông tin gì với tôi, mọi thông tin đều cắt đứt, muốn nói chuyện cũng không được. Papa tôi chỉ lắc đầu, cười khổ “Papa cũng muốn nhưng mama của con không muốn, nên ta cũng đành chịu..”

Ôi, chuyện của người già với nhau, tốt nhất con nít như tôi không nên bình phẩm làm gì, phương án hữu hiệu nhất có thể thực hiện chỉ là đứng từ xa, xem phim tình cảm trực tuyến!

Chương 13

Choang!

Trước mắt tôi, sự kiện vĩ đại nhất đã diễn ra: Chậu lan của trụ trì bị vỡ!

Tôi vội xoay người lại thì bắt gặp tiếng cười khanh khách của tên tội đồ kia, bằng chứng là vật khiến chậu lan yêu quý của trụ trì vỡ tan tành là..em để yêu của tôi. Ôi, bây giờ xác của em để yêu giờ này thành vài mảnh vụn

Tiếc của, tôi điên tiết chửi cho hẵn ta một trận

“Đồ khốn, sao cậu dám lấy em để yêu của tôi ném chậu lan của trụ trì, cậu có lương tâm không hả? Khó khăn lắm hồi trước mới xin được bà mẹ keo kiệt của tôi mua nó, vậy mà cậu lại lấy nó ra để ném, đồ điên, đồ hâm, đồ thần kinh...”

Bộp..bộp

Hắn ta vỗ tay rất giòn, nở nụ cười tươi rói về phía tôi

“Ài chà, đi mà vẫn không quên mấy câu chửi này, quả nhiên chỉ có Giang Tiểu Khuê nhà cậu thôi”

Những tia nắng vàng xuyên qua kẽ lá, thoáng lướt qua khuôn mặt trắng ngần, miệng hơi nhếch lên vô cùng quyến rũ...vẻ đẹp say nắng này không ai khác là hẵn-Gia Kỳ

Lâu rồi không gặp, hắn ta trông có vẻ đẹp trai hơn nhiều, nhưng thôi, tôi cũng không muốn để ý làm gì.Cái kiểu đẹp trai đốn tim Fan nữ của hắn cũng không làm dịu đi nỗi đau khi hồng em để yêu và chậu lan của sư trụ trì đâu.

Tôi phát hỏa

“Im miệng, cậu to gan thật, dám làm hỏng chậu lan quý của trụ trì, lần này, cậu chết chắc...”

“Ôi..chuyện gì thế này, chậu lan của tôi..”

Sư trụ trì hét lên khi nhìn thấy cảnh chậu lan yêu quý hiện giờ đang lát bê tông nằm tro tro trên mặt đất, ông đau lòng ôm lấy cây lan, nói mà cứ như khóc

“Lan ơi..kẻ nào, kẻ nào lại khiến người ra nông nỗi này, lan ơi...”

Tôi trầm mặc chứng kiến sự xót xa của sư cụ nhưng cũng không quên nhìn về phía hung thủ, tôi nghiêng răng, rít lên “Cậu...cậu dám...”

Ha ha ha

Hắn ta cười to, từng bước nhanh về phía trụ trì, vỗ vai an ủi

“Sư thầy à, người đừng buồn, của cải chỉ là hư vô thôi (ăn cắp câu này ở đâu không biết), xin sư thầy nén đau lòng. Nếu có trách thì hãy trách *chỉ tay về phía tôi* cái người kia cứng đầu không chịu về nhà! Tính con thật thà nên con nói thẳng, sư thầy mà cho cô ấy ở đây thêm mấy bữa nữa thì không chỉ là một chậu lan, ngay cả mấy con cá cũng chết theo chứ chẳng chơi. Thôi, sư thầy nghe con, tổng cổ ngay cô ấy về nhà, một là vừa để chùa được thanh tịnh, hai là cơ sở vật chất nhà chùa cũng không bị hư hỏng”

Hừ..vô sỉ..Gia Kỳ, cậu là loại vô sỉ...ném vô chậu lan của trụ trì mà còn ngây thơ làm bộ mèο khóc chuột ở đây, đáng hận a

“Gia Kỳ..cậu..cậu...”Tôi tức không nói lên lời

Hắn ta thấy tôi như vậy có vẻ thích thú, miệng còn không ngừng huýt sáo..đáng ghét!

Hắn ta đứng lên, nhẹ bước về phía tôi, làm bộ an ủi “Buồn làm gì, chẳng qua tôi muốn thử xem con Iphone 4 của cậu với chậu lan kia, cái nào mạnh hơn, dù sao điện thoại của cậu cũng vỡ màn hình rồi còn gì, tôi tiện tay giúp cậu được cấp cái mới”

Iphone 4 cái đầu nhà cậu, tiền tất chứ nào phải của miễn phí, liệu hồn mà đền trả tôi điện thoại mới.

“Tiểu Khuê, thầy khuyên con một câu chân thành, con về đi, bốn chùa không tiện giữ con...” Sư trụ trì âm ỨC nói

Sao phải về, tôi không về, tôi phản kháng

“Con không về”

Sư trụ trì đau lòng nhìn xuống chậu lan, ngược lên, cặp mắt còn ọng nước

“A di đà Phật, đã đến lúc con phải trở về, không nên trốn tránh hiện tại, quay về đi, nơi đây không giữ con..về đi..về đi”

Gì chứ, đuổi con sao? Kẻ gây ra tội đâu phải con, sao con phải về

“Con không...”

Tôi chưa kịp nói hết câu thì kẻ nào đó đã lên tiếng

“Ồ hay con nhỏ này, sao cậu mặt dày thế hử? Người ta đã đuổi về rồi lại còn mặt dày ở lại, cậu có biết mặt bê tông cũng không dày bằng mặt cậu bây giờ không? Thôi, về thì về đi, đứng đó làm cái gì? Hành lí của cậu tôi cho người đem về nhà rồi, nhanh, theo thiếu gia trở về làm ô sin, à nhầm, quản gia.Ai chà, lâu ngày không được ngược đãi, à nhầm, lâu ngày không được cậu dọn dẹp, nhà tôi sắp thành trại tị nạn rồi, đi thôi”

Nói rồi hắn ta kéo tôi đi đi, còn không quên chào sư trụ trì bằng câu nói

vô cùng đáng yêu

“A di đà phật, tiện tay, tiện tay”

Mặt sư cụ tím tái hết cả, chắc ông ấy giận lắm, nhưng với cương vị là người tu hành, ông ấy đã nhẫn nhịn mà không nói, chứ phải tôi, tôi đã dùng karate đánh cho cậu ta một trận tơi bời hoa lá

Chương 14

Hắn vừa đi vừa cười trước bộ mặt đau khổ của tôi, tiện tay nhéo má tôi một cái, giảng giải “Phật dạy rằng Làm con phải nhớ nghĩ luôn luôn đến ơn sanh thành, dưỡng dục, để lo báo đáp cho kịp trong lúc cha mẹ còn sanh tiền, thế mà cậu lại trốn ở chùa không về, cậu là đứa bất hiếu”

Bữa nay cậu ta còn bày đặt giảng giải đạo Phật với tôi, tên này đúng là hết thuốc chữa “Cậu đừng tỏ ra biết đạo Phật với tôi, tôi không muốn nói chuyện với cậu..”

Hắn cười to để lộ hàm răng trắng muốt, tay vỗ vỗ vào mặt tôi “Ôi trời ă thế cậu vừa mới làm gì đó, đồ ngốc này”

Chẳng thèm nghe hắn nói nữa, tôi đi trước bỏ lại hắn ở đằng sau đang cười như điên như dại. Gia Kỳ, cậu là thằng khùng!

“Tiểu Khuê” hắn hét lên “Cổng tôi đi, ban nãy tôi phải đi bộ lên đây, giờ mà kêu tôi đi bộ thì tội cho đôi chân vàng ngọc của tôi quá”

A phi

Tôi khinh, tôi đâu có mượn cậu lên chùa đón tôi, đã thế ám hại tôi bị đuổi khỏi chùa Vội quay trở lại bịt cái miệng thối của hăn ta, răn đe “Hừ, cậu vô sỉ thật, cậu có thấy thằng con trai nào bảo đưa con gái công không? Hả, hả, hả?”

Đầu hăn gật gật

“Cũng phải, làm gì có chuyện đó bao giờ, nhưng...bây giờ thì có, thằng mà cậu bảo là tôi nè. Hơn nữa, từ trước đến nay tôi đâu coi cậu là con gái”

Hix, a di đà phật, bình tĩnh..bình tĩnh

Gia Kỳ, nếu có một điều ước, tôi ước cái miệng thối nhà cậu đừng bao giờ mở ra Tôi đập mạnh vào chân hăn khiến hăn la oai oái

“Gia Kỳ, cậu đi chết đi”

TRên chuyến xe khởi hành về ngôi nhà thân yêu, tôi đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh như để lưu giữ những gì tôi đã từng trải nghiệm suốt một tháng qua. Chính bản thân tôi, tôi cũng không ngờ rằng ngày trở về nhà lại đến nhanh như vậy, điều không ngờ khác chính là việc hăn đến đón tôi về

Xem ra, mới chỉ một tháng thôi, những gì xung quanh tôi đã thay đổi, giờ tôi cũng không ghét hăn như trước, có thể tạm coi hăn là bạn. Lúc này đây, tôi đang hồi hộp khi trở về nhà “Tiểu Khuê!” hăn gọi tôi

Tôi xoay người lại trả lời

“Chuyện gì, nói”

“Hi..hi..nữ chủ tướng CLB karate mà cũng có lúc run cầm cập như cây sậy, ha ha”

Hừ, cười cái đầu nhà cậu, cậu chưa từng thấy tôi run bao giờ sao? Tên xấu xa ****

Trở về nhà, mama đại nhân nhà tôi đang chuẩn bị mấy món tôi thích. Thấy tôi, mẹ tươi cười niềm nở đi ra.

Tôi nghĩ mẹ sẽ ôm chầm lấy tôi, vuốt ve mái tóc của tôi nên vừa thấy mẹ, tôi dang tay chờ mẹ ôm vào lòng Ô không, mẹ tôi ôm luôn lấy Gia Kỳ, vỗ vỗ đầu hăn ta Nhầm rồi, mama đại nhân à, đấy là Gia Kỳ cơ mà, con ở đây, con ở đây “Gia kỳ, cảm ơn con đã lôi cổ được tiểu yêu nhà cô trở về, nào, lại đây, cô có nấu mấy món ngon ngon để đãi con, bữa nay, con phải ăn nhiều một chút, biết chưa?”

Kẻ kia mặt dày đáp trả

“Vâng, vậy thì bữa nay con sẽ ăn nhiệt tình”

Tôi nghi ngờ đây không phải mẹ ruột của tôi

Tôi nghi ngờ đây không phải là mẹ ruột tôi

ngửa mặt lên trời than thở

“Mama đại nhân à, con với người xét nghiệm ADN đi”

Mẹ tôi nghe xong hạ thủ không lương tình, sẵn cây đũa gõ ngay vào đầu tôi “Con tưởng là ta chưa từng làm vậy sao? Kết quả là con là con của ta mới thăm chứ...haizzz.. Sao ta lại sinh ra đứa con như con nhỉ? Trời ạ, ở đâu ra đứa con ngoan tới mức phạm hết lỗi này đến nỗi khác, phạm tội tày đình đến mức ta phải cho lên chùa sống, con nói ta nghe thử xem Chị Mai nghe mẹ tôi nói thế chỉ cười cười, nín tay mẹ tôi “Ôi, em nó mới về, mẹ nhắc lại chuyện cũ làm gì, thôi, chuẩn bị ăn cơm nào”

Nhìn vào bàn ăn, mồ hôi tôi túa ra như mưa: cá rán, thịt xào, đùi gà rán, gà đen hầm thuốc bắc,..

A di đà Phật, thiện tai, thiện tai

Tôi lẩm bẩm “Sát sinh tội nặng lắm, a di đà Phật, để ta cầu siêu thoát cho các người, nam mô a di đà phật đức phật từ bi..”

Ha ha

Cả nhà nhìn tôi cười ngây dại, chị tôi cười tới mức chảy cả nước mắt, lăn lê bò xoay dưới đất. Buồn cười ư? Có gì buồn cười cơ chứ

Hắn cười cười, tay nhéo má tôi

“Ái chà, kết quả của một tháng tu luyện đây mà, dễ thương quá..ha ha “

Nghe hắn nói xong, cả nhà càng cười to hơn. Tôi ngơ ngác nhìn họ. Chuyện gì chứ, tôi nói sai gì à?

Sau này, nghe gia Kỳ nói tôi mới biết là lí do mọi người cười tôi, hắn nói “Lúc đó cậu cứ nam mô a di đà phật, lại còn dờ hơi cầu nguyện cho chúng siêu thoát, trông cậu không khác gì con ngớ ngẩn, buồn cười chết đi được,ha ha, nghĩ lại thấy buồn cười ”

Bữa ăn hôm đó tôi không dám động đũa vào món nào mà bỏ lên phòng dọn đồ một chút. Căn phòng của tôi cũng không thay đổi gì ngoài mấy cây quỳnh của mẹ được đặt ở ban công. Tôi tranh thủ ra chăm sóc nó một chút, coi như chào hỏi Cốc! Cốc!

Có tiếng gõ cửa, tôi cầm bình nước đi ra.

“Gia Kỳ, có chuyện gì sao?”

Hắn ta nhìn tôi cười cười rồi tự tiện đẩy cửa bước vào, trên tay còn bưng một ly sữa và mấy lát bánh mì. Đặt khay lên bàn, hắn ngồi xuống giường, chân gác lên con gấu bông “Biết cậu quen ăn chay nên tôi bảo dì Nhã làm cho cậu chút đồ ăn”

Tôi tiến đến bàn, cúi xuống lấy lát bánh mì bỏ vào miệng rồi đi ra ban công tiếp tục tưới cây “Khuê, cậu tỏ thái độ gì thế, không cảm ơn tôi sao?”

Uhm, quên mất

“Cảm ơn”

“Sao không uống sữa” hắn hỏi

“Tôi cai sữa lâu rồi, hì hì” tôi

“Tiểu Khuê”

“Sao?” Tôi xoay người lại

“Không có gì” hắn

Tên này bị điên, tôi nghi ngờ tại sao trại thương điên hoặc là quên không đến đón cậu ta, hoặc là nhà cậu ta dùng tiền đốt lót nên không phải vào đó?

Uhm, cái nào đúng?

“Tiểu khuê” hắn lại tiếp tục gọi

Tức mình, tôi đặt bình xịt xuống lao thẳng tới chỗ hắn ta, thiện chí đập cho hắn một phát ngã quay đờ ra giường. Chống tay vào hông, một chân dẫm lên thành giường, tôi trợn mắt cảnh cáo “Tên điên kia, không có chuyện gì thì

chớ réo tên bản cô nương, đây là hình phạt cho cậu”

Á

Tôi bị hấn kéo ngã vật xuống giường, mũi tông thẳng vào con gấu bông, ôi chao, cái mũi của tôi Dương nhiên, với công phu đầy mình, tôi vội túm lấy con gấu bông đánh hấn tới tấp “Dám kéo ngã bản cô nương, ta i chết”

Hấn cũng không để yên cho tôi đánh, hấn túm lấy con gấu bông giật phắt lấy phi thẳng xuống đất. Bàn tay thon dài mạnh bạo túm lấy eo tôi kéo mạnh. Kết quả, tôi ngã luôn lên trên người hấn.

Có lẽ, đến tuổi dậy thì, cơ thể hấn cũng phát triển. Nằm trên người hấn, tôi cảm nhận được sự rắn chắc trong từng khía thịt. Không hiểu sao người tôi bỗng nóng lên, mặt cũng đỏ bừng. Tôi nhận ra mình đang xấu hổ nên vội thoát ra ra thì bị bàn tay rắn chắc nào đó giữ chặt không sao thoát được, tôi rửa hấn “Gia Kỳ, cậu lưu manh”

Hấn nghe xong không những không phẫn nộ mà còn cười giòn tan “Đa tạ, tôi lưu manh là do cậu đào tạo, thầy “tốt” thì có trò giỏi thôi”

Nếu tổng thống Obama bị coi là kẻ mặt dày nhất thế giới thì tôi thề rằng tên ôn thần này còn mặt dày gấp trăm triệu lần Tôi hét lên “Buông ta ra, bằng không...?”

Nhưng kẻ nào đó vẫn giả vờ điếc kiên quyết không chịu buông, đã vậy, Giang Tiểu Khuê này quyết không tha cho đồ yêu nghiệt nhà người. Tôi đây ngoài sở trường khiến người khác hăm mộ thì tôi tự tin vỗ ngực rằng rằng tôi rất khỏe, rất chắc *cười đen tối*

Ngoặtm

Á!

Hấn vùng dậy kêu la thất thanh khi bị tôi ột phát vào tay, ha ha, đáng đời nhà người chưa, cho chừa nhá Hấn ta đau đớn đến uất ức, rửa thầm

“Tiểu Khuê, cậu cầm tinh con chó”

Đương nhiên, muốn trị kẻ mặt dày thì ta phải mặt dày hơn hấn thôi “Tôi cầm tinh con chó, cậu chó cũng không kém phần..he he”

Kẹt...ttttttttttttt

“Tiểu Khuê, xảy ra chuyện gì thế?”Chị Mai đẩy cửa vào, nét mặt có chút hốt hoảng Tôi cười sung sướng, phẩy tay làm như chưa có chuyện gì xảy ra “Có con chó đang sửa bậy, chị ạ!”

Chị chau mày nhìn tôi suy xét, đưa mắt về phía hấn thăm dò “Chó ở đâu mà sửa vậy, Gia Kỳ”

Chị ơi, Gia Kỳ là chó đấy, chính hấn

“Không chỉ có chó sửa bậy đâu mà còn có con chó chuyên CẢN bậy”

“....” Tôi

.....

Chị Mai kéo hẳn ra ngoài kêu nói chuyện một lát rồi đi mất hút luôn, không thấy tăm tích đâu. Kệ đi, tôi cũng không rảnh tới mức quản hẳn, dù gì chị Mai cũng về nước rồi, công việc chăm sóc hẳn chị sẽ thay tôi đảm nhiệm

Chương 15

Sau khi về nhà, tôi trở lại thành cú đêm với mấy cuốn tiểu thuyết các thím giới thiệu trên diễn đàn. Ngày nào cũng như giờ nào, tôi hầu như không ra khỏi phòng đi nhảy nhót hay tập luyện võ vẽ gì chỉ suốt ngày đọc truyện xuyên Việt.

Đang trong tháng hè, may mà không phải đi học thêm nên tôi cứ ru rú trong phòng cặm cụi với chiếc Ipad Thịnh thoảng, tôi có ra khỏi phòng lấy chút đồ ăn hoặc nước uống rồi chạy biến vào vỏ ốc của mình. Mama đại nhân dạo này cũng bận, chẳng có thời gian về nhà để quản tôi, chị Mai thì kêu là lên lớp 12 rồi phải chăm chỉ học một chút để đi thi đại học nên bận đi học thêm cả ngày, mãi đến tối mới có thời gian nghỉ ngơi. Haizz..mọi người ai cũng bận, tôi cũng bận cả ngày lẫn đêm.

Bữa nay, cô giáo phụ đạo hóa bị ốm nên chị Mai không phải đi học, chị liền sang phòng tôi quan tâm một chút “Nhóc, em làm cái gì mà ru rú ở trong phòng suốt vậy?”

Tôi hồn nhiên nhìn chị

“Chị bận bịu học hành, làm em gái như em nào dám chảnh mắng đi chơi, em bây giờ bận bù cả đầu ra này...sung sướng gì!”

Mai xoa đầu tôi mỉm cười đôn hậu, sau đó tiện tay đặt cái Ipad trong tay tôi đem ra ngoài, nhân tiện dặn dò “Bận thì cho chị mượn ipad dùng, em lấy điện thoại mà lên mạng đi”

Tôi méo sệch mặt. Điện thoại tan hoang từ lâu rồi còn đâu mà lên mạng, hix Nhắc tới điện thoại mới nhớ, Gia Kỳ chưa đền tôi điện thoại, tôi phải đi kiếm hẩn tính số

Khoác vội cái áo, tôi nhanh chóng rời nhà

“Tiểu Khuê, đi đâu vậy?” Chị Mai

“Chị coi nhà nha, thay mặt trường ban thanh tra kinh tế bắt tên ôn thần nhà chị đền mạng cho đẽ yêu của em” tôi “Bao giờ em về?” Chị mai

“Hừ, bao giờ em ăn vạ thành công thì em mới về, em đi đây!”

Chào tạm biệt chị, tôi phóng một mạch đến nhà hẩn với tốc độ bàn thờ. Nhìn cổng đã khóa, tôi điên tiết dùng sức đập cổng một cái cho bõ tức.

Tên này quả là thần thông quảng đại, biết tôi đến đòi nợ nên đi chạy tị nạn rồi chứ gì. Được lắm, Gia kỳ, dù phải càn quét cả thành phố này tôi nhất định phải tìm ra cậu, bắt cậu đền mạng cho em dẽ của tôi Không còn cách nào, tôi đành ngồi chờ hẩn ở cổng. Đến gần trưa, trời vừa nắng, vừa nóng, tôi cũng mệt đũa ra, không còn sức nữa, thôi ngồi xuống nghỉ ngơi chút. May sao có cô lao công đi qua ượn cái nón đội tạm cho đỡ nắng Tôi đặt nón xuống đất

dự định đến ghế đá bên kia ngòi thì bỗng có một đồng 500k rơi ngay xuống nón..Tôi hóa đá tại chỗ

Tôi không phải là ăn xin

Tôi càng không phải bang chủ cái bang

Nên theo bản năng,tay cầm tiền luôn. Tự dừng lại có 500k từ trên trời rơi xuống, không uống công ngòi đây từ nãy đến giờ. Tôi ôm cầm suy tư “Ái chà, xem ra nếu lập thành băng nhóm rồi ngòi đại ở đâu đó, ngả nón ra là có tiền rơi xuống thì chẳng mấy chốc sẽ thành tỉ phú ăn xin..ha ha”

Cười trong giây ngốc, tôi dơ đồng 500k lên xem có phải tiền thật hay tiền giả

Tôi hóa đá toàn tập.

Tim không nghe nhịp đập, liệu tôi đã chết rồi sao?

Cậu ta,, sao cậu ta lại ở đây?

Chương 16

“Quang Quý”

Tôi ngơ ngác như nai. Có chuyện gì mà Quang Quý lại đến tìm Gia Kỳ, sắc mặt lại không ổn, không lẽ Gia Kỳ kia đắc tội với Quang Quý?

“Tiểu Khuê, Gia Kỳ đâu?”

Hừ, tôi cũng muốn tìm cậu ta tính sổ đây, không biết cậu ta đi đâu từ sáng đến giờ

“Biết chết liền! Quang Quý, tìm Gia Kỳ có chuyện gì?”

Cậu ta thản nhiên trả lời “Còn sao nữa, đến tấn cho cậu ta một trận tơi tả vì chính cậu ta là nguyên nhân khiến cậu bị phạt lên chùa sống cả tháng..”

Cũng không hẳn là do cậu ta, vấn đề nằm ở tôi. Mẹ tôi phát hiện ra tôi tàng trữ bài kiểm điểm kém, cộng thêm những tội lỗi của tôi được thầy giáo thông báo đầy đủ nên mới có hình phạt lên chùa

Tôi định giải thích thì một giọng nói quen thuộc vang lên

“Ái chà, tìm tôi đòi nợ tình đấy hả? Rất tiếc, tôi không có hứng thú với nam, đặc biệt là một kẻ như cậu...”

Giọng khan khan trầm ấm pha chút tà mị này không ai khác chính là Gia Kỳ

Quang Quý tức giận gằn giọng với Gia Kỳ

“Người như tôi thì sao?”

“Không, hứng, thú!”

Bốp!

Tôi chưa kịp hiểu chuyện quái gì đang diễn ra thì nào tôi bỗng quay vòng trước cú đấm của Quang Quý dành cho Gia Kỳ

Chuyện gì thế, đang yên đang lành mà, sao lại đánh nhau chứ?

Rất nhanh, tôi dùng tay hất Gia Kỳ sang một bên, mắng

“Khùng à, tự dưng lại đánh nhau???”

Gia Kỳ trầm mặc nhìn tôi, u ám bảo “Cậu bệnh cậu ta?”

Bệnh gì chứ? Tôi là đang làm việc tốt, tôi biết Quang Quý không đánh lại cậu, dù sao Quang Quý đã nở đấm rồi thì cậu chịu thiệt một chút có sao. Tôi mà không bệnh thì kiểu gì cũng vất vả đưa Quang Quý đi cấp cứu

Tôi vội vàng giải thích

“Không phải...là tôi..”

Gia Kỳ trừng mắt, đẩy tôi sang một bên. Bàn tay trái của Gia Kỳ rất nhanh đã tóm lấy cổ áo Quang Quý, Gia Kỳ lườm cảnh cáo

“Muốn sống thì mau mau rút ra xa, đừng để tôi nhìn thấy cậu, bằng không...nên nhớ, để tôi mà biết cậu còn đến tìm Tiểu Khuê nữa thì cậu chết

chắc, cú!”

Gia Kỳ hôm nay sao vậy? Cậu ta với Quang Quý đã có chuyện gì?

Quang Quý tức giận chỉ vào mặt Gia Kỳ, ánh mắt vô cùng đáng sợ

“Trần Gia Kỳ, mày nhớ lấy ngày hôm nay, mày nhất định phải trả giá” rồi xoay người bỏ đi

Quang Quý có vẻ rất phần nộ, rốt cuộc là sao?

Rầm

Gia Kỳ tức giận đâm vào tường

Những giọt máu đỏ lạnh lòng rơi xuống hòa vào màu đỏ của tường. Tôi xanh mặt hốt hoảng cầm lấy tay cậu ta tới bệnh viện băng bó vết thương.

Hôm nay là ngày gì không biết, toàn tên thích làm chuyện khùng điên, chơi cùng mấy người này không khéo lại bị lây. Kiểm tra vết thương, cũng may không nghiêm trọng, bằng không tôi cũng không mama đại nhân mà biết lại trách tôi không chăm sóc cho cậu ta tử tế

Chị y tá nhìn tôi rồi đảo mắt sang Gia Kỳ, cười nham hiểm

“Cậu em này, chị biết em vì cô bạn kia mà bị thương nhưng chí ít lần sau nếu bị thương thì bị nặng nặng một chút, thế này ăn thua gì”

T_T

Chờ chị y tá đi khỏi, kẻ nào đó mặt ầm ức nói “Biết vậy, đâm cho gãy tay luôn cho rồi”

Tôi lườm cậu ta “Thế thì khi bó bột tay, cậu nhớ bảo người ta bó bột nào luôn đi cho tôi nhờ”

Chuyến này đi đúng là uống công, đã không ăn vạ đòi lại điện thoại thì thôi lại còn bị kẻ khác ăn vạ, ngày nào cũng nheo nhéo gọi điện thoại đến. Đã vậy lại còn phải giúp cậu ta giặt quần áo, nấu cơm.

Thế mà, có kẻ nào đó lúc nào cũng rên lên rằng “Tiến Phật tiến đến Tây Thiên, tay tôi đau như vậy làm sao đi ôn thi, mai cậu đi học cùng tôi, chịu khó ngồi chép bài cho tôi coi như trả nợ”

Tôi cãi “Ngày xưa cô giáo cấp 1 lại cầm tay phải viết chữ chứ không phải tay trái, hơn nữa tay phải của cậu đâu có làm sao??”

Cậu ta nói “Chẹp, tay trái đau dẫn đến tay phải bị tổn thương tâm lí, không viết được. Chẳng nhẽ tôi lại điên tới mức phải nhờ đứa chữ xấu như cậu chép bài sao. Này, tay bị thương chứ não không bị thương đâu?”

Nói vậy đương nhiên không thể từ chối, tôi đành ngu ngốc đến lớp học thêm chép bài hộ. Thịnh thoảng những chỗ tôi chưa hiểu, cậu ta liền bảo tôi lấy bút đỏ khoanh lại sau đó về nhà giảng

Tôi mơ hồ, không biết cậu ta đi học thêm hay tôi là người đi học thêm?

Cứ như vậy, suốt gần hai tuần, cái tay lì lợm kia của cậu ta vẫn chưa khỏi mà càng ngày càng nặng hơn, tôi vội đưa cậu ta đến bệnh viện xem sao. Bác sĩ ở đó là chú của cậu ta nên việc khám cũng có chút ưu tiên. Ông ta nói bị nhiễm trùng uốn ván, bệnh này rất nguy hiểm. Từ trước tới giờ, tôi tưởng chỉ mỗi ở chân mới bị nhiễm trùng uốn ván, hóa ra ở tay cũng bị sao?

Bác sĩ cẩn thận đẩy kính lên soi xét

“Lớn rồi mà không biết chăm sóc bản thân, lười quá thôi. Cái băng gạc này định để đến khi có ròi mới chịu thay à?”

Tôi ngạc nhiên, vỗ trán tỉnh ngộ. Hóa ra, mấy hôm nay tôi bận nên không đến thay băng, thế là tên ngu ngốc này cũng lười không thay gạc.

Trùng mắt nhìn cậu ta, tôi quả quyết nói với bác sĩ

“Bác ơi, khoa thần kinh ở đây nghe nói chữa trị rất hiệu quả, cháu kiến nghị bác nên đưa thẳng cháu của bác đi khám nào đi”

Cậu ta không cười, ánh mắt có chút giận dỗi “Ý cậu bảo tôi bị thần kinh, xem ra dạo này tôi chưa nghiêm khắc với cậu thì phải?”

Nói đoạn Gia Kỳ hung hăng lôi tôi về nhà, quăng đồng bài vở môn văn của cậu ta lên bàn, ra lệnh

“Từ giờ đến chiều mà cậu không chép xong đồng này thì đừng nghĩ đến chuyện về”

Đời tôi ghét nhất là học văn, ôi chao, cái môn trời đánh ấy, nghĩ tới là buồn ngủ. Kí ức ấn tượng nhất của tôi khi học văn chỉ đơn thuần là tôi ngủ, nhờ Quang Quý chép dùm.

“Không chép” tôi hùng hổ phản kháng

Cậu trừng mắt nhìn tôi “Không chép?”

Tôi gật gật

Cậu ta đập bàn “Con nhỏ này, láo, quá láo, hừ, những lúc tôi ngồi chép bản kiểm điểm cho cậu tôi đâu có từ chối, hả? Cậu định lật lọng?”

Tay tôi nắm thành quyền...Cảm giác rất muốn đánh người...Tiểu Khuê, kiêu kiêu...kiêu kiêu...chẳng phải trong truyện ngôn tình có nói “Tức giận là ma túy sao?”...bình tĩnh...phải bình tĩnh

Hít thật mạnh, tôi đập bàn đánh rầm một cái hận không thể đập cho bàn nát luôn, khí phách tuyên bố

“Được...chép thì chép. hừ... không cần phải kể nghèo kể khổ”

“Ngoan ngoan chép từ đầu có phải là xong rồi không”

“...” Tôi cam đoan cậu mà còn phát ngôn câu nào nữa tôi dấm thẳng vào mồm cậu

Chép được vài dòng, mí mắt tôi đã sụp xuống. Đang chuẩn bị gập thân

mộng mơ thì kẻ nào đó lại gõ mạnh vào bàn, đe dọa

“Cậu mà ngủ, tôi sẽ hôn cậu”

Khốn kiếp, biến thái

Cơ buồn ngủ vội chạy mất dép, mắt tôi lại căng ra ngồi chép tiếp

Chương 17

Gần tối, công việc coi như tạm tạm, bụng cũng bắt đầu biểu tình. Tôi vươn vai, xoay khớp cổ tay cổ chân, khớp cổ, nhân lúc cậu ta đang coi phim, tôi co cẳng chạy mất hút về nhà

Tôi đang khao khát đắm mình trong làn nước êm dịu, mát lạnh để xua tan mệt mỏi thì chị Tiểu Mai gọi đặt lại “Nhóc, có người gọi kìa”

Tôi ngây ngô hỏi “Đứa nào bất lịch sự vậy”

Tiếng trong ipad phát ra một tần số không hề nhỏ cộng thêm gương mặt vô cùng quen thuộc đang bốc hỏa “Giang Tiểu Khuê, khôn hồn khai mau, mấy bữa nay con làm gì mà không ở nhà”

Tôi”Con???”

Mama đại nhân nhìn qua màn hình, ánh mắt hình viên đạn thẩm thấu qua não

“Con cái gì mà con, con muốn ta tức chết phải không? Tiểu Mai bận bù đầu để chuẩn bị thi đại học thế mà con còn dám nhõn nhơ sao? Con coi trời bằng vung chắc? Khôn hồn thì học hành tử tế vào, kì thi sát hạch tuyển sinh mà không qua thì con sẽ lãnh hậu quả..Còn nữa, còn không mau vào bệnh viện...”

Phụt

Màn hình tối thui. Tôi ngơ ngác nhìn chị

“Mama đại nhân nhà mình ngậm phải thuốc nổ hả chị? Đến bệnh viện khám gì”

Chị thở dài “Ôi, em còn không hiểu tính mẹ sao? Mẹ tức giận là vì em đấy?”

Tôi” Em làm sao?”

Chị nói “Còn sao nữa, mấy bữa em thân mật với Quang Quý bị mẹ phát hiện, hơn nữa, em có biết là mẹ ghét Quang Quý không?”

Hả? Có chuyện kinh thiên động địa tới mức đó, sao không ai cho tôi biết?

“Cậu ta đắc tội với mama đại nhân?”tôi

“Không? Người cậu ta đắc tội là Gia Kỳ”

Hử???? (T_T) Sao càng nghe càng không hiểu gì hết trơn thế này?

Đắc tội với Gia Kỳ thì sao? Chẳng liên quan

Tôi đành ngu ngốc hỏi chị “Rốt cuộc là sao? Nghe chả hiểu gì?:’

“Đồ ngốc” Chị mắng “Em ngốc tới mức heo không ngốc bằng”

Chị Tiểu Mai, nếu chị không nói thì bây giờ em mới nhận thức rằng em thực sự không ngu ngốc mà người khiến em có tư duy ngu ngốc là chị chứ ai, dám bảo em ngu ngốc! Có chị ngu ngốc á!

Tôi ôm đầu chán nản “Chị làm em phát điên rồi, rốt cục là sao ạ?”

Chị vuốt cằm suy tư, sau đó cười cười nham hiểm xoa đầu tôi “Em đã ngu ngốc rồi chi đây cũng không ngu ngốc nói cho em biết, thế nhá! Bây giờ, nhiệm vụ cao cấp của em cần thực hiện là chăm,sóc,Gia,Kỳ”

Hử? Thế là thế nào,đầu tôi sắp nổ tung rồi

“Nhìn cái mặt em trông ngu chưa kìa”Chị vuốt má tôi “Ngu tới mức chưa ai ngu bằng, để chị đưa em tới bệnh viện nhân tiện khám não cho em luôn”

Hử, khám khám cái đầu chị, chị dám xỏ em a? Thế nào là nhân tiện khám não cho em? Chị Mai, chị quá đáng lắm rồi, nếu không phải chị là chị ruột của em, em cam đoan sẽ đưa chị đi xét nghiệm ADN

“Đi thôi”Chị Mai kéo tay tôi

Tôi ngơ ngác toàn tập, hóa đá giữa thời tiết nắng nóng!

“Đi đâu ạ?” tôi

“Hử..còn đi đâu nữa..đến bệnh viện...”

Không phải là chị tôi tính đưa tôi đến bệnh viện khám não đấy chứ, trời ơi? Sao gia đình tôi toàn người khó hiểu vậy?

Tôi ngoan ngoãn để chị lôi lôi, kéo kéo đến bệnh viện. Chị gọi điện cho ai đó rồi tiện tay kéo tôi đi theo. Nhìn kĩ tôi mới nhận ra đây không phải là khoa khám não mà là khu hồi sức, không lẽ mama đại nhân nhà tôi tức giận tới mức ôm bực hóa bệnh???

Đặt chân vào căn phòng,tôi hóa đá toàn tập 1

Bên trong căn phòng, mùi pixilin hòa quyện với mùi điều hòa sộc thẳng vào mũi làm tôi thấy khó chịu. Tôi nhức nhối muốn bay ngay khỏi nơi đây thì nghe thấy giọng quen quen

“Con còn dám đi, ta chặt chân con”

Vậy đấy, trên thế gian không thoát khỏi ma chảo của mama đại nhân mà. Quả nhiên mama đại nhân nhà tôi ở trong viện nhưng người nằm trên giường bệnh không phải là mama đại nhân mà là Gia Kỳ?

Chương 18

Tôi “Hả?” lên một tiếng chói tai thì bị mama đại nhân nhà tôi nhanh tay bịt miệng lại, đẩy tôi ngồi xuống ghế, cảnh cáo “Đây không phải trại huấn luyện thú, chớ làm ồn!” Đánh mắt về phía Gia Kỳ, mẹ tôi lại nghiêng rằng mà rít lên

“Khốn nạn thật! Con còn ngồi đó nữa à, mau, mau chăm sóc nó để ta với chị của con về, ngủ, con mà dám bỏ về nhà thì đừng trách!”

Tính mẹ tôi từ trước vẫn tốt chưa bao giờ văng tục chửi bậy, mẹ tôi thường nói rằng “mình là người có học, chửi phải có văn hóa. Quậy phá có giáo dục, hiểu chưa?”. Giờ mà tôi lôi câu này ra truy điệu mẹ, tôi cam đoan mẹ tôi sẽ thét lên rằng “Con không ngậm miệng ta cạo đầu con” à xem.

Bây giờ, mẹ tôi chửi thề thế này chắc uất ức lắm. Giống tâm trạng của tôi ngày trước, khi ngồi trong giờ kiểm tra, tôi thường xem đề bài sau đó uất ức chửi thề, công đoạn tiếp theo thì khỏi phải nói (xé đề, ra hè, lên phòng giám thị uống chè)

Rầm

Mẹ tôi và chị bỏ về, để mặc tôi một mình ở bệnh viện

Có chuyện gì đã khiến Gia Kỳ ra nông nổi này. Gương mặt kia đã hốc hác đi phần nào, lại có chút xanh xao, tái nhợt. Đôi môi nhợt nhạt dính vào nhau. Trên trán được cuốn băng gạc cẩn thận, mái tóc ánh tím kia cũng không ngoan ngoãn mà cứ nhảy nhót trên nền gạc trắng. Tiện tay, tôi nhẹ nhàng quén mấy cọng tóc kia rồi trầm mặc ngồi đây.

Kì thực, tôi không hám trai, chỉ là nhan sắc của cậu ta quá ưu tú khiến tôi nảy lòng tham mà lấy tay chạm nhẹ vào đôi gò má hốc hác kia, tôi cảm nhận được con người trước mặt tôi lúc này vô cùng yếu ớt, không còn sức lực đâu mà cãi nhau với tôi. Bất giác, tôi nở nụ cười. Không lẽ, tên đại ma đầu này lại đến lúc nằm yên một chỗ như vậy sao? Chán! Nhưng mà ta thích! Nếu cậu ta chịu khó nằm ngoan ngoãn ở đây suốt đời để tôi ngồi ngắm thì cũng thích thật. Khoan đã, suốt đời, ôi *ôm trán* có lẽ tôi nên đi khám não mất

Giờ, Gia Kỳ mà tỉnh lại, nghe được câu nói này của tôi chắc hẳn ta vui tới mức đánh tôi mọc ối

Sáng sớm, những tia nắng ban mai đầu tiên chiếu vào cửa phòng, tôi khoan khoái đứng dậy xoay người, thậm chí tôi còn nghe được tiếng xương của tôi đang kêu răng rắc.

Gia Kỳ vẫn chưa tỉnh lại, cái đồ sâu lười, bảnh mắt mà không chịu dậy sao? Hừ, đồ khốn nhà cậu, vì cậu mà báo hại đêm qua tôi phải ngủ ở cái ghế cứng kia. Cậu dậy đi, cậu mà dậy tôi sẽ cho cậu một trận!

Kettttttt

Một nữ y tá có ngoại hình ưa nhìn, trên tay còn cầm một tập giấy gì đó, chắc là đến để xét nghiệm. Tôi đứng một lúc chờ chị ta ghi ghi, chép chép gì đó rồi lại cho người đến tiêm thuốc. Cổ tôi sắp thành cổ ngỗng khi đứng nhìn chị ta lấy ven cho Gia Kỳ, tôi thắc mắc

“Chị này, đừng nói với em chị là sinh viên thực tập nha?”

Chị ta sững người, quay lại nói “Sao em biết?”

Ôi trời, nhìn cách chị ta lấy ven không chuyên nghiệp là biết ngay. Khổ nỗi, chị có biết là chị đang lấy ven của ai không? Gia Kỳ, mũ nam của trường tôi, này chị, tôi cam đoan nếu nữ sinh trường tôi mà thấy chị lấy ven kiểu này, chị tan xác là cái chắc

Tôi thở dài nhìn chị ta “Đừng nói với em là chị chỉ được tiêm trên thân cây chuối nha? Còn người thật thì chưa được tiêm?”

Chị ta lắc đầu quả quyết “Không, chị chưa từng tiêm trên cây chuối bao giờ, chị chỉ tiêm thử ấy con gà thôi”

Ha ha..chị quả nhiên là người vô cùng vui tính a..! Tôi không thể để chị biến Gia Kỳ làm vật thí nghiệm cho chị được.

Giật lấy cây kim tiêm từ tay chị, tôi nói “Thôi, để em tiêm cho chứ nhìn chị mà em sợ quá?”

Chị ta cúi, giật lại cây kim trên tay tôi “Em không có kinh nghiệm tiêm mà to gan tiêm cho bệnh nhân sao? Đưa chị, chị là y tá, đây là trách nhiệm của chị, không tới lượt em quản. Mau, đưa đây”

Tôi kiên quyết không đưa, vênh váo nói “Ai bảo chị là tôi chưa có kinh nghiệm tiêm? Tôi còn tiêm chuẩn hơn cả chị?”

Chẳng cần đợi chị ta, chưa đầy hai phút, tôi đã tiêm cho Gia Kỳ xong. Chắc ai cũng thắc mắc vì sao tôi lại tiêm được như vậy ư? Chẳng qua là hồi trước có kẻ nào đó sợ tiêm, kiên quyết không cho bác sĩ tiêm, chỉ vào mũi tôi

“Nếu tiêm thì để cậu ấy tiêm đi, nếu không ngày mai các người nộp đơn nghỉ việc hết cho tôi”

Tôi quên không nói rằng bố của Gia Kỳ là viện trưởng của bệnh viện này nên mọi lời của cậu ta rất có tính chất uy hiếp. Các bác sĩ liền chỉ cho tôi cách lấy ven, cách tiêm. Không ngờ tôi cứ bị thông minh cho nên tiêm một lần là trúng phóc, không lệch chút nào. Từ đó, mỗi khi bị ốm cậu ta liền tiện tay kéo theo tôi, bảo tôi thay y tá tiêm thuốc cho cậu ta

Chị y tá ngơ ngác nhìn tôi “Không lẽ em cũng là y tá”

Tôi chỉ cười cười, chỉ vào Gia Kỳ đang nằm trên giường bệnh “Cậu ta là con của viện trưởng, hồi trước chính cậu ta bắt em phải tiêm nên thành

ra..quen tay”

Chờ chị y tá đó rời khỏi thì mama đại nhân và chị Mai cũng đến. Mama đại nhân độ lượng liếc xéo tôi, răn đe “Khai mau, con có chăm sóc Gia Kỳ tử tế không đó?”

“.....@_@ ” tôi

Mama của con ơi, con là đứa như thế nào mà người lại không tin con chứ? Thôi, kệ cho người muốn nói gì cũng được. Nhưng sao Gia Kỳ lại ra nông nỗi này? Tôi đưa mắt tò mò hỏi

“Con tò mò không biết tại sao Gia Kỳ cậu ấy lại như vậy”

Chương 19

“Con tò mò không biết tại sao Gia Kỳ cậu ấy lại như vậy?”

Mẹ tôi nhìn tôi với ánh mắt truy điệu, hận không thể mai táng luôn cho tôi không bằng

“Con tò mò hỏi thì ta cũng tức giận trả lời con rằng, Gia Kỳ ra nông nỗi này không phải là do thằng nhóc Quang Quý làm sao? Để ta tóm được nó thì canh xương hầm chắc chắn sẽ ngon đây”

“...” tôi

Nhưng sao lại là Quang Quý, đã xảy ra chuyện gì? Tâm trạng của Quang Quý trước cổng nhà Gia Kỳ hôm đó, không lẽ???

“Là sao hả mẹ?” lòng tôi bỗng trùng xuống, cảm giác có chút mất mát

Tôi ngồi thần thờ nghe mẹ nói mà hai mắt đã mờ trắng đi tự bao giờ. Thì ra tối hôm qua lúc tôi từ nhà Gia Kỳ về, Quang Quý có đến tìm Gia Kỳ, hai người cãi cọ với nhau long trời lở đất. Vì bị phát hiện vụ cá cược ăn chia không đồng đều trong đội bóng, hơn nữa bị Gia Kỳ xúc phạm trước mặt tôi nên khi Gia Kỳ ra ngoài mua đồ, Quang Quý đã tông xe vào Gia Kỳ rồi bỏ đi.

Vừa nhận được tin, mama đại nhân nhà tôi đã nhanh chóng dung bộ não của mình thần tốc chưa đầy 2h đồng hồ đã lôi kẻ tội đồ ra ánh sáng. Nhưng đến sáng nay, vừa đưa hồ sơ lên cấp trên thì hồ sơ đã nhanh chóng được nhận, điều bất cập là Quang Quý vẫn ung dung ở nhà mà không phải đến đồn làm việc hoặc lấy lời khai. Có lẽ nhờ mối quan hệ đặc biệt với những quan chức cấp cao nên Quang Quý không bị làm sao, vẫn nhớn nhoe ngoài vòng pháp luật. Còn Gia Kỳ đáng thương hiện giờ hôn mê suốt, bác sĩ nghi ngờ là có máu bầm trong não nên cần phải mổ

Rầm

Tôi tức giận đập bàn, đập ghế một cái, thét “Quang Quý, con đi tìm cậu ta”

Tôi rú ga với tốc độ bàn thờ, lao từ bệnh viện đến thẳng nhà Quang Quý, bấm chuông liên hồi nhưng không thấy ai mở cửa, tôi nghi ngờ cậu taбет chuyện nên vội mất tích ngay. Kiên nhẫn tiếp tục bấm chuông cho đến khi có một cô gái đi ra mở cổng. Trông cô ấy còn khá trẻ, nhìn gu ăn mặc đoán là người quê mới lên thành phố. Trên người vẫn đang mặc tạp dề, cơ thể chị ta phảng phất mùi cà ri, Tôi nhìn chị ta một lát, lịch sự nói

“Chào chị, chị cho em hỏi Quang Quý có nhà không?”

Chị ta nhìn tôi như thể thẩm định hàng rồi mới nở nụ cười lạnh lùng với tôi

“Có..em vào nhà đi”

Nói rồi chị ta đưa tôi vào phòng khách, rót một ly nước mời tôi uống. Tôi không khát nhưng hỏa khí trong bụng khiến tôi chưa đến 10s cốc nước đã cạn hết. Chị ta nhăn mũi nhìn tôi rồi đi đâu đó. Quang Quý từ trên lầu đi xuống, nở nụ cười niềm nở

“Tìm tôi có chuyện gì không?”

Còn chuyện gì ngoài chuyện của Gia Kỳ nữa, không nhẽ tôi lại rảnh tới mức đến nhà cậu ngắm hươu ngắm vượn?

Tôi nén tức giận, nở nụ cười giả tạo với cậu ta

“Cậu xuống đây, tôi có chuyện cần nói với cậu”

Cậu ta cười hì hì với tôi rồi chạy một mạch xuống chỗ tôi, những ngón tay bướng bỉnh của cậu ta chạm nhẹ vào tóc tôi, xoa xoa rồi nói

“Có chuyện gì?”

Tôi trừng mắt với cậu ta

“Tôi đến hỏi tội cậu chứ có chuyện gì nữa”

“Tội? Tội gì á?” cậu ta Ngơ ngác hỏi

Tôi mím chặt môi, đưa mắt về phía xa như tránh né

“Cậu...cậu đâm xe vào Gia Kỳ, phải không?”

“Tôi...Nhưng sao cậu biết”

“Biết ư?” Tôi cười gằn trong đau khổ “Cậu cho tôi là con ngu à mà không biết..cậu..sao cậu lại như vậy chứ? Cậu..cậu thay đổi rồi..Quang Quý mà tôi quen không ác tới mức tông xe vào người khác” Tôi ôm lấy Quang Quý, nước mắt cũng không biết từ khi nào đã chảy xuống “Quang Quý, chỉ cần cậu nói là cậu không tông xe vào Gia Kỳ, tôi nhất định sẽ tin cậu, nói đi, Quang Quý, Quang Quý?”

Tôi vừa khóc vừa gào lên như một con khùng trong nhà cậu ta.

Thực sự, thực sự mọi thứ đã sụp đổ hết rồi. Quang Quý, sao cậu lại như vậy? Tôi biết trong lòng cậu thích tôi nhưng thực sự tôi quá ngốc, tôi không biết yêu bao giờ và chưa yêu. Ở bên cậu, tôi cảm thấy rất vui vẻ, rất thoải mái, vô ưu, cậu giúp tôi nhiều chuyện như vậy tôi vô cùng cảm kích nhưng tình yêu không đồng nghĩa với cảm kích. Tôi không yêu cậu! Tôi biết cậu từ trước đến nay rất độc đoán, rất cố chấp, tôi nghĩ thứ mà cậu muốn kì thực không phải là tình yêu từ tôi mà là cảm giác đổ kỵ tự trào. Tôi cho rằng cậu vẫn là cậu, tôi lừa dối mình để tin cậu không làm sai nhưng sự thực thì...?

Tôi đau lòng, không hiểu sao tim tôi lại càng lúc càng thắt chặt lại, tôi khó thở lắm, tôi không chịu nổi nữa...và tôi òa khóc như một đứa trẻ. Quang Quý vẫn đang dang rộng vòng tay ôm chặt lấy tôi, bàn tay lạnh giá xoa đầu tôi. Tôi cảm nhận được hơi thở không đồng đều của cậu ta, cậu ta căng thẳng

ư? Cậu ta đang mất dần bình tĩnh hay là cậu ta tức giận?

“Tiểu Khuê...xin lỗi cậu, tôi sai rồi, tôi quả thật đã sai! Tha thứ cho tôi đi...việc tôi làm chỉ vì cậu..vì cậu mà thôi..Tiểu Khuê”

.....

Chương 20

Quang Quý luôn cho rằng lâu nay người tôi thích là Gia Kỳ nên vẫn mang sự ghen ghét đố kỵ trong lòng. Mãi đến khi tôi bị phạt phải lên chùa rồi một mực không chịu về nhà cùng bất cứ một ai, chỉ Gia Kỳ đến thì tôi mới chấp nhận.

Tôi cũng không hiểu sao mình lại ngoan ngoãn theo Gia Kỳ kia trở về nhà, tôi chỉ làm theo bản năng mà không thêm nghĩ ngợi. Chính tôi, tôi là kẻ gây ra tai nạn cho Gia Kỳ chứ không phải Quang Quý, mama đại nhân nói đúng, kẻ sai không phải ai khác mà chính là tôi, tôi gây ra nghiệp chướng thì bây giờ lại phải một mình thu dọn nghiệp chướng

Ánh mắt khi đó của Quang Quý với tôi có vẻ rất ăm ắp. Sống ở chùa lâu vậy, tôi đã giác ngộ ra rất nhiều điều cho bản thân. Nếu Quang Quý làm vậy, là tôi của trước kia, tôi cam đoan sẽ khiến cho cậu ta sống dở chết dở đến xin lỗi Gia Kỳ..nhưng, nay tôi đã khác rồi..tôi sẽ không làm thế, tôi sẽ bỏ qua cho Quang Quý bởi chỉ ít cậu ta cũng ăm ắp và chịu đến xin lỗi Gia Kỳ rồi.

Tôi không phải thánh nhân mà có thể tha thứ ngay lập tức cho cậu ta, nhưng..sẽ có một ngày..tôi sẽ đến gặp cậu ta, nói với cậu ta tôi đã tha thứ cho cậu ta hoàn toàn

Mấy hôm nay, tôi chỉ ngồi bó gối trong nhà, mọi thứ xung quanh thay đổi tôi cũng không hay biết. Mẹ của Gia Kỳ đã về nước, hiện giờ đang ở bệnh viện để chăm sóc cậu ta

.Ngày hôm đó khi tôi đến tìm Quang Quý, cậu ta cũng đồng ý đến gặp Gia Kỳ để nói một tiếng xin lỗi, mong được tha thứ.

Ban đầu, mẹ của Gia Kỳ kiên quyết không làm hòa, nhất định kiện Quang Quý đến cùng nhưng bị tôi thuyết phục, lại nghĩ đến tương lai của Quang Quý sau này nên vụ tai nạn đó cũng khép lại trong êm thấm, chỉ chờ Gia Kỳ mổ xong và tỉnh lại coi như viên mãn

Sau những vụ tai nạn, bố của Quang Quý đã ép cậu ta lên máy bay mà không cho gặp mặt chia tay tôi, cũng không cho phép nói chuyện hay liên lạc về Việt Nam với tôi nữa, mọi thông tin về Quang Quý đều bị cắt đứt. Tôi biết, bố mẹ nào mà chẳng thương con, bố Quang Quý làm vậy chỉ muốn tốt cho cậu ấy, tôi cũng hiểu và thông cảm được

Dạo này, tôi như một con người khác. Sự nhí nhố, ham vui, ham đùa của trước kia của tôi dường như bị tâm trạng chiếm hữu mất, tôi bây giờ sống trầm hơn, cố thu mình vào vỏ ốc mà tôi cho là hoàn hảo. tôi không thích đọc truyện ngôn tình nữa, thay vào đó tôi lại hứng thú vào việc học hơn

Có lẽ, tôi đã trưởng thành!

Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, con người mới của tôi có vẻ như khiến mọi người kinh ngạc, đặc biệt là chị Mai

“Mục đích người bám áo Phạm Tuân xuống Trái Đất là gì, khai mau?”
chị giật lấy cuốn sách trên tay tôi, kinh bí hỏi

Tôi chỉ lạnh nhạt trả lời

“Mục đích xuống Trái đất của ta là thay mặt Hằng Nga và lũ thỏ ngọc ngu ngốc xuống đây cứu vớt chúng sinh thoát khỏi nghiệp chướng”

“Woa!” Chị Mai trầm trồ thán phục “ lí tưởng thật vĩ đại a? Vậy, cảm phiền em đại giá quang lâm tới bệnh viện một chút, thu dọn nghiệp chướng do em gây ra đi. Theo thông tin mới nhất của bệnh viện, một tên yêu nghiệt vừa tỉnh lại đã tác oai, tác quái trong bệnh viện đấy”

Tôi không tin lắm “Tên yêu nghiệt ấy không lẽ là đại đồ đệ của Hòa Nhã mama? Vừa từ chỗ thần chết lê xác về?”

Chị tôi cười “Thôi đi, nói tào lao ít thôi không mà ngộ độc, mau mau đến bệnh viện thăm Gia Kỳ đi không mama đại nhân lại cho em xơi bài văn tế nghĩa sĩ Giang Tiểu Khuê thì khổ”

Chương 21

Vậy là tôi là lẻo đẻo theo chị đến bệnh viện thăm hẳn.

Hắn vẫn nằm đó, mặt vẫn nhợt nhạt, chưa có chút hồng hào sức sống

Tôi liếc chị, thở dài ngao ngán

“Cậu ta vẫn như xác ướp thế này mà chị kêu tỉnh, chị định biến ảo tưởng thành sức mạnh đấy hả?”

Chị Mai chẳng nói chẳng rằng gì đi ra ngoài. Tôi lắc đầu lè lười, tính quay đi thì có tiếng điện thoại gọi đến,. Một dãy số lạ, lại còn là mã quốc tế... là nước Mỹ. Không lẽ bố của Gia Kỳ gọi điện đến hỏi tội. Tay tôi bắt đầu run run, tôi bấm nút nghe và chờ đợi người từ bán cầu bên kia

“Alo”

Đầu dây bên kia không trả lời, vẫn giữ sự im lặng đến ngột ngạt. Bàn tay tôi không hiểu sao lại đổ mồ hôi và lạnh đi tự bao giờ. Tôi đang đợi người nào đó nó chuyện

“Là tớ..Quang Quý”

Quang Quý!

Tôi khựng lại một lúc, các tế bào não rung lên nhẹ nhàng, khóe miệng giật giật cảnh báo có điềm xấu.

Ờ..

Chẳng phải cậu ta bị cấm gọi điện thoại cho tôi rồi cơ mà, không lẽ cậu ta can đảm tới vậy?

Tôi ngân giọng châm biếm “Quang Quý, nghe tưởng cậu bị cấm cung nói chuyện với tôi cơ mà, sao giờ lại gọi”

Giọng nói bên kia có chút khàn khàn, chua xót “Tôi sang tận Mĩ rồi mà cậu còn thù dai, hừ”

Tôi cười khanh khách, ngồi sệp xuống ghế, vắt chéo chân như vị nữ hoàng đang nguy nga trên ngai vàng, phán

“Không biết xấu hổ, cậu bảo ai thù dai, hả? Có tin ngay bây giờ tôi đặt vé máy bay sang Mĩ, đập cửa phòng cậu rồi tấn cho cậu một trận không hả?”

“Ha..ha..Tiểu Khuê..cậu thật vui tính! Ha ha, hoan nghênh”

“Này..này..đừng thách nhà giàu húp tương nhé, đọc địa chỉ, đường, nơi ở, số phòng mau, tôi sẽ...”

Bộp!

Hơ..hơ

Chưa kịp nói xong thì điện thoại bị một bàn tay nào đó giật lấy. Trong tích tắc, điện thoại của tôi đã mọc cánh bay thẳng từ tầng 5 xuống đất, màn hình vỡ tan tành. Tiến gần cửa sổ, tôi ngó xuống tiếc nuối, không quên hỏi tội

tên nào đó thì cậu ta đã nói trước

“Tiểu Khuê, cậu to gan thật! Tôi đây xương cốt chưa lành mà cậu dám gọi điện thoại trước mặt tôi đấy hả? Vô lương tâm”

Tôi trở mắt nhìn cậu ta rồi nhìn xuống xác điện thoại, tay chìa ra hướng về cậu ta

“Cậu, Gia Kỳ, tôi thấy cậu không những là xương cốt chưa lành mà còn mờ yên mà đẹp luôn đi, ôi chao, điện thoại của tôi bị cậu ném hai lần rồi. Cậu có biết là tôi bản lĩnh lắm mới chịu được cú sốc đó không, hả? Mau, đền cho tôi hai chiếc iphone 6, mau!”

Gia Kỳ lạnh lùng liếc tôi, mệt mỏi ngồi bệt xuống giường bệnh, mắt nhắm hờ hờ lạnh nhạt nói

“Đồ vô lương tâm nhà cậu, tôi bị tai nạn mà cậu không hỏi thăm lại còn mặt dày đòi tôi đền điện thoại. Tiểu Khuê à Tiểu Khuê, không phải nào cậu được làm từ gỗ mục lâu năm đấy chứ”

Không chờ tôi phản ứng, cậu ta nhanh tay rút cây kim chuyền nước ra, gian tà kéo đầu tôi lại, dí sát kim tiêm vào, lạnh lùng bảo

“Hay là tôi giúp cậu truyền nước vào não để cái não gỗ mục chết khô lâu ngày không hoạt động của cậu hoạt động lại chút, không nhỉ?”

Tôi rùng mình lắc đầu nguây, dơ tay đầu hàng

“Được rồi, Nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài cho thoáng..ha ha”

Tôi mà còn ở đây thì chắc cậu cắm luôn kim tiêm vào đầu tôi thật..hix!

“Cậu dám rời khỏi phòng!”

Câu thần chú vừa bay ra thì tôi vội quay phắt người lại như phản xạ, ngơ ngáo nhìn hăn

“Ngồi xuống” Hăn ra lệnh

Ngồi thì ngồi, sợ gì!

Hăn nằm trên rường, đôi mắt bắt đầu tròng xuống, hai hàng mi cong vút đan lại với nhau, thật quyến rũ a, không lẽ hăn nghĩ tôi đây rảnh tới mức ngồi đó ngắm hăn?

Là con gái, sinh ra đã mang số kiếp thiệt thòi, tôi nhường hăn một chút, ít nhất cũng được ngồi ngắm hăn miễn phí, chả mấy khi có điểm phúc ngắm trai đẹp. Tôi thử người nhìn hăn, mông lung nghĩ về một ngày nào đó, nếu người đang nằm trên giường bệnh kia không phải hăn mà là tôi, liệu hăn có ngồi đây nhìn tôi với ánh mắt trìu mến không

“Nhìn gì, nước miếng chảy thành dòng kìa”

Nghe hăn nhắc nhở, tôi vô thức lau miệng rồi chùi chùi vào áo hăn

Hăn”....”kinh hãi nhìn tôi

Thấy hăn tội nghiệp như vậy, tôi đây cũng từ bi hỉ xả, quan tâm hăn một chút. Tôi vỗ vai, an ủi

“Đừng sợ, chị đây không ức hiếp em đâu, cơ thể em còn yếu lắm, không thích hợp cho việc vận động mạnh”

Hăn nghiêng răng, cắn phần rít lên “Cậu...ngậm miệng lại cho tôi”

“Úi úi, nóng giận dễ bị sỏi thận, bình tĩnh, bình tĩnh” tôi vờ vuốt ngực hăn, cười gian xảo “Haizz, từ chỗ Thần chết trở về mà đã nóng tính như thế không tốt đâu, mới lại, mama đại nhân nhà cậu cũng trở về rồi, cậu còn không mau ngoan ngoãn lại cho tôi, mốt cậu còn dám lên mặt với tôi, tôi méc mẹ cậu cho cậu xuống làm con rể Diêm Vương luôn”

Hăn ta nhìn tôi cười nhạt “Cậu đúng là..? Thấy tôi bị bệnh mà chẳng thèm quan tâm”

Tôi nói “Nếu tôi mà không quan tâm tới cậu thì tôi đây cũng không rảnh tới mức ở đây, hay...tôi về nha! Về thiệt đó”

Kẻ nào đó chỉ nở nụ cười tươi hơn bình thường mà bảo rằng “Cậu mà về, tôi cam đoan cậu sẽ bị dì đánh cho què luôn”

Biết mà, biết mà, tên này, phải có lúc ta thu phục người, đem nhốt người vào lò bát quái của Thái Thượng Lão Quân luyện thành linh đan nuốt chửng luôn

Kể cũng lạ, tôi luôn thắc mắc tại sao mẹ tôi lại có thể nghe lời tên xấu xa này tới vậy, chỉ cần một câu của hăn, cam đoan tôi bị chuốc họa vào thân

“Sao mama đại nhân nhà tôi lại có thể nghe lời cậu vậy?”

Hăn nhìn tôi một cách tỉ mỉ, cười “Đơn giản thôi..bởi vì cậu là đồ ngốc”

Hừ, tôi mà ngốc thì cả nhà cậu bị ngốc!

“Chỉ cần cậu ngoan ngoãn nghe lời tôi, tôi cam đoan mẹ cậu không bao giờ ăn hiếp cậu”

Vô sỉ! Cậu mới là người đang ăn hiếp tôi đó, Gia Kỳ

Chương 22

Dựa theo tình hình khả quan, không chừng vài ba hôm nữa là Gia Kỳ có thể xuất viện. Tin này còn vui hơn là khi giáo viên thông báo “ Ngày mai là Tết. các em được nghỉ”. Tôi hồi hộp ngóng trông thì mama đại nhân bảo rằng “Biết lo cho Gia Kỳ là tốt, mai ta nấu cánh gà chiên cho”

Hi, mấy khi mama đại nhân tốt bụng đến thế. Từ bữa nọ ở chùa, tôi không đụng đến thịt, vì Gia Kỳ ép nên tôi buộc phải trở về với bản chất háu ăn của mình

Thứ tư, cả nhà tôi tất bật chuẩn bị hành lý, đồ đạc để đưa Gia Kỳ về nhà. Cậu ta oán hận nói với mama đại nhân “Cháu không xuất viện...nếu xuất viện rồi nhờ Tiểu Khuê lại nết nạt cháu, chẳng thà ở bệnh viện còn vui hơn”

Mẹ hăn không hiểu sao lại tủm tủm cười khi nghe hăn nói vậy, đứng là gia đình quái dị! tôi cũng bơ luôn, không thèm để ý đến cái mặt khi của hăn. Hăn vụng trộm nhìn tôi rồi ý tứ với mama Hòa Nhã

“Đấy dì Nhã xem, chưa về mà cậu ấy đã bơ con rồi..như vậy không được đâu..”

Không được gì mà không được, cậu tính giở trò gì sao, Trần Gia Kỳ?

“Xuất viện! Chỉ cần con xuất viện, từ nay Tiểu Khuê giao cho con quản lý là được”

Sao tôi có cảm giác mình bị bán thân cho bọn cường hào ác bá thế? Mama Hòa Nhã, người không thể đối xử với con như vậy, không lẽ Gia Kỳ mới là con ruột của người, còn con là đứa con gái nuôi được người nhặt về

“Đừng nhìn ta, ta còn mong Gia Kỳ là con ruột của ta đấy chứ”

“...” tôi

Về nhà, mẹ Gia Kỳ đã chuẩn bị mấy thứ để xả xui rồi thì hành với Gia Kỳ. Tôi chỉ biết nín cười nhìn vẻ mặt tội nghiệp của cậu ta. Ý, bây giờ tôi mới để ý, nhìn cậu ta bị người khác bắt nạt trông vô cùng đáng yêu a

Cuối tháng 11 là thời điểm Hà Nội đón trận gió đông bắc mạnh điều này đồng nghĩa với việc bà chúa Đông đang hoành hành ác liệt, tôi đang run cầm cập đứng đợi mua được cháo trứng đem về cho Gia Kỳ. Kể cũng lạ, dạo này không biết là cậu ta làm cái gì mà suốt ngày ru rú trong phòng sách, lật đi lật lại đồng giấy tờ gì đó, nhìn có vẻ rất quan trọng. Tôi cũng không tiện hỏi xe cậu ta đang làm phi vụ gì.

Sau một hồi đứng tê dại chân ở quán cháo trứng, tôi chạy như bay về nhà Gia Kỳ. Cậu ta vẫn không cưỡng lại được sự quyến rũ của cuốn sách mà tôi tạm gọi là nhảm nhí “Lãnh đạo đích thực” của Bill George. Tôi chậm chậm đặt hộp cháo lên bàn, xoa xoa hai tay cho bớt lạnh thì một bàn tay ấm áp hơn

nhẹ nhàng cầm lấy đôi bàn tay yếu ớt của tôi, dịu dàng hỏi

“Lạnh đến thế à?”

Hỏi ngu, có giỏi cậu đứng chờ ở quán cháo trong khi nhiệt độ bên ngoài là 13 độ xem?

“Rồi rồi..” Gia Kỳ kéo tôi ngồi lên đùi hắn, hai tay ôm chặt lấy tôi từ phía sau “Để tôi làm ấm cơ thể cho cậu”

Tôi không khách khí thúc cùi trở vào bụng cậu ta, cảnh cáo

“Cậu lợi dụng tôi đấy hả?”

Cậu ta gia xảo liếc tôi, ho khụ khụ vài tiếng, hắng giọng

“Gái xinh xếp hàng dài chờ tôi lợi dụng kìa, cậu có muốn cũng không có phúc..”

Thèm vào, tôi mà để cho cậu lợi dụng à? Mùa quýt năm sau nhé!

Không phải do tôi bị ảo giác nên thấy mặt cậu ta ửng hồng, không lẽ cậu ta bị nể mặt? Hừ, da mặt dày như thế mà cũng có thể bị nể à?

“Nhìn gì, đừng nói cậu mê tôi rồi nha?”

“Mê cái đầu nhà cậu!”

Gia Kỳ cũng khỏe lại nhiều, thỉnh thoảng kêu đau đầu rồi bắt đầu làm loạn lên. Chắc là do lạnh nên các dây thần kinh trong não cậu ta đánh nhau để làm ấm ấy mà..he..he. Cuối tuần, tôi chuẩn bị một số tài liệu đưa Gia Kỳ thì bị cậu ta quăng luôn vào sọt rác, nói rằng “Cậu mà không học hành tử tế, cậu không yên thân với tôi đâu?”

Tôi đành bưng bộ mặt thiếu não âu sầu đi tố cáo với mama nhà hắn, cũng may nhận được sự đồng tình “Gia kỳ tệ thật, bao nhiêu công con vất vả chuẩn bị tài liệu mà nó dám quăng sọt rác..”

Tôi sung sướng gật đầu lia lịa tán thưởng

Mẹ Gia Kỳ bảo “Bình thường thì Gia Kỳ nhà cô không bao giờ xử sự như thế, không lẽ tài liệu con chuẩn bị...xứng đáng bị vứt?”

Quả nhiên, vẫn là mẹ bệnh con, không thể nói lời nào tốt đẹp

“Tiểu Khuê này, Gia Kỳ nó như vậy là vì nó có nguyên do, con nhất định phải hiểu cho nó. Hơn nữa, lớp 12 rồi, con tính thi trường nào?”

“Thì..đại học ấy ạ..con..” ấp úng

Không phải là tôi không muốn thi đại học mà vì thành tích học của tôi đi đệt hoai, dù có học cũng không khá lên là bao nhiêu. Làm người thì phải luôn hướng về phía trước, tôi cũng không ngoại lệ

“Đại học xây dựng..” tôi

“Con gái học đại học xây dựng làm gì?” mẹ Gia Kỳ ngạc nhiên hỏi tôi

Ý tôi không phải tôi thi đại học xây dựng, mà là vế sau của câu kia là đại

học xây dựng chém gió. Đương nhiên, tôi đâu có điên mà nói nốt vế sau, mama đại nhân mà nghe được tiêu luôn

Tôi suy nghĩ vẫn vơ về tương lai mịt mờ phía trước. Gia Kỳ xuất sắc như thế chắc hẳn mẹ cậu ta sẽ cho cậu ta sang Mỹ học. Còn tôi, mang tiếng học khoa xã hội nhân văn mà mù văn, địa, thử hỏi trường nào tuyển. Dù sao tôi cũng không có hứng thú với chuyện học hành, học đại học làm cái gì

Gia Kỳ từng nói “Dù sao cậu không thi đại học.,chẳng thà tôi nói với mẹ cậu cho cậu làm vợ tôi để tôi hằng ngày “dạy dỗ” cậu,ý này cũng không tệ nha”

Tôi phản kháng “Tôi..tôi không muốn làm vợ cậu, tôi muốn làm em vợ của cậu để có thể hành hạ cậu, bắt nạt cậu cho hả giận!”

Gia Kỳ gian xảo xoa đầu tôi, cười cười “Chỉ cần cậu thi đỗ đại học Quốc gia, tôi sẽ không lấy cậu, còn tình nguyện để cậu bắt nạt”

Là cậu ta nói, không phải tôi nên từ đó, bất chấp có phải là ngày nghỉ hay thời gian rảnh rỗi, tôi vui đầu vào học như con khùng. Gia Kỳ thấy tôi như vậy không hề tức giận, trái lại cậu ta còn cười vô cùng vui vẻ

Sắp đến Tết, mẹ tôi tất bật mấy vụ án rồi thỉnh thoảng dẫn tôi theo vào cơ quan chào hỏi các cô chú. Cũng không phải là khó khăn, dù sao mẹ tôi đã nhiều năm làm việc ở đây, ít nhất là con thì tôi cũng nên quan tâm tới công việc của mẹ tôi một chút

Đang giờ nghỉ trưa, tôi được phân công mua cơm đem đến cơ quan nơi mẹ làm việc. Vừa đi qua hành lang, tôi thấy mấy người đang vừa uống cà phê, vừa tán phét ở hành lang. Tôi đây vốn tính tò mò nên dừng tai nghe

Người A “Dạo này, năng lực kiểm tra kiểm duyệt của cậu kém lắm, hôm bữa thấy mấy em hotgirl ở hộp đêm quyến rũ như thế mà cậu lại không thể hiện “năng lực “ của mình, như vậy không phải nên đăng kí một khóa bồi dưỡng nghiệp vụ hay sao?”

Người B “Ôi dào, năng lực mạnh lắm, không cần phải bồi dưỡng nghiệp vụ làm gì. Hơ nữa, sự kiểm duyệt của tôi chỉ đặc cách với mấy em bên khám nghiệm tử thi thôi”

Người C “Quả nhiên, vẫn là mấy em bên khám nghiệm tử thi giỏi, được sờ soạn đủ thứ, thấy mà thích

Người A “Sờ người chết thì sướng gì, sờ sống mí sướng”

....

Híc, đây có phải là cơ quan làm việc cấp cao thuộc an ninh quốc gia không, sao nghe mấy người nói tôi vã hết cả mồ hôi. Công nhận, sức sát thương quá lớn a? A men, con không hề nghĩ vậy, chỉ tại mấy người kia

làm con loạn não

Kết quả là khi tôi hóng hớt được câu đực, câu cái, tôi tái mặt lướt qua họ, sợ đến mức không chào hỏi. Đến phòng riêng của mama đại nhân, tôi hữu ý tường thuật lại sự việc thì mama đại nhân nghe xong cười như dại, xoa đầu tôi “Ngốc ời, con còn non và xanh lắm”

Tôi không thích hiểu mấy ngữ nghĩa đen tối kia nên cho qua luôn

Chương 23

Mấy tuần nay, thời tiết ngày càng lạnh, thỉnh thoảng còn kèm theo mưa phùn. Cái lạnh tê dại len lỏi vào từng thớ thịt khiến tôi rùng mình không khỏi thốt lên rằng “Chỉ có người có thần kinh bất ổn mới thích mùa đông”

Phát ngôn xong câu này, mấy đứa con gái nhìn tôi chăm chăm, không quên đả kích nhẹ

“Những kẻ không có gấu mới ghét mùa đông”

“Đúng thế, chỉ có như thế mới ghét mùa đông, ghét noel”

“..”

Hừ, đám người bọn người thì biết cái quái gì, ta đâu điên lao đầu vào lưới tình mơ mộng kia, tốn công hao sức. Tôi vốn không xinh đẹp nên cũng có phần hơi tự ái chút xíu, thôi kệ, không hứng thú thì cho qua luôn

Mấy bữa nay đến lớp, tôi thấy mấy đứa con gái đang xúm nhau vào đan khăn với đan áo. Ôi trời, với cái khoa âm thịnh dương suy này, liệu nổi mấy cái áo, cái khăn kia dành tặng cho nam sinh khoa xã hội nhân văn, lần nào cũng tể sống cho khoa tự nhiên. Tôi đây hứng chí, thay mặt nam sinh phát ngôn quyền hạn

“Vì sao phải tặng quà noel cho nam sinh khoa tự nhiên, khoa xã hội nam sinh đâu kém cỏi”

Nghe xong, mọi nam sinh đều nhìn tôi với ánh mắt ngưỡng mộ. Phải thôi, ít nhất thì ta cũng giúp các người lấy lại công bằng. Thế nhưng những nữ sinh kia không phục vội lên tiếng

“Không phải nam sinh khoa xã hội kém cỏi mà là quá kém cỏi”

“Nam sinh gì đâu mà ăn nói ẻo lả thấy ghê”

“Đúng, nói thật chứ nam sinh khoa mình mà tham gia đội bóng thì đội bóng ấy vô cùng đặc biệt nha: nam sinh mặc váy a”

....

Nghe mấy câu này, nam sinh kích động tới mức lập vô số diễn đàn, lấy lại tiếng nói cho nam sinh khoa xã hội. Liên tiếp trên diễn đàn, không chỉ có nam sinh trường tôi mà cả nam sinh đang học khoa xã hội cũng ầm ỹ mà làm loạn lên, phản đối kịch liệt, tạo ra mâu thuẫn giữa nam sinh khoa tự nhiên và nam sinh khoa xã hội. Và đương nhiên, trận PK đã diễn ra vào đầu tháng 12 trước khi kì thi quan trọng diễn ra

Xin giới thiệu một chút, người đứng đầu khoa xã hội là Hoàng Quân. Bàn về nahn sắc thì đẹp trai tiêu sái không kém soái ca Trung Hoa, luận về trình độ, uhm, với ba năm liền đạt giải nhất kì thi quốc gia, hai lần huy chương vàng quốc tế, rất nhiều bài viết của Hoàng Quân được trở thành văn mẫu.

Là nữ sinh, đương nhiên tôi không thể không kích động khi nhìn thấy Hoàng Quân, nhân cơ hội mấy hôm nam sinh khao tôi tập luyện bóng rổ hằng say để tuyên chiến với khoa tự nhiên, tôi lấy làm vinh hạnh tự nhận làm người chịu trách nhiệm và chuẩn bị nước cùng một số vật dụng phục vụ cuộc thi.

Ai bảo nam sinh khoa xã hội kém cỏi nào, úi cha, mét bảy năm nha, uầy, lại còn sáu múi nữa

Phụt!

Ôi, máu mũi của tôi đang chảy thành dòng trên áo, tôi vội ngửa cổ lên thì một chiếc khăn tay được đặt trên tay tôi. Một giọng nam trầm ấm cất lên

“Không sao chứ?”

Tôi đưa mắt nhìn qua..oa..oa..oa..đẹp trai quá! Tôi kích động tới mức mắt trố ra, miệng nhỏ những dòng nước..bạn học à..bạn không thể đẹp trai đến thế, hẳn nào hàng triệu trái tim bé nhỏ của nữ sinh đều đập nở nhịp

Tôi xua tay “Không sao, không sao”

Bạn học, mong bạn đừng ân cần nhìn mình, tim mình sắp rớt ra rồi, đừng nhìn

Giọng nam ấm áp kia lại ngọt ngào vang lên

“Nghe nói bạn Giang Tiểu Khuê đây là nữ sinh đầu tiên lên tiếng bênh vực cho nam sinh khoa xã hội?”

“Uhm” tôi ngu ngốc gật đầu mà không hề chú ý đến anh bạn kia nói gì

“Bạn thật đặc biệt!”

“Uhm”

Hả, bạn nói tôi đặc biệt!

Đùng đoàng!

Thôi xong, lần này sét đánh trúng mất rồi..bạn ơi..bạn ơi

Tôi ngượng nghịu lấy một tay che mặt, cười “Cậu...cậu nói thật đấy à?”

“Uhm..” giọng nam sinh kia lại vang lên

Ôi ôi, chết vì ngọt mất..bạn ơi, tim mình đập thiếu nhịp...a..a,,a,,ta bị sét sái tìnhđánh trúng, ta đã yêu..hắc hắc

“Cậu bị sao thế” cậu ta quan tâm tới tôi

Hí hí..tiếp tục đi..tôi đang nghe bạn nói đây!

“Hoàng Quân, còn không mau đến đây, thấy gái là mắt sang lên, mau đến đây” Tiếng một nam sinh bên kia gọi

Hả? Cậu ta là Hồng Quan...á..hotboy trong truyền thuyết..ka kaa..ta thật phúc dày. Được, Hoàng Quân, hãy đợi đấy, tôi nhất định sẽ theo đuổi cậu!

Ở phòng y tế, tôi cũng không biết mình đến phòng y tế bằng cách nào, tôi

mơ mơ hồ hồ rằng hình như có ai đó đã đưa tôi đến nhưng người đó là ai thì...chịu! Tôi vui đến mức nằm mơ cung cười thành tiếng. Mãi đến khi chị Tiểu Mai đến thăm, tôi mới ngó ra rằng: hóa ra mình đang ở phòng ý tế

Chị Tiểu Mai tò mò hỏi tôi “Nhóc, em trúng tà sao?”

Đương nhiên, tôi bị trúng tà rồi, là trúng tà của Hoàng Quân. Tôi thật thà gật đầu “Vâng”

Chị Mai bi thương ôm trán “Ôi, 80% người bị trúng tà đều không thừa nhận mình bị trúng tf..quả nhiên..em bị trúng tà rất nặng a..Nói..sao ra nông nỗi đến phòng y tế?”

“Oài..có một số chuyện em có nói thì chị cũng không hiểu đâu” tôi nói

“Chuyện gì, phải nói mới biết!” Kéo ghế gần lại phía tôi “không phải là em trúng tà của phụ nữ đấy chứ?”

Tiểu Mai, em nói này, tuy chị là chị gái em nhưng em không thể phủ nhận rằng nữ sinh khoa tự nhiên bao giờ cũng có những suy nghĩ trái với tự nhiên. Chị nghĩ gì mà bảo em thích con gái, em đây là trúng tà, trúng tà của Hoàng Quân đó

À, nếu nhớ không nhầm thì trước kia Hoàng Quân cũng từng học ở Mĩ, mà chị Tiểu Mai trước kia cũng học ở Mĩ..tôi vượt cảm suy tư, phải rồi, sao có thể thông minh tới mức đó

Ôm lấy tay chị Mai, tôi nũng nịu “Chị Mai..Hoàng Quân, cậu ta?”

Chị trầm mặc nhìn tôi “Không lẽ em lại đi thích tên Quân Bimko”

Quân Bimko? Sao gọi vậy?

“Em đừng nhìn chị, tên Quân Bimko không tốt đẹp gì đâu, tốt nhất em nên tránh xa hắn ta ra, hồi ở Mĩ..”

“...”

Tiết trời tháng 12 quả nhiên không thể coi thường, cái rét vẫn dai dẳng bám lấy người ta như đĩa đói lâu ngày. Tôi ngồi xem mấy tờ tạp chí của chị rồi đến nhà Gia Kỳ giúp cậu ta dọn dẹp nhà cửa. Mẹ Gia kỳ về Việt Nam hôm Gia kỳ bị tai nạn, bây giờ Gia Kỳ cũng khỏe lại, hơn nữa công ty bên Mĩ của mẹ cậu còn rất nhiều chuyện để lo, cho nên vừa ở lại không lâu đã phải quay về Mĩ. Nhiều lần tôi cũng tò mò hỏi Gia Kỳ rằng nhà cậu ta ngoài quản lí bệnh viện lớn ở Hà Nội, nhà cậu ta còn có bất động sản hay gì gì đó không? Hắn ta chỉ lắc đầu bất lực. Hắn bảo hắn chẳng bao giờ hứng thú với công việc mà bố mẹ hắn làm

Cứ cho là vậy đi, tôi tạm tin cậu.

Đang rửa mấy quả táo trong bếp, Gia Kỳ ngồi chống tay nhìn tôi thao tác, không quên căn dặn như lão ông “Rửa cho sạch vào, rửa rồi thì cậu phải cho

vào máy khử độc Nano..”

Tôi tức khí lườm Gia Kỳ “Có ngon thì cậu vào mà rửa..?”

Hắn ta không kiên dè mà đáp trả “Lạnh thế này kêu tôi rửa..nào tôi đâu có ngần”

Thế ý cậu bảo nào tôi ngần cùn lên mới bị tên nhóc nhà cậu sai vật đẩy hả
Trên nét mặt của Gia Kỳ bỗng thay đổi khi hắn cầm chiếc Ipad lướt lướt, bỗng hắn hét lên như thể ai làm gì hắn

“Khốn kiếp...! Bimko..để tao mà gặp thì mày tới số..”

Bimko? Sao lại là Hoàng Quân? Có chuyện gì sao?

“Có chuyện gì vậy, Hoàng Quân làm sao?”

“Hoàng Quân?” hắn nhíu mày, đưa mắt về phía tôi “Cậu biết Quân Bimko?”

Hừ, không biết mới lạ, tôi bị sét đánh trúng khi gặp cậu ta mà

“Ummm..vậy thì sao?”Tôi hỏi

Hắn gian xảo nói với tôi “Rất tốt! Tiểu Khuê à Tiểu có, cậu đừng nói với tôi là Tiểu Mia chưa nói về hắn cho cậu?”

Nói rồi thì sao, không lẽ nói rồi thì khi gặp hắn phải chạy au, chyaj cho lẹ chắc? Hồ đồ!

“Rồi..chị Mai nói nhiều rồi..tóm lại là không hiểu!”

Ánh mắt Gia Kỳ có chút khác lạ, cậu ta không thêm nói gì chỉ hùng hổ đi đến sọt rác ném luôn cái Ipad vào, rồi đi đến rửa tay làm như thể tay vô cùng bẩn.Hắn hừ lên một tiếng rồi đặt luôn quả táo từ tôi rồi đi thẳng lên phòng

“..”ba chấm

Có kẻ mùa xuân thích xem hoa, người như Gia Kỳ không biết ngoài sở thích số số, má má loạn óc với mấy cuốn sách dày cộp rợn gáy thì hắn thích cái quái gì. Đời thuở nhà ai như hắn không, một khi ném đồ đi rồi mà tôi tiếc của nhặt lại xem, kiểu gì cũng bị hắn tể ột trận

Tôi không nhặt lại chiếc Ipad kia mà cứ kệ nó nằm im ở sọt rác,nhân tiện chụp ảnh lại để tố cáo tội trạng của hắn với mama nhà hắn, đồ phá gia chi tử! Dọn dẹp một đồng hồ ồn do hắn bày ra, tôi lôi điện thoại ra, móc trong túi quần dây số điện thoại. Tôi hồi hộp từng số, tay chân bắt đầu có chút bồn loạn. Tôi hít thở sau, đi ra lan can. Tôi hồi hộp sau mấy tiếng tút tút...a..bắt máy rồi

Giọng nam ngọt ngào kia cất lên khiến chân tay tôi bắt đầu run lên “Alo, Hoàng Quân nghe..”

Tôi hít thật sâu, tự nhủ mình phải thật bình tĩnh “Hoàng Quân, mình là...”

“Tiểu Khuê..làm gì ngoài đó?” Gia Kỳ lên tiếng

Tôi ngó vào trong, xua xua tay. Tên này, lúc nào cũng phá người ta, đáng ghét!

“Tiểu Khuê à, gọi tôi có chuyện gì?” giọng nam ngọt ngào kia cất lên

“Tôi..tớ..à tớ..tớ gọi cậu bởi..bởi..”

Keng!

Tôi hoa đá toàn tập!

Biết gì không? Đây là lần thứ mấy cậu ném điện thoại của tôi rồi, Trần, Gia, Kỳ! Cậu hoang quá đấy! Lần đầu tiên là Iphone 4 ở chùa, lần 2 là trong bệnh viện với chiếc Iphone 5, và lần này, chiếc iphone 6 đáng thương lao từ tầng ba đập vào hàng rào sắt, thê thảm tiếp đất. Mọi bộ phận của em nó đã trở về với thời nguyên thủy xa xưa. Tôi hoa mắt nhìn xuống xác điện thoại, thắm rơi nước mắt

“Nhìn gì nữa, hỏng rồi thì vứt luôn, lát tôi đưa cho cậu chiếc khác”

Tôi nuốt nước bọt đánh ực, hậm hực dậm chân đi vào trong

“Hừ, lần thứ ba rồi đấy, là lần thứ ba..cậu nghe chưa hả, Trần Gia Kỳ”

Tôi oán hận rít lên

Thế mà cậu ta vẫn mặt dày bảo rằng “Ba chiếc điện thoại..có mười chiếc tôi cũng ném, cùng lắm là đền cho cậu chiếc mới là được”

Tôi kiên nhẫn hỏi tiếp “Trần Gia Kỳ à Trần Gia Kỳ, rốt cuộc là nhà cậu có bao nhiêu tiền, sao cậu lại có thể hoành phí quá mức như thế?”

Hắn thản nhiên đút tay túi quần, bấm bấm đốt tay “Nếu không nhầm thì bên Mỹ có đôi chục công ty, cao hứng lên thì đầu tư chút chứng khoán, rảnh rồi không có gì làm thì mở mở mấy khách sạn bên Anh coi như kiếm tiền trong lúc nhàn dỗi, khi về Việt Nam, nhận thấy khí hậu ở đây không phù hợp với sức khỏe của tôi nên bố tôi mở bệnh viện để tiện việc chăm sóc...”

Rầm! Sụp đổ hoàn toàn! Nhà cậu ta quả nhiên lắm tiền nhiều của, không phải như trong tiểu thuyết, với sức ảnh hưởng tài chính kiểu này, có khi cậu ta đã được đính ước ột nàng công chúa quý phái nào bên nước Anh?

“Lau miệng đi, nước miếng chảy khiếp kìa!” hắn ta lau miệng tôi, khinh bỉ nhìn tôi “Cậu đúng là con ngốc!”

“...”

Chương 24

Cả nhà cậu ngốc, dám mắng tôi ngốc!

Đúng như đã nói, Gia Kỳ đưa tôi một chiếc Iphone 6 mới cứng, không khách khí nhắc nhở

“Điện thoại trả thì cũng đã trả, đừng có gọi lung tung thôi!”

Tôi đâu biết làm gì ngoài việc toe toét cười nhận lại vật phẩm. À, ban này đang nói chuyện dở dang với Hoàng Quân. Lôi lại dây số kia ra, tôi vừa nhấn nút gọi thì Gia Kỳ đã nhanh tay dặt lấy điện thoại của tôi

Rắc!

Oa! Quả nhiên theo học mama đại nhân, nội công quả nhiên thâm hậu a. Tôi mở to mắt nhìn Gia Kỳ biểu diễn công phu của mình, chỉ với một phát thôi, chiếc Iphone 6 vỡ đôi. Hoan hô! Quá tuyệt đi!

Tôi xum xoe chạy đến sọt rác, nhặt lại chiếc Ipad đưa cho Gia Kỳ “Biểu diễn lại đi..biểu diễn lại đi..”

Gia Kỳ hậm hực “Cậu có thôi đi không..!” Một tay cậu ta nắm chiếc Ipad tới mức màn hình vỡ toang luôn

Tôi sung sướng reo lên “Oa..nội công thâm hậu quá đi!”

Vừa khen cậu ta một câu, cậu ta đã vắn mắt lên với tôi, tức giận “Hừ, tôi nói cậu có thôi đi không? Cậu nghĩ tôi biểu diễn võ thuật cho cậu đấy hả. Tiểu Khuê à, nào cậu..hừ...tức chết mà..cậu,,cậu..”

Tôi làm sao cơ? Thấy giỏi thì tôi khen, thấy hay thì vỗ tay, tôi đâu có chọc giận cậu? Khó hiểu?

“Gia Kỳ, bị sao mà mặt mày đen thui vậy?” tôi

“Cậu..hừ..cậu..” Chỉ thẳng vào mặt tôi “Đừng để tôi nhìn thấy mặt cậu, bằng không cậu không yên thân đâu”

Gia Kỳ quay ngoắt đi, tiện tay đóng cửa đánh rầm một cái

Rầm!

Ôi, lại sao nữa

“Giang Tiểu Khuê, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối tôi cảnh cáo cậu, tôi mà thấy cậu gọi điện hay làm cái gì gì đó liên quan tới tên Bimko kia, cậu chớ trách tôi”

Rầm!

Híc! Bị gì vậy, bữa nay cậu ta ăn bao nhiêu thuốc súng thế?? Nhưng... điện thoại của tôi..Iphone 6 của tôi..ơ.

Tôi đuổi theo gọi “Gia Kỳ..Gia Kỳ..điện thoại..điện thoại của tôi,... này...”

Nhưng kẻ nào đó đã phóng BMW đi mất hút chỉ còn làn khói mờ mờ

đăng sau. Hừ..Gia Kỳ..nhớ lấy cho tôi..cậu mà không đền trả điện thoại cho tôi, tôi không để cậu yên thân!

Tôi thu dọn lại hiện trường vụ thảm sát hai thiết bị điện tử, nhân tiện nhặt lại chiếc Iphone 6 ở sườn tường, lăm bắm

“Số của các người cũng khổ, gặp ngay phải phần tử khủng bố. Cũng may, các người gặp ta nên các người mới được chết toàn thây..”

Hôm bữa, nhắc trông thấy chị Tiểu Mai đang cặm cụi với đồng bài tập, tôi thắc mắc

“Học hóa có gì vui mà chị say sưa đến thế?”

Chị Mai không thêm nói gì, vội thu dọn hết sách vở rồi đi luôn

Bây giờ thấy chị Mai lại đang thiếu não với đồng hóa học kia, tôi không thể mặt dày làm phiền như hôm bữa được cho nên tôi coi chị như không khí, đi thẳng lên phòng.Lật lật mấy cuốn tiểu thuyết, tôi nghĩ dù sao mình cũng đang trong thời gian cai tiểu thuyết, giờ mà ngang nhiên đem mấy cuốn này ra đọc, kiểu gì cũng bị mama đại nhân đốt

Chẳng là bữa nọ, trong khi tôi vừa mới từ nhà sách trở về nhà, trên tay kèm theo mấy cuốn tiểu thuyết của Minh Hiểu Khê. Thực ra, tôi có thể lên mạng đọc nhưng khổ nỗi điện thoại đã bị Gia Kỳ làm hỏng, Ipad thì chị Mai đang dùng, Laptop do tải nhiều thứ vớ vẩn lên bị nhiễm virus đang nhờ Gia Kỳ sửa hộ. cách duy nhất là đi mua mấy cuốn về đọc cho đỡ chán.Hồi trước, đọc hết sách của mẹ Phi,Ức Cẩm,Diệp Lạc Vô Tâm, Mèo lười ngủ ngày, Tiểu Tử Thất, Hồng Cửu,...nói chung đọc hết trơn rồi, bây giờ vừa mới chuyển sang Minh Hiểu Khê.

Đang say sưa nghiên cứu thì mama đại nhân nhà tôi trở về, tôi liền dấu nhem mấy cuốn dưới gối, vuốt lại mặt tươi cười, ra chào hỏi

“Mama..người đã về!”

Mama đại nhân bí hiểm nhìn tôi, liếc một lượt chung quanh nhà rồi mới gật đầu một cái “Uhm..về rồi!”

Chị Mai từ trong phòng đi xuống, ôm theo một chồng sách gì đó, vừa trông thấy mama đại nhân, chị đã niềm nở chào hỏi “Mẹ đi công tác hoài, vất vả quá!”

Mama cười hiền dịu “Đúng là chỉ có Tiểu Mai là quan tâm đến ta” Liếc sang tôi “Đâu vô tâm như ngữ con”

Vô tâm hồi nào, lúc này không phải khi mẹ vừa về con đã chào hỏi vô cùng nhiệt tình sao?

“Oan quá, mama đại nhân, con vô tâm hồi nào”

“Còn ngủ biện” Quắc mắt về phía chiếc ghế “Hết luyện cú đêm giờ tính

làm cú ngày đấy hả?”

Tôi giật mình, hốt hoảng đưa mắt về phía chiếc ghế, làm sao có thể?

Chị Mai đi đến ghế, lật cái gối ra, thở dài “Cảnh cáo rồi không nghe, giờ thì ráng chịu đi”

Nói đoạn, chị đem mấy cuốn tiểu thuyết tôi vừa mua đem đi hỏa táng. *đau đớn vô cùng* Mô Phật, các người xuống suối vàng bình an nha

Mama đại nhân ngồi trên ghế, uy phong dạy dỗ “Ta cảnh cáo con không được đọc tiểu thuyết sao con vẫn còn đọc, rốt cuộc nào con được làm bằng gì mà nói hoài không nghe. Lần cuối, để ta mà thấy cuốn tiểu thuyết nào nữa thì đừng trách ta lỗi gia pháp trị con”

Tôi đứng thất thần một lúc, đem mấy cuốn tiểu thuyết còn sót giấu một cách kỹ lưỡng để phòng bị phát hiện. Chán chán, tôi xuống nhà xem chị Mai học xong chưa thì thấy Gia Kỳ đang ngồi đối diện với chị nói chuyện. Tôi không hứng thú với chuyện hai người bọn họ nói nhưng không hiểu vì sao tại tôi lại căng hết cỡ ra ngóng chuyện. Do ngồi hơi xa nên nghe được đôi câu, nhưng chủ yếu là

“Chuyện của Bimko cứ để tôi lo, cậu đừng quan tâm nhiều. Hôm trước ở U Ninh, không phải hẳn đã đem “hàng” tới rồi, sao cậu không nhận?” Chị Mai lên tiếng

Hàng? Hàng gì?

“GCN ư? Tôi không hứng thú với mấy cái đó, suy cho cùng một kẻ như cậu ta sống cho chặt đất. Nếu hôm đó tôi mà nhận, không phải là có người sẽ đau lòng sao? Tiểu Mai, khuyên cậu một câu, đừng để tình cảm cá nhân mà sao lãng công việc..” Gia Kỳ

“Đừng lo...Tôi đã nói với Tiểu Khuê, nó nhất định không...còn nữa, chuyện giữa tôi với cậu tốt nhất là nên giải quyết một lần cho xong đi. Hòa Nhã mama cũng biết chuyện rồi! Nếu tôi đoán không nhầm, người đó sang tháng tới sẽ đến, cậu liệu mà chuẩn bị. Còn đứa bé đó, chỉ cần một liều là xong....” chị Mai

Ờ? Người đó là ai? Đứa trẻ, đứa trẻ nào mới được, mama địa nhân cũng biết, còn GCN là gì?

Tôi loạn hết cả lên. Theo như logic học thì chắc chắn ở U Ninh Hoàng Quân đã đưa GCN cho Gia Kỳ. GCN là gì? Nói đến hàng, không lẽ..trong đầu tôi hiện lên mấy thứ vũ khí sinh học mang tính hủy diệt trong mấy bộ phim hành động Mỹ, không lẽ..Hoàng Quân và Gia Kỳ là phần tử khủng bố, dùng thứ vũ khí nguy hại để giết người??? Còn nữa, sao lại không cho tôi biết. Nếu như Gia Kỳ đang làm ăn phi pháp với Hoàng Quân, do Hoàng Quân

tạo phản cho nên Gia Kỳ định giết Hoàng Quân để bịt đầu mối. Ôi, kinh quá, sao có cảm giác như đang đọc truyện hắc bang thế?

Mặc dù điều hòa đã bật nhưng sao người tôi vẫn đang run lên, tay chân lạnh ngắt đi tự bao giờ. Mồ hôi trên trán túa ra như mưa.

Tôi quệt lên trán để lau mồ hôi..bình tĩnh bình tĩnh..Giang Tiểu Khuê..nhà người cần phải bình tĩnh.

Khoan! Ban nãy chị và Gia Kỳ vừa nói gì...mama đại nhân biết chuyện...giải quyết một lần cho xong, đưa trẻ..chẳng nhẽ chị Mai và Gia Kỳ đã có gì với nhau rồi có em bé. Hả? Chuyện lớn như thế mà đến cả mama đại nhân cũng biết..hai người này, thì ra bao lâu nay đã có tình cảm với nhau, lại còn đi tới bước này nữa...Ha ha..sao tôi như một con ngốc thế, mọi người đều biết sao mình tôi lại không biết..Tiểu Mai,chị coi em là gì..Gia Kỳ..sao cậu lại như vậy?

Bỗng má tôi có giọt âm ỉm chảy xuống..nước mắt ư? Sao phải khóc, việc gì phải khóc chứ, chả việc gì phải khóc cả. Chị Mai và Gia Kỳ vốn đã có tình cảm từ lâu rồi, họ có con với nhau thì sao, đâu có liên quan gì tới tôi, tôi là cái thá gì chứ..ha ha...chẳng phải là gì cả..chẳng phải là gì cả..ha ha

“Tiểu Khuê” Tiếng chị Mai

Tôi vội lau nước mắt, coi như không hề xảy ra chuyện gì, bình tĩnh nói

“Gọi em có chuyện gì không?”

Gia Kỳ nghi ngờ nhìn tôi “Sao khóc? Chuyện gì à”

“Chẳng sao cả, tại ban nãy đọc truyện nên mới khóc..”

Chị Mai nhíu mày với tôi,vẻ giận dữ “Hôm trước mẹ đốt truyện mà em còn chưa chừa, cắt nhanh không mẹ phát hiện thì nguy”

“Vâng..” hững hờ đáp

Có bị đốt truyện thì đã sao, làm sao đau bằng việc chị giấu em có thai với Gia Kỳ.

Chẳng thèm quan tâm tới hai người bọn họ, tôi mệt mỏi “Không có việc gì thì đừng ai quấy rầy em, em muốn ngủ..”

Đang sau, tôi nghe tiếng chị Mai nói với Gia Kỳ

“Con bé sao vậy nhỉ?”

“Cậu không biết thì tôi nào biết..kệ đi, chúng ta bàn tiếp...”

Cuộc sống là thế, những gì bạn không muốn nghe, không muốn hiểu tự nhiên lại bay thẳng vào tai khiến bạn phải suy nghĩ. Tôi không thích văn bởi tôi càng nghe càng buồn ngủ, còn Gia Kỳ và chị, họ đâu đã đủ tuổi để làm chuyện đó...Á..Á..Á...không nghĩ nữa...tôi mặc xác các người, muốn ra sao thì ra

Nhắc mới nhớ, dạo này tôi không quan tâm tới tình hình đội bóng rổ, không biết họ chuẩn bị đến đâu rồi?

Tan ca 2, tôi nhanh chân đến sân bóng tập luyện để xem, dù gì tôi cũng muốn loại bỏ mấy thứ tôi đang suy nghĩ. Đứng từ hàng ghế đầu nhìn xuống, trước mắt tôi là Hoàng Quân men lì đang nhể nhại mồ hôi rượt đuổi quả bóng. Từng động tác tay, động tác lừa bóng rất uyển chuyển, rất tinh tế. Trước mắt tôi, một Hoàng Quân dũng mãnh lướt nhanh trên sân bóng, tia nắng mặt trời xuyên qua làm Hoàng Quân trở nên rất quyến rũ..ặc..ặc..nghĩ cái quái gì thế này..chuyên tâm..chuyên tâm..tới cổ vũ chứ đâu đến để ngắm trai đẹp! Bình tĩnh..bình tĩnh

Mỗi khi nhìn từng động tác của Hoàng Quân, tim tôi không hiểu sao đập loạn lên. Nếu có một điều ước, tôi ước tôi có thể tiến lại gần Hoàng Quân, nhẹ nhàng đưa cho cậu chiếc khăn và chai nước. Khi đó, nụ cười ấm áp trên môi của cậu sẽ dành cho tôi, chỉ riêng tôi thôi

Hoàng Quân tuy nhan sắc không thể bằng Gia Kỳ nhưng tôi biết, Hoàng Quân có rất nhiều điểm tốt hơn Gia Kỳ. Ví như nói chuyện với người khác, Hoàng Quân luôn ôn nhu, dịu dàng, còn tên Gia Kỳ kia thì thỉnh thoảng nhăn mày, cau có như khi trúng gió. Hoàng Quân luôn giúp đỡ các bạn học kém, còn Gia Kỳ ấy hả, nửa lười cậu ta cũng không thèm thốt ra, thậm chí khi giảng bài cho tôi, cậu ta thường nổi đóa lên rằng “Sao ngu dốt..” rồi thì “Ôi..ôi...loài heo phải quỳ gối xin đầu hàng trước cậu..”, thi thoảng lại “Ách, Giang Tiểu Khuê, rốt cuộc cậu là cái thể loại gì, hả? Tôi nghi ngờ cậu không phải là người trái đất. Mau..khai mau..cậu từ hành tinh nào đến sao mà kiến thức đơn giản đến cơ bản khi hỏi, cậu đều ngơ ngác vậy..”

Đấy, thế mà đám nữ sinh khoa xã hội lại chưa từng chứng kiến cảnh ấy, làm sao biết tính tình Gia Kỳ thế nào? Đã vậy lại còn ngu ngốc tặng quà cho Gia Kỳ mặc dù vẫn biết, khi nhận quà, cậu ta tươi cười như rất vui. Nhưng đằng sau nụ cười ấy là hành động đáng khinh khi, cậu ta thẳng tay ném chúng vào thùng rác một cách không thương tiếc! Thế mà nữ sinh khoa xã hội vẫn cứ chết mê chết mệt cậu ta

Đâu như Hoàng Quân, cậu ta lại nhận được sự ưu ái của nữ sinh khoa năng khiếu, dù không thích món quà người ta tặng nhưng ít nhất cậu ta đều đem món quà ấy ấy đưa trẻ ở cô nhi viện Ái Thiên. So Hoàng Quân với Gia Kỳ, đúng là một thiên thần..một yêu nghiệt!

Nhìn sân bóng, ô..người đâu cả rồi..không lẽ mất tích..vừa mới đó thôi mà “Hey, Tiểu Khuê” Một cánh tay vỗ vào vai, tôi giật mình quay lại
A! Hoàng Quân!

Tôi niềm nở chào hỏi “Hoàng Quân, cậu tập xong rồi đấy hả?”

“Uhm” chỉ về phía sân bóng “Ban này khi tập luyện, tôi thấy cậu đang đứng bần thần ở đây, tôi đến xem cậu có chuyện gì không. Mà này, cậu tìm ai?”

Tôi ngơ ngác hồi lâu mới trả lời “Cứ đến sân bóng là phải tìm người sao? Tôi không thể có tình yêu bóng rổ được chắc”

“Ồ không..không..tôi thấy bọn con gái đến đây ngoài ngắm trai, tỏ tình, một số khác thì phục vụ đội bóng ra, làm gì có thứ gọi là tình yêu bóng rổ”

“Tôi..tôi..tôi thích bóng rổ đấy, mắc cậu quản..” Đỏ mặt chạy vội xuống sân bóng

“Này” Hoàng Quân gọi tôi “Cậu có muốn học bóng rổ không? Nếu không chê, tôi có thể dạy cậu”

Dạy..dạy bóng rổ? cậu chịu dạy tôi? Ôi Hoàng Quân ơi, cậu càng ngày càng khiến tôi mê cậu rồi

Chương 25

Hoàng Quân cao 1m78, thân hình rắn chắc không thể cường lại được, tôi, 1m53, thân hình có chút...không được đẹp, bữa nay tôi lại có điểm phúc được Hoàng Quân dậy chơi bóng..ka ka

Những ngón tay thon dài của Hoàng Quân ôm gọn lấy quả bóng, ném một cái, quả bóng bay thẳng vào trong rổ. Cậu đi đến kéo tay tôi

“Để tôi chỉ cho..” Hoàng Quân ôn nhu nói

Cả người tôi được cậu ôm trọn, cảm giác vô cùng ấm áp nha, hừ, chỉ còn vật cản là quả bóng rổ kia, sao người không biến mau mau để Hoàng Quân cầm tay ta, hã

Cầm Hoàng Quân tựa vào đầu tôi, rất gần, tôi cảm nhận được hơi thở bạc hà ấm áp kia đang phả vào tai tôi.

Thịch! Thịch! Tim tôi bắt đầu hỗn loạn, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì. Đến khi giọng nói ấm áp, ngọt ngào khi vang lên tôi mới thức tỉnh

“Tập trung vào chuyên môn đi”

Được..tập trung thì tập trung *mặt tôi đỏ ửng lên như quả cà chua, may mà Hoàng Quân không nhìn thấy*

Vào! Vào rồi! A! A!

Tôi sung sướng hét toáng lên khi quả bóng kia chịu bay vào rổ. Có lẽ là do quá phấn khích, tôi cứ ôm chặt lấy Hoàng Quân, la hét ồm ồm như con điên cho đến khi có những ánh mắt nhìn vào.

Nhìn gì, chưa thấy bóng vào rổ bao giờ à?

Tôi ý thức được sự vô lễ của mình, nên vội buông Hoàng Quân ra, giọng bắt đầu lí nhí

“Hoàng..Hoàng Quân..xin lỗi..tôi..” (mặt đỏ ửng lên)

Hoàng Quân dịu dàng xoa đầu tôi “ Không sao..không sao..”

Sau bữa ở sân bóng, ba ngày liền tôi không gội đầu.(gội đầu làm gì, Hoàng Quân từng chạm tay vào đầu tôi đó nha) Mọi người đều không cảm thấy sao cả, chỉ đến ngày thứ tư, mama đại nhân không chịu nổi đã phải phát hỏa

“Bốn ngày..bốn ngày không gội đầu..bẩn..quá bẩn..”

Tôi thản nhiên đáp “Chẳng phải bà Nguyễn Thị Đình hơn 60 năm không gội đầu vẫn tỏa ra hương thơm ngát đấy sao? Con mới không gội đầu có bốn ngày thôi mà”

Mama đại nhân trừng mắt “Còn nói, con định học tập lão bà đó hả? Người ta có thể 60 năm không gội đầu mà tóc vẫn thơm, còn con, con mà còn để tóc đến một tháng, ta cam đoan tóc con sẽ có hương của loài ròi...” chỉ tay

vào nhà tắm “Còn không đi xử lí, đứng đó làm gì? Hay con định để ta ra tay”

Biết ý, tôi chạy vội vào nhà tắm gội đầu. Quả thực mới đến ngày thứ hai không gội đầu tôi đã thấy rất khó chịu nhưng vì có bàn tay của Hoàng Quân chạm vào nên...tôi không nỡ gội, giờ thì mama đại nhân nổi giận thật rồi

Nhớ không nhầm thì vào sáng hôm kia, mới hơn 6h, bạn Hoàng Quân thân mến đã rảnh rồi phá giấc ngủ của tôi bằng thông báo rất hùng hồn “Sắp bắt đầu trận đấu, cậu có muốn đến cổ vũ không?”

Tôi bật dậy khỏi giường như lò xo, chuẩn bị hết đồ đạc để cổ vũ.. Chết thật, mấy hôm liền bạn bị đau buồn vì mấy em tiểu thuyết bị hỏa táng nên quên mất vụ đi cổ vũ. Nhưng lạ quá, sao Hoàng Quân lại biết số điện thoại bàn nhà tôi, không lẽ cậu ta có năng lực bắt phàm như Doraemon?

Đến nơi, một bầu không khí phấn khởi bao trùm lấy sân bóng. Những hàng ghế kia không đủ diện tích nhét vừa hàng trăm nữ sinh, cho nên, tôi may mắn được đứng vịn lan can hàng đầu (cũng may, nhờ Hoàng Quân chuẩn bị trước, bằng không..chẳng biết đẳng nào mà lần).

Tiếng nói chuyện rôm rả, đặc biệt là nữ sinh khoa văn hóa..rất đông nha. Đưa mắt về đội bạn..ôi trời, tên Gia Kỳ kia làm cái quái gì ở đó nhỉ? Bình thường cậu ta đâu hứng thú với mấy chuyện này?.

Tôi ức khí mà rửa “Hừ..Gia Kỳ,cậu là cái khỉ mốc gì mà đòi đấu với khoa xã hội chúng tôi”

Có bạn nữ bên cạnh tôi nghe được, nhíu mày phản đối “Bạn thì biết gì, nếu không có Gia Kỳ thì chúng tôi đâu rảnh đến coi bóng”

“...”

Hừ, một lũ hám trai, thấy trai đẹp là sáng mắt lên, không biết trời cao đất dày là gì

Tuýt!

Trận đấu bắt đầu. Tôi hồ hởi ở phía khán đài, nhiệt tình cổ vũ cho Hoàng Quân không ngớt lời. Kết thúc hiệp 1, khoa chúng tôi thua. Nhìn vẻ mặt buồn buồn của Hoàng Quân, tôi an ủi “không sao cả, còn 4 hiệp nữa, cậu chờ buồn”

Cậu chỉ nhìn tôi, khóe miệng hơi nhếch lên. Tôi biết, chắc Hoàng Quân cũng đang vui vì tôi đã an ủi

“Cậu rảnh nhỉ?”

Ác ma lên tiếng, tôi vội quay ngoắt lại, vẫn mắt lên

“Gia Kỳ, tôi chỉ rảnh như cậu thôi, có gì đâu?”

“Có gì ấy hả?” Đưa mắt sang Hoàng Quân, u oán nhìn tôi “Đã bảo không được liên hệ với tên kia rồi còn gì, cậu quả là không biết nghe lời. Đợi đó đi,

kết thúc trận đấu, tôi sẽ thay mặt mama đại nhân nhà cậu dạy dỗ lại cậu”

Xương sống tôi bắt đầu lạnh, nhưng tôi quyết không cho cậu ta bắt nạt Hoàng Quân “Nếu muốn tôi tránh xa Hoàn Quân, chỉ cần cậu thua trận này”

Gia Kỳ quay lại, nhếch mép cười đều “Nhớ lấy câu này cho tôi” rồi bỏ đi
Nhìn bóng Gia Kỳ khuất xa, tôi thở phào nhẹ nhõm, Gia Kỳ, cậu định giờ trò gì?

Tôi tỉ mỉ quan sát trận đấu từ đầu đến cuối. Hình như Gia Kỳ đánh thiếu tập trung, thi thoảng lại nhìn về phía tôi nở nụ cười, tôi không nhìn nhầm..là Gia Kỳ đang cười với tôi..không lẽ cậu ta định làm như thế thật

Trận đấu đã kết thúc, phần thắng thuộc về khoa chúng tôi, ai nấy cũng cười vô cùng sáng khoái nhưng thắng rồi, tôi lại không cười nổi. Lí do là như vậy đây

Vừa kết thúc trận đấu, Gia Kỳ đã hớn hở đến chỗ tôi khoe khoang “Tôi thua rồi, cậu hài lòng chưa?”

“Hài thì có nhưng lòng thì chưa..”vụng trộm nhìn Gia Kỳ “Tôi không nghĩ cậu làm thế thật”

Cậu ta chỉ cười và bảo rằng “Chẳng ai cho không ai cái gì, là tôi nợ hẳn nên trả nợ thôi.” Lườm tôi “Còn cậu, cậu muốn sống thì về ngay nhà cho tôi, còn đồng quần áo hàng hiệu đang chờ cậu giặt tay kia kìa”

Quả nhiên, đời không cho không ai bất kì thứ gì...

Chương 26

Trên đường trở về nhà, tôi tận mắt chứng kiến nước mắt như mưa của toàn bộ nữ sinh khoa xã hội. Họ vừa ôm nhau vừa khóc than cho Gia Kỳ..hừ..khóc gì..tôi mới là người nên khóc nè

Có ai như Trần Gia Kỳ không? Có BMW thì không đi lại đòi tôi chở bằng xe đạp.Tôi oán hận mà than thở “BMW của cậu đâu sao không đi lại đòi tôi chở bằng xe đạp..”

Gia Kỳ thân nhiên đẩy tôi khỏi xe đạp, cướp tay lái, vỗ tay về phía đằng sau “Ngồi lên đi, hỏi nhiều..”

Không hỏi mới lạ, cả một con BMW hoành tráng như thế mà không đi

“Biết vì sao tôi không đi BMW không?”

“...”Nếu biết thì tôi đâu hỏi cậu

“Hết xăng rồi...”Ngó lại đằng sau nhìn tôi “Bám cho chặt vào không ngã”

Cậu ta lao như điên về nhà khiến tôi chóng cả mặt, tôi vội xoa tay “Lát... lát nữa lấy cho tôi mấy viên thuốc say xe đạp..”

Gia Kỳ không thông cảm thì chớ lại còn ngang nhiên mắng “Đồ ngốc..cậu thấy có loại thuốc say xe đạp bao giờ không..? Đồ ngốc!”

Tôi không thêm phản kháng, vượt ngực cho thoải mái rồi lẻo đẻo theo cậu ta vào trong

“Gia Kỳ, BMW hết xăng thì đem đổ xăng vào chứ? Cậu để nó đâu rồi?”

“Vứt rồi!”

Hả? Vứt..hết xăng mà đi vứt xe..ai như cậu ta

“Không đến lượt cậu quản,đù sao từ nay tôi không đi BMW nữa, cậu phải chịu trách nhiệm”

“Sao lại..”

Gia Kỳ quắc mắt “không phải cậu bảo rằng phải thua đội bóng khoa cậu sao? Thua rồi thì phải tặng xe thôi” Gõ đầu tôi thật mạnh “Đồ ngốc nhà cậu..từ nay cậu phải trở tôi đi học, biết chưa? Mà cậu hay ngủ dậy muộn, thôi thì mai dọn đồ luôn sang nhà tôi, nhân tiện dạo này tôi cũng rảnh, phụ đạo cho cậu mấy môn luôn!”

Chưa kịp phản ứng, cậu ta đã gọi điện thông báo ama đại nhân nhà tôi.đặt lên bàn chiếc Iphone 6 mới cứng, Gia Kỳ dặn “Nói trước, cậu mà còn đọc tiểu thuyết hay là gọi điện, nhắn tin với tên Bimko kia thì đừng mơ tới việc từ nay đến già có điện thoại sử dụng”

Tôi gật gật “Biết rồi...” lôi dòng số trong túi ra, định gọi chúc mừng Hoàng Quân thì Gia Kỳ lườm tôi

“Vừa cảnh cáo xong, nào cậu làm bằng đất hả?”

“Rồi rồi..chỉ chúc mừng người ta thôi mà...chúc mừng” tôi

“Chúc mừng cái gì, tên khốn đó quăng cả BMW của tôi mà cậu còn chúc mừng, muốn chết sao?”

Giờ thì biết lí do tại sao BMW bốc hơi rồi, nguyên nhân sâu sa hóa ra là do Hoàng Quân. Hừ, đến cả BMW của Gia Kỳ mà cũng dám lấy, uống công tôi đây hôm mộ ngày đêm, đã thế lại còn bốn hôm không gọi đầu..gừ. “Quân Bimko, cậu nhất định sẽ không được yên thân, hừ”

Ha ha ha

Tôi lừ mắt nhìn kẻ đang chọc tức tôi “Cười cái khi?”

“Ha ha ha..: Cậu ta vừa ôm bụng vừa cười, người run lên bần bật “Thế mà có đứa bơi trong tình nồng, biết mùi chưa?”

“Hừ, không được sát muối lên vết thương, rõ chưa” tôi cảnh cáo Gia Kỳ “Tại cậu ta làm tôi bốn hôm không gọi đầu, bị mama đại nhân mắng te tua..”hậm hực

Gia Kỳ nghe xong vô cùng ngạc nhiên, cậu tùm tùm cười với tôi rồi xoa xoa đầu tôi, nhươn mày đe dọa

“Một tuần..à không, một tháng không được gọi đầu, biết chưa, hì hì?”

Tên này đúng là gian ác, cậu thử một tháng không gọi đầu đi, mắc gì bắt tôi phải một tháng mới được gọi đầu??

Dạo này, trời ngày càng lạnh. Tôi cuộn mình trong chiếc chăn, lười không muốn ra ngoài.Quái lạ, sao có nghỉ hè mà lại không có mùa đông nhỉ? Mùa đông lạnh thế này bắt con nhà người ta đi học, chịu sao nổi. Tôi kéo hết chăn từ Gia Kỳ, nhắc nhở “Nghe nói đã đến giờ cậu theo Đường Tăng đi lấy kinh, còn không mau dậy đi!”

Cậu ta đang lim dim bỗng mở to mắt nhìn tôi, dật lại chiếc chăn, kéo luôn tôi vào trong chăn (Gia Kỳ đang ôm tôi), giọng nhỏ dần “Có giỏi cậu dậy đi, nghĩ gì mà kêu 9 độ đi học, lạnh chết mất..”

Lần đầu tiên thấy kẻ chăm học như Gia Kỳ có tư tưởng nổi loạn, tôi vội vùng ra khỏi người cậu nhưng bị cậu tóm chặt lấy,. Thôi kệ, rét thế này ôm mới ấm!

“Thả tôi ra, Gia Kỳ, ngọt thờ quá...” tôi hét lên

Gia Kỳ trừng mắt “cậu còn hét nữa, tôi hôn cậu”

“...” im re

Cả buổi hai người chúng tôi cứ ôm nhau ngủ quên cả giờ giấc mãi cho đến khi có tiếng chuông cửa. Tôi huých tay Gia Kỳ “Tỉnh lại đi, có người đến!Dậy..dậy mở cửa đi”

Gia Kỳ trốn trong chăn, lúc này mới nhô đầu ra “Tiểu Khuê, ra mở cửa!”

Khùng! Rét thế này kêu tôi mở cửa “không..cậu đi mà mở cửa”

Ánh mắt Gia Kỳ có tia giảo hoạt, cậu ta cười cười “Cậu không ra mở cửa, tôi,hô,cậu”

“Mất vệ sinh! Cậu có hôn,tôi cũng không ra mở cửa đấy. Thế nào Gia Kỳ, cậu có ra mở cửa không hay để tôi hôn cậu” cái này gọi là gậy ông đập lưng ông

“Hôn đi, có giỏi thì hôn luôn đi” Gia Kỳ

Hôn á, được thôi!

Bình! Rầm! Bốp! Chát!

À à, âm thanh vui tai này là do tôi đánh cậu ta đấy mà..hắc hắc.

“Tiểu..Tiểu Khuê..nhà người quả là bạo lực”

Ai dô, quá khen! Cậu bảo tôi hôn cậu mà, tôi làm nhiệt tình quá ấy chứ

Tôi nhìn Gia Kỳ đang đau khổ ôm mặt đau đớn, tôi đặc ý ra lệnh “Ra mở cửa, mau!”

Gia Kỳ vùng vằng dật lại cái chân,hét lên “Hai chúng ta cùng đi!”

Thôi được, nhường cậu một chút!

Tôi và Gia Kỳ cùng nhau kéo theo cái chân ra mở cửa.Là chị Mai, chị đem theo bao nhiêu là đồ ăn ngon, nhưng ánh mắt của chị có vẻ..có vẻ không được vui.Tôi nhìn lại mình và Gia Kỳ..vô cùng mờ ám, không phải chị Mai hiểu nhầm đấy chứ. Tôi vội thanh minh

“Chị..chị đừng hiểu lầm a, đừng hiểu lầm”

Chị mí mắt chị sụp xuống, tiu nghiu nói “Chị thì có thể hiểu nhầm được cái gì..hai đứa..hai đứa đã tới mức này rồi sao?”

Mức gì? Tôi không hiểu

Gia Kỳ nói”Tổng quan là sau đêm qua chuyện nên làm cũng làm rồi, chuyện không nên làm cũng đã làm..Tiểu Mai..có lẽ nên nhờ cậu báo cáo với dì Hòa Nhã một tiếng”

Chị Tiểu Mai nghe xong há hốc mồm,quét mắt nhìn Gia Kỳ,quét mắt nhìn tôi rồi tức giận hất hết đồ ăn xuống sàn, quát “Hai đứa..hai đứa to gan thật!” rồi đi thẳng ra cửa

Tôi ngơ ngác không hiểu có chuyện gì xảy ra??? Gia Kỳ kia không ngoan ngoan tiến sát gần tôi, tay dang rộng ôm lấy tôi.

Tôi cảm nhận được hơi thở nóng ran của cậu ta đang phả vào tai tôi. Tôi rùng mình nhìn Gia Kỳ “Cậu định sàm sỡ tôi giữa ban ngày ban mặt đấy hả? Tôi có võ nha”

Cậu ta cắn nhẹ vào tai tôi “Động vật bị liệt trong sách đỏ như cậu mà cũng biết cái từ “sàm sỡ” ấy hả? Thế đứa nào tối qua khi ngủ cứ bám chặt tôi như sam, kiên quyết không chịu buông. Thế nhưng cậu nhìn đi..”Vạch tay áo ra “Đêm qua cậu cắn tay tôi bầm tím thế này, đồ háo sắc..”

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta thì cậu ta vội ôm lấy ngực như thỏ con, khẩn khoản cầu xin “Chị Tiểu Khuê..em còn non lắm..chị...chị đừng “ăn” em nha”

Vô sỉ!

Tôi hừ mũi thúc cùi trỏ vào ngực cậu ta “Không biết xấu hổ!”

Chương 26 (Chính Thức)

Đưa tay vuốt lại mặt mình, có thể nào có một ngày tôi có thể thoát khỏi tên ác ma này không đây?

Hức..hức...hức

Tôi dáo dác tìm kiếm tiếng khóc. Tôi thất kinh, miệng há hốc khi tận mắt chứng kiến toan fbooj nữ sinh khoa văn hóa đứng ôm nhau khóc

Nếu tôi nhớ không nhầm, hôm nay đâu có vị đại tướng lẫy lừng nào qua đời đâu, khóc gì chứ! Tôi tò mò tiến về phía họ

“Hức..hức...anh Gia Kỳ phải làm sao..phải làm sao..hức hức..anh ấy bình thường chơi thốt lắm mà, sao lại như vậy? Hức,ông trời đúng là không có mắt”

“chắc chắn Hoàng Quân đã dùng thủ đoạn bẩn thỉu để thắng,Hoàng Quân đáng ghét!”

“Đúng vậy! Không thể ngờ Hoàng Quân lại như thế, uổng công chúng ta coi trọng hắn!”

Haizz, đây gọi là chết trong đau thương vì thần tượng. Gia Kỳ ơi, rốt cục cậu có phép thuật cao thâm gì mà khiến nữ sinh khoa xã hội điên đảo tới vậy

Vốn từ xưa đã biết mấy nữ sinh phát cuồng vì Gia Kỳ. Còn nhớ, giáng sinh vừa qua, trong khi tôi chờ đợi mấy món quà thì tên nào đó đang ung dung trên bàn giáo viên. Tôi nghi ngờ tên này làm bậy gì đó nên đến hỏi thăm, nào ngờ, cậu ta vừa thấy tôi như mèo gặp mỡ. Tay chớp lấy tôi, ấn ngồi xuống bàn giáo viên

“Việc của cậu là ngồi đây liệt kê cho tôi, tôi có chút việc”

Trong khi mơ hồ không biết có chuyện gì, tôi đưa mắt nhìn xuống phía dưới.

Ôi trời,lúc này thì mới hiểu,hiểu toàn bộ!

Thế là cả buổi hôm ấy, tôi mệt mỏi vật lộn với gần bốn trang giấy tên người gửi quà,đã vậy còn phải khổ nhục nhận ánh mắt dè bĩu của fan nữ

Làm ơn đi, tôi chỉ giúp Gia Kỳ nhận quà thôi mà!

Nhìn đồng quà linh kinh đang ngang nhiên chiếm gần hết phòng học, tôi ai oán nhìn bạn học nào đó

“Bạn học Gia Kỳ, bạn không cần phải phô trương như thế chứ? Chủ tịch nước đặc cử được nhận quà chúc mừng cũng không nhiều tới vậy”

Bạn học nào đó mặt dày bảo “Biết sao được, tôi quá đẹp trai mà”

Tiếc đôi dép, bằng không tôi phang cho hắn vào cái

“Dù sao hôm nay cũng là Giáng sinh,cậu thích món nào cứ tùy tiện chọn, dù sao tôi cũng định cho đồng này ra thùng rác”

Thế cậu nghĩ, tôi là thùng rác không đáy nhà cậu sao

“Phí phạm!”

“Phí? Như vậy đi, tôi tặng cậu hết đồng quà này, chỉ cần hôn tôi một cái coi như quà!

Hôn?? Quà? Hôn? Hôn một cái là được đồng quà, bơi trong quà! Ha ha, ta quá lợi nha

Tôi kiểng chân lên, hôn chụt một cái vào má *thiện tai*, *coi như hôn con MILu*

Trong lúc ấy, có một nữ sinh đi qua, vô tình nhìn thấy cảnh tôi hôn Gia Kỳ. Ngay khi tôi bước chân ra cổng, mấy chục nữ sinh đến vây quanh tôi, thiện chí cảnh cáo

Mô Phật! Tôi không muốn làm các bạn tổn thương

Cho nên, dựa vào phản xạ có điều kiện, tôi nhanh chóng hạ gục các nữ sinh trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Nói thật, tôi đã hứa với mama đại nhân không tùy tiện ra tay đánh người, các người không thể trách tôi!

Ngay sau đó, tôi lập tức hưởng bản án khủng khiếp của toàn bộ nữ sinh: Tẩy chay!

Tôi cảm phẫn rág cho kẻ đầu xỏ một chương, hét lên “Tại cậu đó, bây giờ tôi phải làm sao?”

Tên yêu nghiệt nào đó mỉm cười “Càng tốt, nếu toàn bộ nữ sinh trong trường tẩy chay cậu, không bằng toàn bộ nam sinh tẩy chay cậu luôn đi”

Đồ khốn!

Nhìn đám nữ sinh khóc nức nở, tôi thở dài, nhìn trời “Gia Kỳ, cậu là yêu nghiệt phương nào mà thần thông quảng đại thế?”

Cả đám nữ sinh ngu ngốc kia nữa, Gia Kỳ có gì tốt?

Đẹp trai ư? Uhm..khi cười có chút cchuts giống Won Bin, mắt có chút giống Lee Min Ho, thoát nhìn xa giống soái ca Trung Hoa, nhìn gần có nét đẹp lạnh lùng của hotboy Việt Nam, nói chung, không có gì đặc biệt!

Học giỏi? Công nhận học siêu hơn tôi. Hừ, vậy thì có cái gì?

Nhà giàu? Ummm, theo kiểu cậu ta nói thì có lẽ nhà cậu ta giàu thật!

Hừ, nhưng có cái gì đâu mà khiến cái bạn này phát cuồng thế? Ôi trời, bực quá, toàn lũ hâm

“Tiểu Khuê, cậu còn rảnh tươi mức tươi cười trên nỗi đau của người khác ý hả?”

Có sao? Tôi cười bao giờ

“Tôi đâu phải loại vô lương tâm”

Hắn khinh bỉ nhìn tôi “Cậu nói cá biết leo cây, chó biết bay, thỏ ăn thịt

sói tôi còn tin chứ bảo cậu có lương tâm bao giờ, sao tôi không biết?”

Tôi tức giận hét lên “Gia Kỳ, cậu mới là tên khốn không có lương tâm”

Ắc ầu0o|_o0

Một loạt viên đạn hướng tới tôi,híc,yêu nghiệt, cậu là thằng khốn!

Tôi quyết định trở về nhà, không thể nghe mấy lời than vãn mây mưa của bọn nữ sinh đại ngốc kia. Đi đến cổng trường, vừa dắt con ngựa sắt ra khỏi cổng, đồng chí nào đó đã mai phục sẵn ở cổng trường. Nhắc trông thấy tôi, đồng chí liền hung hăng đi đến đặt tay lái

“Cậu ngồi đằng sau tôi sẽ trở cậu!”

Tôi há hốc mồm, mắt mở to hình chữ a “Tổ chức của cậu bình thường di chuyển bằng BMW oai phong, lắm liệt, đừng nói với tôi tổ chức của cậu bị CIA phát hiện và tịch thu tài sản rồi nha”

Hắn lườm tôi “Cảm ơn lời nhắc nhở, tổ chức của tôi làm sao lại dễ dàng bị tóm được chứ, mau, đi xe hay đi bộ”

Dĩ nhiên là đi xe, không lẽ giữa tiết trời khi gió này lại đi bộ?

“Gia Kỳ, BMW của cậu đâu rồi?”

Hắn tươi cười, thản nhiên đút tay vào túi quần “Hết xăng!”

Ha ha, cũng có ngày BMW tạo phản sao? Kính nể, kính nể!

“Hết xăng thì đổ vào, không lẽ hết xăng cậu ném đi luôn”

Tôi chăm chú nhìn cậu bạn đang chằm tư suy nghĩ, sau 1p30s, thằng bạn nào đó mới chịu mở miệng

“Ném rồi!”

Tôi nghe xong suýt rớt cằm. BMW mà cũng dám vứt, quả nhiên cậu không phải kẻ bình thường

Tôi nhìn cậu khinh bỉ “Đừng nói với tôi là do cậu tiêu hoang từ trước đến nayu nên mới phá sản, không có tiền trả nợ nên bán xe nha”

“Đúng vậy..cho nên, cậu phải chịu trách nhiệm với tôi. Nhìn gì, còn không mau về nhà, trên đời này ngoài tôi phung phí tiền của mua dướng cậu chứ không ai thêm đâu”

Xí, cậu nghĩ tôi rảnh mà bán dướng với cậu sao?

Một..hai..ba..năm..

Tôi điên tiết,trợn mắt với Gia Kỳ “Cậu tích quần áo bao nhiêu ngày thế?”

Hắn tùm tùm cười, nhân tiện lấy tay xoa cằm nghĩ ngợi “Chắc phải hai,ba ngày gì gì đó,à, hình như là bốn ngày”

“...”tôi

Gia Kỳ, cậu không thể chằm chỉ hơn hay sao? Nhà có máy,chỉ cần ném một phát là quần áo được xử lí. Tên này đúng là chúa lười

“Tiểu Khuê!”

Hử “Gọi cái gì, không thấy người ta đang lao động sao?”

Hắn trầm tư một lát “Papa đại nhân nhà cậu, ông ấy sắp tới sẽ ra Bắc, cậu chuẩn bị đi!”

Đòang

Không hề nghe nhầm, là papa đại nhân, sao ông ấy lại ra Bắc, không lẽ mama cứng đầu nhà tôi chịu nhún nhường rồi sao?

Tôi hấp tấp hỏi “Cụ thể là bao giờ? Không lẽ mama nhà tôi lại đồng ý rồi?”

Gia Kỳ nhìn tôi, ngao ngán nói “Tiểu Khuê, làm ơn đừng sỉ nhục loài heo được không? Nhân phẩm của nó không thể bị hủy hoại trong tay cậu được”

“...” Gia Kỳ, cậu không chết luôn đi, cậu không chọc tôi thì cậu chết à

Dạo này, công việc của mama đại nhân có vẻ ít hơn trước, tôi cũng định hỏi vụ của papa nhưng lại thôi, tôi nghĩ không nên. Nếu mama đại nhân nổi giận, người thiệt không phải là tôi hay sao

“Mama đại nhân, dạo này cơ quan của người ít việc nhỉ” tôi ngu ngốc hỏi

Mama đại nhân nói “Hử, chẳng nhẽ suốt ngày có án mạng chắc? Xã hội ít nhiều phải có sự ổn định, hiểu chưa?”

Tôi gật đầu “Vâng” chẳng hiểu cái gì cả

Dẫu sao bữa nay cũng là chủ nhật, chị Mai được nghỉ, tên yêu nghiệt kia cũng không thích về nhà mà cứ mặt dày tá túc nhà tôi. Mama đại nhân hết dọn dẹp nhà cửa rồi lại chăm sóc vườn tược. Đến trưa, cơm nước no say, tôi chán nản lôi bộ tú ra trước mặt mama đại nhân, bắt đầu dụ dỗ

“Mama, chúng ta làm văn cho đỡ buồn đời đi”

Mama đại nhân thờ ơ bảo “Ta là đại diện cho luật pháp, đại diện cho công lí, đại diện cho nhân dân, ta không thể biết luật mà phạm luật được”

Tôi tiếp tục nín kéo “Con đâu nói chúng ta chơi tiền, chơi vui thôi, chơi vui thôi!”

Gia Kỳ gật đầu đồng tình, kéo chị Mai đến bàn, hất hàm với tôi “Tiểu Khuê, nể mặt cậu một chút, tôi sẽ chơi. Nói thật, tôi có biết chơi bài là gì đâu!”

Hí hí, yên tâm, tôi sẽ khiến cậu quỳ xuống van thua cho coi

Tôi nhìn mama đại nhân

“Người không chơi thật đấy à? Mama đại nhân, không lẽ cảnh sát các người nếu chơi bài vui thì bị kết án tử hình? Không bằng người bỏ nghề luôn đi, hừm, cảnh sát không khác gì thầy tu, thấy thịt chó mà phải nhịn không được ăn mặc dù rất thèm. Miệng lại còn giả tạo bảo rằng người tu hành

không được ăn thịt, ăn thịt là sát sinh.Woa, sao giờ con mới biết con có một mama đại nhân vĩ đại vậy”-kiểu khích tướng

Mama đại nhân im lặng

“Xin lỗi mama, con thực sự không biết người có tấm lòng yêu nước như thế”-kiểu ôn nhu

Mẫu chốt cuối cùng “mama đại nhân, dù gì người cũng rảnh, chi bằng người đi đâu đó đi, người cứ lớn vồn ở đây như oan hồn không tan, bài của con đen kinh điển”

Rầm!

Mama đại nhân đập bàn một cái, nhin không được, tuyên bố “Ta chơi, ta chơi là được!”

He, he, biết ngay mà, không ai hiểu mẹ như con chẳng bằng không ai hiểu con như mẹ, quả nhiên rất đúng nha.Chỉ với chút võ mồm của mình, mama đại nhân dù tinh anh, thần võ đến đâu cũng chết rạp ngay thôi

Hắc,hắc, mama đại nhân, người cứ chờ xem, hôm nay con sẽ rửa mối hận bao năm, tính sổ với người

Ôi, nhưng đời đúng dọa người. Tôi chưa kịp dở mảnh khốe gian lận ra thì có tên khốn nào đó miệng kêu không biết chơi bài,thế mà mấy ván liền thắng liền tiếp

Gia Kỳ khốn kiếp, nhà người dám giỡn với ta!

Tôi oán hận rít lên “Gia Kỳ, cậu bảo cậu không biết chơi mà?”

Mama đại nhân cười thâm hiểm “Con gái ngoan à, con nên chấp nhận số phận đi! Thú thì cứ nói thua, việc gì phải dùng thủ đoạn để thắng, chơi như thế là không tốt đâu”

Gia Kỳ nhăn nhó bảo “Tôi nói là tôi không biết chơi chứ tôi đâu có bảo cậu là tôi chưa chơi bao giờ? Hơn nữa, lần trước chính mama đại nhân nhà cậu dạy tôi món này mà, cậu không thể trách tôi. Có trách thì trách cậu ngốc thôi”

Gừ, cậu đi chết đi!

Ha ha ha hahah

Cười cái gì mà cười, các người giờ trò ăn hiếp tôi, hu hu

Thằng làm vua, thua làm nô lệ. Bị Gia Kỳ đánh cho tơi bời hoa lá. Cái mặt xinh xinh, làn da trắng tinh của tôi bị biến thành da Bao đại nhân, chỉ riêng mỗi cái mũi là bị chữa lại

Híc, thảm kịch tự tôi chuốc lấy

Tất cả là do Gia Kỳ xấu xa, ban đầu cậu ta nói không biết chơi nên tôi tin tưởng bày ra chiêu:ai thua bị bôi nhọ nời.Không ngờ, Gia Kỳ nghe xong hưng phấn quá, quyết định lấy mực bôi vào mặt mới thú vị, nên...nên tôi mới ra nông nỗi này

“Tiểu Khuê, em có thể thông minh hơn được không?” Chị Mai vừa ôm bụng cười,tay chỉ về mặt tôi

Gia Kỳ không khách khí đổ cả lọ mực vào vào tay, quệt một phát quyết định. Hắn cười thỏa mãn, hai tay vỗ vỗ vào má tôi “Ha ha, Tiểu Khuê, cậu quả nhiên có khí chất bất phàm, ha ha, ha ha!”

Ách

Thằng khốn, rồi có một ngày, tôi sẽ đổ cả một chậu mực vào người cậu cho biết thế nào là cảm giác,gừ!

Chương 27

Sáng sớm hôm sau, không biết ăn phải thuốc súng gì mà mama đại nhân đã trịnh trọng tới tận giường, thân thương lôi cổ tôi dậy. Biết tính mama bá đạo nên tôi ngậm miệng, ngoan ngoãn xuống nhà cho xong. Thấy chị Mía đang mài miết với đồng giấy hỗn độn, tôi khù khờ không quan tâm, tiếp tục chạng đường lấy kinh gian lao, hi sinh tuổi thanh xuân hầu hạ mama đại nhân buổi sáng

Điểm dừng chân đầu tiên là quán phở. Cứ cho là ăn lót dạ đi, cũng may tôi nhanh miệng vợ phát hết gần hai bát. Đang ngậm tăm thì bị mama khôn khách khí dẫn đến địa điểm thứ hai: sân bay Tôi đoán, chắc có vị đại thần cao siêu nào được mama đại nhân

Nhác trông bóng dáng tiêu sái, khí chất hơn người, toàn bộ nữ nhân viên đều ngó mắt trông

Ôi trời! Tưởng ai, hóa ra là ông cậu của tôi: Lâm Tố Thành!

Bao nhiêu năm không gặp, trông ông cậu vẫn đẹp trai tiêu sái như ngày nào. Gọi là ông cậu, thực ra cậu tôi năm nay 27 tuổi, chẳng qua là cậu tôi phong lưu, bản chất lãng tử của soái ca Trung Hoa nên..vô cùng sát gái!

Ông cậu thân nhiên vừa đi vừa kéo vali, tay không quên gửi ấy nhân viên nữ những nụ hôn gió

ôm trán, vẽ mặt đáng thương tính tình quả nhiên không thay đổi!

“Khuê Khuê, nhớ cậu không nào?”

Nhìn bộ mặt điển trai của ông cậu, tôi chăm chú nhìn kĩ một cái, không khỏi thầm than vãn “Tại sao đàn ông Trung Quốc lại có thể man tới vậy?”

“Nhóc! Tập trung vào chuyên môn cho ta” mama đại nhân lườm mắt, nhắc nhở

Tôi cười cười, kiễng chân ôm lấy ông cậu “Ông cậu, con nhớ ông cậu như nhớ An Dĩ Phong, nhớ kinh điển luôn. Ôi, nỗi nhớ của con biển Đông cũng phải trào sóng, mạng internet đang dạt dào bùng nổ nghen, nhớ ông cậu như...”

“Dóc tổ! Con mà nhớ cậu chẳng thà con nói con nhớ thằng nhãi Kỳ Kỳ ta con tin, con ời là con, phét lác một vừa hai phải thôi”

Ông cậu này, người ta đang cảm xúc dạt dào mà

Mama đại nhân trừng mắt với ông cậu “Đang yên đang lành ở Bắc kinh, rảnh quá hay sao mà đến Việt Nam?”

Ông cậu tươi cười, tay còn không quên chào mấy cô tiếp viên đang xa “Chị à, chị nhẫn tâm quá đấy! Em nhớ chị mà chị cũng không cho gặp”

Mama đại nhân nhú mày, khinh bỉ nói “Cậu nhớ chị? Sao chị nghe mẹ

già ở Bắc kinh nói là cậu suốt ngày oanh oanh tạc tạc, trêu hoa, ghẹo nguyệt bên ngoài, danh sách bạn gái thống kê không nổi phải dùng ổ SSD để thống kê may ra còn được”

Mặt ông cậu xuất hiện hai vạch đen ngòm, phen này ông cauaja bị mama đại nhân vạch mặt không thương tiếc rồi

Ông cậu kinh hãi nhìn mama đại nhân, đưa bộ mặt đáng thương về phía tôi:cậu à, người rất tốt nhưng con rất tiếc, chúc người may mắn lần sau

Ông cậu lườm tôi ai oán, làm mặt thỏ với mama đại nhân “Chị à, em đâu phải loại người đó”

Mama đại nhân bụng đầy uất hận, sổ một tràng “Tôi nói cậu nghe, trông xa thì rõ giống người, nhìn gần mới biết đời ười xống chuồng. Cậu nhìn lại mình xem, sống hổ đốn kiểu gì mà để mẹ già đóng băng tài khoản, bố già tịch thu BMW. Đã thế lại còn mặt dày gọi điện cho Giang Hồng Phong xin số, cậu, cậu rốt cuộc có coi chị là chị cậu hay không? Nói bao nhiêu lần rồi, dù có chết cũng không được liên hệ với hần nếu chưa được sự cho phép của chị rồi mà, cậu thật to gan. Mau, chúng ta về nhà, tôi sẽ nói chuyện với cậu “

Hóa ra, Papa nhà tôi sắp ra Bắc là vì vấn đề của ông cậu, khó trách vừa sáng sớm, mama đại nhân đã nổi khùng như vậy

Ông cậu, cháu ngoài việc thắp nhang cầu phúc cho cậu sớm siêu sinh, bằng không khi về nhà, mama đại nhân tuyệt nhiên không tha cho cậu!

Tôi thở dài, vỗ vai động viên ông cậu “Xem ra cháu lại được xem kịch của cậu rồi, xin chúc mừng!”

Ông cậu ho khan vài tiếng, liếc tôi “Còn không mau về nhà, giúp cậu nói tốt vài câu, bằng không cậu sẽ tố giác những chuyện tốt mà cháu gây ra ở trường cho chị của cậu, để xem, ai khóc ai”

Ông cậu, người tuyệt nhiên xấu xa!

Tôi đắc ý nói “Ôi, mấy thành thích vượt trội đó mama đại nhân nhà con biết hết rồi, cậu cứ an tâm mà hưởng xôi thịt sắp tới của con đi”

“Ồ!” Ông cậu xấu xa nói “Con tưởng chị ta biết à, nếu không có Kỳ Kỳ bao che cho con thì chị ta đã xử bẹp con lâu rồi. Thành tích của con, chị của ta mới chị hiểu sơ sơ chứ chưa nắm rõ tình hình đâu. Cháu ngoan ~ liệu hồn đây!”

Tôi cánh giác nhìn ông cậu. Bất chợt nghĩ tới Gia Kỳ, không lẽ từ trước đến nay, cậu ta đều giúp tôi bao che, không công khi với mama đại nhân?

“Hai người còn không mau về nhà cho tôi” Mama đại nhân lạnh lùng ra lệnh

Thôi xong, cậu ơi là cậu, lát con sẽ chuẩn bị nhiều vàng mã cho cậu

Ông cậu ghé vào tai tôi, nói nhỏ “Biết điều thì giúp cậu vụ này nghe chưa, bằng không thì cugf,nhau,chết”

Tôi rùng mình, kinh hãi nhìn ông cậu rồi nhìn sang mama đại nhân vĩ đại. trong tình thế “ngàn cân treo sợi tóc này”, mama đại nhân tính nóng như lửa, đang tức giận mà thêm chuyện của tôi, cam đoan hai cậu cháu sẽ chết không được mồ yên mả đẹp

Ông cậu, vì tương lai của chúng ta, con sẽ cố gắng, nưng cậu cậu, người cũng phải mạnh mẽ lên, con cũng đang mạnh mẽ đây

Chương 28

Hai cậu cháu đáng thương nhà tôi nơm nớp lo sợ, chỉ cầu mong khi về đến nhà thần chết không gõ cửa sớm. Tôi cũng hơi sợ. Tôi biết tính tình của mama đại nhân nhà tôi, người quyết không tha cho bất cứ ai làm trái ý người, người đó nhất định phải trả giá rất đắt

Tôi từng ném giá đắt đó là gì, còn ông cậu đáng thương ơi, cậu nhất định sẽ được ném trái cảm giác

Về đến nhà, không khí u ám bủa vây xung quanh căn phòng. Tôi thấy lạnh lạnh ở sau gáy, mồ hôi túa ra như mưa. Tôi lôi khăn giấy ra lau lau, thỉnh thoảng nhìn trộm mama đại nhân. Bây giờ mới nhận ra, nếu mama đại nhân nhà tôi mà tham gia đóng vai ác quỷ bằng giá, tôi cá mặt mama lúc này rất hợp nha

Tôi rùng mình một cái, thâm thúy nhìn sang ông cậu. Căn nhà vốn đã im lặng lại càng yên lặng hơn. Nhắc ly cà phê lên, miệng nhấp nhấp một chút, mama lạnh lùng nói

“Cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu giờ trò gì mà lại gọi điện nhờ Giang Hồng Phong, hả?”

Ông cậu len lén nhìn mama, đưa ánh mắt cứu binh về phía tôi: Im lặng là vàng, cậu ạ!

Ông cậu thất vọng, cả người rơi vào trầm mặc. Một lúc sau, ông cậu mới lên tiếng

“Tại hôm đó bố già kiên quyết đòi em BMW, đã thế mẹ già lại đóng băng tài khoản của em. Chị xem, em phải sống bằng cái gì? Em biết, bố mẹ già ở nhà chắc chắn sẽ liên hệ với chị cho nên..cho nên”

“Cho nên cậu mặt dày đi tìm Giang Hồng Phong mà không thèm hỏi ý chị?”

Rầm

Mama tức giận đập mạnh vào bàn “cậu có toi tôi là chị cậu không hả?”

Theo phản xạ, ông cậu co rúm người lại, sợ sệt lên tiếng “Chị..chị, chị tha cho em lần này đi, em thề, em hứa, em đảm bảo, từ nay về sau không gọi điện cho anh nữa. Chị, chị cho em ở Việt Nam đi, em bây giờ cạn ngân khố rồi. Chị thấy đây em giờ một xu dính túi cũng không có, may mà còn chút tiền mua vé máy bay về đây, chị, chị”

Mama đập bàn một cái nữa, hét “Cậu còn dám nói à? Còn ít tiền mà đi khoang vip, cậu qua mặt ai chứ đừng hòng qua mặt tôi. Hừ, cậu muốn ở đây cũng được, nhưng nói trước, cậu đừng làm chị cáu. Còn nữa, từ nay về sau, cậu mà liên hệ với hần, chị cạo đầu rồi tống cậu lên chùa làm sư luôn, rõ

chưa?”

“Vâng!”

Sau quyết định của mama, tôi không khỏi kinh ngạc, làm gì có chuyện mama đại nhân lại tốt bụng tới vậy

Quét mắt sang mama, hóa ra đằng sau mama là Gia Kỳ. ngưỡng mộ thật, cậu quả nhiên thần thông quảng đại

Tôi nở nụ cười tươi nhất với Gia Kỳ, cảm ơn tới tấp. Cũng may là có cậu ta ra tay, bằng không hôm nay không chỉ ông cậu chết mà tôi cũng tử vong theo

Tôi nói “Gia Kỳ, cảm ơn cậu đã tương trợ”

Cậu ta nhếch môi “Cậu đừng lên cảm ơn tôi sớm như vậy, chờ cậu và chú Tô Thành thực hiện nghĩa vụ cuối cùng rồi hãy cảm ơn tôi”

Nghĩa vụ? Nghĩa vụ gì ta?

Hôm sau, nghĩa vụ tổ quốc giao cho quả nhiên vĩ đại, híc!

Tôi ứa nước mắt, ôm lấy ông cậu, hai cậu cháu cùng nhau an ủi “Ông cậu, hức, hức, chúng ta phải làm sao bây giờ, con, hức, con không muốn thông bế phốt, hức, hức”

Ông cậu vỗ vỗ vai tôi, nước mắt ngấn, nước mắt dài than vãn “Ôi, sao ta lại có một bà chị ác độc như vậy, trời ơi là trời”

Kẻ nào đó nhìn hai cậu cháu tôi đang tình cảm sụt sướt, đặc ý tới mức miệng đeo khẩu trang rút xuống, cười lớn như bị trúng tá

Tôi nghiêng răng ken két, tức giận rít lên “Cậu sung sướng lắm hả?”

Gia Kỳ nhìn tôi, nhìn ông cậu, ôm cầm đưa ra kết luận “Thực tế đã chứng minh dì Nhã đã kiềm chế vô cùng mới cho hai người thông bế phốt, hai người không cảm ơn tôi thì thôi lại còn thái độ. Tôi nói rồi, hôm đó tôi đã dùng hết sức nói đỡ cho chú Tô Thành nhưng tại chú lôi tôi vào cuộc, khai việc tôi bao che cho cậu nên bây giờ, hai người đi mà sắp xếp tàn cuộc”

Cậu ta quay ngoắt đi, còn không quên chào theo kiểu hoa hậu “Cố lên nha, lao động là vinh quang!”

Khốn! Cậu không chọc tôi thì cậu chết đấy à, giờ tôi mà điên lên, tôi dúi đầu cậu vào bồn cầu cho cậu biết mặt, hừ!

Hôm đó, hai cậu cháu tôi khổ sở thông bế phốt, sau đó lại còn được vinh dự cạo cả một bể bơi rộng lớn. Híc, quả nhiên đây là địa ngục

Tôi sứt sứt nói với ông cậu “Tại cậu, nếu cậu không khai con ra, cả hai cậu cháu cũng không ra nông nổi này!”

Ông cậu hùng hổ, gân cổ lên nói “Con còn mở miệng hả? Lúc ta ra ám hiệu mong con giúp, thế mà con đâu có chịu. Hừm, chết chung còn hơn sống

độc, biết không?”

Hức, đạo lí này quả nhiên giang hồ thật, ông cậu à, cậu quả nhiên rất độc ác!

Mama đại nhân đến xem xét, gật gật mấy cái rồi lẳng lẳng bỏ đi, không quên nói với ông cậu “Cậu ở nhà chị dù sao cũng rảnh, chị bằng cậu giúp chị trông coi Tiểu Khuê đi, tiền tiêu vặt của cậu hàng tháng chị sẽ cấp cho. Nếu Tiểu Khuê tiến bộ, lương của cậu chị tăng gấp ba lần, nếu nó mà phạm bất cứ lỗi, nhỏ, nào để chị mà biết, cậu chắc chắn chết không đẹp đâu”

Haizz, hết Gia Kỳ rồi đến lượt cậu, cũng may thoát khỏi tên ôn thân kia, bằng không kiếp nạn của tôi chắc không có điểm dừng

Ngày hôm sáng thứ hai tuần sau, ông cậu đảm nhận nhiệm vụ đưa đón tôi đi học bằng ô tô của nhà, thế nên tôi hết đường la cà sau mỗi giờ học. Bây giờ có thể toám tắt bằng cụm từ “đi đến nơi, về đến chốn” Có vẻ tôi đang đi vào quỹ đạo do ông cậu tạo ra thì đến ngày thứ sáu, tôi vô tình không mang vở văn, mặc dù tôi đã làm bài tập về nhà. Mọi giải thích của tôi bà cô Như Tố đều bỏ ngoài tai, mẹ ta bảo tôi là ngụy biện, gian dối có ức không trong khi tôi làm bài bằng thật

MỤ già 25 tuổi đó chưa cưới là phải, ai mà thêm cái người khó tính

Bà cô Như Tố lạnh mặt với tôi, kêu tôi gọi gọi phụ huynh đến gặp, đương nhiên tôi không thể gọi mama đại nhân nếu không muốn được siêu sinh sớm. Tôi bất đắc dĩ gọi điện cho ông cậu

“Cậu ơi, cứu con! Bà chủ nhiệm lớp con đòi gặp phụ huynh. Cậu biết đấy, nếu mà để mẹ ta gặp mama nhà con thì hai cạ cháu ta chết ngóm, cậu..cậu..tút..tút”

Chưa đầy một phút 58 giây, ông cậu oai phong lẫm liệt của tôi đã xuất hiện để giải quyết rắc rối. Tôi hồi hộp chờ đợi kết quả. Cũng may, ông cậu tôi vốn dĩ đã dẻo miệng, cho nên đối phó với bà cô này dễ như ăn cháo.

“Tiểu Khuê, lại được uống cà phê ấy hả?”

Còn ai vào đây ngoài đồng chí Gia Kỳ tốt bụng, hể gặp người là cần người tươi cười

Tôi quắc mắt “Đồ mồm thối nhà cậu, cậu không nói được câu nào tốt đẹp hả?”

Cậu ta cười giả lả “Được rồi, sao lại đứng đây? Không lẽ cô giáo lại cho cậu viết bản kiểm điểm”

Tôi trợn mắt lên “nghĩ gì, chẳng qua ông cậu đang thay tôi đàm phán với đối tác, hiểu chưa?”

“A~ cái này người ta gọi là giao lưu ý hả? cậu làm chuyện gì mờ ám mà

để chú Tô Thành giúp thu dọn tàn cuộc thế?”

Tôi nói “Giang Tiểu khuê này là ai mà phải làm mấy chuyện mờ ám khó coi. Tâm hồn tôi trong sáng như nước khoáng Lavie nha”

“Hừ,cậu có làm chuyện tử tế bao giờ đâu mà vỗ ngực dương oai. Cậu không làm chuyện mờ ám ấy hả? Chắc không?”

“À, hình như ngoài việc chít mắt mèo vào bàn,cắt ngắn một chân ghế giáo viên, đóng đinh vào ghế khiến váy giáo viên rách,..tôi chawnggr làm việc gì mờ ám cả”

“Mặc xác cậu, tôi phải lên lớp đây!”

Gia Kỳ đi khỏi, tôi lại ngồi ghế đá chờ đợi.

Trong lúc nào tôi đang hoạt động bình thường, máu chạy nhanh như lướt web, tôi nhìn thấy Hoàng Quân đang đi cùng nữ sinh nào đó. Mặc dù biết mình không xinh nhưng ít nhất khi thích một người thì phải thổ lộ. Cho nên, tôi quyết định viết thư tỏ tình với Hoàng Quân

Tôi ngồi cắn mòn cả đầu bút mà không nghĩ ra chữ nào, tôi quyết định:đạo văn

“ Thành phố mặt trời, ngày buồn, tháng nhớ, năm mong

Hoàng Quân, tình yêu thầm kín của tôi!

Hôm nay trời thật đẹp, mây đen bay đi và mây trắng bay đến. Trong lúc chờ đợi ông cậu đàm phán xong với cô Như Tố,tôi nhìn thấy cậu và quyết tâm lớn viết bức thư này.Có thể nói, đây là bức thư duy nhất của thế kỉ 22 cậu từng đọc, tôi cam đoan, đến Puskin hay Shelley,Tagor,ngay cả ông hoàng thơ tình là Xuân Diệu cũng phải xúc động tới mức bật nắp quan tài lên để truy tìm tác giả Lời đầu tiên,tôi chúc cho nơ ron thần kinh của cậu đủ vững để có thể đọc những gì tôi sắp viết đây

Hoàng Quân à,khi mới gặp cậu tôi đã ngỡ như gặp cậu từ kiếp trước, đã vậy lại còn bị hung khí của thiên lôi đánh trúng đầu, từ hôm đó, tôi thích cậu.

Mỗi giờ trôi qua như kỉ băng hà, lạnh lẽo lắm, cậu biết không? Tôi thích cậu tới mức mà chỉ cần một bàn tay cậu chạm vào tóc tôi, tôi đã quyết không gọi đầu

Giang Tiểu Khuê tôi tuy bề ngoài xấu xí, đầu óc không thông minh, tình tình lại quái gở, nhưng tình cảm mà tôi dành cho cậu là thật lòng.Hoàng Quân à, tôi không biết cậu thích tôi hay không nhưng giờ đây tôi xin tuyên bố: cậu sẽ là bạn trai của tôi nếu cậu không đồng ý! Nếu cậu hiểu lòng tôi thì hãy đồng ý đi.

Tôi cam đoan sẽ không khủng bố cậu khi cậu chơi bóng, không la hét tryuowcs cổng nhà cậu vào ban đêm càng không rủ cậu lên tháp ToKyo rồi

đẩy cậu xuống nếu cậu không đồng ý!

Lời cuối cùng, tôi chỉ nói với cậu một câu: Tôi thích cậu! Tôi chờ cậu trả lời của cậu

Giang Tiểu Khuê ”

Hắc hắc, ai bảo ta không có khiếu ddaohj văn, ôi, ta phục ta quá

Tôi gấp bức thư trên tay nhét vào túi rồi đứng chờ ông cậu

Cậu ơi là cậu, cậu có thể nhanh hơn một chút cho con không? Nhanh lên cậu ơi!

Phù, cuối cùng cậu cũng ra, ủa, sao nhìn mặt cậu có vẻ dần dần sao sao ý? Cái mặt này, hình như..á..á...á cậu..cậu trúng sét!

Đoàng! Cậu ơi, cậu thăm lăm ropoif!

“Ông cậu, ông cậu!” Tôi gào toáng lên trước vẻ mặt dần thộn của ông cậu

Một lát, ông cậu trở về trạng thái bình thường, ông cậu cảm phần nhìn tôi “Cháu ơi là cháu, sao cháu lại gây họa thế chứ, cũng may có ta ra ta nếu không cháu chết tại trận.”Đưa tôi bài kiểm tra văn “Ôi trời, cháu hết chuyện hay sao mà đi viết về Ông Thọ Thế, bị ăn 2 điểm cũng đáng”

Híc, cậu trọng sắc khinh người thân

“Ông cậu, đừng nói với con bà cô Như Tố đó đồn tim cậu rồi nha! Mô Phật, thiện tai, thiện tai”

Ông cậu lườm tôi,bất ngờ lôi trong túi tôi ra..á..thư tình..thư tình của chúa, trả đây!

“Trả cho con!”

“không!”

“Trả con đi maf~”

“Há..há..con nói cái gì..nói to lên cho cậu nghe, nói to lên”

Ông cậu, cậu không cần vờ điếc đâu! Trò của cậu làm sao qua mắt con! Tôi xoa cằm vờ vờ suy tư

“Nếu cậu muốn đồn tim cô giáo của con thì..”

Ông cậu sốt sắng “Con nói đi, chỉ cần con giúp ta lừa dối Như Tố, con nói gì ta cũng giúp”

Tôi chẹp miệng, than “Thương người như thể thương thân, thôi thì con giúp cậu tán đổ cô giáo nếu cậu cam đoan bơ con, để con có một chút tự do cá nhân là được!”

“Ok, chỉ cần con giúp, ta đây sẵn sàng” cái này gọi là một mũi tên trúng hai đích,hắc hắc, rốt cuộc cũng có người trừng trị bà cô này rồi

Ôi, những ngày tháng tươi đẹp của ta ơi, các người phải chờ ta, chờ ta..

Chương 29

Về đến nhà, tôi mệt mỏi nằm vật xuống giường, nhìn lên trần nhà màu trắng, than thầm tên khốn nào đó trong lúc tôi đang lấy hết can đảm để đưa bức thư tình kia cho Hoàng Quân thì hắn ta không thương tiếc vứt phắt lấy, đã vậy lại còn nhả ra một câu rất kinh hồn bạt vía

“Cậu đã thích thăm Hoàng Quân thì cứ tiếp tục thích thăm đi, nói với thằng đó để làm cái gì? Bộ mặt cậu chưa đủ độ dày hay sao? Cậu bảo cậu thích thằng Quân ý hả? Liệu nó có thích cậu hay không? Trong hàng vạn đứa con gái liệu nó có thèm để ý tới cậu. Đã ngu ngốc thì chớ bốc đồng, tính khí không tốt thì ở nhà rèn luyện, nào đã ngần thì cần nổi cho dài,..haizz,cậu đi đọc mảnh đất chữ S này cũng không kiếm nổi người nào vừa đẹp trai, vừa ga lăng, thông minh, tài giỏi vô độ như tôi đâu. Dù sao mẹ cậu cũng nhờ tôi quản lí cậu, với trách nhiệm của mình, tôi thấy chi bằng thôi thiết thời bị cậu dày vò hằng đêm trong mộng,cậu bỏ tim cậu ra nhét tôi vào một ngăn là được. Tính tình tôi xấu nhưng không xấu bằng Hoàng Quân, cho nên, thay bằng việc cậu tổn nơ ron thần kinh viết thư tỏ tình cho hắn, ngay hôm nay, cậu phải nộp ngay cho tôi một bức thư tình gửi cho tôi, rõ chưa, bằng không tôi sẽ tối giác với mama đại nhân nhà cậu”

Đã thế hắn còn phát ngôn một câu rất buồn nôn “Fan hâm mộ của tôi nhiều tới mức có thể xếp hàng từ đầu đến cuối của cầu Thị Nại, tôi cũng không ngần ngại thu nạp cậu là Fan hâm mộ của tôi đâu. Cho nên, bắt đầu từ bây giờ, ngoài tôi ra cậu không được hâm mộ bất cứ ai hết, bất quá thì tôi cho cậu làm Fan hâm mộ độc nhất của tôi”

Hừ, ai mà thèm làm fan của cậu, tôi đâu thần kinh như mấy con nhỏ khoa xã hội. Dù gì thì tôi cũng từng học giáo dục công dân nha, tôi không thể để cậu chèn ép mãi như vậy được

Tôi phản nộ với hắn “Việc quái gì phải làm fan hâm mộ của cậu, sao cậu không thử làm fan hâm mộ của tôi xem? Hừ, tưởng có fan là ngon đấy hả?”

Hắn cười,mắt đột nhiên lóe sáng “Như vậy đi, chỉ cần tôi làm fan hâm mộ của cậu thì sau này cậu không được nghĩ đến bất cứ ai khác ngoài tôi, tôi cũng sẽ không nhớ tới bất cứ ai, ngoài cậu. Ok?”

Cả buổi hôm đó, không biết tôi trúng tà gì mà mấy câu nói của hắn cứ chạy vòng vòng trong đầu. Đã vậy, cả đêm hôm đó giấc mơ của tôi bị tên khốn đó chen chân vào

Cuộc đời thật lắm chông gai, cơ sao tôi lại bi ai thế này?

Tôi đưa mắt cú vọ, thất thần nhìn ra cửa sổ

Bầu trời màu đen, đất màu đen, đến mặt ông cậu bỗng trở nên đen ngòm.

Một ngày xúi quẩy!

Tôi than thầm không hiểu lí do gì tên khốn kia lại thần thông quảng đại chui vào giấc mộng của tôi làm loạn, đáng ghét! Không biết kiếp trước tôi có nợ gì hần hay không mà kiếp này hần ám tôi như cô hồn không tan

Tôi không thèm để ý đến sắc mặt ai, cứ thế nhảy bổ lên ghế sofa, chân trái vắt lên bàn, ngồi ung dung cắn hạt dưa

Mẹ kiếp! Cuộc đời đúng là nhạt toẹt như hạt dưa, chẳng ngon chút nào!

Tôi quăng luôn đĩa hạt dưa vào thùng rác, miệng phì phì mấy tiếng, chửi thầm “Khốn nạn thật, cả đêm mất ngủ vì một thằng thần kinh, đời đúng là nhạt!”

Chị Mai đi lướt qua tôi, lườm “Con gái co đứa chửi thề ít thôi may ra sau này còn có thằng nó rước!”

Hừ, em cũng muốn biết thằng nào đủ cam đảm để rước em đây?

Chị Mai liếc xéo tôi một cái, ôm một tập giấy đặt lên bàn. Những con chữ loằng ngoằng trên giấy khiến tôi vô cùng khó chịu, tôi nhăn mặt với chị

“Chị à, chị không thể lười biếng một hôm hay sao?”

Chị nhìn tôi kinh bỉ “67% phụ nữ chăm học đều có vòng một đẹp. Chị thấy em nên chăm học đi, chẹp, nhìn vòng một sân bay Nội Bài của em kìa!”

“...”Ặc, chỉ có tư duy bác học của chị mới nghĩ đến cái đó, chứ em thì chịu

Tôi không thèm phản kháng, chỉ nói mát “ôi, chị cứ nhìn ngực cô chủ nhiệm lớp em đi, ngực còn nhỏ hơn em. Em chắc chắn ngày xưa khi đi học, cô ấy chắc toàn bị phạt đứng xó vì tội lười học nên mỗi khi em không làm bài, cô ấy toàn phạt em đứng xó”

“...”Chị Mai

Ông cậu đang thất thần nhìn ra cửa, nghe tôi nói vậy liền quay ngoắt sang phía tôi, hóng chuyện

“Cậu không cho rằng ngực của Như Tố nhỏ đâu, chí ít thì sau này có thể bồi dưỡng thêm”

“...”mặt hai vạch đen

Tôi nói “Ông cậu, không phải là ông cậu bị bổ dưỡng thiên lôi đánh cho tơi bời, bộ nhớ CPU có chút trục trặc nên mới đem tình yêu vứt cho ác quỷ đẩy chứ

Ông cậu ho khan mấy tiếng, thâm ý bảo “Con nít biết gì mà nói, đó là tình yêu, là tình yêu”

Cậu mà cũng biết đến tình yêu hay sao? Không lẽ cậu mới viết thêm hai chữ đó vào từ điển

“Ông cậu à, lúc người tay trái ôm em Nguyệt Nguyệt tay phải ôm em Ái Ái, sao con không thấy cậu nói đến tình yêu.Ôa, bây giờ con mới biết ông cậu phong lưu của con lại biết yêu,đã thế lại còn đi yêu bà cô khó tính đó”

“Cái đó gọi là trong hàng nghìn hạt cát mới tìm được viên ngọc quý, con thì biết cái gì. Thôi, nói với con thà nói với Kỳ Kỳ cho xong”

Kỳ Kỳ, mới chẳng Kỳ Kỳ, tên ôn thần không biết trời cao đất dày đó, không biết hẳn đang làm gì mà mất tâm mất tích mấy hôm nay. Đã vậy, một cuộc điện thoại cũng không thèm gọi cho tôi. Đã vậy, báo hại tôi suốt đêm nơm nớp, chỉ sợ đêm này tên ác ôn đó lại nhảy vào giấc mơ của mình

Nghĩ đi nghĩ lại,nếu Gia Kỳ không phải xấu xa thì mọi tên tội đồ của thế giới cũng chẳng tồn tại

Nếu Gia Kỳ mà bá đạo thứ hai thì chẳng ai dám vỗ ngực, tự mình bá đạo thứ nhất

Nói Gia Kỳ biến thái, quả nhiên hẳn biến thái hơn bất kì ai

Vậy mà,có lúc trong tư tưởng của tôi, tôi cũng từng nghĩ hẳn là người tốt. Suy cho cùng, những hành động hẳn làm với tôi, chung quy đều nhờ công mama đại nhân dạy dỗ *ôm trán* ôi trời ạ,không lẽ tôi lại thích tên đó???

Một ngày nắng nóng lại tiếp tục kéo dài, tính tình tôi cũng nóng theo thời tiết

Mấy hôm đi học, không biết bà cô Như Tố kia chịu áp lực gì mà mặt mày lúc nào cũng méo sệch,thỉnh thoảng răng nghiến ken két. Đã vậy, tôi là đứa luôn được ưu tiên gọi tên, thôi thì kiểm tra các kiểu con đà điểu

Nhịn không được, tôi lên tiếng “Cô Như Tố, rốt cuộc em làm cái gì mà cả ngày hôm nay cô tra tấn em ghê thế?”

Bà cô sầm mặt lại, không nói lời nào mà bỏ ra ngoài

Hu ra, không biết tôi đã đắc tội gì mà khiến bà cô này nhiệt tình đến vậy

Tôi uất khí, dồn toàn bộ công lực nhắm vào chiếc bút trên tay. Dĩ nhiên, một tiếng “rắc” vui tay vang lên, chúng bạn nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy khâm phục

Tôi cười bốn cợt “Bình thường thôi!”

Nhưng bình thường là đối với tôi còn bất thường thì..là bọn bạn tôi!

Chẳng biết trong bộ não của chúng đang suy tính cái gì, tôi chỉ biết ném cái bút gãy xuống thùng rác, kiên định nói”Bà mày đây mà phải chịu ầm ức như thế thì không đáng mặt làm phụ nữ!”

Cô bé có má núm đồng tiền xinh xinh, miệng đang nhai tóp tép thanh cao su, kinh hãi nhìn tôi

“cậu là phụ nữ?”

CMN, không lẽ nhìn tôi giống đàn ông!

Khốn kiếp!

Mẹ già ở nhà từng răn dạy “chửi có văn hóa, quậy phá có giáo dục” nên tôi không nghĩ mình nên chửi thẳng vào mặt con nhỏ đó như một kẻ vô học, cho nên tôi chỉ tươi cười, bàn tay tôi nắm thành quyền đập đánh “rầm” lên bàn, hồn nhiên hỏi

“Hay để tôi lột đồ cậu xuống, nếu tôi là đàn ông, khi nhìn cậu khóa thân chắc tôi cũng ngượng nghịu đỏ mặt, còn nếu tôi nhìn mà không chớp mắt, tôi dám khẳng định tôi là phụ nữ. Có cần tôi chứng minh một chút không nhỉ?”

Con nhỏ tím mặt, ầm ỨC không nói lên lời

Động vào ai thì động, động vào Giang Tiểu Khuê tôi thì cậu sẽ học được nên viết chữ “biến thái” như thế nào

Dĩ nhiên, tôi không phủ nhận, nếu tức lên thì tôi có thể hành động gì, nhưng ít nhất khi một lửa ác quỷ trong tôi đang chỗi dậy thì kẻ nào đó khôn hồn ngậm miệng lại, bằng không sẽ biết thế nào là “mặt tối của học đường”

A Men, con là một kẻ tội đồ thánh thiện!

Bỏ ra ngoài, tôi thấy một đám đông đang hí hoáy nghịch điện thoại. Nhìn bọn chúng đang cười sặc sụa, có đứa thỉnh thoảng còn vỗ đùi như tâm đắc

Chuyện quái gì thế, không lẽ lại có tiểu khùng bố trên trang web giáo viên?

Trường tôi từ trước đến nay, mỗi khi trang web nào đó của giáo viên bị tiểu khùng bố tấn công, bọn tôi liền không tiếc giờ học mà ngồi lên mạng, xem xem vị cao nhân phương nào đang tác oai tác quái

Tính tôi vô cùng tốt, mỗi tội hơi..tò mò, thành thử tôi cũng muốn xem nạn nhân của tiểu khùng bố là ai

Tôi lôi điện thoại ra, truy cập trang web của giáo viên. Tôi từng người khi đọc bằng tin

Sốc! Sốc như ốc!

“Đã bao nhiêu đêm tôi nhớ, tôi mong, tôi chờ em

Đã bao nhiêu ngày tôi đứng đợi em ở công viên nước chờ em mà em không đến

Em ghét tôi, ok, tôi không phản đối

Em bức vì tôi suốt ngày gọi điện quấy rối em, em còn nói “nếu anh mà còn gọi điện nữa, tôi sẽ tố cáo anh tội quấy rối, tôi nói cho anh biết, anh họ tôi là cảnh sát!”

Tôi cười vì em cảnh cáo, em cảnh cáo tức là em đang quan tâm tôi

Tôi không biết một giáo viên dạy văn như em, dạy học sinh biết yêu, biết

ghét, biết mở rộng tấm lòng, thế mà bản thân em lại cứng ngắc, không chịu mở lòng với tôi

Tôi thất vọng, rồi buồn, rồi thất vọng

Tôi không nghĩ em là một giáo viên thất bại, tôi nghĩ rằng tương lai của học trò sẽ lụi bại với tri thức em dạy chúng

Như Tố! Quả nhiên tính tình em như bão tố, mưa giông, tôi ngu ngốc nên không thể nào nắm bắt

Đứa cháu cưng của tôi bảo rằng em khó tính, em xấu xa và ác độc khi bắt phạt nó. Nhưng tôi cho rằng, em nên nặng tay, có như vậy mới mong nó tiến bộ

Tôi cũng mong em nặng tay với tôi, để tôi có thể tiến bộ hơn khi tỏ tình với em

Em hãy suy nghĩ xem rồi hãy trả lời tôi

Tôi không khoe khoang nhưng tôi nhiệt tình thông báo “anh họ em là cảnh sát phải không? Em không đồng ý làm bạn gái tôi thì ngày mai anh ta bị cắt chức? Em có tin không?”

À, quên, tôi chưa nói với em một điều “chị gái anh là cảnh sát, anh rể anh có thâm tình với xã hội đen. Anh không chắc rằng tòa nhà bố mẹ em đang ở liệu có bị đánh bom vào ngày mai không nhưng anh tin tòa nhà đó ngày mai sẽ bị giải tỏa. Anh không điên như mấy thằng thằng chơi lựu đạn, axit hay xăng dầu vớ vẩn, anh chỉ điên khi khủng bố em trên trang web thôi. Tố Như, liệu mà làm, em nhé!”

Em có thể kiện tôi tôi khủng bố, nhưng em không có quyền kiện tình yêu tôi dành cho em

Ngay lần đầu tiên gặp em, nói chuyện với em, tôi biết em là định mệnh của tôi, là người phụ nữ duy nhất của Lâm Tô Thành này, cho nên, bất kể em có đồng ý hay không thì ngày mai tôi đợi em ở quán cà phê Lee Mountian, em liệu đường mà tới!

P/s: Đề nghị giáo viên hoặc học sinh nào đọc được dòng này xin hãy chuyển lời tới cô giáo tên là Như Tố rằng “Em không đến gặp tôi có nghĩa là em đồng ý!”. Cám ơn mọi người nhiều <3”

Híc, Lâm, Lâm Tô Thành, ời là Lâm Tô Thành, không ngờ kẻ làm cho tâm trạng bà cô rối loạn chính là cậu. híc, một đời thanh bạch chẳng vàng son của con coi như tiêu tán trong tay cậu

Ôi, cậu thích ai không thích lại đi thích mụ phù thủy đó *đau thương quá mà*, sau này con biết sống ra sao dưới vòm trời của phù thủy? híc híc *nước mắt lưng tròng, tổn thương vô cấp độ*

Chương 30

Tôi nhanh chóng kéo Gia Kỳ đến quán cà phê Lee Mountain để xem màn kịch của ông cậu. Hình như quán cà phê này nhật người, thậm chí còn hết chỗ để ngồi. Thịnh thoảng có những khách hàng vô tư nói rằng “tôi không cần chỗ ngồi, chỉ cần cho tôi một tách cà phê hoặc đồ uống gì đó là được, tôi chỉ cần ngồi cạnh người đàn ông đằng kia”

Đưa mắt nhìn đến bàn, tôi nhận ra hình dáng quen thuộc. Gia Kỳ kéo tôi đứng chúi vào một góc để quan sát tình hình

Tôi dám chắc rằng quán cà phê này phải cảm tạ ông cậu tôi vì nhờ có cậu thì mấy kẻ tò mò kia mới nhanh chân đến đặt bàn trước chúng tôi

Tôi ngược lên trời than thầm “tại sao những kẻ có nhan sắc, đẳng chỉ vài dòng đơn giản trên trang web mà cũng có thể gây bão là sao?”

Tiếng nhạc du dương cất lên, tôi chăm chăm nhìn vào bàn của ông cậu, không quên dặn cô phục vụ đặt máy nghe nén mini vào chân ông cậu. Cô nhận, chỉ mở miệng nhờ thôi mà cô phục vụ kia đã nuốt trắng được 500k của Gia Kỳ.

Khốn kiếp, sao cô ta không đi ăn cướp luôn đi, giả vờ làm phục vụ lương thiện làm chi

A, bắt đầu rồi, bắt đầu rồi, là tiếng bà cô

“Anh muốn sao”

“Câu này tôi hỏi em mới phải, em muốn sao?”

“ Anh..Anh...”

“Như Tổ à, anh đây!”

“Hừ, đồ vô sỉ nhà anh, sao anh dám viết bậy viết bạ lên trang web, hả?”

“Ý, em nhắc anh mới nhớ, em coi, tình cảm của anh là thật lòng, em không nên từ chối làm gì. Em bảo anh em là cảnh sát hả? Chị gái anh cũng là cảnh sát nha, xem ra chúng ta rất môn đăng hộ đối!”

“Mẹ kiếp! Anh có ngậm cái mồm của anh lại không hả? Anh đúng là vô sỉ, mặt dày, anh nghĩ anh là ai mà tôi phải sợ những lời đe dọa của anh?”

“Cô giáo Như Tổ à, em đừng quên em là giáo viên, em không thể chửi tục được, học sinh nghe được chúng nó lại bảo là do em dạy đấy. Em hỏi anh là ai mà dám dọa em à? Anh là Tô Thành, là Lâm Tô Thành! Anh dĩ nhiên không có đủ sức để đuổi việc hiệu trưởng nơi em đang làm việc nhưng anh đủ sức khiến em phải nghỉ việc, anh không phải khủng bố mà ném bom hay mua xăng đốt nhà em nhưng anh đủ sức khiến nhà em bị giải tỏa. Vậy, em nghĩ anh là ai mà không dám dọa em?”

“Anh..anh thật bỉ ổi, vô liêm sỉ?”

“Tôi bị ối? Bị ối bằng việc bố em đã ăn hối lộ không, tôi vô liêm sỉ, vô liêm sỉ bằng chuyện mẹ em biết người ta có vợ, có con rồi mà vẫn đi dụ dỗ không? Như Tố, em đừng tự sỉ vả mình như thế? Em ngoài việc làm bạn gái anh ra, em không còn lựa chọn nào nữa đâu. Cả ông anh họ của em nữa, dĩ nhiên, anh ta không bị cách chức nếu em đồng ý làm bạn gái anh”

“Anh, anh dám điều tra tôi”

“Ồ không, anh không điều tra em, anh chỉ tìm hiểu cuộc sống phong phú của gia đình em mà thôi”

Mặt bà cô tím tái rồi chuyển sang trắng bệch, có lẽ không chịu đựng được nữa, bà cô đập mạnh vào bàn, chỉ thẳng tay vào mặt ông cậu, hét lên

“Rốt cuộc anh muốn tôi phải làm sao?”

Ông cậu nở nụ cười ranh mãnh “Chẳng phải anh nói rồi sao, chỉ cần em làm bạn gái anh”

“Được!” bà cô hít thật mạnh, gật đầu “Chỉ cần anh buông tha cho người nhà tôi, tôi sẽ làm bạn gái anh!”

Haizz, lưới tình lồng lộng tuy thừa nhưn khó lọt. Bà cô ơi bà cô, dù bà cô có thông minh, tài trí, lạnh lùng như băng ngàn năm thì cô cũng không thể địch nổi ông cậu cực phẩm của em đâu. Ở Bắc Kinh, biết bao nhiêu phụ nữ đẹp hơn cô, quyến rũ hơn cô, tài giỏi hơn cô cũng chỉ bại trong tay ông cậu Lâm Tô Thành này của em

Tôi ngán ngẩm không muốn biết kết quả nữa, kẻ ngu cũng đoán được kết cục của câu chuyện này

Gia Kỳ tình quái nhìn tôi, nở nụ cười tinh quái “Cậu thấy chiêu này độc không? Nhờ một phần lớn công đào tạo của tôi đó”

Tôi khinh bỉ đồng chí nào đó “Quả nhiên, mấy trò biến thái này không phải cậu thì tôi cũng thấy lạ, làm sao mà ông cậu biết rõ gia cảnh nhà bà cô đến vậy?”

Đồng chí nào đó mặt dày nói “Không sao, quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả, ha ha!”

Nói chuyện với tên biến thái này có lúc thần kinh của tôi bị viêm mất

Tôi không thèm nói chuyện với hắn, quay ngoắt đi thì bị một bàn tay nào đó giữ lại

“Cậu định đi đâu?”

Tôi hừ mũi, nói “Cái gì cậu cũng có thể quản lí tôi nhưng đi vệ sinh thì, xin lỗi, tôi không thể để cậu quản được!”

Hắn đỏ mặt im lặng

Tôi cũng không thấy lạ trước thái độ của hắn, ai bảo hắn chọc vào ổ kiến

lửa là tôi

Đi đến nhà vệ sinh, tôi đang định bước vào thì bất chợt gặp Hoàng Quân. Từ hôm gặp Hoàng Quân ở sân trường lúc đợi ông cậu đàm phán với cô Như Tố, hôm nay, tôi trùng hợp gặp lại cậu, tuy có hơi mất mặt nhưng ít nhất được gặp lại cậu là vui rồi

Tôi dơ tay chào thì Hoàng Quân bơ tôi, đi thẳng. Tôi đâu phải ác quỷ mà né tôi, bực mình, tôi liền đi theo cậu ta xem cậu ta định trốn đi đâu

Tôi khựng lại. Phía bàn gần vòi nước, tôi thấy chị Mai đang ngồi nói chuyện với Hoàng Quân.

Quái lạ, chị và Hoàng Quân có chuyện gì để nói, không lẽ hai người họ quen nhau?

Chị Mai mới từ Mỹ về chưa bao lâu mà? À, trước đây Hoàng Quân cũng từng đi Mỹ, nghe nói cậu ta ở bên Mỹ học rất tốt. Nhưng sao cậu ta lại về Việt nam, không lẽ giữa hai người bọn họ có chuyện gì?

“Hoàng Quân không phải là người tốt, em nên tránh xa hắn ta ra”

Thế mà giờ đây, chính chị lại có liên quan đến Hoàng Quân. Hóa ra, chị khuyên tôi nên tránh xa Quân là để chị với cậu ta được ở bên cạnh nhau sao?

Cố họng tôi trào lên một chút gì đó khiến tôi nghẹn ắng. Không phải tôi đã hứa với Gia Kỳ không quan tâm ai khác sao, giờ tôi đang nghĩ gì thế?

Gia Kỳ nói đúng, có lẽ, trên đời này, ngoài hắn ra sẽ không còn ai đối xử với tôi tốt như hắn

“Tiểu Khuê, đứng đó làm gì, không lẽ ngủ quên trong nhà vệ sinh”

Gia Kỳ

Tôi ứa nước mắt, đột nhiên rất muốn ôm lấy hắn. Vòng tay của hắn ấm thật, thoang thoang có mùi hương nhài rất dịu nhẹ. Tôi ôm hắn thật chặt, dụi cằm vào ngực hắn

“Sao vậy, không lẽ cậu vào nhầm nhà vệ sinh?”

Tôi ngược lên nhìn hắn, nhẩn mặt “Đang lãng mạn, cái gì mà vào nhầm nhà vệ sinh, có cậu mới vào nhầm nhà vệ sinh!” rồi tiếp tục ôm hắn thật chặt

Tôi không biết tôi ôm hắn để làm gì, nhưng tôi thích cái cảm giác này

Mùi hoa nhài nhẹ nhàng, thoang thoang, ngọt ngào quện vào mùi hương hoa sen ở quán khiến tôi ngây ngất. Tôi như chìm vào thế giới riêng của mình. Tôi không quan tâm những ánh mắt kì quái của người khác nhìn vào, lúc này, tôi chỉ muốn ôm Gia Kỳ thật lâu

Có lẽ, là lần đầu tôi chủ động ôm hắn, tôi cọ cọ mặt vào ngực hắn, nói nhỏ “Gia Kỳ, đừng bao giờ bỏ tay ra biết chưa”

Mắt Gia Kỳ chợt lóe sáng, hần mỉm cười với tôi. Chốc chốc, mặt hần đỏ bừng nên, hần đưa mắt nhìn tôi rồi nhìn mọi người xung quanh. Hần ho nhẹ vài tiếng, hăng giọng với tôi

“Tiểu Khuê, chúng ta có thể về nhà tiếp tục ôm nhau, nhưng ở nơi công cộng thế này...”

Mặt tôi bỗng nhiên đỏ bừng, tôi muốn nói với hần một câu từ lâu lắm rồi :Gia Kỳ, tôi muốn nói với cậu một chuyện, từ lâu rồi, tôi muốn..”

Hần đang trông chờ nhìn tôi, ánh mắt có gì đó vui mừng. Tôi không biết hần đang sướng cái gì, kì thực, tôi không nhận được nữa mà thốt lên

“Gia Kỳ, tôi muốn đi vệ sinh”

Chẳng cần biết hần có đồng ý hay không, tôi vùng vẫy thoát khỏi lòng hần, chạy một mạch vào nhà vệ sinh

Chương 31

Tôi nhanh chóng kéo Gia Kỳ đến quán cà phê Lee Mountain để xem màn kịch của ông cậu. Hình như quán cà phê này nhật người, thậm chí còn hết chỗ để ngồi. Thịnh thoảng có những khách hàng vô tư nói rằng “tôi không cần chỗ ngồi, chỉ cần cho tôi một tách cà phê hoặc đồ uống gì đó là được, tôi chỉ cần ngồi cạnh người đàn ông đằng kia”

Đưa mắt nhìn đến bàn, tôi nhận ra hình dáng quen thuộc. Gia Kỳ kéo tôi đứng chúi vào một góc để quan sát tình hình

Tôi dám chắc rằng quán cà phê này phải cảm tạ ông cậu tôi vì nhờ có cậu thì mấy kẻ tò mò kia mới nhanh chân đến đặt bàn trước chúng tôi

Tôi ngược lên trời than thầm “tại sao những kẻ có nhan sắc, đáng chỉ vài dòng đơn giản trên trang web mà cũng có thể gây bão là sao?”

Tiếng nhạc du dương cất lên, tôi chăm chăm nhìn vào bàn của ông cậu, không quên dặn cô phục vụ đặt máy nghe nén mini vào chân ông cậu. Còn nhận, chỉ mở miệng nhờ thôi mà cô phục vụ kia đã nuốt trắng được 500k của Gia Kỳ.

Khốn kiếp, sao cô ta không đi ăn cướp luôn đi, giả vờ làm phục vụ lương thiện làm chi

A, bắt đầu rồi, bắt đầu rồi, là tiếng bà cô

“Anh muốn sao”

“Câu này tôi hỏi em mới phải, em muốn sao?”

“ Anh..Anh...”

“Như Tổ à, anh đây!”

“Hừ, đồ vô sỉ nhà anh, sao anh dám viết bậy viết bạ lên trang web, hả?”

“Ý, em nhắc anh mới nhớ, em coi, tình cảm của anh là thật lòng, em không nên từ chối làm gì. Em bảo anh em là cảnh sát hả? Chị gái anh cũng là cảnh sát nha, xem ra chúng ta rất môn đăng hộ đối!”

“Mẹ kiếp! Anh có ngậm cái mồm của anh lại không hả? Anh đúng là vô sỉ, mặt dày, anh nghĩ anh là ai mà tôi phải sợ những lời đe dọa của anh?”

“Cô giáo Như Tổ à, em đừng quên em là giáo viên, em không thể chửi tục được, học sinh nghe được chúng nó lại bảo là do em dạy đấy. Em hỏi anh là ai mà dám dọa em à? Anh là Tô Thành, là Lâm Tô Thành! Anh dĩ nhiên không có đủ sức để đuổi việc hiệu trưởng nơi em đang làm việc nhưng anh đủ sức khiến em phải nghỉ việc, anh không phải khủng bố mà ném bom hay mua xăng đốt nhà em nhưng anh đủ sức khiến nhà em bị giải tỏa. Vậy, em nghĩ anh là ai mà không dám dọa em?”

“Anh..anh thật bỉ ổi, vô liêm sỉ?”

“Tôi bị ối? Bị ối bằng việc bố em đã ăn hối lộ không, tôi vô liêm sỉ, vô liêm sỉ bằng chuyện mẹ em biết người ta có vợ, có con rồi mà vẫn đi dụ dỗ không? Như Tố, em đừng tự sỉ vả mình như thế? Em ngoài việc làm bạn gái anh ra, em không còn lựa chọn nào nữa đâu. Cả ông anh họ của em nữa, dĩ nhiên, anh ta không bị cách chức nếu em đồng ý làm bạn gái anh”

“Anh, anh dám điều tra tôi”

“Ồ không, anh không điều tra em, anh chỉ tìm hiểu cuộc sống phong phú của gia đình em mà thôi”

Mặt bà cô tím tái rồi chuyển sang trắng bệch, có lẽ không chịu đựng được nữa, bà cô đập mạnh vào bàn, chỉ thẳng tay vào mặt ông cậu, hét lên

“Rốt cuộc anh muốn tôi phải làm sao?”

Ông cậu nở nụ cười ranh mãnh “Chẳng phải anh nói rồi sao, chỉ cần em làm bạn gái anh”

“Được!” bà cô hít thật mạnh, gật đầu “Chỉ cần anh buông tha cho người nhà tôi, tôi sẽ làm bạn gái anh!”

Haizz, lưới tình lồng lộng tuy thừa nhưn khó lọt. Bà cô ơi bà cô, dù bà cô có thông minh, tài trí, lạnh lùng như băng ngàn năm thì cô cũng không thể địch nổi ông cậu cực phẩm của em đâu. Ở Bắc Kinh, biết bao nhiêu phụ nữ đẹp hơn cô, quyến rũ hơn cô, tài giỏi hơn cô cũng chỉ bại trong tay ông cậu Lâm Tô Thành này của em

Tôi ngán ngẩm không muốn biết kết quả nữa, kẻ ngu cũng đoán được kết cục của câu chuyện này

Gia Kỳ tình quái nhìn tôi, nở nụ cười tinh quái “Cậu thấy chiêu này độc không? Nhờ một phần lớn công đào tạo của tôi đó”

Tôi khinh bỉ đồng chí nào đó “Quả nhiên, mấy trò biến thái này không phải cậu thì tôi cũng thấy lạ, làm sao mà ông cậu biết rõ gia cảnh nhà bà cô đến vậy?”

Đồng chí nào đó mặt dày nói “Không sao, quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả, ha ha!”

Nói chuyện với tên biến thái này có lúc thần kinh của tôi bị viêm mất

Tôi không thèm nói chuyện với hắn, quay ngoắt đi thì bị một bàn tay nào đó giữ lại

“Cậu định đi đâu?”

Tôi hừ mũi, nói “Cái gì cậu cũng có thể quản lí tôi nhưng đi vệ sinh thì, xin lỗi, tôi không thể để cậu quản được!”

Hắn đỏ mặt im lặng

Tôi cũng không thấy lạ trước thái độ của hắn, ai bảo hắn chọc vào ổ kiến

lửa là tôi

Đi đến nhà vệ sinh, tôi đang định bước vào thì bất chợt gặp Hoàng Quân. Từ hôm gặp Hoàng Quân ở sân trường lúc đợi ông cậu đàm phán với cô Như Tố, hôm nay, tôi trùng hợp gặp lại cậu, tuy có hơi mất mặt nhưng ít nhất được gặp lại cậu là vui rồi

Tôi dơ tay chào thì Hoàng Quân bơ tôi, đi thẳng. Tôi đâu phải ác quỷ mà né tôi, bực mình, tôi liền đi theo cậu ta xem cậu ta định trốn đi đâu

Tôi khựng lại. Phía bàn gần vòi nước, tôi thấy chị Mai đang ngồi nói chuyện với Hoàng Quân.

Quái lạ, chị và Hoàng Quân có chuyện gì để nói, không lẽ hai người họ quen nhau?

Chị Mai mới từ Mỹ về chưa bao lâu mà? À, trước đây Hoàng Quân cũng từng đi Mỹ, nghe nói cậu ta ở bên Mỹ học rất tốt. Nhưng sao cậu ta lại về Việt nam, không lẽ giữa hai người bọn họ có chuyện gì?

“Hoàng Quân không phải là người tốt, em nên tránh xa hắn ta ra”

Thế mà giờ đây, chính chị lại có liên quan đến Hoàng Quân. Hóa ra, chị khuyên tôi nên tránh xa Quân là để chị với cậu ta được ở bên cạnh nhau sao?

Cố họng tôi trào lên một chút gì đó khiến tôi nghẹn ắng. Không phải tôi đã hứa với Gia Kỳ không quan tâm ai khác sao, giờ tôi đang nghĩ gì thế?

Gia Kỳ nói đúng, có lẽ, trên đời này, ngoài hắn ra sẽ không còn ai đối xử với tôi tốt như hắn

“Tiểu Khuê, đứng đó làm gì, không lẽ ngủ quên trong nhà vệ sinh”

Gia Kỳ

Tôi ứa nước mắt, đột nhiên rất muốn ôm lấy hắn. Vòng tay của hắn ấm thật, thoang thoang có mùi hương nhài rất dịu nhẹ. Tôi ôm hắn thật chặt, dụi cằm vào ngực hắn

“Sao vậy, không lẽ cậu vào nhầm nhà vệ sinh?”

Tôi ngược lên nhìn hắn, nhẩn mặt “Đang lãng mạn, cái gì mà vào nhầm nhà vệ sinh, có cậu mới vào nhầm nhà vệ sinh!” rồi tiếp tục ôm hắn thật chặt

Tôi không biết tôi ôm hắn để làm gì, nhưng tôi thích cái cảm giác này

Mùi hoa nhài nhẹ nhàng, thoang thoang, ngọt ngào quện vào mùi hương hoa sen ở quán khiến tôi ngây ngất. Tôi như chìm vào thế giới riêng của mình. Tôi không quan tâm những ánh mắt kì quái của người khác nhìn vào, lúc này, tôi chỉ muốn ôm Gia Kỳ thật lâu

Có lẽ, là lần đầu tôi chủ động ôm hắn, tôi cọ cọ mặt vào ngực hắn, nói nhỏ “Gia Kỳ, đừng bao giờ bỏ tay ra biết chưa”

Mắt Gia Kỳ chợt lóe sáng, hần mỉm cười với tôi. Chốc chốc, mặt hần đỏ bừng nên, hần đưa mắt nhìn tôi rồi nhìn mọi người xung quanh. Hần ho nhẹ vài tiếng, hăng giọng với tôi

“Tiểu Khuê, chúng ta có thể về nhà tiếp tục ôm nhau, nhưng ở nơi công cộng thế này...”

Mặt tôi bỗng nhiên đỏ bừng, tôi muốn nói với hần một câu từ lâu lắm rồi :Gia Kỳ, tôi muốn nói với cậu một chuyện, từ lâu rồi, tôi muốn..”

Hần đang trông chờ nhìn tôi, ánh mắt có gì đó vui mừng. Tôi không biết hần đang sướng cái gì, kì thực, tôi không nhịn được nữa mà thốt lên

“Gia Kỳ, tôi muốn đi vệ sinh”

Chẳng cần biết hần có đồng ý hay không, tôi vùng vẫy thoát khỏi lòng hần, chạy một mạch vào nhà vệ sinh

Chương

Tôi không hề biết rằng trong lúc tôi đang ở giải quyết nỗi buồn sâu thẳm, có một đôi nam nữ đang diễn tiểu thuyết ngôn tình. Khi đi ra, tôi bất chợt nghe được giọng nói quen quen

Chị Mai “Xin lỗi, tôi là les”

Tôi thất kinh nhìn chị, không phải chứ, chị bị đồng tính sao? Không lẽ do bị chấn thương tâm lí, học hành căng thẳng sinh ra ảo tưởng hay là do epimark khi mang thai nên chị mới ra nông nỗi này. Trời, cái chuyện kinh thiên động địa này cũng có thể xảy ra sao

Người nam nghe được câu ấy liền cười ha ha, giọng điệu có chút châm biếm

“Không sao, tôi là gay”

Ôi, hai con người này, hai người đang diễn tiểu thuyết đam mỹ đấy hả? một kẻ là gay, một kẻ là les,oa, yêu nhau quá hợp *vỗ tay hưởng ứng*

Chị Mai “Xin lỗi, tôi không yêu đồng tính luyện ái”

Hoàng Quân”ok thôi, tôi cũng không thích đồng tính luyện ái”

Mặt chị đen lại, chị cố nén kích động, nói với Hoàng Quân “Vậy thì anh hãy buông tha cho tôi đi, anh chẳng phải nói là anh không thích đồng tính luyện ái sao?”

“Anh vốn không thích đồng tính luyện ái nhưng vì em là les, anh chịu khó làm gay có sao đâu.Luật pháp cũng không cấm gay yêu les, em hiểu không?”

“Tôi không muốn hiểu, không thích hiểu. Tôi phải nói với anh bao nhiêu lần, tôi, không, thích anh”

“Ừ, em không thích anh..nhưng anh thích em là được mà” nhưng lại một chút, giọng điệu mang chút gian tà “ Hơn nữa, em cũng đừng mong chúng ta

là người dưng. Cơ thể của anh đã bị em nhìn thấu, sự trong trắng, thuần khiết của anh cũng bị huyer hoại trong tay em. Em nói xem, có phải em nên chịu trách nhiệm với hành vi của mình không? Anh chưa tròn 18 tuổi, còn em, em đã đủ 18 tuổi, đã trở thành một công dân theo đúng nghĩa, cho nên, em nên chịu trách nhiệm trước hành vi của mình. Em mà không chịu đồng ý lấy anh, anh sẽ kiện em tội cưỡng dâm trẻ vị thành niên...”

“Anh..tôi,tôi cưỡng bức anh bao giờ, anh đừng có mà ngậm máu phun người, ăn không nói có”

“Em mắng anh cũng được nhưng em phải lấy anh! Nếu không, anh sẽ tuyên bố cho cả trường biết việc em lột đồ của anh trước mặt bàn dân thiên hạ”

“Biến thái! Vô liêm sỉ!”

“Em đừng khen anh như thế, anh ngượng lắm! Hồi ở Mỹ, thành tích em lột đồ người ta, xem ra phụ nữ như em quả nhiên không tầm thường. Đầu tiên là con trai viện trưởng, tiếp theo là cháu cưng của tướng quân, và còn người thê thảm nhất là anh. Xem ra, em rất thèm khát được nhìn thấy cơ thể đàn ông phải không? Nếu em muốn, anh tình nguyện để em chiêm ngưỡng cơ thể anh, anh không ngại đây là lần thứ hai đâu”

“Bimko, như vậy có ích không? Tôi sắp đính hôn với Gia Kỳ rồi, cho nên, anh từ bỏ ý định của mình đi. Làm như vậy, người tổn thương là anh, không phải tôi!”

Đính hôn? Chị sắp đính hôn với Gia Kỳ, sao tôi lại không biết

Tôi chạy một mạch đi tìm Gia Kỳ nhưng không thấy hấn đâu. Rốt cuộc hấn đi đâu rồi, hấn chốn ở đâu, tôi muốn biết tên khốn nhà hấn đang ở đâu

Chuyện quan trọng như thế mà không thèm nói với tôi một tiếng, hấn coi tôi là gì của hấn. Liệu, trong tim hấn có tôi hay không?

Tôi khù khờ quá, ngu ngơ quá, chỉ biết yêu thôi mà chẳng biết gì. Chị Mai và hấn đính hôn quả nhiên rất tốt. Từ trước đến nay, hấn đối xử với chị Mai rất tốt, chưa bao giờ nói nặng nhẹ hay tức giận với chị. Còn tôi thì sao? Tôi?

Hấn luôn dùng thái độ không tốt với tôi, tìm mọi cách trêu chọc, kể tội tôi trước mặt mama đại nhân. Thế rồi có một ngày, giữa một đám hỗn độn kia, người đầu tiên tôi nhìn thấy vẫn là hấn

Thất vọng ư? Việc quái gì tôi phải như thế cơ chứ? Hấn là gì, làm gì, tôi mặc kệ, tôi chỉ muốn biết trong trái tim hấn có tôi hay không?

Nếu trong tim hấn không có tôi, tại sao hôm ấy hấn thấy tôi đưa thư cho Hoàng Quân, hấn lại tức giận dật lẩy rồi xé nát

Nếu trong tim hăn có tôi, tại vì sao hăn lại nói những lời kia? Tại sao còn muốn tôi làm fan hâm mộ duy nhất?

Ha ha, tôi ảo tưởng rồi!

Một người xuất chúng như hăn làm sao có thể để ý đến người nhiều khiếm khuyết như tôi. Nói cho cùng, tự tôi cuồng si, tự tôi biến ảo tưởng thành tình yêu

Chỉ quan tâm một chút đã rung động, chân tình một chút thì đắm say, tôi lầm, tôi đã lầm

Có thể, thứ tình cảm hăn dành cho tôi, đơn thuần chỉ là dành ột đứa em vợ, tôi ngu rồi, lỡ yêu hăn mất rồi, phải làm sao đây?

Sao trước đây tôi không nhận ra tình cảm tôi dành cho hăn mà đến tận bây giờ mới nhận ra

Ông trời à, người quá ác

Mưa rơi. Những giọt nước mưa lạnh lùng rơi xuống, mạnh bạo tạt vào người khiến tôi rét run. Cái lạnh da thịt làm sao lạnh bằng tim tôi lúc này. Đường như, nước mắt của tôi không bao giờ cạn, nó như mưa, chảy không xiết

Màn đêm u ám bủa vây lấy tôi. Trong đêm tối, tôi điên cuồng chạy trong mưa mà không có điểm dừng, u mê tới mức quên đường về nhà. Đầu óc tôi giờ đây trống rỗng, tôi không còn nghĩ được mình nên đi về đâu đây.

Hai chân tôi mỏi nhừ, tôi uể oải người xuống bậc thềm. Bầu trời khô khốc ngày nào cũng được nước mưa xoa dịu. Tôi thầm nhắc nhở bản thân không nên nghĩ nữa, có nghĩ thì mọi chuyện vẫn phải xảy ra theo quy luật

“Tiểu..Khuê”

Đầu tôi đau như búa bổ, tôi lơ mơ nhận ra, à, Gia Kỳ, là Gia Kỳ

“Gia Kỳ, tôi thích cậu, phải làm sao đây, tôi thích cậu mất rồi”

Tôi nghe lang lang bên tai “ừ, tôi cho phép cậu thích tôi đấy! Bây giờ, chúng ta về nhà”

Tôi nhắm mắt lại, buông xuôi tất cả, phó mặc cho số phận

Tôi sốt mê man, đầu óc choáng váng, mi mắt nặng trĩu không tài nào mở ra được. Thỉnh thoảng tôi nghe được giọng nói của mama đại nhân bên tai, có cả tiếng của papa đại nhân nữa. Chắc đùa, papa đại nhân làm sao có thể ở đây được, ông ấy đang ở miền Nam cơ mà, chắc là mơ thôi

Tôi lơ mơ nghe được chị Mai nói “Mọi chuyện tôi chưa giải quyết xong, có lẽ, chúng ta nên giải quyết sớm chuyện đính hôn thôi, cứ để như vậy nhất định Hoàng Quân sẽ cho người đến phá”

Gia Kỳ nói “Không sao đâu, có tôi ở đây, làm sao thằng đó có thể phá lễ

đỉnh hôn của chúng ta. Hơn nữa, tình hình này, Tiểu Khuê chắc ốm dài đây. Sức khỏe của cậu ấy vốn đã rất tốt nhưng vì bị dầm mưa nhiều thành ra ốm nặng”

Chị Mai “không sao, nó ốm như thế rất có lợi. Lát tôi đưa viên GH8 cho cậu, lát cho con bé uống đi. Nó có thể hôn mê rất lâu, bao giờ chúng ta giiair quyết xong thì đưa cho nó uống thuốc giải”

Miệng tôi đắng đắng, sau đó tôi chìm luôn vào giấc mộng của một mình tôi, Tôi chỉ biết, bản thân mình đã ngủ rất lâu, rất lâu

Chương 32

Sau khi bị uống viên GH8, tôi hôn mê bất tỉnh trong một thời gian dài, do vậy, toàn bộ những lời kể dưới đây là của Cúc Tiên tử chứ không phải là Giang Tiểu Khuê tôi, cho nên, đừng thắc mắc, nếu thắc mắc thì xin liên hệ với Cúc Tiên tử nha!

Trở lại thời điểm khi Tiểu Khuê bị chị gái là Giang Tiểu Mai cho uống thuốc gây mê

Tiểu Mai chỉ lướt nhìn cô em gái một chút, xoay người đi ra ban công. Cô biết, cô không nên sử dụng viên thuốc kia, nhưng vì bất đắc dĩ

Thực ra chuyện đính hôn với Gia Kỳ là màn sắp đặt của bố mẹ cô nhằm khiêu khích Hoàng Quân. Bởi bố cô biết, chuyện cô với Quân đây đưa ở Mỹ đã gây chấn động, bố cô muốn Hoàng Quân quyết dứt khoát hơn. Mặc dù chuyện này có thể tổn thương tới đứa em ngốc nghếch kia, nhưng chắc nó sẽ thông cảm cho cô. Dù sao, khi giải quyết xong vụ đính hôn, nó mới có thể tỉnh dậy được

Bầu trời đêm thật yên tĩnh, bất giác, cô nhớ tới Hoàng Quân, bất giác, khóe môi cô nhếch lên, cô nở một nụ cười tà mị

“Còn chưa chịu ngủ sao?”

Giọng người con trai khàn khàn, có chút gợi cảm. Cô xoay người lại, giọng nói trong trẻo vang lên

“Tôi đâu phải cậu, mất ngủ mấy đêm liền”

Biết mình bị chế nhạo, hắn không thèm nhìn cô, đưa ánh mắt xa xăm về phía những ngôi sao trên trời

“Trăng hôm nay sáng quá!”

Cô nhếch môi, khinh khỉnh nói “Lãng xẹt! Không ngờ đại ma đầu như cậu lại có những giây phút lãng mạn chết người, đừng nói với tôi mấy hôm nay cậu chầu trực bên linh cữu con bé Khuê đấy nhá, nó chưa chết đâu, chỉ bất tỉnh thôi mà”

Hắn lườm cô “Cậu đúng là người chị ác độc, đến em gái mà cũng dám ra tay”

Cô lạnh lùng cười một tiếng, vỗ vỗ vào vai hắn “Cám ơn, nhưng tôi đâu ác bằng cậu. Cậu ấy à, cài đặt thiết bị GPS trên người Tiểu Khuê, ném thư tình của mấy anh chàng handsome, dụ dỗ mẹ tôi giúp cậu tổng cổ con bé lên chùa, khai báo tội của nó với ông cậu, ai nha, cậu xem ra tốt bụng hơn tôi nghĩ nha. Liệu hồn đấy, đừng để tôi nói với con bé xem nó có xé xác cậu ra không?”

Hắn nhăn mặt, bộ dạng khúm núm “Chị vợ à, chị bớt lời dùm em đi, em

đã tận tình giúp chị vụ của thằng Bimko rồi hay sao? Hơn nữa, thằng khốn ấy nuốt trọn con BMW của em, vợ chồng nhà chị đúng là rất biết hợp tác. Em thiết nghĩ, sao vợ chồng nhà chị không đi làm cướp luôn đi, không khéo lại vớ bở ấy chứ”

“Ừ, cậu không nói tôi đây cũng dự định rủ anh ta đi cướp ngân hàng thế giới xem sao, chắc vui phết”

“Vào vấn đề chính đi, xin hỏi bà chị đây muốn tôi tổ chức lễ đính hôn hoành tráng tới mức nào?”

“Ồi dào, không cần phô trương quá đâu.,đơn giản là được, chủ yếu là khiêu khích tên óc heo kia thôi mà, bày đặt làm gì cho tốn tiền của”

“VẬY, ý chị, đơn giản là..”

“Đơn giản là mở tiệc ở khách sạn hoàng gia, sau đó mời khoảng 500 phóng viên thôi, nhiều quá lại không đủ, đồ ăn thức uống không cần sơn hào hải vị, chỉ cần cao lương,mỹ vị là được. Còn nữa, cử thêm..”

“Stop! Chị định đánh cướp tài sản nhà tôi đấy hả, tổ chức lễ đính hôn với chị xong, sau này tôi lấy tiền đâu mà cưới Tiểu Khuê”

Tiểu Mai uất khí rút lên “Gia Kỳ, cậu chết luôn đi, đồ keo kiệt! Tài sản nhà cậu đủ để đè chết người mà còn keo kiệt với tôi, đã vậy lại còn thích kể nghèo, kể khổ với em gái tôi. Gia Kỳ, mặt cậu quả nhiên vô cùng dày”

“Cảm ơn lời khen của chị, mặt tôi có dày không bằng thành tích lột đồ của chị, ha ha”

Gia Kỳ cười lớn, hai tay đút vào túi quần đi thẳng, để lại bộ mặt tức giận của người nào đó

...

Giang Hồng Phong rốt cuộc đã từ Nam ra Bắc, trình trọng mang theo vô số giấy tờ, văn kiện. Một mình ông ngồi làm việc, mắt sắp hoa lên vì mấy con chữ này rồi. Công nhận, chạy trời không khỏi đồng tài liệu này

Hòa Nhã từ phía xa, bưng theo ly cà phê đến gần chỗ chồng, khoan thai vắt chéo chân. Bà biết người nào đó khi nhìn thấy bà thì tuyệt nhiên không thể tập trung cao độ được nên bà cố ý ngồi uống cà phê, bà muốn xem, người đàn ông kia đủ bản lĩnh tới mức nào

Bị nhìn chằm chằm, Giang Hồng Phong vô thức buông tài liệu xuống, ánh mắt ngược lên nhìn người phụ nữ trước mặt.

Gương mặt có chút lạnh lùng làm người ta tê tái lòng, hàng lông mày cong cong tựa dáng núi mùa thu kia thì thoảng nhấp nhô một khách khiêu gợi. Làn môi mọng đỏ thỉnh thoảng nhấp nạm cà phê, cả tâm hồn Giang Hồng Phong dậy sóng

Người phụ nữ ngồi trước mặt vẫn thản nhiên uống cà phê, mặc kệ ánh mắt xăm soi của người nào đó

Phải mất một lúc sau, không nhìn được, bà lạnh nhạt lên tiếng

“Ông nhìn cái quái gì, tập trung vào tài liệu của ông kìa”

Giang Hồng Phong nhếch môi, sự căng thẳng được dần bớt. Đã lâu lắm rồi, ông mới được nghe người phụ nữ này nói chuyện, thành thử có chút nhớ thương, có chút không kiềm chế được

Đôi bàn tay thô ráp nhẹ nhàng chạm vào mái tóc kia, âu yếm vuốt nhẹ rồi trượt xuống cổ. Người phụ nữ của ông quả nhiên vẫn có nét hấp dẫn như ngày nào, đáng tiếc, sự lạnh lùng kia làm ông khó chịu. Ông nhíu mày, ánh mắt có chút cười cợt

“Em vẫn vậy, bà xã ạ”

Bà hung hăng hất tay ông ra, lạnh nhạt bảo “Ai là bà xã của anh, xin nhớ cho, tôi với anh li thân lâu rồi mà”

Ông cười cười, cánh tay kia nhanh thoan thoát túm chặt được eo, ôm trọn lấy bà. Giờ phút này, ông cảm nhận được hơi thở gấp gáp, nhịp tim bất ổn của người đang nằm trong vòng tay mình. Ông không khỏi chế nhạo

“Ly thân đâu phải ly hôn, em mạnh mẽ cái gì chứ! Bao nhiêu năm rồi tính khí vẫn vậy, anh thấy, ngoài anh ra, không còn nười đàn ông nào đủ can đảm để yêu thương em đâu”

Bà đẩy người ông ra, khảng khái nói “Đừng tự mãn nữa, tôi đâu phải thiếu đàn ông, chẳng qua là tôi không thích thôi” Ngừng lại một chút, bà ngẫm nghĩ rồi bảo “Vào vấn đề chính đi. Đợt này, anh ra Bắc là có ý gì, không phải tôi nói rồi sao, bao giờ anh bỏ được đồng lõa xôn kia thì hãy quay ra đón mẹ con tôi mà?”

Giang Hồng Phong mặt lạnh lại, ánh mắt có chút thâm sâu. Ông biết, người phụ nữ này nhất định không dễ yên mà, quả nhiên, không quên chuyện xưa

Từ trước, ông cũng định ra Bắc giảng hòa rồi, nhưng vì bận bịu với công việc, với lại, biết tính người phụ nữ này nên ông mới không ra Bắc. Nhiều năm nay, ông vẫn luôn cho thám tử theo dõi và báo cáo tình hình. Có những chuyện có thể nói thẳng ra, nhưng có những chuyện không nên nói thì vẫn tốt hơn. Sự im lặng nhiều năm của ông chắc cũng đủ để người ngoài phần nào lửa giận trong lòng bà

“Bà xã, em đừng như vậy nữa. Anh ra Bắc lần này không phải vì con nhóc Tiểu Mai kia sao, em chớ càu nhàu!”

“Anh nói tôi càu nhàu? Chẳng phải một tay anh dựng lên vụ này mà

không thèm hỏi ý tôi hay sao. Anh biết thừa là thằng Bimko kia lằng nhằng không kém phần anh, thế mà anh lại định giao tính mạng con gái anh cho nó đấy hả, ngu xuẩn. Nói gì thì nói, dù sao Tiểu Mai cũng là em gái anh, anh muốn sao thì tùy”

Thực ra, bản thân Tiểu Mai đã biết cô không phải là con của Giang Hồng Phong và Lâm Hòa Nhã. Họ nuôi cô chẳng qua là muốn giữ thể diện cho nhà họ Giang mà thôi.

Dĩ nhiên, cô biết bố mẹ mình là ai, cô cũng không phản đối khi Giang Hồng Phong đưa ra quyết định này, dù sao cô cũng muốn mượn chuyện đính hôn với Gia Kỳ để công kích Hoàng Quân

Chương 33

Trên du thuyền

Một cô gái có nước da trắng, đôi mắt đen láy, trên người mặc một chiếc váy trắng voan mỏng nhẹ, kết hợp với ly rượu vang trên tay cô làm cô càng toát lên sự quyến rũ. Cô đưa mắt ra xa, thỉnh thoảng hơi nhăn mày.

Từ phía xa, anh chàng lịch lãm, phong độ. Thoáng qua đã biết còn rất trẻ đang đứng tiếp chuyện với các quan khách. Trông thấy cô, anh tiến lại gần, thuận tay ôm lấy eo người con gái. Ý cười cười trong mắt lóe lên, môi anh hơi nhếch lên. Hôn nhẹ vào má cô, anh thì thầm

“Tiểu Mai, cậu quả nhiên rất biết ngược đãi người khác, đến tôi mà cậu không tha”

Người con gái nở nụ cười lạnh, nheo mắt với người con trai đang đứng bên cạnh

“Hành hạ gì chứ, tôi đây nào dám hành hạ cậu, chẳng qua là tiện tay mượn du thuyền này tổ chức đính hôn thôi. Gia Kỳ à Gia Kỳ, tôi đã khách khí lắm rồi nha. Nếu cậu cảm thấy ấm ức, như vậy đi, bao giờ cậu cầu hôn Tiểu Khuê nhà tôi, tôi nhất định dành một chỗ ở tòa nhà tổng thống, cậu thấy sao?”

Gia Kỳ hững hờ nhìn ra biển, nở nụ cười tinh quái “Cậu nhớ lấy lời này cho tôi, chị vợ à! Còn bây giờ, kịch hay sắp bắt đầu rồi”

Vừa dứt lời, một đám khoảng bốn năm chục, khuôn mặt đăm đăm, trên người khoác bộ vét đen, tay cầm theo khẩu súng lục, nhìn thôi cũng biết là dân xã hội đen

Chứng kiến cảnh đó, toàn bộ khách mời đều hoảng sợ, nháo nhào hết cả. Những chai sâm banh vô tình cùng những vị khách kia nổi loạn cùng

Tiểu Mai nhếch môi cười nhạt, vỗ vào vai Gia Kỳ

“Kịch hay bắt đầu rồi”

Gia Kỳ im lặng quan sát. Người thanh niên mặc áo vét đen, đôi mắt có chút tức giận đang hăm hăm tiến vào, trên tay còn cầm một khẩu súng., xem ra hẳn định phá hoại lễ đính hôn

Giang Hồng Phong vờ như không hiểu chuyện, lớn giọng quát

“Các người làm cái trò gì thế?”

Gia Kỳ nhếch mép cười lạnh

Mắt Tiểu Mai lóe sáng, trong lòng mừng thầm. Cuối cùng, con cá lớn cũng chịu vào lưới

Chẳng thềm để ý đến những người ở bữa tiệc, chàng thanh niên tiên thẳng đến chỗ Tiểu Mai kéo cô rời đi trước ánh mắt kinh ngạc của quan khách

“Đứng lại, ai cho cậu mang người đi!” Gia Kỳ hét lên

Tiểu Mai mím chặt môi, nén nhìn người thanh niên đang hùng hực tức giận bên cạnh, giọng điệu có chút mỉa mai

“Xem ra đây là cách anh khủng bố tôi đây sao? Lãng nhấc! Hoàng Quân, anh nên nhớ tôi với anh không còn quan hệ, anh có tư cách gì mà đòi dẫn tôi đi” cô vùng vằng thoát khỏi tay Hoàng Quân nhưng bị Hoàng Quân ghì chặt “Buông tay ra, đồ khốn!”

Hoàng Quân lạnh lùng đáp “Chửi tôi? Em cứ việc, nhưng, tôi phải đưa em đi khỏi nơi này”

Gia Kỳ không nói gì, khoát tay một cái, những vị khách kia bỗng xé tan quần áo trên người mình, thay vào đó là bộ đồ dành riêng cho sát thủ. Rất nhanh, toàn bộ những người đó đã xông thẳng về phía Hoàng Quân, đánh tới tấp

Trận hỗn chiến bùng nổ. Tiếng chai vỡ, ly vỡ vang lên không trung khiến người ta ghê người. Chẳng bao lâu, người của Hoàng Quân đã bị đánh bại hoàn toàn, chỉ còn sót duy nhất Hoàng Quân

Gia Kỳ liếc Tiểu Mai một cái, nở nụ cười chán ghét

“Hoàng Quân, mày nghĩ mày có thể dẫn vợ tôi ra khỏi đây sao? Mau buông cô ấy ra, bằng không, mày tự biết hậu quả”

Ánh mắt kiên định của Gia Kỳ khiến Hoàng Quân không những không sợ, trái lại, hắn càng trở nên cứng cỏi hơn bao giờ hết. Hắn chẳng thèm nhìn Gia Kỳ lấy một lần, nhìn vào mắt Tiểu Mai

“Em có đi theo tôi hay không?”

Tiểu Mai mím chặt môi, ánh mắt không rời khỏi người Gia Kỳ “Tuyệt đối không!”

Hoàng Quân mặt tối sầm, cánh tay nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Mai, rất nhanh chuyển thành ôm chặt Mai vào lòng. Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm nghị nói “Em không đồng ý thì hôm nay, tôi cũng phải đưa em ra khỏi đây. Giang Tiểu Mai, không chỉ hôm nay mà cả đời này, em đừng hòng thoát khỏi tôi. Tôi không cần biết em đồng ý hay không, em vẫn mãi mãi là người phụ nữ của Hoàng Quân này”

Bộp..bộp

Gia Kỳ cười ngật nghẻo, không khỏi vỗ tay cảm thán “Ai cha, mày định diễn phim tâm lý xã hội với tao đấy hả. Mày nhìn xem, mày có đường thoát hay không”

Hoàng Quân dùng sức ôm chặt lấy Tiểu Mai như thể sợ cô gái nhỏ trên tay mình sẽ chạy mất, hắn nhìn thẳng vào mắt Gia Kỳ, ánh mắt toát lên sự

phần nộ

“Mày muốn sao?”

Gia Kỳ nói “Đơn giản thôi, muốn đưa cô ấy ra khỏi đây thì mày phải để bù thiệt hại 1 tỉ đô la cho lô hàng lần trước mày cướp của tao. Không những thế, khôn hồn trả ngay BMW đây, thiếu nó tao thấy ngứa da thịt lắm!”

Tiểu Mai lườm Gia Kỳ, ý bảo “cậu tham quá đấy, đừng có được voi đòi tiên”

Gia Kỳ cũng hữu ý liếc lại “Tiên tôi không đòi, tôi chỉ đòi lại tiền đã mất thôi”

Tiểu Mai càng phần nộ “Lô hàng kia đâu đến 1 tỉ đô, sao cậu không đi cướp ngân hàng thế giới luôn đi”

Gia Kỳ”Cám ơn, nhưng mấy vụ cướp ngân hàng chẳng thú vị chút nào, bằng không tôi cũng muốn thử”

Tiểu Mai “Cậu..”

Thấy hai người đang nhìn nhau, Hoàng Quân tưởng là Tiểu Mai đang tức giận vì vị hôn phu của mình đang không tiếc giá nào bán cô đi. Nhìn thấy cảnh ấy, Hoàng Quân có chút phần nộ, song, sau khi suy tính kĩ càng, hăn gạt đầu một cái

“Chỉ cần tôi có thể dẫn Tiểu Mai rời khỏi đây, cậu muốn sao cũng được”

Nói rồi Hoàng Quân kéo Tiểu Mai ra cửa, hăn hạ lệnh cho người đem một chiếc phi thuyền khác tới rồi dẫn Tiểu Mai đi mất hút

Trong phi thuyền, sau khi dọn dẹp lại mọi thứ đổ nát, Hòa Nhã khinh khỉnh liếc Gia Kỳ

“Nhóc kia, con chẳng bao giờ lớn nổi đâu!”

Gia Kỳ cười ha hả, thiện chí đẩy ghế ngồi xuống, nhân tiện kéo cho Hòa Nhã một chiếc, điệu bộ mời ngồi. An tọa xong, Gia Kỳ mới bắt đầu nói

“Dì Nhã, làm người không nên quá tham lam. Con lấy 1 tỉ đô la chẳng qua là nể mặt Tiểu Mai mà thôi, hơn nữa, chúng ta cũng cần chừa chút đỉnh tiền để họ làm đám cưới chứ. Con đây chỉ tay Tiểu Mai mà tổng tiền chút đỉnh, tiện thể đòi lại con BMW kia thôi. Dù sao thằng Quân cũng đối xử với Mai không tệ, con không thể chặn đường sống của người ta”

Ông cậu nghe xong nhú mày không đồng tình, ngồi xuống ghế, làm nhảm

“Đồ ngốc kia, con bán Mai có 1 tỉ thì rẻ quá đấy”

Gia Kỳ thản nhiên đáp “Chú à, con không bao giờ bán rẻ bạn bè khi chưa tìm được giá đắt đâu

Ha ha, Gia Kỳ quả nhiên là Gia Kỳ, hăn không bao giờ khiến bản thân mình phải chịu thiệt chút nào, từ lợi ích kinh tế đến lợi ích xã hội, một khi

hắn ra tay, kẻ được hưởng lợi chỉ có hắn mà thôi

Tít Tít

“Tôi đang ở New York. Lát đến phòng tôi, ở ngăn kéo thứ hai, bên trái có thuốc giải, cái viên màu xanh lam ấy. Nói dùm tôi với hai vị già ở nhà một tiếng. Đến giờ rồi, tạm biệt. Bao giờ cầu hôn Tiểu Khuê thì gọi tôi”

Gia Kỳ cười nhạt, không chú ý đến những người xung quanh đang nhìn mình

“Tâm thần phân liệt sao nhóc,? Tiểu Mai gửi gì thế?” Tô Thành nhăn mày hỏi

Hắn không thèm trả lời, cho người hạ lệnh cấp bến.

Tô Thành càng không hiểu, quay sang hỏi chị gái “Chuyện gì thế chị?”

Hòa Nhã không thèm nói, một mạch đi theo hắn

Quay sang Giang Hồng Phong, Tô Thành chưa kịp hỏi gì thì ông anh rể đã biến mất tăm. Tô Thành tức mình, miệng lẩm bầm “Toàn những kẻ đầu óc không bình thường, hừ”

Trên một chiếc ô tô màu đen sang trọng, một cô gái dáng người mảnh khảnh, sắc mặt có chút nhợt nhạt đang nằm bất tỉnh ở ghế sau. Một bàn tay nào đó nhẹ nhàng luồn qua cổ, bế bổng cô ra ngoài

Tìm lục lọi hết đồ ở trong phòng, hắn rửa mặt tiếng “Con mẹ nó” rồi đá chân vào tủ, vẻ mặt tức tối

Cô chị Tiểu Mai này quả nhiên thâm hiểm. Sau khi trốn đi Mỹ cùng người tình rồi mà còn nhớ để thuốc lung tung. Rõ ràng đã nói là ở ngăn thứ hai bên tay trái, nào ngờ hắn tìm vớ mớ hồ mà không tìm được

Cạch!

Mắt hắn sáng lên, thì ra viên thuốc nằm ở kia, hắn nào hắn tìm mục xương cũng không thấy

Tiểu Mai, cậu là đồ thần kinh!

Hắc xì!

Cô gái đang ngồi gác chân lên đùi một chàng thanh niên, cọ cọ mũi

“Gia Kỳ, đến Mỹ rồi mà cậu cũng rửa tôi sao”

Cô cảm thấy lạnh lạnh sau gáy, vội nở nụ cười đầm đìa với người bên cạnh “Đừng nói là có người nào đó vừa nuốt bột tiêu nha (ý nói là ghen ý mà)”

Người nào đó lờm cô, hắng giọng “Em mà dám nhắc tới thằng đó, anh quăng em bay ra khỏi máy bay luôn”

Cô gái nở nụ cười, hôn chụt vào má người thanh niên. Ngón tay trắng trẻo

mon men gần đến cà vạt, cô nhẹ nhàng thít cà vạt thật chặt khiến người nào đó nghẹt thở. Người đó tỏ ý cầu xin, cô cười cười, thả lỏng tay ra, cảnh cáo “Dám không? Có tin em cho anh được nếm mùi của David không?”

Người thanh niên xanh mặt “Bà xã! Anh sai rồi!”

Tiếng trống vừa dứt, theo lý thuyết, học sinh sẽ ùa ra như bầy ong vỡ tổ, nhưng bây giờ đang diễn ra sự kiện đặc biệt

Tại nhà vệ sinh

Không biết bởi lý do gì, học sinh này kéo học sinh kia tụ tập ở trước nhà vệ sinh giáo viên để xem hài kịch

Bởi người nào đó sau bao nhiêu lần nói mà không nghe, thỉnh thoảng dùng biện pháp mạnh mới chịu nghe lời, ông cậu Lâm tô Thành lần này được sự chỉ giáo của cháu rể tương lai, thực thi chiêu thức mới. Vẫn biết rất mất mặt khi đứng ở nhà vệ sinh nữ nhưng ông cậu vẫn không khỏi cảm thán xem thằng cháu rể kia dạy chiêu thức kiểu gì mà ông cậu đây đang khốn đốn với biết bao con mắt

Lạy chúa, hi vọng mặt người phụ nữ kia không quá mỏng

Từ nhà vệ sinh nữ bước ra, Tổ Như vừa nhìn thấy Tô Thành, hung hăng mắng

“Lâm Tô Thành, đến bê tông cũng không bằng mặt anh, anh biết không? Nhà vệ sinh nữ mà anh cũng dám theo tôi, anh có còn là đàn ông không hả?”

Tô Thành không những không tức giận, trái lại còn cười vô cùng ôn nhu “Nếu em muốn biết anh có phải đàn ông hay không, đêm nay em sẽ biết nhanh thôi”

Ồ

Học sinh nghe được không khỏi trầm trồ nhìn người đàn ông kia, quả nhiên không phải laoij tầm thường, dám trị được bà cô hung hăng nhất trường, bái phục, bái phục

Những ánh mắt ngưỡng mộ của học sinh không khỏi làm Tô Thành thỏa mãn, Tô Thành liếc Như Tổ một cái, chậm chậm đêna gần Như Tổ. Chẳng kiêng dè chút nào, Tô Thành ôm lấy vai Như Tổ vừa đẩy vừa đi

“Nếu em không muốn mất mặt thì về nhà đi, yên tâm, đêm nay bố mẹ em khóa cổng hết rồi”

Như Tổ tức đến nổi mặt mày đen ngòm, mãi mới thốt một câu “Vô sỉ!”

Chương 34

“Tình chưa? Tình chưa?” Hòa Nhã sốt ruột nhìn Tiểu Khuê đang nằm trên giường, bàn tay bóp chặt lấy tay người bên cạnh “Gia Kỳ, cho con bé uống thuốc hai 3 ngày rồi mà nó không chịu tỉnh thế?”

Gia Kỳ buồn rầu đáp “Con cũng không biết nữa, làm sao bây giờ?”

Hòa Nhã nhăn mặt, nhìn về phía ông chồng nào đó đang thành thoi ngủ. Nén xúc động, bà đập một phát vào chân khiến ông chồng đau quá phải dậy nãy tỉnh lại. Bà hậm hực nói

“Con gái thì đang bất tỉnh nhân sự, thế mà có người lại ngon lành, ngủ khỏe”

Giang Hồng Phong che miệng ngáp, dụi mắt “Em làm sao thế? Bây giờ nó không tỉnh chứ không phải là mãi mãi không tỉnh đâu, em sốt ruột cái gì. Hơn nữa, Tiểu Mai cũng bảo rằng thuốc do nó điều chế sẽ có công hiệu trong 5 ngày mà, chỉ còn 1h nữa, chắc tỉnh ngay thôi mà”

Tịch tắc..tịch tắc

Hòa Nhã phẫn nộ, đập mạnh tay vào bàn “Hừ, quá giờ rồi sao nó không tỉnh?” đưa mắt hỏi Gia Kỳ “Con có cho nó uống thuốc đúng không đấy?”

Gia Kỳ vò đầu, bực bội “Rõ ràng con cho uống rồi” Chợt nghĩ tới điều gì đó, hần vội vàng bấm điện thoại, gọi cho Tiểu Mai “Tiểu Mai, Tiểu Khuê vẫn chưa tỉnh?”

Giọng nói lo lắng từ Việt Nam chuyển sang đầu dây, Tiểu Mai dật mình, nghĩ nghĩ gì đó rồi bảo “Cậu có cho nó uống viên màu xanh không thế?”

Màu xanh?

Lúc đó, hần lục tìm mãi mà không thấy, vừa có viên thuốc rơi ra, hần sợ không kịp liền vội cho Khuê uống, hình như viên thuốc đó màu xanh?

Hần vội lao xe đến thẳng nhà Tiểu Khuê, chạy vào phòng Tiểu Mai tìm thử một lần nữa

Ôi, quả nhiên vẫn còn một viên thuốc màu xanh nữa, nhưng không lẽ phải cho uống hai viên

“Tiểu Mai, rốt cuộc có mấy viên thuốc giải?”

Mấy viên? Thuốc giải chỉ có một thôi mà, không lẽ?

Tiểu Mai lo lắng hỏi “Cậu đừng nói cậu lấy viên thuốc màu xanh, bên trái đấy nha. Nói cho cậu biết, cậu mà cho nó uống viên đó thì còn lâu nó mới tỉnh”

Gia Kỳ nghe xong mặt mày trắng bệch, giọng có chút yếu ớt “viên thuốc đó là..?”

Đầu dây bên kia thở dài “thôi, đã cho uống rồi thì dù có móc ruột nó ra

cũng không lấy lại được viên thuốc đó đâu. Gia Kỳ, bây giờ cậu phải hết sức bình tĩnh, Tiểu Khuê, nó..nó....nói chung là mất khoảng bốn năm để nó tỉnh lại. Cậu chịu khó chăm sóc nó vậy. tình trạng của nó chỉ như là ngủ thôi, cậu nói gì, làm gì nó cũng biết nhưng chẳng qua mắt không mở, chân tay không cử động đâu. Tính con bé hoạt bát như thế cho nó ngủ bốn năm cũng không tệ. Cậu chịu khó tìm một căn biệt thự trống, tạo khung cảnh như kiểu công chúa ngủ trong rừng, cho nó ở đấy.Yên tâm, nó không sao đâu”

Rụp

Tiểu Mai thở phào nhẹ nhõm một cái, nhìn ra bầu trời. Nước Mỹ quả nhiên rất nhiều người giỏi, nhưng người có thể chế ra thuốc giải kia phải chỉ có cô mà thôi

Thực ra, cô không muốn để Tiểu Khuê uống viên thuốc đó, nhưng vì muốn thử thách tình yêu của Gia Kỳ với cô em gái ngốc kia, chỉ còn cách này thôi

Mama đại nhân cũng biết chuyện này từ trước nên đã đồng ý. Lúc đó, cô còn muốn hỏi tại sao thì mama đại nhân kia bảo rằng “Chẳng phải nhóc Khuê kia rất thích tiểu thuyết lãng mạn sao? Ta đây nhàn dỗi cũng muốn coi phim trực tuyến. Dù sao để cho thằng nhóc Gia Kỳ kia bắt nạt nó suốt như vậy, làm mẹ như ta cũng phải giúp nó một tay chứ. Muốn trở thành con rể ta đâu chỉ là được huấn luyện từ bé, mà phải được thách thức, hiểu không?”

Cô không hiểu những lời lẽ kia,cô chỉ biết, nếu Tiểu Khuê tỉnh lại mà biết chuyện mama đại nhân sắp đặt kế hoạch viễn tưởng này, chắc nó sốc lắm.Tính tình Hòa Nhã rất cổ quái, nhiều khi đã hứng nên là làm, đã làm thì tuyệt đối không có chuyện thất bại

Kết quả lần này còn tùy vào ông trời thôi

Cuộc sống cần tạo ra thử thách để tôi luyện con người,để con người tiến bộ

Trước kia, khi ở Việt Nam, thứ mà cô cảm nhận được không phải là cảm giác ấm áp của gia đình, mà là sự quản giáo rất nghiêm khắc của mama Hòa Nhã. Cô biết, Hòa Nhã vốn xuất thân từ thế giới hắc bang, hằng ngày đơn giản mặc cảnh phục chỉ là che mắt bàn dân thiên hạ. Cách ứng xử của Hòa Nhã rất khó giải thích, ngay cả cô, sống chung lâu như vậy nhưng cũng không thể nào nắm bắt được tâm tư của Hòa Nhã

Người duy nhất trên đời có thể nắm bắt được chính là ông hoàng trong giới kinh doanh-Giang Hồng Phong. Cặp đôi này đã từng làm mưa, làm gió trên thế giới nhưng chỉ khi biết có mang Tiểu Khuê, họ mới chấp nhận rửa tay gác kiếm, không màng thế sự

Nói là vậy, nhưng Giang Hồng Phong vẫn không thể bỏ qua được việc kinh doanh. Ông mở công ty Giang thị để làm cho đỡ buồn tay, buồn chân, còn việc làm ăn trước kia đều giao cho người anh trai Giang Hồng Tú quản lý

Giờ đây, gia đình Hoàng Quân cũng là một trong những tập đoàn lớn, tuy không bằng một phần của Giang thị nhưng ít nhất cũng đủ làm mưa trên thị trường châu Á. Việc cô lo nhất hiện nay không phải là Tiểu Khuê có tình lại hay không mà là ở Bắc Kinh kia, bao giờ cô mới trở về gặp mẹ ruột

Sáng sớm, những tia nắng chói chang bắt đầu len lỏi khắp không gian. Tiếng ồn ào, náo nhiệt của xe cộ gây người ta cảm giác khó chịu

Trên chiếc giường mềm mại kia, một cặp nam nữ đang ôm nhau say sưa giấc nồng. Có tiếng chuông cửa reo lên, bất giác, người phụ nữ trên giường nhú mào. Bàn tay kia khua khoắng ở đâu đó rồi dừng lại vỗ mạnh, trong khi mắt vẫn nhắm tịt

“Ông xã, dậy mở cửa”

Người đàn ông mệt mỏi xoay người lại, vòng tay ôm người đàn bà vào lòng

“Mặc kệ người ta đi!”

Ting! Ting!

“Ông xã, anh có dậy mở cửa hay để em cho anh một cước xuống giường”

Người đàn ông vội dơ tay đầu hàng, không quên hôn vợ một. Chưa tỉnh ngủ hẳn, người đàn ông che che miệng, tay vuốt mặt cho tỉnh táo

“Ai thế?”

Người đàn ông đó sững người lại một lúc, nhú mào nhìn người thanh niên đối diện

“Gia kỳ, cháu không thể hôm nào cũng đến sớm như thế, mới sáng sớm đã phiền chết đi được”

Hắn bước vào phòng, mặt toát lên sự lạnh lùng đáng sợ. Nhìn người phụ nữ trên giường, hắn tỏ ý không hài lòng, quay sang hỏi người đàn ông

“Chú Thành, chú biết đây là người phụ nữ thứ bao nhiêu rồi không? Cái này gọi là nhất kiến trung tình ấy hả?”

Tô Thành chẳng thèm liếc người phụ nữ trên giường một cái, hững hờ ném bộ quần áo trên ghế cho cô ta

“Mặc vào rồi biến nhanh”

“Thành..” Cô ta ứa nước mắt nhìn Tô Thành

Hắn lạnh lùng nói “Cút!”

Cô ta kinh hãi nhìn người thanh niên kia rồi vội vàng chui vào trong chăn mặc quần áo. Chưa đầy 5p, cô ta đã chóng vánh lượn khỏi mắt hắn

Nhìn thẳng vào người đàn ông kia, hắn nghiêm nghị nói “Bốn năm rồi, cậu bao giờ mới bỏ tính trăng hoa kia?”

Người đàn ông chỉ hững hờ đáp “Chú không phải con, bốn năm qua, mọi chuyện đã thay đổi, người đàn bà kia không đồng ý yêu chú thì việc quái gì chú phải tốn thời gian. Gia Kỳ, ta thấy đã bốn năm rồi mà Khuê nó không tỉnh lại, ta thấy, tốt nhất con kiếm đứa khác mà yêu. Đàn ông ấy à, thiếu người yêu không chết được, nhưng thiếu phụ nữ làm ấm giường thì..vô cùng nguy hiểm!”

Hắn tức giận định cho ông chú này một bài học nhưng kìm lòng lại, bình tĩnh nói “Chú định bảo cháu bỏ rơi Tiểu Khuê sao? Chú, chú là cậu ruột của cô ấy đấy”

Tô Thành làm vẻ chịu thua, đá lông mào “Có chuyện gì mà tới tận khách sạn kiểm ta”

Gia Kỳ nói “Vụ làm ăn bên Thúc Sương chú đã lo xong cho cháu chưa? Sáng nay thấy chú Phong báo đã gặp trực trực”

“Thôi chết!” Tô Thành vỗ trán, ôm đầu suy tư “Thì ra hôm qua anh rể có nói nhưng tại uống hơi nhiều, nên..dù sao thì cháu cứ yên tâm, mọi chuyện ta vẫn kiểm soát được”

Gia Kỳ im lặng không nói gì

Bốn năm, không phải là thời gian ngắn, càng không phải là thời gian dài, sao Tiểu Khuê vẫn chưa tỉnh lại? Liệu ông trời đang đùa với hắn?

Kể từ ngày biết cho Khuê uống viên thuốc, viên thuốc mà một giấc ngủ bốn năm, hắn vô cùng đau lòng. Tiểu Khuê vừa mới tỏ tình với hắn, hắn cũng ý nguyện sẽ yêu thương cô suốt đời, nhưng phải làm sao với một người đang nằm ngủ suốt bốn năm

Năm mươi tuổi, hắn đã thích cô. Lớn lên cùng nhau, cảm giác chiếm hữu đã lớn dần trong lòng khiến hắn vô cùng ích kỷ. Hắn nhận ra, hắn thực sự yêu tiểu nha đầu kia mất rồi

Những lần xuất hiện bức thư tình của tên nào đó, hắn vội dấu nhem đi không cho cô biết. Hắn không muốn cô bị rung động trước bất cứ người con trai nào, cô chỉ có thể là của hắn

Hắn bắt nạt cô bởi hắn nghĩ, chỉ có làm như vậy cô mới chịu nghe lời hắn, toàn tâm ở bên hắn

Cô bướng bỉnh, cô ngang tàng, cô phá phách, cô hay làm đủ chuyện linh tinh, phiền hà nhưng hắn lại tình nguyện vì cô mà thu dọn tàn cuộc

Cô đó, cái hay không học, cái xấu lại tiếp thu rất nhanh

Thấy người ta đi ăn trộm ổi, cô mặt dày rủ hắn đi theo, hứa cho hắn 2

quả, nhưng rồi tính háu ăn lại nổi lên, cô ăn sạch mà không chịu phần hăn. Hăn biết nhưng hăn không giận, căn bản, cô gái này còn quá trẻ con!

Lớn hơn một chút. Mỗi ngày đi học là hai bản kiểm điểm. Ôi thôi, hết trốn tiết, đánh nhau, trêu chọc thầy cô làm thú vui. Hăn bắt đầu thấy đau đầu khi phải giúp cô dọn dẹp tàn cuộc

Cô bị tổng lên chùa, hăn đau lòng, hăn đỡ lưng cho cô nhưng tất bại. Mẹ cô không đồng ý, mẹ cô muốn cô phải học theo những gì bà quản lí. Hăn biết vậy nên im lặng cho xong. Khi biết cô được trở về nhưng vẫn cứng đầu ở lại chùa, hăn lại tìm mọi cách bắt cô quay về

Biết Quang Quý theo đuổi cô, hăn tìm gặp hăn nói chuyện, đưa ra thỏa thuận nhưng Quang Quý không chịu nhượng bộ, đã vậy Quang Quý lại còn tông xe vào hăn. Hăn vô cùng tức giận, hăn quyết định cho Quang Quý một bài học nhưng cô lại ngăn hăn. Trong lòng hăn vừa giận, vừa đau

Tiếp đến là Hoàng Quân. Hăn biết Hoàng Quân không yêu cô mà người Hoàng Quân yêu là Tiểu mai. Hăn tìm cách móc xích lại tình cảm của Mai và Quân, nhân tiện đem cô trở về với hăn

Lần đầu tiên hăn tỏ tình với cô, thế mà cái đầu heo của cô không chịu nhận thức, phải dùng biện pháp mạnh mới tiêu hóa được. Hăn cười khổ, sao trên đời có thể có cô gái ngốc tới mức kì lạ!

Cuối cùng, bao nhiêu công sức mà hăn bỏ ra cô đã đáp lại. Cô thích hăn, cuối cùng cũng chịu mở lòng để thích hăn rồi. Thế nhưng, vì giúp Mai và Quân ở bên nhau, hăn vô tình cho cô uống nhầm thuốc

Hăn sai, hăn sai rồi! Hăn vô cùng hối hận!

Bốn năm qua, hăn sống mà cảm giác như mình không tồn tại.

Với hăn, nếu có một điều ước, hăn ước rằng người con gái hăn yêu thương kia sẽ tỉnh lại!

Nhưng rốt cuộc thì sao nào? Đã 1464 ngày trôi qua, Tiểu khuê của hăn vẫn chưa tỉnh lại

Hăn thất vọng, cả thế giới xung quanh hăn đều sụp đổ

Ông trời, bao giờ Giang Tiểu khuê tỉnh lại? Bao giờ tỉnh lại đây.

Hăn, hăn không thể chịu đựng nữa rồi, nếu còn tiếp tục nữa, hăn dễ chết mất

Nếu Tiểu khuê không tỉnh, có lẽ, hăn sẽ uống viên thuốc giống cô để có thể cùng nhau ngủ giấc ngủ ngàn thu

Hăn muốn gặp cô, hăn nhớ cô, nhớ giọng nói, tiếng cười, nhớ ánh mắt,..nhớ lắm!

Chương 35

Tiếng sóng biển dịu dàng mang theo hơi mặn của biển khiến người ta có cảm giác dễ chịu, bình yên. Những làn sóng nhỏ lăn tăn chạy dài trên biển như đứa trẻ con ngây ngô chạy nhảy

Sáng sớm tinh mơ, những tia nắng đầu tiên len lỏi qua khe lá, êm dịu chiếu vào giường. Những bông hoa với đủ màu sắc đang vươn mình trước ánh nắng ban mai. Chúng đẹp như vậy nhưng khi được đặt nằm cạnh một cô gái, vẻ đẹp trong sáng, hồn nhiên, nét mặt thanh tú đã khiến chúng phải ghen tị

Thỉnh thoảng, có những con bướm đủ màu sắc chui qua cửa kính để vào lấy phấn hoa, chúng đùa giỡn nhau rồi nhẹ nhàng đậu vào váy của cô gái kia. Cô vẫn ngủ. Nét tươi tắn vẫn được giữ nguyên, nụ cười vương trên làn môi anh đào kia

Cô gái được mặc bộ váy trắng, đầu đội một vòng hoa tươi. Chiếc trâm vàng trên váy khiến cô đã xinh đẹp nay lại càng xinh đẹp và quyến rũ hơn. Cô mang vẻ đẹp dịu dàng của loài hoa oải hương, sự quyến rũ của hoa hồng

Cô gái không hề biết rằng, nơi cô đang nằm là một chiếc giường được làm bằng ngọc Phỉ Thúy. Đằng xa, từ chiếc đồng hồ, chiếc ly, chiếc cốc,...đều được làm bằng thạch anh. Cả ngôi biệt thự được vây quanh bởi những cây hoa tầm xuân xanh biếc. Cả ngôi biệt thự toát lên vẻ đẹp cổ kính, trang trọng, huyền bí

Tiếng sóng vỗ hòa vào tiếng chuông gió leng keng, những chú chim thi nhau hót tạo lên một bản xướng ca tuyệt vời

Có hai gã đàn ông đang tiến về ngôi biệt thự. Một người dáng hơi đậm, vai trạm trở hình con rồng. Trên cổ đeo một chiếc vòng bạc to như sợi xích. Người kia mặc bộ quần áo bò xanh, nước da ngăm đen, trên tai còn đeo một chiếc khuyên hình đầu nâu xương chéo

Người đàn ông có hình xăm con rồng, chân đang bước, nói với người đàn ông bên cạnh

“Con mẹ nó, đời thật nhẩn tâm! Người thì không có tiền để tiêu, kẻ thì thừa hơi xây biệt thự bỏ trống. Khốn kiếp, ông đây hôm nay phải thay trời hành đạo”

Người bên cạnh tỏ ý hài lòng, vội tán dương

“Anh Beo, anh nói chí phải! Mẹ kiếp, đứa nào chẳng biết ngôi biệt thự kia đã bốn năm nay không có người ở, thỉnh thoảng có một gã điên lại đến rồi đi. Bọn nhà giàu bây giờ dừng mỡ ghê. Anh Beo, em thấy căn biệt thự kia cũng khá lắm, hay anh em mình làm vô đi”

Hai kẻ đang nói chuyện là hai tên trộm khét tiếng từng gây phiền não cho cảnh sát. Ban đầu chúng định bỏ nghề nhưng rồi khi thấy có người xây ngôi biệt thự, đã vậy lại không ai ở. Chúng chắc mẩm có nhiều đồ để ăn cướp nên hôm nay quyết định hành động

Phập

Sợi dây thừng to được nối với mỏ leo rất nhanh bám chặt lấy thành tường 5m kia

“Anh Beo, xem ra bao nhiêu năm rồi kinh nghiệm trèo tường của anh vẫn bá đạo như ngày nào” người đàn ông mặc quần áo bò cười xu nịnh

Tên Beo nhìn tên La một cách khinh bỉ “Lắm lời! Mà có thấy ai đi ăn trộm mà không biết trèo tường không. La, mà đi theo tao bao năm mà chẳng học được gì. Ngu ngốc”

Hai tên trộm đã nhanh chóng đột nhập vào căn biệt thự. Vừa dùng kỹ thuật phá khóa vào trong, tên La vui sướng reo lên

“Đại ca, phát tài, phát tài rồi”

Tên Beo quắc mắt với thằng đàn em một cái “Mày ngậm mồm lại, nhờ có người thì chết bây giờ”

Tên La xám mặt lại và bắt đầu công việc thu vén đồ đạc.

Sau một hồi lấy hết tất những đồ giá trị vào trong bao, tên La tiếp tục lần đến gần giường của cô gái kia

Nét đẹp xuân xanh, hoa nhường nguyệt thẹn, đoan trang quyến rũ

Oa! Quả nhiên là tiên nữ hạ phàm!

Từ trước đến nay, La chưa bao giờ nhìn thấy một cô gái nào đẹp như vậy. Bất giác, La đưa tay trước sống mũi. La giật mình, quay sang nói với đại ca

“Anh Beo, có người, có người”

Tên Beo chạy nhanh tới, nhếch mép cười đều “Người cái gì, xác ướp đấy, sợ gì! Tao nghe nói con nhỏ này bị ướp bốn năm rồi, nó có biết gì đâu.” Tên Beo ngửa nghề chạm vào mặt cô, vỗ vỗ “đấy, mà thấy không, nó có biết gì đâu mà”

“Ừ, cùng đúng. Đại ca, thế chúng ta cô đem cái xác này đi luôn không, nhờ đâu bán được tiền?”

Tên Beo tức giận, vung tay tát đánh bốp vào mặt tên La “Đồ ngu, mà vác cái xác này về chôn mẹ mày à? Hay mày tính đem nó về thờ?”

“Đại ca” La ôm mặt mếu máo “Em biết lỗi rồi! Tại em thấy cái xác này đẹp nên..”

“Ngu ngốc, nếu mày thích thì mày vác theo đi, tao không rảnh”

“Nhưng đại ca, đây đâu phải xác, cô ta vẫn thờ”

“Vẫn thờ? “ Tái mặt nhìn La” Giết nó đi”

La không nỡ giết một cô gái xinh đẹp như vậy, hần năn nỉ “Đại ca, hay tha cho cô ta đi, dù gì cô ta ngủ có biết cái quái gì đâu” nhả mặt “Ngủ như lợn ý, trộm vào nhà mà không biết gì”

“Mặc xác mày, muốn sao thì vậy đi. Còn không mau lấy đồ, nhờ chủ nhà về thì khốn”

Trong khi tên Beo đang cố gắng thu xếp đồ đạc, tên La động máu sắc lang định hôn cô

Hí hí! lâu rồi không được thử cảm giác công chúa ngủ trong rừng, ha ha Công nhận, cô thật xinh đẹp!

Bốp

La ôm mặt đau đớn, trừng mắt nhìn người con gái kia

“Đồ khốn, mày bảo ai là ngủ như heo, hả”

Chẳng cần nói thêm, cô gái trên giường bỗng vùng dậy, túm tóc, tát tai, tát tới tấp

Á! Á!Á!Cứ mạng!

Nghe tiếng động lạ, tên Beo vội chạy quay lại thì thấy tên La mặt mày tím bầm, tóc tai bù xù. Ngự trị trên ngực hần là một cái chân trắng trẻo

Ánh mắt đầy sát khí của cô gái hướng về tên Beo. Nhanh chóng, tên Beo đã được ôm hôn đất mẹ thân yêu một cách nhiệt tình.

Một tay bóp cổ La, một chân dẫm vào ngực Beo, cô gái trừng mắt hỏi

“Hai đứa chúng mày, đứa nào bảo tao ngủ như heo?”

La chỉ về Beo, Beo chỉ về La, hai tên trừng mắt nhìn nhau

Bốp!

Một cái tát trời giáng vào mặt tên Beo “Là mày hả?”

Tên Beo ám ức van xin “Chị ơi, không phải em, không phải em, là thằng La! Chị, chị tha cho em!”

Bốp! Bốp!

Hai cái tát liên tiếp giáng vào mặt tên La “Lần sau để bà mày đây mà nghe được mày nói câu đó thì rưng rưng nghe con””

Khuê đã tỉnh lại nhưng đầu óc cô lúc này trống rỗng, không nghĩ được gì cả

Cô mơ màng nhìn ra xa rồi cúi đầu nhìn hai tên trộm bị mình trói ở giường. Cô chống tay vào hông, một chân đạp lên giường “Hai tên kia, chúng mày biết tao là ai không?”

Hai tên trộm ngơ ngáo nhìn nhau rồi vội xua đầu

“Em không biết!” Tên La

Nhìn sang tên Beo “Đừng nhìn em, em có biết gì đâu? Vậy chị gái ơi, chị là ai?”

Bốp

Khuê tát cho Beo một cái, nhướn mày “Sao mày lại không biết? Đồ ngu!”

Tên Beo nhăn mặt “Chị gái à, chị có đánh chết em thì em cũng không biết. Vậy, chị tên là gì, chị cời trói cho em rồi em cho chị biết chị là ai?”

“Tên tao?” Khuê nhúu mày suy nghĩ “Hừ, tao cũng chẳng biết mình tên là gì nữa. Thế tại bay biết tao tên gì không?”

Beo “????”

La “ @ @”

Chẳng biết mình là ai, chẳng biết mình tên là gì, mình ở đâu, tại sao cô lại có thể ở trong ngôi biệt thự bỏ hoang này.

Đưa mắt nhìn hai tên trộm đang uể oải đi, hừ, có trời mới biết cô sẽ hành hạ hai tên trộm này như thế nào

“La, mày dẫn con quỷ cái kia về nhà mày đi, nếu đem về nhà tao, con sư tử hà đông nhà tao lại ầm ĩ lên thì khốn”

“Đại ca, là anh em thì phải có nghĩa khí. Nhà em làm sao chứa nổi cô ta, ta ta hung dữ lắm, em sợ..”

“Mẹ kiếp, sao lúc mày định làm xằng bậy với nó thì mày không sợ, bây giờ mày sợ cái gì”

“Đại ca, em..”

Khuê nhăn mặt, tiện chân đạp vào người hai tên trộm, cảnh cáo “Có ngậm mồm lại không, nhanh đưa tao về nhà, bằng không thì đừng trách”

Theo về đến nhà tên La, cô an nhàn nhìn hai tên trộm một cách khinh khi. Sau khi chiếm hết căn phòng tốt nhất, cô mới chịu buông tha cho hai tên kia

Thực ra, cô cũng định ở lại căn biệt thự kia, nhưng thấy ở đó yên tĩnh, hẻo lánh. Trông hai tên trộm kia cũng không đến nỗi tệ, thôi thì cô đi cùng chúng cho vui, dù sao có bạn, có bè vẫn hơn

Chiếm tiện nghi nhà người ta, ăn không nhà người ta cô cảm thấy ngại ngùng, cho nên, vào một ngày giông tố đầy trời, cô giảng giải đạo đức nghề nghiệp với chúng

“Ăn trộm cũng phải có chuyên môn, ăn cướp cũng phải có đạo đức. Bản thân là trộm không có nghĩa hành vi của bản thân là đạo tặc, trên người nhúng trộm cũng không phải là không tắm bao giờ. Làm trộm thì lấy những thứ có văn hóa”

Beo, la “...” đời thưở nhà ai đi ăn trộm lại còn phải bồi dưỡng nghiệp vụ, híc, trộm mà cũng có lí thuyết sao trời?

Tên Beo mạnh dạn dơ tay xin ý kiến “Chị cho em hỏi, những thứ có văn hóa là những thứ gì?”

Cô giận dữ nhéo tai Beo “Ngu lắm? Trộm những thứ có văn hóa chính nghĩa là..uhm.nói chung lí thuyết là vậy,ta cũng không biết”

Beo “..”Té xỉu

La “...” Em cam đoan là chị này từng được đào tạo trong trại tâm thần

Chương 36

Mấy hôm nay, Giang Hồng Phong cứ lang thang khắp các quán cà phê để tìm cho được quán cà phê ngon nhất. Dạo này, bà vợ yêu dấu kia ngoài công việc ở sở cảnh sát ra thì lại còn phải bận bịu với mấy cái xác khiến ông xanh xao mặt mày

Có hôm, thấy vợ về muộn quá, ông căn nhắc “Bà xã, em có thể dành tình yêu ấy cái xác kia san bớt cho anh đi, dạo này em bỏ bê anh suốt. Hừ, cả tuần nay anh với Gia Kỳ phải nuốt mì rồi, anh choáng mất thôi. Bây giờ, nhìn đâu cũng thấy mì”

Hòa Nhã chẳng thèm quan tâm, hững hờ bảo “Vậy thì anh kiếm con nào về mà nấu cơm cho anh, tôi đây không rảnh!”

Nguồn gốc bắt đầu từ bốn năm trước khi Tiểu Khuê bất tỉnh nhân sự, ông đã quyết định dẹp hết công việc cho Gia Kỳ và Tô Thành xử lí, ngoan ngoãn trở về với bà xã yêu. Không ngờ, vợ bà xã nào đó lại nghĩ rằng ông chán việc công ty, thích làm ông xã cưng nên quyết định giao phó trách nhiệm quốc gia cho ông: nấu cơm, rửa bát, lau nhà, đến cộ nhà vệ sinh ông cũng phải làm

Chúa ơi, sao ông lại dính phải bà vợ kiểu này!

Than vãn cũng vô ích, ông mon men đến gặp con rể tương lai, đàm phán “Gia Kỳ, chẳng lẽ con thấy ta suốt ngày làm lão Tắm hiền hay sao, con phải giúp ta làm việc nhà, bằng không lần sau đừng ăn mì ta nấu!”

Đang xem tài liệu, Gia Kỳ cảm giác mình đang bị đe dọa, chẳng hứng thú mà tiếp chiêu “Chú Phong, bỏ mì vào nước sôi mà gọi là nấu ấ hả? Sao chú không hỏi là ai đã cắm ấm nước sôi kia cho chú?”

Ông sầm mặt lại, cau có “Đừng tính toán thế, đàn ông con trai tính toán như thế làm sao cưới vợ. Dù gì Tiểu Khuê cũng giao cho con, con nên tỏ chút thành ý mới phải”

“Thành ý? Hay chú thuê ô sin đi”

“Không..không! “Ông vội xua tay “ Ta mà thuê ô sin, cam đoan vợ yêu của ta cho ta ngủ phòng khách”

Hắn ôm trán một cách thất thiếu, không biết cặp bố mẹ vợ tương lai này rốt cuộc ư nhau ở điểm gì mà có thể yêu nhau được đây

Híc! Công việc thì gấp ba lần đỉnh Phan-xi-Phăng, người chơi thì nhiều, người làm việc thì ít

Đã vậy, ông chú Tô Thành kia đánh chết không bỏ tính lẳng nhăng. Ôi thôi, một ngày có 24h giờ thì bắt gặp ông chú này đi chơi với 12 cô em xinh tươi. Hứng thì đi làm, không thích thì đi vũ trường, đi Pub, uống bia vỉa hè.

Bốn năm nay, không biết phải nuốt hết của hăn mấy con BMW rồi
Bất bình cho bản thân, hăn có nói chuyện với ông chú cực phẩm này. Thế mà ông chú còn kiêu hãnh vỗ ngực bảo “Ta chỉ nuốt hết của con 4 chiếc BMW thôi mà, làm gì căng thẳng. Đàn ông là phải thế”

Hăn tức giận tới mức gân xanh nổi lên, hai mắt đỏ ngầu như quái thú “Chú nuốt BMW của cháu mà không sợ ghen hay sao? Lần nào cũng đem khuê làm bia đỡ, rốt cuộc chú có còn là chú hay không?”

Tô Thành thản nhiên nói “Xin lỗi đời đi nha, ta đây không rảnh, bái bai”

Vậy là toàn bộ trách nhiệm công việc đổ lên vai hăn khiến hăn không có thời gian đến biệt thự thăm Tiểu Khuê, không biết bao giờ cô mới chịu tỉnh
Hắc xì!

Giang lão đại thanh thản nhâm nhi ly cà phê bên vĩa hè, tâm trạng vô cùng thoải mái. Cảm ơn con rể tương lai, nếu không có con chắc ta không rảnh thế

Rút tiền ra khỏi ví, ông vội đảo bước đi khắp con phố một chút. Dù sao bây giờ cũng rảnh, chi bằng đến biệt thự thăm Tiểu Khuê

Đến biệt thự, ông bất ngờ nhìn đồng hồ bên trong, gọi điện cho vợ yêu

“Bà xã, cho người đến biệt thự đi, Tiểu Khuê tỉnh lại rồi!”

Đang trong phòng họp, hăn nhận được tin liền lao vội ra khỏi phòng, chạy xe đến biệt thự

Ôm ấp cô gái bé nhỏ trong lòng, tô Thành nhận được tin, sốt sắng tới mức nhảy vọt khỏi giường, vội mặc quần áo để gặp đứa cháu ngoan, mặc kệ cho ánh mắt ai oán của cô nàng nào đó trên giường

Tại biệt thự

Tiếng ồn ào, náo nhiệt của mọi người khiến ngôi biệt thự kia vốn đã yên tĩnh giờ đây trở nên nhộn nhịp hẳn. Tiếng máy chụp hình tanh tách, tiếng máy quét kêu vang tí tí

Chuông gió ngừng kêu. Chim ngừng hót. Mọi người trong căn phòng im lặng đợi chờ kết quả

“Báo cáo boss, đồ đạc bị di chuyển, nền nhà có nhiều vết chân, phát hiện hai mẫu tóc đàn ông khác nhau. Ở đây đã xảy ra vụ trộm, có cả đánh nhau. Vết bầm trên tường kia cho ta biết có kẻ xâm nhập. Báo cáo, hết”

Hòa Nhã gật đầu, bà ôm cằm suy nghĩ một lát rồi ra lệnh ột viên cảnh sát gần đó “Lệnh trong vòng 3 ngày, các người không tìm được tung tích của Tiểu Khuê thì nộp đơn nghỉ việc luôn đi!”

Hăn đưa mắt nhìn mọi vật, dừng lại ở trên giường. Ga giường nhăn nhúm, chiếc trâm biến mất

Trâm? Đúng thế, máy GPS!
Hắn lạnh mặt rời khỏi biệt thự, lấy điện thoại ra kiểm tra
Chết tiệt, ngoài vùng phủ sóng!
Tiểu Khuê, rốt cuộc em đã đi đâu rồi? Tại sao tỉnh lại mà còn đi lùn tung?
Tiểu Khuê, dù có phải bới ba tấc đất của đất nước này, anh nhất định phải tìm ra em, Giang Tiểu Khuê, anh không cho phép em rời xa anh
Anh không cần gì cả, anh chỉ cần em
Khuê, em ở đâu rồi, em ở đâu
Xa em bốn năm rồi, anh không sức kiên định nữa đâu. Em ở đâu, xin em quay về bên anh, anh chỉ cần em thôi
“Đừng buồn nữa, nhất định ta sẽ tìm ra con bé” Hòa Nhã vỗ vai an ủi
“Dì Nhã” Hắn bảo “Dì, con phải đi tìm cô ấy”
Nói rồi, anh quay xe lao vun vút
Anh quyết tìm ra em! Dù phải san núi hay bạt rừng, anh nhất định tìm em! Tiểu Khuê, chờ anh!
Mặt mày của Beo bỗng xám xịt, hắn khổ tâm nhìn cô “chị Đại, em không muốn học làm trộm nữa, em không muốn! Chỉ cần nghe chị giảng lý thuyết em đã muốn ói lộn ruột. Làm ơn đi, em không muốn học, chị tha cho em”
“Tha” Cô nhúu mày, tỏ ý không hài lòng “Chị làm gì mà mày phải xin tha” lấy thước gỗ mạnh vào bàn “Tập trung vào chuyên môn”
Híc
Tên Beo bây giờ mới biết thế nào là thấm đượm tinh thần nhân văn sâu sắc!
Cuộc đời làm trộm của hắn chưa bao giờ bi đát như thế, ăn trộm mà còn phải học chữ, ăn trộm mà phải học làm thơ, viết văn
Ông trời ơi, con muốn ngồi tù!
Tên la hời hợt nhìn cô, ôm mặt “Lão đại, chị không thể suốt ngày dày vò tội em như thế, em không muốn học chữ” Ánh mắt dụ dỗ “Hay tội em cho chị đi học nha”
“Học ở đâu?”
Nơi cô đang ở là một hòn đảo nhỏ nằm cách đất liền 143 hải lý, diện tích khoảng 20 kilomet vuông. Dân cư ở đây tuy thưa thớt, sống bằng nghề đạo tặc
Khung cảnh nơi đây cũng không tệ, nhưng tệ nhất là mỗi sáng sớm lại nghe tiếng eo éo chửi nhau của mấy mụ hàng xóm giành nhau tiền xóc đĩa. Mấy đứa trẻ con cắp sách đi học rõ oai nhưng bản chất thì vỏ trắng, đầu óc rỗng tuếch, không biết chúng đi học cái kiểu gì

Cô cảm thấy lũ trẻ này có vẻ rất giống ai đó nhưng nghĩ cả ngày mà không ra, rốt cuộc, bọn chúng giống ai?

Sau khi bị hai tên trộm lôi kéo, dụ dỗ, cuối cùng cô đành chấp nhận đến lớp học cùng bọn trẻ kia

Lớp học khá rộng, trang thiết bị giáo dục cũng không tồi. Liếc nhìn vị thầy giáo đáng kính trên bục giảng, cô không khỏi cười phá lên, thầy giáo kiểu gì dạy học sinh kiến thức tạp nham

Ôi, nào là phải làm thế nào để giả vờ làm người lương thiện, ánh mắt nào biểu thị sự sợ hãi, quy tắc cơ bản khi ăn trộm

Cô chửi thầm, dạy làm ăn trộm sao? Lãng xẹt!

Đã vậy, chưa hết giờ học, ông giáo trên bục giảng kia còn trân trọng gõ thước thật mạnh lên bàn, hăng giọng bảo “Ngày mai là hạn chót nộp học phí, các em nhớ đóng đầy đủ cho thầy”

Một đứa bé nhất trong đám dơ tay, ánh mắt long lanh nhìn thầy giáo “Thầy ơi, mẹ em bảo là nhà em hết tiền rồi. Chờ bố em có thời gian bay sang Trung Quốc làm một vụ ở ICBC Bank thì em mới có tiền đóng!”

Ông thầy phẫn nộ nhìn học trò “Thế bao giờ thì đi cướp nhà băng đó?”

Học trò ngây thơ nhìn thầy, mạnh dạn đáp “Mùa quýt năm sau ạ!”

Thầy”...” Mặt tím tái

Các bạn trong lớp ôm bụng cười

Lạy chúa! Đám tiểu yêu nghiệt này thật dễ thương a

Chương 37

Tay chiêm trướng, tay cầm đĩa, Beo cầm phần nhìn bà vợ hổ đói của mình. Khốn thật! Đời thuở đâu có chuyện đàn ông phải xuống bếp.

Khuê nhìn hăn với ánh mắt khinh bỉ, không quên tặng cho hăn châm ngôn vĩ đại mang tính toàn cầu “Vợ ấy à, vợ là để yêu thương chứ vợ không phải là con ỏ”

Hăn nhõ vào. Lấy vợ để yêu thương hay lấy vợ để bị vợ bạo hành

“Chồng, nấu cơm xong chưa?” -Vợ của Beo là Thúy, một người phụ nữ mạnh mẽ,bạo dạn, âm thanh trầm bổng phát ra từ cổ họng không khác gì sư tử giống. Thúy cầm cái roi quật một phát lên bàn, dịu dàng hỏi

Hăn chỉ biết ngoan ngoãn gặt đầu

La khinh bỉ “Đại ca, anh cứ để cho chị nhà dắt mũi thế hử?”

Thúy nhướn mày, trợn mắt lên “Chú muốn sao, ý kiến gì?”

La chỉ biết nép sau lưng Khuê, chân chó xu nịnh “Nào dám, nào dám, chị Thúy quả nhiên là cường nữ nha, khâm phục, khâm phục”

Khuê nhìn cảnh này mà cười đến lộn ruột, cái gia đình kiểu gì đây

Không biết gia đình cô cũng giống gia đình nhà Beo hay không? Mẹ cô là người thế nào, bố cô là người thế nào? Cô có anh hay có chị gì gì đó không? Nhà cô ở đâu? Tại sao không ai đến tìm cô

Cô đoán mình là trẻ mồ côi, không cha, không mẹ nên mới cô độc sống trong tòa biệt thự đó

Nhưng biệt thự đó là của ai, chủ nhân của ngôi biệt thự kia đi đâu? Tại sao cô lại ở đó

“Lão đại, chị không đi học sao?” Tiếng Thúy Vang lên

Vân vê mấy lọn tóc, cô trầm ngâm “Uhm, đi học không vui như tôi tưởng. Thầy giáo dạy kiểu gì ý, càng nhe càng mờ mịt, không bằng tự tôi dạy học cho xong!”

Beo đang băm thịt, nghe được câu của cô thần kinh hăn bỗng rung lên, mặt mày tái mét. Hăn vội la toáng lên

“Không, không thể được đâu, lão đại! Em xin chị, chị đi học cho em nhờ”

“Đúng, với tài năng của chị, chị không phải là học sinh ưu tú thì cũng có thể lật đổ lão thầy đó rồi tự mình dạy học” Tên La nói, trong lòng ngầm khinh bỉ chính bản thân

Lật đổ?

Ý kiến không tồi, cô nên thử sức, dù gì dạo này cũng rảnh rồi

Nhờ cao kiến của La tiên sinh, chưa đầy 30p, thầy giáo đã phải khốn khổ, nước mắt lưng tròng,hận mình tuổi già sức yếu đâu không lại thanh niên,rời

bỏ bục giảng, trở về với nghề đạo tặc

Học sinh của lớp thì khâm phục, kính trọng cô, nhất thiết phải tôn cô làm thánh cô (bọn này xe nhiều tiểu thuyết Kim Dung quá)

Một học sinh mạnh dạn dơ tay “Thánh cô, sao cô không thử xuất đảo giống Tôn Ngộ Không, lên núi hay xuống biển gì gì đó, tầm sư học phép thuật rồi quay về đảo dạy chúng con”

Cô liếc mấy đứa, gõ thước giảng giải “Họ hành đã đến nơi đến chốn đâu mà đòi học 72 phép biến hóa của Tôn Ngộ Không. Yên tâm, các con cứ chăm học đi, một ta rảnh, ta sẽ tầm sư học đạo. Học được rồi, ta sẽ cho các con đi Caribe, ở đó chúng ta có rất nhiều đồng môn sư huynh, tha hồ mà cướp!”

Bọn trẻ nghe xong vô cùng phấn khởi, cô dạy gì, chúng học theo, và còn học rất chăm chỉ. Bố mẹ của chúng còn không tiếc gì tiền để cho bọn trẻ theo cô học kiến thức chuyên môn, hi vọng sau này cướp được nhiều

Lạy chúa, không phải là cô đang phát triển tà giáo ở đảo, đơn giản vì cô thấy thú vị

Ba tháng trên đảo, hết ăn lại chơi, hết chơi lại dạy học, hết dạy học lại đi chơi, cô bắt đầu cảm thấy chán. Đảo nhỏ thế này, bới ba tấc đất lên cũng không có gì thú vị

“Thánh cô, thánh cô, Tiểu Vi bị đau bụng, Tiểu Vi bị đau bụng!” Một học sinh la lên

Cô hốt hoảng chạy đến xem tình hình, cô hỏi một đứa học sinh ngồi cạnh “Bị đau từ bao giờ?”

Cô bé ngồi cạnh Tiểu Vi thản nhiên nói “Mới thôi cô, bốn tiếng trước”

Hử? Bốn tiếng mà không thèm báo với cô, để nông nỗi này mới báo, lũ tiểu yêu này!

Cô tức giận, mắt trợn lên với đứa học sinh kia “Sao không nói với cô ngay từ đầu?”

Học sinh đó ấp úng, cúi đầu hối hận “Em quên mất cô là thánh cô. Bình thường, nếu thầy Hán ở đây, thầy toàn mặc quách chúng em thôi. Thánh cô, thánh cô đừng phạt em, cô cứ phạt thầy Hán đi. Con hư tại mẹ, trò hư tại thầy, thánh cô cứ lôi thầy Hán ra mà xử”

Cô không nói gì, nhìn Tiểu Vi đang ôm bụng đau quằn quại, hai mắt ầng nước, trông rất xót xa

“TRên đảo có bác sĩ không?” cô hỏi

Đứa học sinh lắc đầu “Không, thưa cô” rồi trầm ngâm suy nghĩ gì đó, đột ngột thốt lên “Ở đây chỉ có đốc tờ Thái thôi, đốc tờ Thái chữa bệnh rất giỏi”

Cô ôm trán, đau khổ nhìn học sinh, bác sĩ với đốc tờ không phải là một à?

Đưa Tiểu Vi đến vị được mệnh danh là đốc tồ Thái, chẳng mấy chốc, bệnh tình của Tiểu Vi được hồi phục nhanh chóng, bụng không còn đau nữa. Cũng may không phải là đau ruột thừa, chỉ là ăn uống quá nhiều đâm ra bội thực

Gần tối cô mới lết về nhà. Vừa bước vào cửa đã nghe tiếng nheo nhéo của vợ chồng nhà Beo

“Bà xã, nghe anh đi, em không nên liều như thế?” Beo lên tiếng

“Hừ, đồ thổ đế nhà anh, liều mới ăn nhiều, hiểu không? Là đàn ông, anh nên dứt khoát đi. Mẹ kiếp, đàn ông kiểu gì mà ẻo lả thấy ghê, trộm với cướp khác quái gì nhau. Không nói nhiều, ngày kia con tàu kia đã đi qua đây rồi, nếu không nhanh tay, bọn người nhà Hồ sẽ ra tay mất” Thúy

“Chị Thúy nói đúng. Đại ca, anh đừng lôi đạo đức của kẻ trộm với em, đạo đức có mài ra ăn được hay không? Hơn nữa, nếu ta không ra tay, kẻ khác cũng hốt tay trên. Đại ca, chúng ta chốt đi!” La

“Chốt cái đầu mày, mày nghĩ cướp tàu đó mà dễ sao? Hơn nữa, người của chúng ta mỏng như thế, nhờ có chuyện thì sao? Thôi, bỏ ý định ấy đi” Beo

Nghe qua, cô đoán là bọn người này đang định tính phi vụ to tát nào đó, chắc là cướp tàu. Thân là lão đại của họ, cô không cho phép mình bỏ qua chuyện này

Rầm!

Một cước của đồ rập xuống. La tròn mắt, miệng há hốc. Beo kinh hãi nhìn. Thúy đang uống nước thì bị sặc

“Lão đại!” Cả bao người đều lên tiếng

Nhìn họ, thẩm đoán thái độ, cô cương quyết đập bàn, kiến nghị

“Tôi là lão đại của các người, sao các người dám bơ tôi. Khốn!”

“Không phải, lão đại nghe em giải thích” La lên tiếng, nín tay vào áo cô “Bọn em nghĩ lão đại cũng không hứng với mấy phi vụ của tụi em”

“Nghĩ..” Cô rít lên, mắt vẫn đỏ “Khốn kiếp, các người có coi tôi là lão đại hay không. Thôi, không cần nói nhiều, tôi quyết sẽ tham gia vụ này, ai cãi, chớ trách vô tình”

La “..” Đây chính là đạo lí giang hồ, lão địa, chị quả nhiên xứng đáng làm lão đại của tôi

Beo “*không thể nào tin* Chẹp miệng, lắc đầu “Sư cũng ăn thịt chó sao?”

Thúy vỗ tay tán thưởng “Có thể chứ”

Cả đêm cô cùng mấy người bọn họ bàn bạc kế hoạch tác chiến

Kế hoạch dự kiến rằng sẽ mời bên người nhà Hồ ra tay, thêm người thêm sức. Hơn nữa, cô cũng không thể liều sức mình, lấy trứng chọi đá được

Sau khi lên kế hoạch đến gặp nhà Hồ, cô mới nhận ra mình đã sai khi nghĩ rằng thuyết phục bọn họ. Trên đời, miếng mồi ngon đâu thể dâng cho kẻ khác. Quy tắc giang hồ là quy tắc giang hồ, quy tắc Hắc đảo cũng không thể dễ dàng phá vỡ

“Haizz, còn ngày hai ngày nữa, làm sao đây lão đại” La xoa xoa chiếc nhẫn trên tay, lừng thừng hỏi

Cô chán nản lắc đầu, chuyện này không phải khó nhưng cũng không phải là chuyện dễ. Người nhà Hồ, bọn chúng khét tiếng chuyên đánh cướp tàu buôn trên biển, hống hồ cô và bọn người Beo chỉ biết “cướp cạn”, kinh nghiệm không có, bọn họ không thể ngu ngốc khi hợp tác

Biết là vậy, nhưng không lẽ cô lại bỏ cuộc

“Không, chúng ta nhất định có cách” cô lên tiếng

Sang những ngày tiếp theo, mọi chuyện vẫn chìm trong yên lặng

Bất giác nhìn bầu trời, có lẽ không thể làm khác được. Biện pháp duy nhất lúc này chính là đàn áp, chỉ có đàn áp thì mới có tia hi vọng

Nửa đêm, cô lệnh cho Beo đột nhập vào nhà Hồ đánh thuốc

“Xong chưa?” Cô sốt sắng hỏi

Beo cười tươi như trăng rằm, vỗ ngực khoe khoang “mọi việc trên đời có thể làm khó được thằng Beo này, nhưng riêng bỏ thuốc là sở trường của em rồi. Yên tâm, chỉ trừ lạc đà chứ hể là người thì phía uống nước, ha ha”

Kế hoạch đã tròn thành sớm hơn dự định.

Ngay hôm sau, cô nhanh chóng cho bọn người của Beo cử thêm một vài chí sĩ nữa đến nhà Hồ trói người. Chẳng mấy chốc, người nhà Hồ và thuộc hạ bị cô trói lại. Mặc chúng kêu la thảm thiết như bị chọc tiết, cô vẫn điềm nhiên như không xảy ra chuyện gì

“Dẫn lão Hồ vào đây!” cô lên tiếng

Lão Hồ là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi. Thân hình cân đối, mắt bị chột một bên nhưng không thể làm mất đi khí chất của cướp biển trong con người. Bị trói nhưng ánh mắt không hề sợ hãi, trái lại, hằn trướng mắt nhìn cô, kinh tởm đến mức nhổ một bãi nước bọt xuống đất mà chửi

“Khốn kiếp, không ngờ lão Hồ ta lại chết trong tay một con ranh miệng còn hôi sữa”

Bốp

La tát cho lão Hồ như ngâm cảnh cáo, lão đại của bọn họ là ai mà người dám mở mồm chửi rửa, có tin ba đời nhà người đàn ông bị cưỡng bức không

Trừng mắt cảnh cáo, La biết ý im lặng như không có chuyện gì xảy ra, lão đại à, em đang giúp chị chinh hắc đấy, chị nhìn em làm cái gì

“Lão Hồ, chúng ta có nên làm công tác ngoại giao một chút không nhỉ? Người đâu, cời trói!”

Ngay lập tức, lão Hồ được thả ra, nhưng ánh mắt vẫn chõi chết nhìn cô, vừa oán hận, vừa không chịu khuất phục

“Lão đại, cô muốn tôi với cô nói về vấn đề gì?”

“Ha ha, lão Hồ, tôi cứ nghĩ anh là người thông minh chứ, anh làm tôi thất vọng chết đi được” cô cười khanh khách, không khách khí vỗ vài cái lên vai lão Hồ “Lão Hồ à, thông minh một đời, ngu ngốc một giờ”

Lão Hồ giận đến tím mặt, nuốt hận trong lòng, vờ cười cợt “Cô đang nói về chuyện hợp tác cướp tàu Nhan Thông sao? Cô đừng mơ, cô nghĩ cô là ai mà muốn hợp tác cùng chúng tôi?”

Cô lạnh mặt lại, gõ nhẹ vào đầu mình, hướng mắt nhìn lão Hồ “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là tôi có thể đánh bại anh trong một đêm. Anh nghĩ xem, lão đại tôi đây có đủ tư cách hay không? Sao, anh có phải nên suy nghĩ một chút hay không?”

Trong tình thế bị uy hiếp, dao kề ngay cổ, thử hỏi ai có thể chống cự? Tính mạng là quan trọng, tính mạng là quan trọng

“Được, chúng tôi sẽ hợp tác với cô, lợi nhuận chia đôi” Lão Hồ suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng

“Chia đôi” cô nhú mày “Anh có thể thông minh hơn không? Anh nghĩ trong tình huống này, anh có quyền lựa chọn? Lão Hồ à, anh nghĩ tôi là con nít sao”

Sít!

Một đứa con gái mà có thể uy hiếp hằn như vậy thật đáng chết! Nhưng phải nhịn, phải nhịn

“Được, giờ cô muốn sao?” Lão Hồ

“Theo anh, tôi muốn sao?” Ngưng lại một chút, cô nhắm nháp chút trà, tiếp tục đàm phán “Tôi tám, anh bảy, được không?”

“Cô...” Lão Hồ tức xì khói “Được!”

Chương 38

Sự hợp tác dựa trên đôi bên cùng có lợi quả cô quả nhiên lợi hại, tên Beo không khỏi trầm trồ khen ngợi lão đại này quả nhiên có tư chất là cướp!

Nhan Thông là một con tàu lớn chuyên chở dầu và một khoáng sản lậu khác, băng đường biển tuần ra nước ngoài. Theo điều tra sơ bộ, số lượng dầu đến hàng chục tấn dầu, chưa kể đến những khoáng sản quý hiếm

Nhận được thông tin, cô lập tức cho người của bộ Beo dùng thuyền nhỏ thám thính. Sau hơn một giờ, người của Beo báo về, trên thuyền có khoảng bốn mươi người, trong tay bọn chúng còn có súng, e rằng không thể thuận lợi đánh chiếm được

“Beo, hạ lệnh cho bọn Hồ tập kích thuyền bốn phía, dùng mê dược tan trong không khí xử chúng”

Quay sang Thúy “Cô lên trang điểm một chút rồi bám gần tàu bọn chúng, chờ bị đắm thuyền cần giúp đỡ”

“La, cậu cho người dùng khoan đánh đắm thuyền của Nhan thông cho tôi, nhớ, phải để bọn chúng sống, hàng trên tàu không thể thiếu một thứ, biết không?”

Tàu của Nhan Thông gần đi qua, La cho người lặn xuống, dùng mũi khoan kim cương để khoan tàu. Chẳng mấy chốc, người trên tàu bắt đầu hỗn loạn

“Chuyện gì, chuyện gì?” Tên thuyền trưởng tức tối lên tiếng

Một tên hớt hải đến báo “Tàu của chúng ta bị phục kích, phải làm sao?”

“Mẹ kiếp!” Tên thuyền trưởng tức tối chửi một tiếng, gầm lên “Chúng mày đâu, giết hết chúng cho tao”

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Một loạt tiếng súng vang rền trời. Màu nước biển trong xanh kia bỗng loáng lên màu đỏ của máu. Ngay lập tức, bọn người của La và Hồ là một loạt pháo gây mê khiến chúng đổ gục. Một vài tên cứng đầu đứng trên thuyền vẫn tiếp tục bắn

Thúy chưa định hành động thì bị cô ngăn lại “Lúc này không nên dùng, chỉ cần chờ hết được hàng là ổn, chờ đi”;

Bọn người của La bị thương không ít, một số người đã chết liền bị vớt xuống biển.

Rầm!

Tàu Nhan Thông như con quái vật khổng lồ, bỗng chốc yếu ớt rách một mảng lớn. Nước từ chỗ rách tràn vào khoang thuyền

“Anh em mau lên, lấy hàng, lấy hàng!” Bọn người của La hét lên

Nhiệm vụ của la là đưa đám thủy thủ này trở về đảo làm tù binh, bảo vệ hàng không bị mất. Bọn người nhà Hồ lập tức hiểu ra vấn đề, lệnh cho người thu gom toàn bộ những cơ sở vật chất, đồ đạc quý giá

Chỉ trong vòng ba giờ đồng hồ, toàn bộ người của thuyền Nhan Thông bị tóm gọn, không chừa một tên. Toàn bộ dầu và khoáng sản khác được đem lên bờ

Tên La lúc này vui tới mức nhảy dựng người lên, miệng cười ngoắc ra như một tên khùng

“Che bớt miệng lại, cười kiểu gì mà toàn lợi, thấy ghê” Thúy lờm bảo

La ngay lập tức ngậm miệng lại, nhân tiện cho người tìm dốc tờ Thái trị thương cho các anh em

Biển xanh khoác trên mình màu áo mới, màu máu!

Mùi tanh nồng của máu sộc lên khiến những con hải âu vô cùng thích thú, nhìn thấy xác nổi trên mặt biển, chúng hứng khởi cùng nhau rĩa thịt. Xem ra, hôm nay chúng có được bữa ăn no

Những xác chết trôi trên biển không được mang về Hắc đảo mà phải vứt xuống biển. người trên Hắc đảo cho rằng, khi sống làm đạo tặc thì chết đi cũng phải làm hồn ma đạo tặc, cho nên, dù là người thân hay bất cứ một ai cũng không thể vớt những cái xác ấy lên, đó là quy định

Nét mặt của cô từ khi nhìn thấy mấy cái xác có chút ám ảnh. Haizz, chết thì đã chết rồi, liệu có thể làm gì được?

Vụ cướp lần này đã thu về được rất nhiều chiến lợi phẩm. Người của lão Hồ không chỉ được chia hai phần mà còn được chia một nửa coi như đền công cho những kẻ đã thiệt mạng

“Lão đại, sao chị lại làm vậy?” Beo lên tiếng phản bác

Cô lạnh lùng trả lời “Muốn thu phục được người nhà Hồ phải dùng đến não chứ không phải dùng đến tim, hiểu chưa?”

Tên Beo vốn không hiểu cô, nhưng nghĩ tới lợi ích trước mắt, hẳn không kìm lòng tham của mình tha hồ vơ vét, chia chác với đám người nhà Hồ

“Lão Hồ, Lão đại đã lên tiếng thế rồi, bây giờ ông cũng nên chia cho tôi một phần chứ”

Cô gắt gỏng “Ngậm miệng lại! Phần của ta cho người tốt, chỉ cần người đi theo ta!”

Beo gật đầu ngoan ngoãn như cún con, có tiền, có lợi ích, ngu gì không

làm

Những người trên tàu Nhan Thông đều bị biến thành tù binh của Beo và La. Giờ đây, lực lượng của họ không phải chỉalet một vài người nữa mà toàn bộ những người trên đảo nghe tiếng tăm thánh cô chiếm đánh tàu Nhan Thông thẳng lợi đều xin đi theo

Người nhà Hồ cũng không phải là lũ ngu, chúng tức thời kéo người đến địa bàn mới của Beo, xin đi theo dưới quyền của thánh cô

Chẳng bao lâu, toàn bộ Hắc đảo đều nằm trong tay cô, cô được phong làm đảo chủ

Cai quản Hắc đảo không khó, chẳng qua cô không hứng thú với những việc cai quản này, cho nên, mọi công việc đều do Beo xử lí, cô chỉ nắm quyền điều hành mà thôi

Hắc đảo, sau một năm đã nổi danh trong thế giới ngầm với chế độ cai trị riêng lẻ, là một nhà nước thu nhỏ. Những kẻ có máu mặt trong giới hắc đạo đều lăm le muốn đánh chiếm đảo nhưng nhiều lần thất bại thảm hại

Người trong giang hồ đồn thổi với nhau về sự lợi hại, hắc ám của hắc đảo. Một đồn mười, mười đồn trăm, danh tiếng của Hắc đảo ngày càng khuếch trương hơn

“Lão đại, người của Thanh Long bang muốn gặp chị nói chuyện!”

Cô đang tưới mấy cây hoa liền dừng lại, lẽ nào bộ Thanh Long Bang kì có ý đồ gì với Hắc đảo? Từ trước đến nay, Hắc đảo chưa bao giờ qua lại với những bang phái thuộc hai phe hắc bạch đạo, chuyện này nhất định có âm mưu

Cô hỏi “Bang chủ của Thanh Long bang có đến hay không?”

Tên báo tin lắc đầu, chỉ có xứ giả của Thanh Long bang đến, không có bang chủ

Mặc dù ngoại giao trên quan hệ đàm phán hữu nghị thông qua xứ giả, nhưng nhất thiết không thể bỏ qua như thế. Hơn nữa, nếu Thanh long đã nguyện đến đây, ắt hẳn phải có thành ý

Cô phẩy tay “Bảo với xứ giả của Thanh Long bang, thánh cô ta chỉ gặp bang chủ, người khác, miễn bàn!”

Ngày hai ngày sau, bang chủ của Thanh Long bang đã đặt chân lên Hắc đảo

Được người của La dẫn đến biệt thự của đảo chủ, La lập tức theo chỉ lệnh, bịt mắt bang chủ Thanh Long Bang lại nhưng vị bang chủ trẻ tuổi này kiên quyết không chịu

“Đảo chủ của các người không lẽ xấu xí tới mức không gả được hay sao

mà phải che mắt ta lại”

Bang chủ của Thanh Long Bang là Khả Tuấn, vừa được tiếp quản bang cách đây không lâu. Thân hình rắn chắc, nước da màu đồng, mái tóc hơi dài che bớt gương mặt nhưng không thể che được vẻ đẹp say đắm của thiếu nữ. Khi nhìn vào Khả Tuấn, biết bao thiếu nữ phải suy tìm vì hắn cũng không lấy làm lạ. Khả Tuấn luôn cho rằng, vẻ ngoài ưu tú của hắn có thể làm say đắm lòng người, nghe nói đảo chủ của Hắc đảo là nữ nhân, hắn cũng muốn xem, rốt cuộc nữ nhân kia có thể nào cưỡng lại sự quyến rũ của hắn hay không

Người của La chạy ra, vội bỏ khăn trên mắt Khả Tuấn ra, ý bảo hắn phải ngoan ngoãn một chút, bằng không, tính mạng sẽ không được bảo toàn

Trong vườn hoa đầy hương sắc kia, một thiếu nữ đang ôm chú thỏ bông vào lòng, âu yếm vuốt ve nó. Trên người cô mặc một chiếc váy màu trắng dài chấm gót, cổ váy khoét một đường rãnh gây mê loạn tim gan. Đôi mắt cô thỉnh thoảng chớp chớp, đôi môi hồng anh đào kia dịu dàng hôn lên môi chú thỏ

Trên chiếc xích đu gần đầy hoa, trông cô như một nàng tiên đang say sưa với chú thỏ bông đáng yêu. Bất giác, khóe môi cô giật giật. Cô nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt một lát, nhẹ cúi xuống hôn chú thỏ trắng trên tay

“Chắc hẳn đây là tân bang chủ của Thanh Long bang” cô cao giọng hỏi

Khả Tuấn nhìn thấy cô, khóe miệng nhếch lên hình bán nguyệt, cười thâm thúy “Đúng vậy!”

“Lui ra!” Cô hất tay về phía La

Người đàn ông trước mặt cô trông thật tuyệt! Ánh mắt lôi cuốn mùa thu, tưởng trong như nước nhưng ngờ lại mang bóng của đông. Nụ cười trên miệng hắn tà mị, nét mặt toát lên sự lạnh lùng. Người đàn ông này vô cùng tham vọng!

Cô không thềm đoái hoài đến con người đang đứng trước mặt kia, ngang nhiên ôm chú thỏ vào lòng, vuốt ve, nũng nịu nói “Thỏ ngoan là thỏ không cắn người, cắn người là ta vật răng a” Liếc sang Khả Tuấn rồi lại chú tâm vào con thỏ

Người phụ nữ chết tiệt này, đường đường là bang chủ Thanh Long bang uy chấn lẫy lừng mà bị cô coi không ra gì, Khả Tuấn có chút bực bội, định lên tiếng thì bất ngờ nghe cô nói

“Khả bang chủ, chẳng hay, ngài muốn nói gì với tôi”

Khả Tuấn Giật mình, nhìn chằm chằm vào cô

“Khả bang chủ!” Cô khẽ nhắc nhở

Người con gái yêu kiều trước mặt hẳn chính là đồ chủ của Hắc đồ sao?
Quả nhiên, nghiêng nước nghiêng thành, rất đáng để hẳn rung động

Hắn im lặng một giây, nhìn kỹ cô từ đầu đến chân

Chân trần sao?

Hắn tò mò hỏi “Đạo chủ, chẳng lẽ Hắc đạo đạo này làm ăn không thuận lợi hay sao?”

Nhìn ra thâm ý của vị tân bang chủ nào đó, cô vất chéo chân, nhún một cái cho chiếc xích đu kia chuyển động, bất đắc dĩ cười “Đâu có, chẳng qua bức bội vừa quăng mất dầy vào mấy tên thuộc hạ ấy mà, hì hì”

Đạo chủ, em làm tôi rất đặc biệt

Hắn nhếch mép cười cười, tiến lại gần chiếc xích đu cô đang ngồi, giúp cô đẩy

“Đạo chủ, chẳng hay tôi nên xưng hô với em như thế nào?”

Cô ôm cằm suy nghĩ ba giây, miệng xinh xắn thốt lên “Beo, La, Thúy gọi ta là lão đại, bọn tiểu yêu trên Hắc Đảo gọi ta là thánh cô, mọi người giang hồ gọi ta là đạo chủ, Khả bang chủ muốn gọi kiểu nào cũng được!”

Khả Tuấn ngạc nhiên, vuốt lại mặt như thể mình hỏi câu vô cùng ngu ngốc. Bất đắc dĩ mới lên tiếng

“Ý tôi hỏi là tên thật của em là gì cơ?”

“Tên thật?” cô nhíu mày “Không tồn tại”

Không lẽ một người mà không có cả tên thật, quả đáng ngờ

Khả Tuấn tiếp tục vấn “Vậy tôi gọi em là thánh cô, nghe rất thú vị. Thánh cô, em cho tôi hỏi năm nay em bao nhiêu tuổi?”

Cô không mấy chú ý đến Khả Tuấn, đang mải đếm mấy hạt dưa, vội ngẩng đầu lên, miệng tiếp tục đếm

“170...171..”

Khả Tuấn kinh hãi nhìn cô, sống dai thế này chỉ có thể là yêu tinh!

Tóc gáy Khả Tuấn bỗng dựng lên, sau gáy cảm giác một luồng hàn khí cực mạnh đang xâm nhập vào cơ thể. Bất giác, Khả Tuấn xoa má, mẹ ôi, yêu phụ, trên đời thực sự có yêu phụ

Nhưng yêu phụ mà xinh thế này thì không thể bỏ qua

Cô nhăn mặt lại, không biết cái tên Khả Tuấn kia đang nghĩ cái gì mà sắc mặt hẳn thay đổi nhanh hơn cả tắc kè hoa. Lắc đầu ngán ngẫm, cô thở dài đờn đờn

Trên đời cùng lắm loại người, không lẽ lại có một kẻ bị tâm thần, đầu cứ lắc lắc thế này chắc vừa chơi thuốc xong

Haizz, thanh niên bây giờ loạn ghê!

Đã lâu rồi cô không rời đảo, cô không biết thế giới ngoài Hắc đảo như thế nào nên vô cùng tò mò, nhưng nghĩ đến những người trên đảo, cô không nỡ xa họ chút nào

Cô không cha, không mẹ, không người thân, không nhà, không cửa, không quen biết ai. Thậm chí, ngay cả tên của mình, bản thân mình là ai cô cũng không biết

Hắc đảo có thể coi là ngôi nhà ấm áp với cô, xa nơi này, cô không thể

Rất nhiều đêm trong giấc mơ, cô từng nhìn thấy một người con trai, gương mặt hốc hác, người gầy gò xanh xao đang gục mặt trên bàn. Người đó hình như kêu tên cô. Tỉnh lại, cô lại quên mất, chỉ nhớ mang máng hình ảnh người đó mà thôi

Cô cũng muốn đi tìm người đó nhưng, đất trời bao la, biết người đó ở đâu mà tìm nên cô cũng bỏ cuộc

Nhìn vị tân bang chủ này, cô không khỏi ngán đến tận cổ, hừ đàn ông háo sắc!

“Khả bang chủ, mục đích của ngài đến đây là để tán gẫu vài câu với tôi đây à. Nếu tán gẫu đã xong, mời ngài quay trở về”

“Ấy ấy” Khả Tuấn vội xoa tay “Thánh cô, em đừng nóng, đừng nóng. Hôm nay, tôi đến đây ngoài mục đích giao lưu văn hóa, kinh tế, nhân tiện đại diện hai phe hắc bạch làm thuyết khách, mời em đến thăm thú một chút coi như thịnh tình!”

“Ha ha, Khả bang chủ quá lời rồi. Thánh cô tôi đây chức vị gì mà đến đó. Không phải tôi không nể mặt Khả Bang chủ, chẳng qua, tôi không hứng thú với mấy việc của bang phái khác. Hắc đảo vốn không phải là bề quan tòa cảng, không giao lưu với bên ngoài. Khả bang chủ nhìn xem, Hắc đảo của chúng tôi chẳng phải là một tiểu quốc thu nhỏ hay sao? Chẳng lẽ chúng tôi lại hứng thú với mấy chuyện đánh nhau loạn xạ kia.” Ngừng lại một chút, cô nói tiếp “Hắc đảo chúng tôi cả năm nay lắm biết bao nhiêu vụ cướp lớn, đến cả cướp biển vùng caribe nghe danh cũng sợ vãi ra quần, thử hỏi, chúng tôi còn biết sợ ai? Nếu các vị bang chủ trong bang phái hắc đạo kia thiện chí quan tâm đến Hắc đảo thì hãy thể hiện thành ý một chút, Khả bang chủ hiểu ý tôi”

Đương nhiên Khả Tuấn hiểu. Mấy năm nay, người trong hắc bạch đạo trở nên hỗn loạn khi thiên hậu thế giới ngâm rửa tay gác kiếm. Bây giờ, thực lực của Hắc đảo nếu so với thế giwos ngâm quả lĩ một trời một vực. Khả Tuấn hiển nhiên hiểu rõ quy luật “cá bé nuốt cá lớn”

Cho nên, “vuốt mắt phải nể mũi”, hẳn không thể khinh xuất, thất kính với vị thánh nữ kia

Chương 39

Có ai biết được ước mơ của tôi
Khi tình yêu còn nhiều điều gian dối
Ai có hay có hiểu nỗi lòng tôi
Khi tình em nay gieo bao dối lừa
Chẳng ai biết ai yêu ai thật lòng
Mà chỉ thấy dòng đời nhiều đổi thay
Ai có hay được trái tim tình em
Khi mình em phải ngậm ngùi đắng cay
Hãy cho anh biết anh là ai trong trái tim em
Mà trái tim em quá nhiều vách ngăn
Dòng tình chảy qua không bao giờ giữ lại
Mà tình yêu em là gian dối
Giờ em đã biết bao ngày qua chỉ là lấp trống vắng
Khi anh đang thiếu vắng hình bóng ai
Em biết chia ly sẽ mãi là đắng cay vẫn xin chấp nhận
Xin chúc anh trọn giấc mơ bên người

Lời bài hát ngân vang, Gia kỶ mệt mỏi xoa hai bên thái dương. Một ngày hôm nay, anh thế nào ngủ được, chỉ nghĩ đến người nào đó đã mất tích một năm trời không có dấu vết, lòng anh đau như ngàn vạn dao đâm

Tại sao, 5 năm quá ít ư, ông trời, ông định thử thách lòng kiên nhẫn của anh đến bao giờ

Bốn năm nhìn người con gái anh yêu chịu khổ đau nằm bất tỉnh trên giường, tỉnh lại rồi lại mất một năm để tìm cô

Anh cũng từng đọc mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà cô cho là hay, anh mới nhận ra, có lẽ, anh không chịu đựng được như mấy nam chính kia. Có đôi khi, ảnh hưởng sợ bản thân mình quên mất hình bóng của người con gái kia

“Kỳ cọ cọ”

Anh ngược lên nhìn người trước mặt, nhân tiện ném luôn chiếc bút máy vào người đó, cảnh cáo

“Chú Thành, chú có thể thôi ngay cái ngữ điệu chết người kia không?”

Ông chú nào đó mặt lém lỉnh như hồi xuân, xum xoe giảng đạo “Ta không gọi là được chứ gì, Cờ kỳ kỳ!”

Anh”...” chú có tin cả sắp tài liệu này bay thẳng vào mặt chú không?

“Thôi thôi” Tô Thành dơ tay đầu hàng, liếc qua anh một cái, vui vẻ bảo “Nghe giảng hồ đồn thôi, gần đây có một cô em xinh tươi, thân hình gợi cảm,

chep chep, lên giường thì thôi rồi”

Anh lờm cảnh cáo “....” Không nên gieo rắc AV vào đầu con trẻ

Ông chú nào đó bỏ mặc cái nhìn chối chết, hồn nhiên nói tiếp “Gia Kỳ ngoan, con cho ta mượn BMW chút, bao giờ chú chết thì chú trả cho”

Hừ, chết thì hết nợ, chẳng lẽ đào một chú lên để đòi BMW à?

“Đẹp đi, con không hứng thú!” Anh lạnh lùng cúi xuống xem tài liệu trên bàn

Ông chú nào đó vẫn mặt dày hơn bê tông, ra sức lôi kéo “Cháu ngoan, cháu không hứng thú nhưng ta hứng thú. Ta đây đã già rồi, ta cần phải có người làm ấm giường sau này chứ. Gia Kỳ, con thương ta một chút, giúp ta lần này đi”

Anh thở dài, bao nhiêu lần rồi vẫn phải đầu hàng với vị tiền bối này

“Được rồi, nhưng con phải biết người đó là ai?”

Ông chú nhanh như chớp đảo mắt nhìn xung quanh, chạy ra đóng cửa như sợ phát hiện ra điều gì đó. Ghé sát vào tai anh, rì rầm

“Nghe nói giang hồ đồn thổi chủ nhân Hắc đảo đang chiêu phu, nghe nói đảo chủ đó là một nữ nhân nhan sắc hơn người, hoa nhường nguyệt thẹn, chỉ cần vượt qua được thử thách của đảo chủ, người đó nghiễm nhiên trở thành đảo vương, vừa cưới vợ đẹp lại được cả một hòn đảo, tội gì không đi”

“Ông chú ơi, không lẽ cô đảo chủ đó lại dễ dàng lấy chú sao? Hơn nữa, nói như vậy còn rất nhiều người muốn cưới được đảo chủ, không lẽ, chú đấu lại được họ”

“Ồi dào, Lâm Tô Thành ta đây đẹp trai sái, tuy tuổi tác không bằng ai nhưng kỹ thuật giường chiếu hơn người, ta không tin ta không thể đấu lại bọn người kia. Hơn nữa, muốn qua cửa phải bước qua lửa, Gia kỳ, con thông minh như thế, con có thể..”

“Tuyệt -đối-không!”

“Kỳ cò cọ..Kỳ kỳ..kỳ, giúp ta” nghĩ ngợi một chút “Dù sao con cũng nên ra ngoài cho thông thoáng đầu óc, biết đâu giữa dòng bốn ba như trong tiểu thuyết, con lại bất ngờ gặp lại Tiểu Khuê của ta thì sao? Cò kỳ kỳ à, kỳ kỳ”

Người nào đó dơ tay đầu hàng “Được, con đi, con đi!”

Anh thề rằng, anh sẽ đánh cho tên khốn nào tung tin có người đẹp truyền thuyết trên Hắc đảo phù mả

Ông chú này quả nhiên rất mê gái, nhiều lần dì Nhã đã khuyên nhưng không nọt tai. Ông bố, bà mẹ của ông chú này đang ở Bắc Kinh chắc thổ huyết khi hnieets con trai mình trắng hoa đến không tưởng

Chờ cho ông chú này ngộ nguây ôm ôm, ấp ấp mấy em Mận, Đào, anh

tranh thủ gọi điện cho vị mẹ vợ tương lai nào đó

“Dì Nhã, lần này việc công ty phải nhờ đến chú Phong, con có chuyện nên cần đi Hắc đảo một chuyến”

Đầu dây bên kia có chút nhốn nháo”Kỳ ơi, con không thể bỏ ta mà đi, no..no,..no, ta không muốn”

Có giọng phụ nữ vang lên “Ông xã, anh còn không ngậm cái mồm thôi của anh lại thì tối nay liệu mà ngủ phòng khách”

“...” người nào đó ầm ức, ghen tới mức khôn nói nổi

Hòa Nhã lên tiếng “Yên tâm đi, có cho lão già kia mười lá gan cũng không dám không nghe. Con đi đi”

Rụp!

Người nào đó bị ai kêu la thối thiết, nhân tiện cái tay không ngoan ngoãn ôm chặt lấy eo vợ

“Bà xã, anh không muốn!”

Đồng chí phu nhân nào đó lườm cháy mặt, không khỏi mĩa mai “Trước kia anh mê việc hơn mê vợ cơ mà, sao giờ lại phản đối”

Đồng chí ông xã nào đó mặt mày mếu máo, oan ức nói “Ngày trước là ngày trước, bây giờ là bây giờ. Năm năm qua anh đâu dám tạo phản, giờ em cho anh tạo phản, anh ngại”

Người nào đó hừ mũi, gõ vào đầu chồng “Anh mà biết ngại? Vậy, tối nay chịu khó ngủ phòng khách nhé!”

Người nào đó mặt đỏ hơn khi, ôm trán “Được rồi, chỉ cần đêm nay không phải ngủ phòng khách, việc gì cũng xong” cười nham hiểm, vòng tay ôm người nào đó vào lòng, dịu dàng vuốt ve “Còn bay giờ, vào phòng ngủ..”

Phụt!

(Phíp! Phíp! *cảnh báo,cảnh báo*, em hiện nay chưa đủ 18 tuổi nên không thể viết H, trân thành cảm ơn)

Trên du thuyền cao cấp,bạn nhỏ Gia Kỳ đang khổ sở không khác gì bị tra tấn, thế mà có người nào đó vẫn dửng dưng như không hề quen biết, ôm ấp các em xinh tươi, nhân tiện hào phóng tặng thẳng cháu kia mấy em, coi như bồi dưỡng

Bạn nhỏ Gia Kỳ từ 5 năm trước đã ăn chya, niệm Phật, dĩ nhiên, thấy sắc, người nào đó kiềm chế không nổi, tức tối đuổi cổ mấy em kia ra ngoài. Rất tiể, mặt dày như Gia Kỳ còn có người mặt dày hơn!

“Tránh ra!” Gia Kỳ tức giận nói

Cô em xinh tươi kiên quyết không nghe, nũng nịu chạm bộ phận nhạy cảm trên người vào cơ thể bạn nhỏ khiến bạn nhỏ mặt mày đỏ tía, cảm phần

thét lên

“Cút!”

Cô ả kia khinh bỉ nhìn Gia Kỳ, nhếch môi cười đều với Tô Thành “Hắn bảo em cút, ag, em cút. Hắn bảo em quay lại, xin lỗi nhé, cút rồi”

Ông chú Tô Thành ngơ ngác nhìn thẳng cháu bị dày vò, tội nghiệp lên tiếng “Mô Phật, người ta là sư, đạo hạnh 5 năm, các em nên nhẹ nhàng một chút, bằng không cháu của ta chịu không nổi đâu, ha ha”

Bạn nhỏ nào đó bị bức tới cáu, phần nộ hét ra lửa “Lâm-Tô-Thành”

“Có mặt!” Ông chú Tô Thành chấp tay kiêu thi lễ của cảnh sát, không quên cười to “Đồng chí Gia Kỳ, cháu không thể thế được, nam nhi đại trượng phu thấy gái thì phải ôm, thấy người dọe phải hôn, thấy nóng bỏng thì một phát..lên giường” Ôm trán bất đắc dĩ “Cháu làm ta cực kì thất vọng”

Gia Kỳ “...” Tức không nói lên lời

Ông chú này, mấy năm nay tính tình không chịu sửa đổi lại còn dạy anh toàn kiến thức giường chiếu, đã vậy, có lần đag trong lúc họp cổ đông, ông chú nào đó thiện tình cầm điện thoại, hô to rằng “Giường phải hơn hai mét, đệm phải mềm mới dễ hành động” Khiến vị giám đốc như anh không biết dấu mặt vào đâu

Đã vaayju, ông chú còn mặt dày bảo rằng “Con trai lớn mà không có kinh nghiệm giường chiếu là không được. Ta thấy, cháu không ưng đàn bà, yên tâm, ta đã chuẩn bị cho cháu máy anh cao to, đen hôi rồi, đảm bảo cả đêm sung sức.Đã không!”

Người nào đó đang uống cà phê vội phụt nhổ, không ngờ Bắc kinh có thể tồn tại loại động vật khan hiếm này

Cô thư kí của Gia Kỳ nghe xong, nước mắt như mưa, ầm ức khóc lóc với mấy người bạn mà than rằng “Ôi, sếp của tớ đẹp trai lồng lộng như thế mà chỉ thích đàn ông, hu hu”

Một đồn mười, mười đồn nghìn,tin Gia Kỳ không phải đàn ông thực thụ khiến toàn bộ nhân viên nữ trong công ty khóc ròng vài ngày. Có người can đảm đem quà tới thăm hỏi thì bị Gia Kỳ hung hăng ném bỏ,

Quả thật, tin đồn không hề sai. Đau lòng quá!

Chỉ có vị giám đốc trẻ Gia Kỳ vẫn ngu ngơ không biết chuyện nên thái độ vẫn dưng dưng càng khiến mọi người tin là thật

Hôm nay, ông chú Tô Thành này muốn cảm ơn công lao to lớn của thằng cháu nên đã sai vài em xinh tươi đến chăm sóc, kết quả vẫn thất bại

Ông chú đau lòng than vãn, Gia Kỳ, cháu là Gay sao, ôi, Tiểu Khuê bé nhỏ của ta phải làm sao?

Chương 40

Hắc đảo

Cô đang vo tròn như con ốc sên trong chiếc chăn ấm, thế mà mới sáng sáng anh em nhà Beo đã kéo người đến để thỉnh an buổi sáng.

Than thầm là khổ, sáng sớm không được yên thân!

Thúy cho người dọn dẹp giường chiếu, sau đó bưng một chút ít điểm tâm sáng đến cho cô, nhưng vị thánh cô khó tính này kiên quyết không ăn, lại còn đòi ăn phở. Hừ, ở Hắc đảo này lấy đâu ra phở?

Thúy ức chế kêu than “Lão đại, chị đừng có quá đáng. Chị thử đào Hắc đảo này được phở, tôi nhất định làm con của chị!”

Cô nhân cơ hội này phản kháng một chút với yêu sách vô lí mà tuần trước Thúy bắt cô phải thực hiện. Từ trước đến giờ, lần đầu thấy Thúy tức giận nên cô có chút kiêng dè, ai ngờ Thúy lại đục nước làm tối, kiên quyết không nghe, lại còn bày trò

Dĩ nhiên, cô coi Thúy là chị em nên không tính toán, bằng không, Thúy đã không được sống yên từ lâu rồi

“Thúy à, nếu không có phở thì miễn đi, chuyện chiêu phu cho tôi cũng đẹp luôn cho rảnh”

Rầm

Thúy quắc mắt nhìn vị thánh cô ngang bướng nào đó, không khách khí đập bàn cảnh cáo. Hừ, thánh cô cái gì, thánh cô mà khó bảo!

“Không bàn cãi, đây là trách nhiệm cao cả mang tính toàn cầu, nếu lão đại chị mà không nghe, tôi kiên quyết làm tối”

Thấy bộ mặt ba vạch đen của người nào đó, cô liền chủ động đầu hàng một chút, coi như nể tình

“Rồi, rồi, lấy chồng, nhất định lấy chồng, làm gì mà căng?”

“Lão đại” nuốt nước bọt, Thúy hăng giọng “Chị phải biết rằng toàn bộ người trên Hắc đảo này tôn trọng chị không khác gì đức mẹ Maria, cho nên, chị cũng không thể phụ lòng tốt của chúng tôi. Lấy chồng, dứt khoát phải lấy. À, chị có chủ kiến gì hay không?”

Chủ kiến? Lấy chồng thì bảo lấy chồng, chủ kiến gì nữa?

“Thì cứ lấy thôi”

Thúy hừ mũi, lườm người nào đó “Lấy chồng không phải đơn giản, hơn nữa, có thể sau này người đó sẽ trở thành chồng chị, trở thành đảo vương, làm sao có thể tùy tiện được. Bây giờ, chị lên đưa ra thử thách cho bọn họ, càng khó càng tốt”

Lấy chồng không phải là chuyện một sớm, một chiều, có lẽ cô cũng nên

suy xét một chút, dù gì giờ cô cũng rảnh

Ngón tay ngọc ngà vân vê ly sữa, cô hơi cúi xuống, gặm một mẩu bánh mì quệt bơ. Ai cha, cuộc sống vui thật nếu thiếu những trò quái gở, xem ra, nhân tiện đây cô cũng cần tăng thêm thu nhập cho Hắc đảo

“Thúy, lệnh cho nhà Hồ điều người đứng chốt ở đầu, ai muốn vào đảo phải mua vé, uhm, cứ 5000USD một vé đi, nhân tiện gọi bọn thằng La đến gặp ta, ta có chuyện cần bàn. Đi nhanh về nhanh!”

Hắc Hắc! Các người tưởng thánh cô ta dễ chơi vậy sao, để xem, ai có thể lọt vào lâu đài hắc ám của ta, hắc hắc

.....

Sau khi ngồi êm người trên du thuyền, hai chú cháu nhà Gia Kỳ cũng đến Hắc đảo

Vừa định đặt chân lên cầu, ngay lập tức bị bọn người của Hồ chặn lại. Tay hồ nhìn một lượt, hất hàm với kẻ đang ngồi cầm giấy bút

“Người thứ 99999, người thứ 100000”

Đưa ánh mắt tia X quang về phía Gia Kỳ và Tô Thành, Hồ không nhanh, không chậm mà nói

“Vào Hắc đảo phải mua vé, mỗi vé 5000USD, có thì lên, không có thì lượn!”

Dứt lời, ông chú Tô Thành mặt mày đen hơn bánh nướng, hậm hực “Sao các người không nói đi ăn cướp luôn đi, vé khoang vip còn chưa tới 5000, mẹ kiếp, đúng là cướp giữa ban ngày ban, mặt mà”

Bọn Hồ nghe xong cười phá lên như phát điên, vỗ vai ông chú, khuyên nhủ “Thế mà không biết Hắc đảo toàn là cướp hay sao, ha ha”

Gia Kỳ im lặng, rút tiền đưa cho Hồ rồi kéo Tô Thành đi thẳng, đã đến đây thì phải tuân thủ quy tắc thôi

Nhìn theo bóng của hai người, tên ngồi viết danh sách này giờ đá lông mày, ngẩng lên hỏi Hồ

“Anh Hồ, quả nhiên đảo chủ rất thông minh, chỉ một chiêu thôi mà hốt đồng tiền, rất có đầu óc kinh doanh nha”

Hồ hừ mũi, đập một phát rất mạnh vào đầu tên kia “Đồ ngu, nếu lão đại không thông minh làm sao tao lại dưới chướng của cô ta”

“Vâng, vâng, anh Hồ nói đúng!”

Gia Kỳ dẫn theo ông chú Tô Thành kia vừa đi bộ được một quãng thì gặp một đám người đứng chặn lại. Một tên râu ria lồm xồm, mắt ti hí đang chửi mắng với họ. Trên tay thủ sẵn khẩu súng, chĩa mũi súng về hai người kia, lớn tiếng ra oai

“Các người là đến chiêu hôn thì đi theo ta!”

Nói rồi, tên Râu ria kia áp giải hai chú cháu nhà Gia Kỳ đến một nơi rất rộng. Nhìn trang trí thì là một khách sạn cao cấp

Những tiếng pip..pip kêu inh tai, Gia Kỳ và Tô Thành bị dẫn đi qua một cửa kiểm tra an ninh, toàn bộ máy quét thông qua tia hồng ngoại lướt nhẹ qua người để xem có mang vũ khí hay bất cứ vật dụng nguy hiểm nào không

Thấm định xong, hai chú cháu được đưa đến một hội trường rộng lớn có thể nhét tới hàng nghìn người. Ngồi xuống ghế, Gia Kỳ đưa mắt nhìn xung quanh. Hội trường này rất rộng, thiết kế tinh xảo, kỹ thuật tân tiến, chắc hẳn người thiết kế ra hội trường này là một kỹ sư thông minh

Tiếng ồn ào trong hội trường khiến anh hơi khó chịu, hừ, đây là nơi nhốt heo hay là nơi để tiếp đón đây?

Ôi, người thì đông, tiếng nói chuyện thì to, đã thế lại còn đủ loại nước hoa hòa quện với nhau, thật kinh khủng!

“Xin chào các vị, các vị là 1000 người may mắn đến được với Hắc đảo của chúng tôi. Nào, chúng ta bắt đầu làm công tác ngoại giao cơ bản”

Giọng nói phát ra từ một người đàn ông trên sân khấu. Người đàn ông này đã ngoài tứ tuần, trên mình khoác bộ vét đen khiến ông ta trở nên quý phái. Ánh mắt thâm sâu, mí hơi cong lên. Thỉnh thoảng, những nếp nhăn theo sóng mắt chạy thành những đường cong lớn

Ngừng lại một lát, ông ta cầm mic rô, tiếp tục nói “ Hắc đảo một đi không trở lại, mỗi ngày Hắc đảo chỉ đón tiếp 1000 người đến, đã có 68909 người phải bỏ mạng, một số khác đã trở thành nô lệ cho Hắc đảo. Các vị ở đây, nếu ai có can đảm để vượt qua thử thách của đảo chủ chúng tôi thì sẽ trở thành đảo vương, tiếp quản Hắc đảo. Những ai không qua nổi, một là mất tiền, hai mất người, ba mất mạng, bốn không có đường về nhà. Tôi cho quý vị tự suy xét!”

Ngay lập tức, khoảng tầm 200 người đã nhốn nháo đòi rời khỏi đảo, đương nhiên, họ sẽ được về nếu họ có thể có đủ 100000 USD. Sau khi kiểm duyệt và nhận tiền, 270 người đã lập tức được rời khỏi đảo an toàn, còn lại 730 người.

Vì không mang theo nhiều tiền, một số người vẫn cố gắng để chinh phục thử thách

Đầu tiên, họ phải vượt qua thung lũng tử thần

Một là do kinh hãi, hai là do không vượt nổi nên đã có 500 người không vượt qua

Vì sao ư?

Thung lũng tử thần là thung lũng có độ sâu 80m (dưới mực nước biển). Ở đó có gắn thiết bị chiếu hình ảnh 3D, một số khí tạo cảm giác. Khi đi vào thung lũng, có thể ta sẽ nhìn thấy một dòng ông máu đầy chân tay người, một con quái vật, hoặc có thể ta sẽ đi qua một hoang mạc lớn

Những kẻ yếu bóng vía kia đều được bắt lại và trở thành nô lệ cho Hắc đảo

Sau thử thách thử nhất còn lại 230 người

Họ được đưa đến một cung điện nguy nga, lộng lẫy giống như trong truyện cổ tích, được các cô gái xinh đẹp nhất Hắc đảo phục vụ nhiệt tình

Ông chú háo sắc Tô Thành nhìn thấy gái, chân tay bủn rủn, định tóm lấy vài cô để phong hoa tuyết nguyệt thì bị Gia Kỳ ngăn cản nên đành hậm hực trong lòng. Hầu như 230 người kia được mê sảng trong hương nước giai nhân nên không hề biết rằng họ vừa chạm vào mấy cô gái kia đều bị ngất xỉu

Rất nhanh, 200 người đã bị loại bỏ, chỉ còn lại 30 người, trong đó có Gia Kỳ và ông chú

Thử thách thứ ba chính là đấu võ!

Ba mươi người chia làm hai đội, mỗi đội mười năm người. Hai đội đánh với nhau. Cũng may Gia Kỳ ông chú được huấn luyện từ bé nên những kẻ kia đều thất bại trong tay họ

Đến được vườn hoa của thánh cô còn lại ba người: Gia Kỳ, Tô Thành và một người khác

Kẻ kia đến bắt tay Gia Kỳ và Tô thành, làm quen coi như xã giao thông thường

“Xin chào, ta là Khả Tuấn, tân bang chủ của Thanh Long bang”

Gia Kỳ không hứng thú lắm nên chỉ gật gật rồi đưa mắt sang ông chú. Bị nhìn, ông chú thu lại vẻ mặt ngu ngốc của mình, bắt tay

“Ta là Lâm Tô Thành” chỉ về phía Gia Kỳ “Đây là cháu của ta, Gia Kỳ”
Cháu?

Khả Tuấn nhú mày, tỏ vẻ thắc mắc “không lẽ hai chú cháu tranh giành mã nhân”

Gia Kỳ lạnh lùng đáp, nhân tiện lờ mờ người nào đó “Không hứng thú, chẳng qua đi theo coi như thư giãn thôi”

Thoạt nhìn tướng mạo của Gia Kỳ, Khả Tuấn không khỏi nghi ngờ, chắc hai nười này là thuộc bang phái nào đó mới mạnh như vậy, chẳng trách lại có thể vượt qua thử thách của thánh cô kì quái kia

Khả Tuấn cũng dừng dừng, dù sao cũng là đối thủ của nhau, không nên quá thân thiết làm gì

Ba người được La dẫn vào vườn hoa của thánh cô để trò chuyện coi như làm quen với nhau. Thánh cô cho người dâng trà thượng hạng của Hắc đảo ra mời khách quý

Trong số 1000 người mà còn sót lại ba người, quả nhiên là điều hiếm thấy. La cho người tiếp đãi bọn họ tử tế, dù sao bất kể ai trong ba người kia mà thất bại, tuy không bị giết nhưng buộc phải ở lại Hắc đảo để cống hiến tài năng, bằng không, chỉ có con đường chết

“Thánh cô!”

Một tần âm phát ra khiến ba người đàn ông vội quay lại nhìn

Cô lướt qua đám hộ vệ, nhẹ nhàng đi đến

Choang!

Ly trà trên tay Tô Thành bỗng rơi xuống, ông chú sững người nhìn vị thánh cô kia, mồm không hỏi há hốc vì kinh ngạc

Gia Kỳ thấy thái độ khác thường của ông chú, xoay người lại

Giang, Tiểu, Khuê!

Cái tên vừa gần gũi thân quen vừa như xa lạ đột nhiên xuất hiện trong đầu Gia Kỳ

Không phải anh năm mơ, thực sự là Tiểu Khuê!

Nhưng, tại sao em lại ở đây, tại sao dám trốn tôi đến tận đây, đã vậy lại còn trở thành thánh cô kì quái. Không biết tự bao giờ, bàn tay của anh đã nắm thành quyền, nh chăm chú nhìn người con gái trước mặt

Bốn năm nhớ thương, một năm xa cách, tại sao lại vậy

“Tiểu Khuê” Anh run giọng, đau lòng nhìn người con gái kia

Người con gái khiến anh lao tâm khổ tứ, mất ăn mất ngủ cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi

Tiểu Khuê! Em dám chạy trốn anh, được, lần này anh tuyệt đối không thể để em chạy nữa vì em là của anh

Cô ngơ ngác nhìn người con trai vừa gọi mình, sắc mặt hần trắng bệnh, ánh mắt kia gợi nên chút thân quen, vừa có tia lửa giận

Người con trai kia là ai? Hình như anh ta quen cô?

Cô đi từng bước đến gần anh, chăm chú nhìn anh một lát. Hình như cô đã gặp anh ta ở đâu nhưng bây giờ nhất thời chưa nhớ ra

“Người nhìn ta làm gì, người quen ta sao?”

Anh nhìn cô, mặt mày đen ngòm từ bao giờ, em dám nói không quen tôi?

Giang Tiểu Khuê, em được lắm, nhất định tôi sẽ trừng trị em!

Anh lạnh mặt không thèm trả lời, liếc mắt nhìn về phía khác

Cô không hiểu được tâm trạng của người con trai trước mặt nhưng lúc

này đây, cô đang rất khó chịu khi bị ánh mắt xăm soi nào đó nhìn

“Nhìn gì, muốn ta móc mắt người xuống không?”

Người nào đó nổi giận, chỉ vào mặt cô mà mắng “Tiểu Khuê, con láo thật, đến cậu ruột mà cũng dám móc mắt”

Cậu? Khái niệm này có vẻ mới?

“Hừ, người là cậu ta, ồ, nói như người, chẳng hóa ra ta là bà trẻ của người rồi. Nào nào chặt ngoan, đến gọi một tiếng bà trẻ để ta vui coi!” cô vênh mặt

Hừ, thấy người sang bắt quàng làm họ, láo toét!

“Con..con..”

Bốp!

Tiểu Khuê tát một cái vào mặt Tô Thành, giận dữ ra lệnh cho bọn thuộc hạ nhốt Tô Thành vào tù

“Giang Tiểu Khuê, con mà nhốt ta con sẽ bị trời phạt, Giang Tiểu Khuê” Tô Thành vùng vẫy gào toáng lên

Trời phạt ư? Thánh cô đây chính là trời!

Khả Tuấn thấy một tình địch đã bị loại bỏ, hí hửng với cô “Thánh ciao à, em quả nhiên mạnh mẽ thật!”

Cô nhú mày với hắn, giọng điệu mỉa mai “Quá khen, nếu anh muốn thì có thể thử sự mạnh mẽ của ta”

Khả Tuấn im lặng, nói câu nữa chắc bị giam mất!

Chương 41

Haizz, tình là bể khổ, hôn nhân là năm mồ, chậc, não lòng thật!

Mấy năm nay, từ khi tên mặt dày hơn bê tông kia buông tha, trả lại tự do, không chơi bài cùi khùng bố tinh thần, Như Tổ ngày nào cũng vác bộ mặt hơn đưa đám đi dạy.

Khi xưa khó tính hơn người, ngày nay khó tính đến trời phải than!

Hôm nay là tiết sinh hoạt, mọi học sinh vẫn giữ tâm tình tốt, kèm theo thuốc trợ tim trên bàn

Rầm!

Như Tổ tức giận đập mạnh vào bàn, tóa lửa nhìn cuốn sổ đầu bài, nghiêng răng mà rít lên

“Sử dụng máy tính casio trong giờ hóa để phân chia động tiếng Anh, chơi khoanh số trong giờ toán, soi gương trong giờ, không chép bài môn giáo dục công dân...”

Quét tia X quang xuống phía dưới, nhấn mạnh giọng “Ngô Bảo Lam”

Học sinh Lam vừa nghe đến tên mình, mồ hôi túa ra như mưa, đưa ánh mắt chần chối với cô bạn bên cạnh “Mày về mày nhớ nói tiếng xin lỗi bố mẹ già, ông bà nội của tao ở nhà, ông bà ơi, bố mẹ ơi, con yêu mọi người nhiều lắm, cảm ơn bố mẹ đã sinh ra con, cảm ơn ông bà đã thường xuyên cho tao tiền ăn chơi...”

Như Tổ quắc mắt “Em lấm bầm cái gì, hử? Em nhìn thành tích của em xem, có đáng bị phạt hay không? Cả cuộc đời đi dạy của tôi, tôi chưa bao giờ thấy có học sinh nào như em. Đừng tưởng các em làm bậy gì trong lớp mà tôi không biết, tôi biết hết, biết rõ là đằng khác. Liệu hồn đấy!...Ngô Bảo Lam, tháng này toàn bộ nhà vệ sinh nữ giao cho em”

Học sinh Lam “...” Ngửa mặt lên trời mà than

Mặc dù bạn đáng thương nhưng bạn không thể quên rằng, sự đáng thương của bạn đặt không đúng nơi quy định thì chỉ có con đường diệt vong

Học sinh A “nghe giảng hồ đồn thôi, từ khi anh chàng đẹp trai kia không tán cô giáo nữa, đâm ra bây giờ cô ế chồng, cô đổ sự tức giận lên anh em mình. Ôi, ông trời sao không có mắt”

Học sinh B đồng tình “Đúng thế, người như bà chằn Tổ này mà có ai rước cho chắc phải thả hương cúng bái ba đời tổ tông để cảm ơn”

Sự đời không thể đoán trước được. Trong khi cô chán ghét kẻ nào đó mặt dày khùng bố, nhiều lần đưa ra những câu nói bá đạo nhưng dù sao cũng khiến cô trong lòng cảm thấy vui. Cô cũng không nghĩ là mình thích anh ta, cô cảm thấy bức xúc khi bị làm phiền. Thế nhưng khi tên kia chán nản không

theo đuổi cô nữa, bỗng cô thấy mình rất hụt hẫng, thỉnh thoảng còn nhớ hẫng đến điên cuồng

Tại sao, hẫng là cái gì mà khiến cô phải nhớ chứ?

Trên thế giới này, không lẽ từ “chung thủy” với đàn ông lại là một thử thách lớn?

Cô không cần một người đàn ông hoàn hảo

Cô không cần một người đàn ông giàu có

Cô chỉ cần một người đàn ông chung thủy, một người đàn ông có thể cùng cô nắm tay đi hết con đường đời thênh thang kia

Chẳng lẽ, điều đó lại khó tới vậy? Lâm Tô Thành? Anh là cái gì mà có quyền gay tổn thương tới tôi, để tôi bị người đời chê trách!

Lâm Tô Thành, tôi hận anh! Mãi mãi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh

Reng! Reng!

Đầu dây bên kia nũng nịu nói “Mami, mẹ không thể đến đón con sớm hơn được sao?”

Tổ gạt nước mắt, hít một hơi để trấn tĩnh, chẳng có gì phải luyến tiếc hết

Cô lấy lại tinh thần, dịu dàng lên tiếng “ Bé Phan ngoan, mamai của con bay giờ bận lắm, lát chị Dương sẽ đưa con về, ngoan nha, mẹ yêu con”

“Mami, mẹ lại khóc đấy hả? Mẹ đừng nhớ đến người đàn ông đó, Phan không thích mẹ khóc đâu”

“Uhm, mẹ không khóc, ngoan, mẹ cúp máy đây”

Haizz, xem ra cô lại làm bé Phan phải buồn rồi, tội nghiệp nó

Bé Phan tắt máy, hướng mắt về những người bạn của mình “Bố, bố đang ở đâu? Phan nhớ bố lắm!”

Hắc xì! Hắc xì!

Người nào đó cảm phần rít lên “Híc, ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, khốn kiếp, hắc xì, hắc xì!”

Lấy đầu ngón trỏ xoa sống mũi, Tô Thành bi phần nhìn than vãn với những kẻ chung hoàn cảnh “Chuột ơ là chuột, mày kêu ít thôi, bằng không tao làm món chuột nướng thì mày toi”

Đáp lại Tô Thành chỉ là mấy tiếng chit chit

Mấy ngày hôm nay bị nhốt ở tù, Tô Thành sắp hóa điên

Gừ, đứa cháu bất hiếu này, đến cậu của nó mà nó dám rat ay! Đáng ghét!

Ông cậu mày đây một đời anh tú mà có lúc bi đát lại phải ở trong xó xỉnh này

Gia Kỳ, mau cứu cậu!

Tại lâu đài, Gia Kỳ được chăm sóc vô cùng chu đáo, hận chỉ đợi đến ngày

tử thí đến dành lại người trong lòng

Mấy hôm trước, vị thánh cô quái đàn nào đó ra chỉ lệnh là hai đối thủ còn sót duy nhất phải trải qua thử thách đặc biệt của cô

Dĩ nhiên, khi nghe xong thử thách, tên Beo mắt mở to hơn đèn pha ô tô, kinh hãi nhìn vị thánh cô nào đó

“Lão đại, chị quả nhiên rất biến thái!”

Thúy nghe xong chỉ ôm bụng cười hả hê, dơ ngón tay cái lên tán thưởng “Lão đại, trong tất cả các loại động vật được tiến hóa, duy nhất chỉ có mình chị là động vật biến thái hoàn toàn, khâm phục, khâm phục”

Không biết là mỉa mai hay là khen đều, cô cũng tán thưởng lấy một câu “Các người khen ta ít thôi, ta biến thái bình thường thôi mà”

Quả nhiên, sau khi ban bố lệnh, những đàn ông mỹ mãn nhất đã được chọn lọc đều được đưa đến lầu đài để làm thử thách

Khuê mỉm cười, lặng lẽ tiến lại gần hai người đàn ông xuất sắc kia, lạnh nhạt nói

“Chỉ cần vượt qua thử thách này, người chiến thắng chính là chồng của ta”

Nghe thế, Khả Tuấn mừng ra mặt, mấy tên kia làm sao đấu nổi hần

Nhưng chia buồn, hần nghĩ là hần và Gia Kỳ sẽ phải đánh nhau với mấy tên kia, nào ngờ, suy luận logic của hần đáng bị ném cho cầu xơi

Phụt!

Máu mũi hần chảy thành dòng, hần ầm ứ nhìn Gia Kỳ, chửi thề một câu “Mẹ kiếp, thánh cô, em quả nhiên khác người!”

Dĩ nhiên, cô chỉ mỉm cười nhìn người nào đó

Hắc, hắc, hắc, làm sao mà đỡ được thử thách bá đạo này!

Mười năm người đàn ông to cao, vạm vỡ được nude hết một lượt, ánh mắt quyến rũ nhìn hai vị đại thần của Hắc đảo

Khả Tuấn hoảng sợ nuốt nước bọt ừng ực, nuốt tới khi miệng khô khan, rung rẩy “Thánh cô, em không thể đưa ra thử thách khác hay sao. Tôi là đàn ông, là đàn ông, tôi không thể XX với đàn ông, em hiểu không?”

Cô không cười, ánh mắt sắc lạnh hơn dao “Chẳng phải đàn ông đích thực là đàn ông thích được hay sao”

Chậc, đó là suy luận logic của cô, nhưng người nào đó thờ ơ không nói gì, mặt đen hơn cột nhà cháy

Khả Tuấn liếc mình, hi sinh thân thể thanh hơn ngọc của mình, tiến đến gần mấy tên đang nude kia, hít hà không khí trong lành cuối cùng “Chỉ cần XX mấy tên kia là được, đúng không”

Cô tủm tủm cười, gật mấy cái
Khả Tuấn bi phần, lần này mà không thành công, hăn thề sẽ đi tự sát
A men, người nào có tư duy tự tử thì cô còn tin chứ tên mặt dày như Khả Tuấn mà tự tử, cô nhất định sẽ truy phong liệt nam cho hăn
Khả Tuấn được đưa vào một căn phòng rộng, được hưởng sự sủng ái của mười năm anh em siêu nhân phục vụ nhiệt tình
La được tận mắt chứng kiến cảnh ấy, mặt trắng bệnh không còn giọt máu
“Lão đại, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, lần đầu tiên em được xem AV đam mỹ trực tuyến, em không dám lại gần đàn ông nữa”
Bốp!
Beo khảo mạnh cho La một cái sưng đầu “ Nếu mày thích, tao sẽ điều ngay ày mấy thằng coa to dên hôi phục vụ”
La...” Mặt xanh hơn lúc trước, đầu lắc lắc
Gia Kỳ không thềm nói gì, xoay người bỏ đi
“Đứng lại!” Cô ra lệnh
Anh không thềm liếc cô lấy một cái, đúc tay ống quần bỏ đi luôn
Người con gái kia đúng là rất thâm hiểm, chơi những trò còn rùng mình hơn cả anh tưởng tượng
5 năm, có đáng để anh chờ đợi một người con gái hay không?
Anh đã từng hỏi cô, tại sao cô lại rời khỏi biệt thự, tại sao lại không nhớ anh?
Thế mà, cô chỉ nói rằng cô không quen anh, không biết biệt thự nào cả, phải chăng anh đã nhầm!
Có thể anh đã nhầm thật sự! Nhưng trái tim anh luôn mách bảo rằng người con gái trước mặt anh chính là Giang Tiểu Khuê
Không một câu chuyện cảm động nào khiến anh phải rơi lệ, thế mà, đứng trước một người con gái, một kẻ chưa bao giờ biết tới nước mắt như anh cuối cùng cũng roi nước mắt
“Đứng lại, nếu còn đi thềm một bước nữa lập tức giết chết”
Anh chẳng thềm quan tâm, tiếp tục những bước đi của mình
Cả một đám người cầm súng ngấn dơ lên trán anh
“Thánh cô có lệnh, ngài còn tiếp tục đi sẽ lập tức bắn chết”
Anh xoay người, nhanh chóng đánh gục mấy tên vô dụng kia, đoạt lại súng
“Quên không nói cho tui mày biết, ông mày đây cầm súng từ khi tuiju mày còn nằm trong lòì kia. Nay, nếu muốn chơi súng ra hù người khác thì chốt an toàn lên kéo lên”

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng

Ngay lập tức những tên cận vệ bị giết chết, anh thuận tay quăng súng xuống đất, nhướn mày với cô

“Giang Tiểu Khuê, em có thể quên tôi nhưng tôi không bao giờ quên em. Ngày hôm nay, em nhớ cho tôi, cả đời này tôi sẽ không buông tha cho em, nếu em giết tôi hôm nay, mẹ của em, chị gái của em liệu sẽ để cho em yên hay sao? Bây giờ, thả cậu của em ra đi!”

Cô trợn mắt nhìn người nào đó hoành hoành bá đạo ngay trước mắt, cảm phần rít lên

“Gia Kỳ, anh tưởng anh sẽ thoát khỏi Hắc đảo hay sao? Một khi đến Hắc đảo chỉ có đường đi, không có đường về. Bây giờ, anh lập tức quay lại cho tôi, bằng không đừng có trách!”

“Tiểu Khuê, em nghĩ em có thể làm gì tôi hay sao? Kể cả em giết tôi, Hắc đảo này nhất định bị săn phăng!”

“Anh đang đe dọa tôi đấy à?”

“Ồ không, tôi không hứng thú mấy chuyện đó, tôi đây chỉ dự báo tương lai e thôi. Tiểu Khuê, mau thả cậu Thành ra”

Có trời mới biết, Gia Kỳ anh đang âm mưu cái gì!

Nhưng, vị thánh cô nào đó cũng chấp nhận với yêu cầu phi lí của anh

Bản thân thánh cô kia, cô cũng không hiểu vì sao mình lại nghe lời tên Gia Kỳ kia như vậy. Nhiều khi việc cô làm, trong tiềm thức là phản xạ có điều kiện

Phản xạ???

sao lại là phản xạ, không lẽ cô từng bị người này chi phối???

Chương 42

Đêm hôm đó, cô sốt mê man hơn hai giờ đồng hồ, mặt mày tái mét khiến Thúy vô cùng sợ hãi. Không biết lão đại kia mê sảng cái gì mà trông đau khổ đến mức chết đi sống lại, nghĩ đến thôi mà buốt cả óc

Từ khi người đàn ông tên Gia Kỳ kia lên đảo, tâm tình của lão đại không tốt, đã vậy lại còn hay nói mớ. Thỉnh thoảng, đang ngồi ăn, lão đại có thể ôm đầu đau đớn hoặc tự nhiên ngất đi

Mặc dù đã được đốc tờ Thái xem bệnh cho nhưng không hề có kết quả

“Ông xã, lão đại phải làm sao?”

Beo lắc đầu ủ rột “Biết sao được, dạo này lão đại lạ lắm, không lẽ liên quan đến vị đại thần kia?”

Gia Kỳ lúc này tâm tư không tốt, liếc nhìn ông chú nào đó đang ngồm ngoàm ăn như chết đói, khinh bỉ lên tiếng

“Chú không thể từ tốn được sao?”

Từ tốn, ông chú nào đó nhú mày “Từ tốn có đổi thành cơm hay không? “Quắc mắt sang Gia Kỳ, oán trách “Gia Kỳ, sao Tiểu Khuê lại không nhốt cháu vào tù cùng ta”

“Làm sao cô ấy có thể nhốt cháu được. Tô Thành, chú nên đọc sách nhiều một chút”

Người nào đó đang ăn lập tức bị nghẹn, vỗ ngực bùm bụp “Đọc sách có thể điều khiển não người khác sao?”

“Ồ, dĩ nhiên là không rồi. Ông chú à, cháu thấy chúng ta nên đưa Tiểu Khuê rời khỏi Hắc đảo thôi, cháu lo lắm. Hình như thuốc của Tiểu Mai có vấn đề, cần đưa Tiểu Khuê về nhà để Tiểu Mai chữa trị, dù gì họa là do Tiểu Mai gây ra, bây giờ thì hay rồi, một mình Tiểu Khuê phải gánh” Lắc đầu chán nản “Cũng may là dì Nhã có gần hệ thống điều chỉnh tư duy vào người Tiểu Khuê, nếu không, làm sao cháu có thể biết chính xác vị thánh cô kia là cô ấy, làm sao cô ấy có thể nghe lời cháu dăm dấp được. Nhưng biết sao đây, hệ thống điều chỉnh kia sẽ gây ảnh hưởng tới não của cô ấy, nếu còn không mau đưa cô ấy rời đi, thì...”

“Gia Kỳ, cháu định đưa nó trở về bằng cách nào? Liệu chị gái ta có biết việc nó như vậy không?”

“Cháu đã bắt tín hiệu với dì Nhã rồi, mặc dù ở đây bị phong tỏa tín hiệu song tần số nhưng khi bước lên đảo, cháu đã dung máy JIV của dì Nhã để phá rồi. Giờ chỉ cần chú giúp cháu một tay là được. Dù sao cháu không thể để Tiểu Khuê làm bá vương tướng cướp ở nơi khỉ ho cò gáy này”

Ông chú xoa cằm, vẻ mặt suy tư trầm trọng “Cháu định đưa nó về bằng

cách nào?? Bây giờ nó đã là thánh cô của đảo, cháu dẫn nó đi, liệu bọn người trên đảo có đồng ý hay không?”

“Chuyện này cháu cũng từng nghĩ tới, không sao, cháu đã có cách”

.....

Trên chiếc du thuyền lộng lẫy, sa hoa, ánh trăng ngọt dịu chan hòa lên mọi vật. Không gian lúc này rất yên tĩnh. Hơi mặn của biển hòa quện với những làn gió lạnh lùa tạt vào mặt tạo cảm giác thoải mái. Trăng đêm nay thật đẹp nhưng làm sao sánh được với vẻ yêu kiều, diễm lệ của người con gái kia

Nằm trên chiếc giường êm, mùi hương nhài tây khiến cô cảm thấy dễ chịu. Đường như cô cảm giác được mặt mình đang bị vật gì đó cọ cọ vào mặt

Rất nhột a!

Đưa tay xua đi nhưng kẻ bướng bỉnh nào đó vẫn dùng những lọn tóc mềm mại cọ vào mặt..Không nhịn được, cô đành tạm biệt giấc ngủ êm ái, tính sổ với kẻ gây phiền

“Thúy, cô mà còn làm phiền tôi nữa, tôi cho cô làm ni cô”

Những sợi tóc kia vẫn tiếp tục cử động

Bực thật, Thúy, cô chết với tôi

Cô vội mở mắt ra định tính sổ với kẻ nào đó

A

Cô kinh hãi nhìn người trước mặt. Khuôn mặt kia được phóng to trước mắt cô, bốn mắt nhìn nhau. Tên này, sao tên này lại có thể đột nhập vào phòng cô?? Không lẽ, bọn họ vệ chết hết cả??

Ánh mắt dừng lại mấy giây trên mặt người kia, cô ngáp một cái, rảnh rồi tập thể dục một chút, dơ chân đạp tên kia một phát xuống giường, không chút kiêng dè cảnh cáo

“Gia Kỳ, ai cho anh vào phòng tôi!”

Khoan đã, phòng của cô?

Lướt nhìn một lượt căn phòng này, cô vỗ trán một cái, nhớ lại xem tại sao mình lại ở nơi đây. Nếu cô nhớ không nhầm, đêm qua cô đang say giấc nồng ở biệt thự hắc ám, sau đó, sau đó...Là tên Thúy gọi cô dậy nói rằng mới nấu chè

Không lẽ?

Quắc mắt về vị tiên sinh nào đó đang nhăn nhó ôm bụng dưới sàn, cô hỏi

“Gia Kỳ, đây là đâu, sao tôi lại ở đây?”

Vị tiên sinh nào đó khổ sở bò lồm cồm dậy, oán hận nhìn người con gái trên giường. Chẳng phải là trúng thuốc mê, sao có thể ra tay mạnh tới vậy. Beo, nếu có cơ hội quay về Hắc đảo, ông đây sẽ tính sổ với mày

Xoa vùng bụng bị tấn công, vị tiên sinh Gia Kỳ liếc cô nương Tiểu Khuê một cái, nhả nhả nói

“Em định mưu sát chồng đấy à?”

Chồng? Tên điên này, anh là chồng tôi hồi nào

Cô vội rời khỏi giường thì cổ chân của cô bị một chiếc xích bạc quấn quanh lại, tình cảnh không khác gì con cú bị giam lỏng

Cô trừng mắt với Gia Kỳ “Sao anh dám?”

Ah cười dịu, ánh mắt như bùng sáng “Dám hay không thì em cũng bị anh xích lại rồi, chạy đâu cho thoát. Thôi, em ngoan ngoãn ngồi đó cho anh, bằng không anh sẽ khóa cả chân lẫn tay em..”

Cô không hiểu con người đang đứng trước mắt cô đang mưu tính chuyện gì. Có thể, âm mưu của hắn là bắt giam cô, một mình chiếm Hắc đảo. Con người này quả nhiên có tâm lớn, thật đáng tiếc khi cô không nhận ra thủ đoạn của hắn

Bây giờ, nếu cô chống cự quyết liệt, rất có thể tính mạng không được bảo toàn. Còn bọn người trên Hắc đảo chắc đang nằm trong tay hắn.

Hít một hơi thật sâu, cô bình tĩnh đàm phán “Muốn gì, chỉ cần thả người của Hắc đảo ra, mọi điều kiện sẽ được đáp ứng”

Gia Kỳ nhú mày, một tia lãnh đạm rơi vào không trung. Mất khoảng vài giây, nụ cười ma quái xuất hiện trên môi. Anh nhếch môi, nụ cười tà mị khiến người nào đó ngây ra

“Có phải là em đã xem phim truyền hình nhiều quá hay không, sao trí tưởng tượng của em lại có thể phong phú tới vậy?”

Tưởng tượng, không lẽ???

“Anh bắt tôi là có mục đích gì?”

“À”

Hắn cười lộ ra hàm răng trắng đều đặn, hơi bạc hà phả vào mặt khiến tim cô đập loạn xạ, bỗng chốc mặt cô đỏ bừng bừng. cô hốt hoảng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Bốn bề yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng sóng biển dồn dập tấp vào phi thuyền. Hơi bạc hà ngày càng rõ rệt.

Cảm giác này rất quen, hình như cô đã từng trải qua..

Cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, tâm tình có chút loạn xạ

“Anh bắt cóc em đem về làm vợ ấy mà”

Bùng!

Đầu óc cô xoay vòng vòng, tim cô đập ngày càng hỗn nhịp hơn

Tại sao, tại sao khi đối diện với người này, tim của cô lại...không lẽ, cô đã từng có cảm giác với người này

Miệng cô không biết từ bao giờ cứng lại, cô không biết mình nên làm gì, phải nói gì. Tâm tình rối loạn như tơ nhện. Cô định thần lại, tâm tình có chút ổn định thì cô lại cảm nhận được hơi thở gấp gáp của người đàn ông kia. Bống tim của cô càng đập mạnh hơn lúc trước

Gia kỳ chậm chậm tiến đến sát mặt cô, một tay đỡ lấy gáy, một tay ôm vào eo. Môi cô cảm giác ươn ướt. Không biết từ bao giờ, đầu lưỡi buống bình kia luồn sâu vào trong, hai đầu lưỡi giao nhau. Đầu óc cô lúc này trống rỗng, sức lực của toàn thân giương như bị hút hết. Bất giác, cô rơi vào mê muội

Chìm đắm mình trong vị bạc hà ngọt ngào kia, bất giác, toàn thân cô run rẩy

Cô định thần lại, mắt mở to nhìn vào người đàn ông kia. Ngũ quan dạng người, đôi mắt đen sâu, gò má hốc hác, hắc, chính hắn là kẻ đang hôn cô

Cô phẫn khí vùng ra nhưng bị bàn tay thô bạo của hắn giữ chặt, hai cơ thể ngày càng áp sát vào nhau hơn. Vùng ra không được, cô dùng tay dấm mạnh vào lưng hắn nhưng hắn kiên quyết không buông ra.

Mùi máu tanh nồng đang lan tỏa khắp không khí. Cô đẩy hắn ra, ôm ngực

thở hổn hển nhìn người vừa bị mình cắn ột phát

“Khốn kiếp, nụ hôn đầu của tôi mà anh dám cướp mất. Nếu giờ mà ở Hắc đảo, tôi tin rằng say 5p nữa lưỡi của anh sẽ bị rút sạch”

Hắn nhếch mép, đầu ngón tay quệt vào môi, thấm những giọt máu. Cô gái này, lúc nào cũng bướng bỉnh như thế

“Giang Tiểu Khuê, em nghĩ rằng đây là nụ hôn đầu đời của em sao? Nụ hôn của em bị tôi cướp mất từ nhiều năm trước rồi. Người ta nói, lần đầu tiên là lần quan trọng, mất nụ hôn đầu tiên sẽ rất xui xẻo. Chi bằng em cứ ngoan ngoãn theo anh là được, anh sẽ chịu trách nhiệm với em cả đời” Ngón tay vân vê sợi xích, lạnh lùng nói tiếp “Bằng không, em mà còn bướng bỉnh thì anh không chỉ khóa chân mà còn khóa chân tay em lại, sau đó ném thẳng em xuống biển nuôi cá mập. Dù sao cá mập bây giờ đang lên giá..”

Cô kinh hãi nhìn người nào đó”...”

Cô là ai? Tại sao cô lại bị tên thần kinh này bắt cóc?

Mỗi khi ở bên hắn, cô cảm nhận được sự quen thuộc, cảm giác gần gũi liền kề. Nhiều khi cô tự hỏi mình, tại sao cô lại không khống chế được hành động của bản thân

Thỉnh thoảng, cơn đau đầu của cô lại tái phát. Ban đầu chỉ là hơi nhức nhưng ngay sau đó, nó càng trở nên dữ dội hơn. Đến khi cảm thấy ổn, cả người cô ướt đầm mồ hôi

Trong giấc mơ của cô, hắn cũng bá đạo xuất hiện lại còn bùng ra bộ mặt rất đáng ghét!

Có thể, hắn biết cô nhưng cô lại không hề biết hắn

Kì lạ là miệng hắn lúc nào cũng gọi cô là Giang Tiểu Khuê gì đó, không lẽ Giang Tiểu Khuê là tên của cô!

“Tiểu Khuê, lại đây ăn chút gì đi, mấy hôm nay em đã không có gì vào bụng rồi”

Cô ngược lên, ánh mắt chạm vào đáy mắt người kia, cô sợ hãi dụt người lại, xua tay

“Không đói, không đói”

Hắn im lặng nhìn cô, xoay người đem đĩa đồ ăn kia trút xuống biển

Ợt! Ợt!

Mặt cô đỏ bừng lên, cô hắng giọng với người nào đó “Uhm, tôi đói!”

Hắn nhìn cô lần nữa rồi chỉ ừ một tiếng, sau đó nhàn nhã ngồi xuống ghế, chăm chú quan sát cô. Bị cái nhìn xuyên thấu kia, cô có chút không thoải mái, nhắc lại

“Tôi đói!”

Hắn vẫn âm ờ rồi ngồi yên đó!

Cô bắt đầu phát hỏa, cái người này, cô kêu đói, ừm với ở cái gì, bộ điếc hay cổ tình không nghe

Cô định nhắc lại lượt nữa thì bị giọng nói khàn khàn kia chen vào “Đói là việc của em, liên quan đến tôi sao?”

Cái này? Uhm..đúng là đói là chuyện của cô, sao lại không liên quan tới hắn. Nếu hắn không trút bỏ đồ ăn thì cô cũng không chịu đói mà

Cô âm ức nói “Anh trút đồ ăn xuống biển thì tôi ăn bằng cái gì, không liên quan tới anh thì liên quan tới ai?”

Hắn cười đều “Em vừa nói em không đói”

Ặc!

Đúng là cô nói thế nhưng không thể đồ ăn xuống biển, chí ít thì cứ để đó, lúc nào cô đói thì có thể ăn mà

“uhmmm...đúng là tôi không đói nhưng anh có nên xem xét một chút không, bụng tôi đang biểu tình dữ dội”

“Biểu tình???? Chẳng phải nó biểu tình vì biết chủ nhân vô lương tâm của nó đối xử tệ bạc với nó hay sao? Thôi, cứ để nó biểu tình đi, biểu tình chán rồi thì tất yếu nó sẽ không biểu tình nữa”

Khốn! Biết thế này bỏ qua sĩ diện ăn cho rồi, giờ đây chịu đói, làm khổ cái thân

Mười phút sau

Cạch!

“Hế lô!”

Ông chú hớn hở bưng khay đồ ăn bước vào, cười cười “Gia Kỳ, cháu hàn huyền tâm sự với nhóc con kia lâu thế bộ không biết đói là gì sao? Lại đây, bữa nay tâm tình của chú đây tốt vô cùng nên chú đem đồ ăn tới cho cháu nè, cảm động chưa?”

Người nào đó bĩu môi “Oa, cảm động tới mức lệ tuôn thành dòng, dòng chảy thành tiền, tiền hóa đô la. Đô la vui tính biến thành BMW để ai đó chơi gái, chú Thành, chú làm cháu xúc động quá”

Ếc..éc

Tô Thành “...” lâu lắm ta mới thân chinh xuống bếp, cháu có cần bóc mẽ ta như thế không

Trong ánh nắng ban mai, bóng lưng hắn vừa dài, vừa đẹp. Bất chợt, cô đứng thất thần nhìn hắn cả tiếng đồng hồ

Mùi xăng dấy lên cảm giác khó chịu, cô vội bịt mũi lại, chán ghét nói với hắn

“Cái xe này bao nhiêu năm rồi?”

Hắn nhìn qua gương chiếu hậu,thản nhiên đáp “Dĩ nhiên là từ ngày em trốn nhà theo trai, anh cũng không rảnh mua xe nên vẫn lái nó đi phượt suốt”

Cô cười gượng, ái ngại sờ vào mũi “...” này này, anh biết tôi nhưng tôi không hề biết anh, sao anh dám vu cho tôi tội bỏ nhà theo trai, anh là chồng tôi sao? Nếu anh là chồng tôi, tôi tin chắc tôi cũng sẽ bỏ nhà ra đi!

Chiếc xe lao nhanh vun vút tới một ngôi nhà trong lòng thành phố. Ngôi nhà này,có chút quen quen

“Vào đi, em định đứng ngơ ngẩn tới mọc rễ đấy hả?”

Đâu có, cô đâu điên,. Đưa cô tới ngôi nhà này thì chí ít cũng phải cho cô biết đây là nhà ai chứ?

Như đọc được suy nghĩ của cô, hắn đặt tay lên vai cô “Về nhà rồi, bố mẹ của em đang chờ em ở phía trong”

Bố, mẹ? Cô có bố mẹ sao?

“Không phải họ đã chết rồi sao, vẫn còn sống à?”

Ông chú Tô Thành lôi hành lí từ xe xuống, nghe được cô nói câu nyaf, mắt chán nản nhìn vào trong nhà, thở dài “Haizzz, Tiểu Khuê ơi là Tiểu Khuê, cháu đúng là đứa hiếu thảo,mẹ cháu mà nghe cháu nói mấy lời này, ta tin rằng cháu sẽ được đối đãi nhiệt tình!!”

Quả thật, sau khi cô bước vào nhà, sự nhiệt tình của mọi người được đẩy lên đỉnh điểm

Vừa nhìn thấy cô, papa đại nhân của cô như cá gặp nước, xông phi đến ôm trầm lấy cô, vỗ lưng cô đôm đốp. Chú à, cháu không biết chú có thật là bố cháu không nhưng cháu thật tình không thuê người tầm quất gia truyền! @-@

Mama đại nhân biết hết mọi chuyện, gương mặt lạnh lùng vẫn vậy khiến cô lạnh xương sống. Đây mà là mẹ cô?

À, cô biết vì sao mình muốn bỏ nhà rồi, hóa ra mình có một ông bố bất bình thường, một bà mẹ bà la sát, công nhận, nếu là người khác, chắc hẳn người ta cũng phải trốn nhà đi biệt xứ!

Một giọng nói thân quen phát ra từ một chiếc rada mini “ Mình biết tại sao mình muốn bỏ nhà rồi, hóa ra mình có một ông bố bất bình thường, một bà mẹ bà la sát, công nhận, nếu là người khác, chắc hẳn người ta cũng phải trốn nhà đi biệt xứ!”

Ách, sao có thể???

Cô kinh hãi nhìn ông cậu

Ông cậu đặc ý với cô “Cháu ngoan, cháu có hiếu thật đấy!Ở Hắc đảo dám nhốt ta, về nhà chửi cha chửi mẹ” quay sang Hòa Nhã “Chị à, chị thật có

phúc nha”

Papa đại nhân mặt đen hơn cột nhà cháy!

Mama đại nhân nén tức giận, đập bàn một cái “Ở ngoài thì làm tướng cướp, về nhà dám nói ta với ông xã ta như thế, Giang Tiểu Khuê, con càng ngày càng to gan”

Cô đỡ đầu nhìn ông cậu, tại sao suy nghĩ của cô lại bị phát thành tiếng thế này??

Tròn mắt nhìn hẩn, hẩn chỉ dịu dàng nói với cô rằng “Anh quên không nhắc em một chút, thực ra khi em bị hôn mê, anh đã gần thiết bị điều khiển suy nghĩ, bỗng thấy ngứa chân tay nên đã cài đặt thêm một chức năng nữa, nên..chiếc rada mini này có khả năng.. như em thấy”

Cô “..” âm ỨC không nói lên lời

Tại một căn phòng

Tiếng nước chảy tí tách xua tan màn đêm yên tĩnh. Khoác chiếc áo choàng mỏng vào người, Hòa Nhã bước ra khỏi phòng tắm, nhú mào nhìn về phía chiếc giường

Chồng ời là chồng, giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời, bao giờ anh mới chịu ngoan ngoãn quy hàng đây

Dật mạnh tờ tạp chí thời trang ra khỏi tay đồng chí nào đó, Hòa Nhã cắn phần rít lên

“Anh có cần em mua cho anh một bộ, sau đó để anh biểu diễn trên đường phố không?”

Người được mùi chua của dấm, Giang lão đại cười hì hì, kéo vợ ôm vào lòng, thủ thủ bên tai

“Bà xã, em không ác tới mức cho chồng em mặc bikini dạo phố đấy chứ?”

Hòa Nhã cười đắc ý “Dĩ nhiên...”

Bạn ông xã vuốt ngực hú hồn, trượt tay xuống mái tóc mềm mại vẫn còn ẩm ướt mà vuốt ve

“Nhưng em cam đoan, em có thể làm hơn như thế...ví dụ như ...để anh nude ra đường chẳng hạn”

Ha ha

Ông xã nào đó cười còn khó coi hơn khóc, ngón tay bỗng cứng đờ...

Sau khi ông xã nào đó làm một trận hôn kịch liệt khiến môi sưng mọng, đêm xuân nồng nàn kịch tính hơn AV Nhật cũng xong, đồng chí ông xã thở hổn hển, dụi cằm vào ngực vợ

“Bà xã, em định xử lí chuyện của Tiểu Khuê thế nào, nó bây giờ mất trí

nhớ rồi, chúng ta phải làm sao?”

Hòa Nhã thở dài, ngón tay dịu dàng lướt qua tấm ngực rắn chắc “Biết sao được, chắc do tác dụng phụ của thuốc hoặc do nhóc kia ngủ lâu quá nên tạm thời kí ức bị mất. Không sao, em đã gọi cho Tiểu Mai rồi, ngày kia Tiểu Mai với Bimko sẽ trở về”

“Uhm..lâu quá không gặp thằng Bimko, không biết nó đã bị đứa con gái ngoan của em bạo hành tới mức nào rồi. Haizzz, Giang phu nhân ời là Giang phu nhân, sao em có thể tài giỏi tới mức dạy dỗ được hai đứa con gái khiến ột kẻ vốn dĩ thông minh, tài giỏi, khí phách như Gia Kỳ sống dở chết dở trong mấy năm,còn thằng nhóc Bimko kia thì may mắn hơn nên chỉ bị con gái em đánh cho tơi bời ở nhà vệ sinh nữ, lột đồ trước bàn dân thiên hạ,đã vậy, đến cầu hôn còn phải cầu hôn bất thường..”

Vị phu nhân nhà họ Giang nghe xong, không khách khí nhéo chồng một cái, ngay lập tức lật người lên trên,đanh giọng “Ông xã, anh không cần phải ngưỡng mộ hai thằng con rể tương lai đâu, yên tâm, em sẽ bạo hành anh dịu dàng thôi”

Rụp!

Píp..píp..*cảnh báo, cảnh báo.* màn hình xuất hiện một con virus đã xâm nhập vào bộ CPU

Píp..píp..xuất hiện cảnh 18+..pip...pip..đề nghị những người có máu H đừng đòi hỏi miêu tả..(cám ơn)

Chương 43

Sự kiện chào đón nhiệt tình đã tạo một món quà lớn cho Tiểu Khuê. Khổ thân cô, mới bảnh mắt ra, vị mama đại nhân nào đó lạnh lùng lôi cổ cô từ giường ra ngoài để trừng phạt tội lỗi hôm qua

Híc!

Giữ ông trời thương xót cho cô một điều ước, cô chỉ ước cô không phải là con gái “yêu” của bà mẹ này

Cô kinh hãi nhìn người mẹ kia, nhìn trời một cái, hít thở thật sâu trước khi còn ở trái đất. Lúc này đây, cô cảm tưởng mình như một người ngoài hành tinh, bất giác lạnh xương sống nhìn người trước mặt

Cụp mắt xuống, cô than vãn “Thím ơi, con xin thề với thím con không phải là con gái thím, thím ơi, làm ơn thím buông tha cho con đi mà!!!”

Vị mama đại nhân vẫn mắt, sự lạnh lẽo rơi xuống mười tám tầng địa ngục “Con còn dám mở mồm kêu ta là thím, ta quăng con từ tầng hai mươi xuống cho con tan xương nát thịt”

Cô “...” rõ ràng là già mà, không gọi là thím thì gọi là gì???

Dĩ nhiên, gan cô chỉ to bằng gan chuột nhắt nên những lời kia không thể lọt đến tai bà thím kia. Rất tiếc, người tính không bằng trời tính, cô vừa suy nghĩ như thế thì bị nà thím kia quắc mắt, sắc ột trận đầy pin “Con dám nói ta già?? Hừ, Gia Kỳ, con ném nó xuống cho ta”

Cô sợ tới mức ôm chặt lấy người Gia Kỳ, năn nỉ “Anh đã là anh bắt cóc tôi về làm vợ, tính, mạng tôi bây giờ giao cả cho anh”

Hắn nhếch môi, khinh khỉnh nói “Òa, cuối cùng em cũng chịu nhận anh là chồng của em đấy hả? Anh bây giờ có nên vui vẻ một chút, rút ngắn khoảng cách từ tầng hai mươi xuống tầng mười không nhỉ? Bà xã tương lai, em thấy như vậy có được không??”

Éc..éc...cho cô được nói câu cuối cùng trước khi nhắm mắt xuôi tay “Coi như tôi chưa nói gì?”

Ha ha, papa đại nhân nhìn hoàn cảnh đáng thương của con gái, nước mắt ngấn dài, cầm khăn mùi xoa vờ thương tiếc vô hạn “Hồi 8h ngày X tháng X năm XXXX, một vụ nhảy lầu tự vẫn tại toàn nhà XX, nạn nhân là một cô gái trẻ, 22 tuổi tên là Giang Tiểu Khuê..” quay sang Gia Kỳ “Nhóc Kỳ, tài khoản ngân hàng của nhỏ Khuê là bao nhiêu thì con chuyển hết vào tài khoản của ta coi như trả phí lập bản di chúc..”

Hức..Gia đình quái gở, ặc ặc..tôi muốn sống!

Tiểu Khuê uất ức nhìn mọi người xung quanh, nhân tiện đe dọa mama đại nhân của mình

“Bà thím, bà mà dám quăng tôi xuống, tôi cam đoan cả nhà bà không được sống yên, người của Hắc đảo sẽ không tha cho bà đâu...”

Vị mama đại nhân nào đó không thèm để ý đến sự uy hiếp đáng sợ kia chỉ thản nhiên buông một câu

“Hắc đảo có bằng hắc, bạch đạo không? Xin giới thiệu với con, ta chính là thiên hậu của thế giới ngầm, nếu muốn uy hiếp ta, lần sau kiểm lí do nào hay hay một chút”

Cô”...”

Làm sao mà cô lại có thể sinh ra trong một gia đình kinh hoàng thế này. Ông trời, người đang thử thách ý chí của con đây à

Hình phạt ném từ tầng hai mươi xuống mặt đất đương nhiên chỉ là cảnh cáo. Người xưa có câu “hồ dữ không ăn thịt con”, tội chết có thể tha nhưng tội sống khó thoát, hình phạt của cô không phải là cộ nhà vệ sinh trong thành phố, nhặt rác ngoài công viên bởi mama đại nhân kia đâu yêu nước đến vậy

Cô thở dài nhìn tấm biển trước mặt, cắn môi xông vào

Không biết kiếp trước cô có nợ nần gì mama đại nhân kia hay không mà bây giờ hậu quả cô phải gánh còn kinh hoàng hơn bom nguyên tử.

Ôi, ôi, thời huy hoàng ở Hắc đảo nay còn đâu

Trời cay nghiệt như mẹ kế!

“Bệnh viện Trường Lâm”

Haizz, không lẽ nào cô lại được chuyển đến khoa tâm thần???

Trước khi bước chân vào cô còn không muốn vào khoa đó nhưng bây giờ, cô thực muốn vào đó hơn bao giờ hết

Hu hu, nhà xác, là nhà xác!

Mặc dù ở Hắc đảo nhìn thấy xác chết là chuyện bình thường nhưng bây giờ cô mới nhận ra sự nguy hiểm của bà mẹ kia? Ôi, ở chung với xác chết còn gì là người?

Cô kinh hãi nhìn mấy xác trước mặt mà bụng dạ lộn nhộn lên hết, chỉ trực kiếm được túi ni lông hay cái bô nào đó là nôn luôn

Ọe! Ọe!

Vuốt ngực, cô ngồi xuống để ổn định lại sức khỏe

Ngồi xuống ghế, cô cảm nhận được sự lạnh lẽo đến rợn óc. Không biết ở trong bệnh viện có ma hay không nhỉ? Nhắc mới nhớ, có lần cô đang ngồi buồn hiu trong nhà, có kẻ nào đó đã nhồi nhét những tư tưởng xấu xa vào óc thiếu nữ non nớt “nghĩa trang không nhiều ma bằng nhà xác của bệnh viện”

Nếu bảo “Bệnh viện thì xa, bãi tha ma thì gần” giờ thì biết thế nào là ngược lại

Bất giác, cô sợ sệt ôm chặt lấy chân tay, rằng từ lúc nào đã va chạm vào nhau cầm cập

“Giang...Tiểu...Khuê....”

Á...Á..Á..

Mắt cô mờ trắng đi rồi ngất xỉu. Cô cảm nhận được một bàn tay ấm áp nào đó đã bế phốc cô lên.Ôi, con ma nào mà tay ấm thế, không phải là cô đã chết rồi đấy chứ?

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc khiến cô khó chịu. Cô nhắm mắt, bụng lại bắt đầu cảm thấy khó chịu

Qe!

Cô vội lao xuống giường nôn ồng ộc. Kinh thật, chỉ với lượng nhẹ mùi thuốc sát trùng đã khiến cô ra nông nổi này. Vuốt vuốt ngực, cô xanh xao qua lại giường thì nghe tiếng ai đó đang châm biếm mình

“Giang Tiểu Khuê, em vô dụng chết đi được. Mới nhìn thấy xác chết đã xanh cả mặt, anh gọi chộc một chút mà mà em ra nông nổi này. Hừ, không hiểu bọn người ở Hắc đảo kia đầu óc ngấm nước hết hay sao mà để một đứa như em lãnh đạo, ôi trời, đúng là hết nói nổi”

Cô lườm kẻ miệng lưỡi cá ngạo nào đó, tặng cho hắn một cái lườm

“Anh thử ôm xác chết một ngày xem liệu anh có bình thường được không? Chẳng qua là thần kinh tôi yếu thôi”

Gi Kỳ cười lớn, tay vỗ vào má cô “ôi, thần kinh của ẹm yếu? Sao những độc chiêu của em ở Hắc đảo có chứng minh được điều đó đâu”

Hừm,bây giờ tôi mới biết thần kinh mình yếu mà!

“Gia Kỳ, anh không chộc tôi thì anh chết à?” Cô thắc mắc

Hắn chỉ nhếch mép lên, bảo “Ừm, không chộc em thì anh đây không chết ngay nhưng chắc sẽ chết dần dần vì buồn”

Cô “...”Mẹ kiếp, đồ thần kinh!

Tại sân bay

Một chàng trai tay xách vali, miệng không thôi làm nhảm như tên khùng

“Bà xã, em không thể thương anh một chút à?”

Tiểu Mai quay ngoắt lại, quắc mắt “Em thương anh thì ai thương em?”

Bạn ông xã tương lai phản ứng “Anh thương em chứ còn ai?”

Cô cười đắc thắng “Chính vì em biết anh thương em nên em mới tạo điều kiện cho anh thể hiện. ông xã tương lai, anh kêu ca ít thôi, nếu anh còn không mau nhanh chân thì em không khách khí”

Bimko “...”

Lấy vợ đúng là khổ, nhưng không sao, anh đang rất cố gắng!

Những ánh mắt thương hại của biết bao cô gái trẻ hướng về mình, làm sao được, vợ là số hai, không ai dám tranh số một

“Bimko, anh còn không nhanh chân, em bỏ lại thì đừng trách”

“Rồi, anh biết rồi” Bimko nhăn nhó khổ sở

Đứng chờ hơn mười phút ở gần cửa ra vào, Tiểu Mai tỏ ra vô cùng chán nản. Gia Kỳ này đúng thật là tệ, đã dặn bao nhiêu lần là không được đến đón trễ, vậy mà??

Cũng phải thôi, dạo này vì chuyện của Tiểu Khuê mà Gia Kỳ cũng nhức đầu không kém.

Từ khi uống thuốc của Tiểu Mai vào, cơ thể của Tiểu Khuê có sự biến đổi lạ, có lẽ con bé đã bị mất đi hồi ức. Lỗi cũng là do cô, chỉ vì nghe lời mama đại nhân kia mà cô khiến cô em gái ra nông nỗi này, nhưng nếu không làm như vậy thì không thể biết được tình cảm thực sự của Gia Kỳ, mặc dù chuyện này rất khắc nghiệt với Gia Kỳ

“Chỉ cần cho Tiểu Khuê uống thuốc, việc còn lại do ta lo, con cứ yên tâm mà ở Mỹ đi. Thuốc giải nhớ cất cho cẩn thận, bao giờ ta bảo thì mới được cho nó uống. Chuyện của mẹ ruột con thì ta đã nói chyo con biết rồi, con muốn giải quyết sao là việc của con, ta không có quyền tham gia. Nhưng nói để con biết, dù sao người đó cũng là bậc trưởng bối của ta, con không nên quá bất kính. Hơn nữa, đứa trẻ mà con với Gia Kỳ cứu được ta giao nó cho viện phúc lợi rồi, yên tâm đi”

Biết là vậy, nhưng cô vẫn có chút năn nãn

Khi quyết định từ Mỹ đến Bắc Kinh, cô cũng không muốn gặp người kia, nhưng không lẽ là cả đời không gặp? Cho nên, cô cùng Bimko tới Bắc Kinh để nhận lại người thân

Bố ruột của cô không phải ai xa lạ chính là người mà cô kêu một tiếng “ông nội”. Cuộc đời thật éo le, tại sao ông nội lại biến thành bố, mẹ ruột lại là một mình tinh mần bạc nổi tiếng.

Thực sự, cô không thích thân phận của mình chút nào nhưng biết làm sao, sinh ra trên đời đâu có quyền chọn cha mẹ, việc đã đến thì không thể tránh né

Mama đại nhân nói đúng, quá khứ là tiền đề cho tương lai, nếu giải quyết chuyện quá khứ không tốt thì sẽ ảnh hưởng đến tương lai của cô

“Tiểu Mai, em lại nghĩ đến chuyện bố mẹ em ở Bắc Kinh đấy à, không sao, dù em là ai, em có thể nào anh cũng luôn ở cạnh em”

Đúng thế, dù thế nào thì cô cũng có người để dựa vào cơ mà

“Bimko, em yêu anh”

Bimko dịu dàng hôn lên tóc cô, mỉm cười rạng rỡ

Người con gái anh yêu đã phải chịu một cú sốc lớn như thế mà anh lại không thể chia sẻ với cô, anh quả là vô dụng!

Anh ôm cô thật chặt, hít hà hương lan trên người cô một lát

“Tiểu Mai, chúng ta sẽ không đi Mỹ nữa, chúng ta ở lại Việt Nam luôn đi, công việc ở đó anh sẽ giao lại cho Kisfuvis”

“Anh...”

Cô ngập ngừng định nói gì đó thì bỗng có một giọng ngây ngây khiến người khác rùng mình vang lên

“Ui cha, mùi mẫn, mùi mẫn quá!”

Cả hai nhìn về đằng trước, Bimko không khách khí lên tiếng

“Chú mày không thể ngậm mồm lại được à? Gia Kỳ, lần sau chú mà thấy anh với Tiểu Mai đang “tình chàng, ý thiếp” thì khôn hồn ngậm mồm lại, đang dâng trào xúc cảm, hừ, mất hứng”

Gia Kỳ cười khanh khách, mắt nhìn về phía Tiểu Mai

“Tiểu Mai, tôi làm cậu mất hứng hử? Vậy thì xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý hơn,..uhm..” đưa mắt sang thách thức với Bimko “Biết vậy, tôi chờ hai người kiss nhau thì mới đến chào hỏi, ôi, tôi vô ý, vô ý quá”

“Gia Kỳ, cậu...” Tiểu Mai đỏ mặt, không nói lên lời

Kẻ nào đó so trình độ văn hóa tuy không bằng Gia Kỳ nhưng nếu đo về trình độ mặt dày thì có thể được coi là cao thủ thất truyền trong truyền thuyết

Bimko vỗ vai Gia Kỳ, tỏ vẻ thông cảm “không sao, anh không trách gì chú đâu. Yên tâm, với sự nhiệt tình của chú, anh với chị chú cũng nhiệt tình chờ đêm tân hôn của chú với Tiểu Khuê, chờ tới lúc hai đứa đang lên đỉnh thì anh đây sẽ ném hai quả pháo hoa vào phòng chú, coi như chúc mừng..”

Gia Kỳ...” mặt đen hơn chút nữa

Tiểu Mai cười lạnh, khinh bỉ vị ông xã nào đó “Bimko, anh bớt vô sỉ đi. Tuần trước, anh chọc phá đêm tân hôn của thầy Alexau khiến thầy tái tái mặt mày, bây giờ anh định bày trò cũ đấy hả?”

Vị ông xã Bimko lắc đầu phủ định “Vớ vẩn, em nghĩ anh là loại người nhạt nhẽo tới vậy sao? Đêm đó, anh chỉ vô tình báo cảnh sát là có vụ bán dâm thôi mà, ai biết là thầy Alexau ở đó, thôi, coi như anh giúp thầy ấy thông báo ấy mà, không cảm ơn thì thôi lại còn trách anh. Chú em Gia Kỳ đây ấy hả, anh chỉ mừng hai quả pháo hoa thôi mà, đơn gian mới là hay, em chẳng biết gì?”

Gia Kỳ nhìn hai vợ chồng nhà này tới mức tái mét mặt mày “...” vợ chồng này vô sỉ như nhau!

Hừ hồn, cũng may là Tiểu Khuê của anh cũng dễ nuôi, bằng không, chắc anh phải thường xuyên mang theo thuốc trợ tim

Chương 44

Từ Hắc đảo trở về, Lâm Tô Thành nhàn tới mức không có việc gì làm nên lại trở về với thế giới phồn hoa, truy lạc trước đây

Ánh đèn xanh đỏ lập lòe, tiếng nhạc ồn ào đến chói tai, lắc theo điệu nhạc là vô số những cô gái thân hình nóng bỏng đang uốn éo theo điệu nhạc.

Tại một góc ở nào đó, một người đang hút thuốc, khảy tay ném thẳng điếu thuốc xuống đất, mũi dày nhoay nhoay cho hết tàn lửa. Đời thật chán, cứ tưởng đến club là vui, ai dè!

Nhấp một ngụm Wissky, chất lỏng vào bụng khiến người ta có cảm giác khoái lạc, đây mới chính là thế giới thực thụ mà con người nên hướng tới. Cuộc sống ấy à, nếu không ăn chơi, không hưởng thụ thì không phải là cuộc sống. Dẹp tan những chuyện vớ vẩn khỏi não, Tô Thành tiếp tục công việc thưởng thức rượu

Một người đàn ông thân hình rắn chắc, những nét trên khuôn mặt toát lên khí chất cao sang vốn có. Nhìn thấy người nào đó đang ngồi rầu rĩ một xó ở góc kia, người đàn ông đi đến bắt chuyện

“Anh Thành, lâu ngày không gặp, hừ, không biết dạo này cô nào đánh bùa anh mà mất tích hoài, mấy em nhớ anh lắm đó”

Tô Thành tỏ vẻ không hứng thú, đẩy tay người kia khỏi vai mình, giọng chán nản

“Có đã tốt, vừa rồi bị nhốt trên Hắc đảo, vừa mới vác được xác về”

“Hắc...Hắc đảo?” người kia nghe xong thấy kinh hãi, miệng bắp đầu lấp bắp “Nghe nói Hắc đảo một đi không trở về, anh Thành, làm sao mà anh có thể bảo toàn tính mạng về đây?”

“Mày nghĩ tao là ai??? Hắc đảo bé bằng lỗ mũi ấy mà làm khó được ta. Về đây cũng chán, dạo này không có chỗ nào để chơi, chán ngắt!”

Người kia hiểu ý vội ra lệnh cho đàn em thì bị Tô Thành ngăn lại “mày định ấy con bé vớ vẩn kia đấy hả? Hừ, chơi chán rồi, một cấm mày dẫn mấy đứa đó gần, ta đây không hứng thú nữa”

.....

Dạo một vòng quanh thành phố, Tô Thành ngán ngẫm xuống xe, mua chút điểm tâm cho cô cháu gái tội nghiệp đang bị nhốt ở bệnh viện. Khổ thân nó, vừa mới về nhà đã bị bà chị kính yêu kia hành hạ tới mức khổ sở, đã vậy lại còn nhốt nó ở bệnh viện mà không cho về nhà

Cháu ngoan, cậu vô cùng thương cháu nhưng mẹ của cháu thì thương Gia Kỳ hơn cháu, Tiểu Khuê ơi, cháu chấp nhận số phận một chút đi

“Quý khách, quý khách có muốn thử bánh mới của tiệm chúng tôi

không?”

Chẳng để ý, Tô Thành chỉ gật đầu, bắt giắc hướng mắt ra xa.

Người phụ nữ đáng ghét kia, 5 năm rồi, không biết em sống ra sao? Em đã tìm được hạnh phúc của mình chưa?

Trước kia, khi anh vẫn còn theo đuổi cô, cô cho rằng tình yêu của anh không đủ để cô hạnh phúc, không nhiều để có thể bao bọc cô

Nhiều năm nay, anh vẫn cho rằng quên cô đi là việc đơn giản nhưng quá thực, bao năm rồi, hình ảnh cô vẫn in đậm trong trái tim anh

Đêm hôm đó, nếu như không yêu anh, tại sao cô lại đem trao tất cả những gì quý nhất của cô cho anh. Cô có thể nói dối nhưng cơ thể không hề biết nói dối. Thế mà, sáng hôm sau, cô nhận tin chia tay, bảo anh quên cô đi, anh đã làm gì sai chẳng?

Anh đã từng tự hỏi mình nhiều lần, anh đã làm gì sai khiến cô tự dừng lại bỏ anh đi

Mẹ kiếp, anh rửa một câu, không có em liệu anh chết sao, anh là Lâm Tô Thành, kẻ từng đồn tim rất nhiều thiếu nữ, thế mà, có lúc anh lại thất bại tới mức bị bỏ rơi ngay sau khi tình một đêm

“Chú ơi, sao chú vô ý thức thế, ở đây có thùng giắc mà”

Một thằng bé với đôi mắt trong veo, tuy vóc dáng rất nhỏ chỉ trạc tầm năm, sáu tuổi nhưng đã toát lên khí chất hơn người. Ánh mắt cương nghị của cậu nhóc khiến Tô Thành rất khó chịu. Anh hất nó ngã xuống đất, trợn mắt lên, cảnh cáo

“Oát con, cút ngay!”

Đứa trẻ ầm ức bấu môi, sợ hãi nhìn Tô Thành rồi khóc ré lên

Hừ, bọn con nít bây giờ rách việc thật!

Tô Thành bực mình nhanh chóng đem hộp điểm tâm rời đi, để lại đằng sau là tiếng khóc thút thít của đứa trẻ

Người phụ nữ ôm đứa trẻ vào lòng, vỗ về

“Ngoan, đừng khóc, nói cô nghe ai bắt nạt con”

Đứa trẻ lắc đầu, chăm chú nhìn người đàn ông đã rời đi. Hức, người lớn thật quá đáng!

Trở về bệnh viện, Tô Thành há hốc mồm nhìn đứa cháu ngoan đang ăn như bị bỏ đói lâu ngày. Không biết bị bỏ đói bao lâu mà vừa nhìn thấy đồ ăn, chưa kịp chào hỏi một tiếng đã dặt lẩy đồ ăn từ trên tay Tô Thành

Tô Thành mắt tròn hơn hạt nhãn, đưa mắt nhìn ba con người kia

“Gia kỳ, Tiểu Khuê bị làm sao mà trông nó ăn kinh thế?”

Gia Kỳ ấp úng “Uhm, tại Tiểu Khuê không ngoan ngoãn nghe lời nên đi

Nhã, dì Nhã mới dùng một chút tâm kế nên..nên sốc do chưa chuẩn bị tinh thần, thần kinh không vững vàng, cộng thêm vừa nhìn thấy Bimko đã nhào tới ôm nên.. nên dì mới cho ý tá tiêm thuốc an thần cho cô ấy...”

Nhìn vẻ đau đớn của Gia Kỳ, làm cậu như anh cũng cảm thấy đau lòng. Đứa cháu này, rốt cuộc cháu bị làm sao thế?

Sau khi Tiểu Mai cùng Hoàng Quân đi đến bệnh viện thăm Tiểu Khuê nhân tiện cho cô uống giải. Không ngờ, vừa cho cô uống thuốc. Vừa tỉnh lại, nhìn thấy Bimko, Tiểu Khuê như bị trúng tà, chạy đến cắn xé quần áo Bimko

Bạn nhỏ nào đó quần áo rách nát hơn cả ăn mày kinh hoàng nhìn vợ tương lai,liếc nhìn Tiểu Khuê, rụt cổ lại

“Bà xã, công nhận nhà em ai cũng có năng khiếu lột đồ người khác!”

Tiểu Mai lườm Bimko “Ngậm mồm lại cho em, anh còn phát ngôn nữa thì đêm nay ngủ phòng khách!”

Ăn no xong, Tiểu Khuê vượt ngục, uống cốc nước rồi đi ngủ

Gia Kỳ lo lắng nhưng cũng không dám mở miệng, chờ khi vừa đi ra khỏi phòng, Gia Kỳ mới dám lại gần Tiểu Mai hỏi chuyện

“Bà chị, rốt cuộc chị cho Tiểu Khuê của tôi uống thuốc quái quỷ gì thế? Chị định đầu độc Tiểu Khuê sao?”

Tiểu Mai lắc đầu bất lực “Biết sao được, nhẽ ra 4 năm trước khi nó tỉnh lại thì phải cho nó uống thuốc giải nhưng vì nó sống ở Hắc đảo một năm, quá trình chuyển hóa thuốc cũng bị chậm nên bây giờ mới phản thuốc” Vỗ vai an ủi “Gia Kỳ, không sao cả, chỉ cần có tôi ở đây, Tiểu Khuê nhất định không sao, nó sẽ bình thường mà”

Gia Kỳ biết nhưng..nếu cứ để Tiểu Khuê trở nên điên dại như vậy anh không đành lòng

Hòa Nhã biết chuyện cùng chồng đến thăm tình hình con gái. Mấy bữa nay, cứ đến 3h sáng là Tiểu Khuê bắt đầu “nổi loạn” khiến mọi người không ai được ngủ ngon. Buộc lòng, Gia Kỳ phải cho người tiêm thuốc an thần cho cô

“Gia kỳ, không lẽ cậu định để cho cô ấy tiêm thuốc an thần suốt sao, nếu tiếp tục tiêm như vậy, cơ thể của cô ấy sẽ...” Bimko

Gia Kỳ cũng không muốn làm như vậy nhưng không còn cách nào cả

Suốt mấy đêm nay anh không được ngủ ngon giấc, trên người bầm tím hết vì bị cô nàng nào đó nổi điên hành hạ. Nhưng, anh tình nguyện!

Ông trời, sao mọi mọi chuyện vốn bình thường sao bây giờ lại ra nông nỗi này!

Rầm!

Hung hăng đá cửa một cái, Tiểu Mai xông vào phòng làm việc của vị mama đại nhân

“Mama Hòa Nhã, mọi chuyện tất cả là do người, do người mà ra, người..người thật quá đáng!”

Quá đáng? Ta sao?

Hòa Nhã nhíu mày, đưa mắt nhìn Tiểu Mai

“Con ngoan ngoãn ngồi đó cho ta. Việc ta đã làm, ta không bao giờ biết đến hai chữ “hối hận”. Ta là mẹ của Tiểu Khuê chứ không phải con, con có quyền gì mà can thiệp? Ta nói rồi, ta bảo con làm gì thì con chỉ cần ngoan ngoãn mà thực hiện, đừng bao giờ hỏi nguyên nhân. Sau này, con nhất định sẽ hiểu. Còn bây giờ, con ra khỏi đây cho ta”

Nói rồi, Hòa Nhã cho người kéo Tiểu Mai ra khỏi phòng

Vì cái gì, vì cái gì mà Tiểu Khuê ra nông nổi này?

Ha ha, Thiên hậu thế giới ngẫm, cảnh sát trá hình, ha ha, rốt cuộc là vì uy quyền hay là vì cái gì mà bà lại đối xử với đứa con ruột của mình như thế?

Lâm Hòa Nhã, bà không phải là người!

Trên đời này, không có một người mẹ nào lại đối xử với con gái của mình như thế, để con gái mình chịu đựng khổ sở bao năm mà gọi là rèn luyện, bị trúng độc nhưng không giải chỉ vì muốn thử thách tình yêu của Gia Kỳ, đáng không?

Cuối cùng, thứ mà bà nhận được là gì?

Một đứa con nằm vật vã trên giường bệnh như một kẻ điên

Một đứa con rể đầu đốn suốt mấy năm

Một người chồng xa cách

Con không có tình cha, chồng không được ở bên cạnh vợ, tình mẫu tử của bà đây hả?

“Tiểu Mai, em bình tĩnh một chút, mẹ vợ làm như thế là có lí của mẹ vợ, em đừng nóng!”

Tiểu Mai run lấy bầy, nước mắt dàn dụa như mưa. Cô ôm lấy Bimko, hết rồi, cuối cùng cô đã hiểu thế nào là trái tim của phát xít.

Nếu đo mức độ độc tài của Lâm Hòa Nhã với Hít le thì chắc hẳn Hít le phải chết thê thảm trước bàn tay của Hòa Nhã

Nếu nói đến lạnh lùng, tim băng thì Lâm Hòa Nhã là độc nhất vô nhị

“Bimko, em sai rồi, em sai rồi, em sai rồi”

Cô khóc nức nở, ôm chặt lấy anh như sam

Tiểu Khuê, người sai là chị, chị hại em rồi, Tiểu Khuê

....

Suốt mấy đêm đèn ngủ không tắt, suốt mấy đêm Bimko phải ngủ một mình, suốt mấy đêm Gia Kỳ thức trắng trông nom Tiểu Khuê..suốt mấy đêm, Tiểu Mai không hề ngủ

Rầm!

Đang mơ màng trong giấc ngủ, Bimko giật mình nhìn người con gái đang đứng trước mặt anh mệt mỏi tới mức phờ phạc. Trong bóng đêm, người con gái bé nhỏ đang nằm trong lòng anh đang yên giấc ngủ, miệng vẫn lẩm bẩm “Tiểu Khuê, chị xin lỗi, chị xin lỗi”

Chương 45

Nhưng những tiếng xin lỗi thành khẩn kia nào được đến tai Tiểu Khuê
Ba tuần, Tiểu Khuê như điên dại

Thỉnh thoảng, từ trong phòng bệnh phát ra những tiếng cười khanh khách
nghe rợn gáy. Có những y tá sợ tới mức không dám lại gần.

Nước mắt, đau đớn đang là thứ khống chế Tiểu Khuê, chính bản thân cô
cũng không hiểu hành ffoongj của mình. Nửa đêm, sờ lại mặt chỉ thấy lồi lõm
những xương mặt, sắc mặt cô ngày càng xanh xao

Mùa thu, những ánh nắng dịu dàng từ ô cửa mạnh mẽ xuyên thẳng vào
phòng. Đêm hôm qua, Tiểu Khuê lại nổi điên. Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô
khiến Gia Kỳ vô cùng đau lòng. Bao đêm anh thức trắng, đã có đêm nào anh
được yên giấc

Bệnh tình của cô biến chuyển khôn lường, thuốc mà Tiểu Mai đưa cho
uống mà chẳng có tác dụng. Có lẽ, sẽ chẳng có thứ thuốc nào có thể chữa
được

“Hòa Nhã, bây giờ bà hài lòng chưa, bà nhìn đi, nhìn đi, đứa con gái bà
vất vả mang thai chín tháng mà bà ỡ đối xử với nó như thế, bà không phải là
người”

Tiểu Mai hét lên đau đớn, cắn phần chỉ trắng tay vào mặt Hòa Nhã

Đúng, trước kia, người Tiểu Mai khâm phục nhất là Hòa Nhã, người Tiểu
Mai ngưỡng mộ nhất là Hòa Nhã

Nhưng giờ thì sao? Yêu quý bao nhiêu, ngưỡng mộ bao nhiêu thì bây giờ
căm ghét bấy nhiêu

Hồ dữ không ăn thịt cn, Hòa Nhã, bà không phải là người

Trong thế giới ngấm do bà thống trị, có thể bà không biết thế nào là tình
yêu thương nhưng bà không thể ác độc, lạnh lùng tới mức đẩy chính con gái
ruột của mình vào thử thách nghiệt ngã. Đâu chỉ vậy, 5 năm qua, thử hỏi Gia
Kỳ đã phải trải qua những gì, bà biết không?

Hòa Nhã biết, biết rất rõ. Lòng tự cao của bà không cho phép bản thân
mình bị lụy vì ai, trái tim bà là băng băng nghìn năm

Thượng đế đã vô tình reo rắc vào sự ác độc, nhẫn tâm, tàn bạo, lạnh lùng
để chế tạo ra bà, bà chính là sản phẩm thất bại của thượng đế

“Đúng, có thể ta đã sai khi cho Tiểu Khuê uống thuốc nhưng ta không sai
khi đặt ra thử thách với Gia Kỳ..”

Tiểu Mai nghe xong tức đến bầm mặt, cổ nghèn nghẹn “Bà..bà là đồ cầm
thú, một người mẹ cầm thú. Tôi hận bà, nếu Tiểu Khuê không tỉnh lại thì tôi
sẽ không bao giờ tha thứ cho bà, bà nhớ cho tôi. Tôi, Giang Tiểu Mai này

nhất định không tha cho bà.."cười gằn" Thiên hậu thế giới ngẫm ư? Là cái quái gì, chức thiên hậu của bà có đổi lại tính mạng của con bà không. Bà...bà không xứng đáng làm mẹ.Lâm Hòa Nhã, tôi khinh thường bà..."

Quay người lau đi những giọt nước mắt, Tiểu Mai lao thẳng ra ngoài, ngoài trời tối đen như mực, mưa càng nặng hạ

Sự dày vò còn khổ hơn là cái chết, Tiểu Khuê có thể chịu đựng được,âu cũng là số trời

Mưa rơi ngày càng nặng hạt hơn, sự lãnh lẽo của màn đêm bủa vây lấy người con gái mỏng manh trong đêm. Mười năm, chưa bao giờ cô sợ hãi, thế mà, đứng trước con người nhẫn tâm kia, cô thực sự sợ

Trên trái đất có biết bao nhiêu loài có tình thương thế mà bà ta –Lâm Hòa Nhã, bà ta lại không hề có!

Những ngón tay run lấy bầy, đôi chân yếu ớt chạy trong màn đêm cũng có lúc dừng lại

Mưa...mưa ngừng rồi sao? Mưa ngừng rồi sao cô vẫn còn khóc?

Tiểu Khuê, em chính là ngôi sao của thiên tử, em phải cố lên, bằng bất cứ giá nào chị cũng chữa trị cho em

Ở bệnh viện, mùi thuốc khử trùng khiến người ta cảm giác khó chịu. Một lần nữa, bước chân của Tiểu mai ngày càng nặng

Làn nước mưa xối xả không lường tình tạt mạnh vào người khiến cô ướt như chuột lột.Những giọt nước rơi lách tách từ lọn tóc rơi xuống quện vào vị mặn chát của nước mắt

"Tiểu mai, em bị sao vậy?"

Ngước lên nhìn người đàn ông trước mặt, cô xà vào lòng anh, khóc rưng rức như một đứa trẻ

"Ông xã, em vô dụng đúng không?"

Bimko ôm ghì chặt cô vào lòng, tay vuốt những lọn tóc ướt kia "Ngoan, về với anh đi, lần sau không được tự làm khổ mình như vậy, biết không? Tiểu Mai, chúng ta về nhà nha?"

Cô vội lắc đầu, dụi mặt vào ngực ấm áp kia "Không..em không về, em không thể về.." ngẩng đầu, bất chợt chạm vào ánh mắt ấm áp của anh, sự lạnh lẽo trong lòng cô cũng vơi dần. Hít một hơi dài, cô vụng chộm hôn lên đôi môi lạnh giá của anh, nhe răng lên tiếng

"Bimko, dù sau này em có làm gì anh cũng luôn em ở bên em như Gia Kỳ ở bên Tiểu Khuê, được không?"

Anh nhíu mày, buông cô ra "Em nói gì vậy, ai cho phép em nói linh tinh. Dù em có chết anh cũng không để em chết yên ổn, yên tâm, nếu em chết, anh

sẽ lật quan ài em lên, sau đó dùng phóc môn khiến xác em không phân hủy được..uhm,,sau đó, anh sẽ dày vò em đến khi nào em sống lại mới thôi..”

“Bimko, anh ác quá..nhưng, em yêu anh! Chỉ cần anh luôn ủng hộ em, ở bên cạnh em, em sẽ không bỏ anh đâu. Nếu em chết, em sẽ kéo anh chết cùng”

....

Sắc mặt nhợt nhạt của Tiểu Khuê làm Gia Kỳ vô cùng đau lòng. Hằng ngày ở công ty, anh làm việc cật lực tới mức quên ăn, quên ngủ khiến ông chú nào đó rất đau lòng. Ngẫm ra thì Gia Kỳ không phải là người xấu, đơn giản là chưa đủ biến thái mà thôi

Mấy hôm nay, ông chú Tô Thành cũng bận rộn không kém, chủ yếu là làm thủ tục nhận lại con trai và cô vợ thất lạc là Như Tố

Nhìn Gia Kỳ chăm chăm,Tô Thành rầu rĩ với hần “Gia kỳ, cháu định làm việc đến chết đấy à?”

Gia Kỳ chỉ dừng bút một vài giây, sau đó cúi xuống tiếp tục xử lí tài liệu. Hần không muốn chết, hần chỉ muốn yên tĩnh

Reng! Reng!

“Alo, có chuyện gì” Hần thông giọng khi nhìn lên màn hình điện thoại “Được..được, chờ tôi”

Ném luôn điện thoại xuống bàn,hần vội vàng vớ lấy áo khoác rồi chyay vội ra ngoài

Rầm!

Tô Thành thở dài “Ôi, một thằng điên mới phát tác”

Nói rồi Tô Tành cũng vội chạy xuống xem rốt cục có chuyện gì mà khiến hần lao như mất trí

Ba vòng suýt san tô, Tô Thành há hốc mồm khi nhìn thấy hần đang lao thẳng vào trong bệnh viện

Tiểu Khuê bị làm sao à?

Tô Thành chạy đến cửa phòng thì thấy Gia Kỳ đang ôm trầm lấy Tiểu khuê mà khóc toáng lên

“Tiểu Khuê, đừng bỏ anh, đừng rời xa anh..Tiểu Khuê, anh đã cho phép đâu mà em dám bỏ anh đi, ai cho phép em, hả? Anh sẽ bắt em viết bản kiểm điểm hơn một trăm trang, để xem em có dám bỏ anh mà đi hay không?”

Một..một trăm trang? cái thằng này, cháu không thể bớt biến thái hay sao?

Nhìn cô cháu gái đang nằm trong vòng tay của Gia Kỳ, Tô Thành thở dài đườn đượt “Cuối cùng, sức đề kháng của ta vẫn là kém nhất”

Liếc mắt sang Tiểu Mai, Tô Thành ngán ngấm bảo “Tiểu Mai, cháu có cảm thấy chúng ta đang là bóng đèn 200W hay không?”

Bimko cười kháy, vỗ vào vai ông chú nào đó “Theo nghiên cứu mới nhất của bộ y tế quốc gia, bóng đèn 200W không được phép thả ở bệnh viện”

Quay sang đẩy Tiểu Mai ra ngoài “Vợ, đi thôi, người ta không thích mình kìa, về nhà, vợ chồng mình ân ái, mắc gì phải xem phim nhà người ta, nhạt, nhạt quá!”

Tiểu Mai khinh bỉ với ông chồng nào đó “Ông xa, anh quả là biến thái!”

Chương 46

Bị nhìn tới mức ám muội, ông cậu Lâm Tô Thành mặt đỏ hơn cả sôl gấc, ái ngại cho xin ánh mắt từ bi về hai nhân vật nào đó đang diễn cảnh lâm li, tráng lệ. Ông cậu nhìn thấy, hận tới mức ngẩng đầu hỏi trời “tại sao đàn ông nước mắt chảy ngược??”

Trong rút lui khỏi hiện trường u oán kia, ông cậu Tô Thành vội đi làm vài chén để lấy sức phục vụ bà xã

Gia Kỳ chỉ đặt người nào đó lên giường, nước mắt giàn dụa không dứt

Ở bên ngoài cửa sổ, tiếng bàn tán không ngừng

“Gia Kỳ, đàn ông là phải mạnh mẽ, mạnh mẽ như ta đây nà!”

Hự!

Bị thúc cùi trỏ vào bụng, vị ông xã đại nhân kinh ngạc nhìn bà xã độc ác, oán hận lên tiếng

“Em định ám sát chồng đây hả, Hòa Nhã”

Hòa Nhã lườm chồng, âm thanh khinh bỉ rơi vào không trung

“Anh còn không mau ngậm mồm lại xem tiếp, bằng không em cho anh nằm viện tĩnh dưỡng tuổi già đây”

Giang Hồng Phong “...” im lặng là vàng

Ha ha

Dĩ nhiên vị ông xã im bất luận

****Xin thông báo, bệnh tình của em gái Giang Tiểu Khuê sau khi được chị gái là Giang Tiểu Mai chế nhiệm ra thuốc giải hiện giờ đã tỉnh. Cúc Tiên ta trách nhiệm đã hết, tới lúc phải khăn gói ra đi tìm lí tưởng cuộc đời của ta: soái ca! Tạm biệt!****

Ừm, tôi, Giang Tiểu Khuê đã trở lại và dĩ nhiên lợi hại hơn xưa

Tôi có một số vấn đề cần mọi người hiểu rõ cho

1.Những điều Cúc Tiên đã kể tuy không phải là 100% là bịa chuyện nhưng tới 80% là tôi bị ám hại, cho nên, tôi đây mà bị bôi xấu gì, kiên quyết sẽ đến tận nơi thỉnh giáo Cúc Tiên

2.Trong khoảng thời gian bất tỉnh nhân sự, tôi cam kết hoàn toàn không biết chuyện gì diễn ra, nếu tôi có kể nhầm lẫn ở đâu hay mọi người có thắc mắc thì gặp chị Cúc tiên, tôi đây vô can

3.Không biết thời gian tôi hôn mê, ông xã nhà tôi (gia kỳ đó mọi người) có trêu hoa ghẹo nguyệt, tình mới quên nghĩa cũ, bỏ rơi tôi theo con nhỏ nào không thì tôi vô cùng hoan nghênh bạn nào gửi cho tôi chứng cứ ngoại tình

4.Ông cậu nhà tôi là Lâm Tô Thành, tính tình có dở hơi mang phong thái soái ca Trung Hoa là sự thật, ông cậu trắng hoa là chuyện bình thường của huyện, cho nên, nhiều gái là bình thường, gây ám ảnh cho bà cô Như Tố chắc cũng không phải là quá đáng. Thằng em họ của tôi-con trai của ông cậu Tô Thành do mới nhận nên nó chỉ biết tôi là đứa hư hỏng, nên sau này nó có hư hỏng hay không lỗi không phải do tôi

5.Papa đại nhân được mama tha thứ cho từ bao giờ thì tôi không biết, tôi chỉ biết là khi xuất viện thì đã thấy papa đại nhân tới đón rồi

6.Tôi xưng hô với chồng tôi là tôi-cậu vì chúng tôi lúc đó là bạn bè

Sáng sớm là thời gian tôi ghét nhất! Gia Kỳ à, cậu là thằng biến thái nhất thế gian!

Đồ heo không bằng, chó không xứng nhà cậu ta, cậu ta quả nhiên không phải là người

Sáng sớm không cho con nhà người ta ngủ lại còn kiên quyết lôi tôi dậy bằng được với khẩu khí vô cùng anh dũng

“Em mà không dậy anh sẽ hôn em”

Ôi chao, chiêu này dùng hoài mà không hề chán, khốn, thế mà não tôi hề nghe được câu này là bắt đầu có phản ứng đột biến mới đau

Ca dao Việt Nam có câu “Thù này ắt hằn còn lâu-trồng tre thành gậy gập đầu đánh què”

Đúng, cậu ta là cái gì mà dám dọa nạt tôi, quân tử

“Trần, Gia, Kỳ, cậu đi chết đi cho tôi!” Tôi tá hỏa hét lên

Thế mà cái đồ mặt dày hơn bê tông ngàn năm nhà cậu t lại còn mở miệng ra nói rằng”Giang Tiểu Khuê, ah có chết cũng mời em chết cùng, cho nên, còn không mau ngoan ngoãn lại cho anh”

Hừ, anh cái đầu nhà cậu ta!

Đã dạy bao nhiêu lần rồi, không được mở mồm kêu là anh. À, nhưng nhớ không nhầm fthif cậu ta có dính hôn với chị Mai nên gọi là anh cũng không sai

Uhm..không sai có nghĩa là đúng!

“Anh trai Gia Kỳ, anh tha cho cô gái bé nhỏ như em. Bác Hồ từng nói “trẻ em như búp trên cành, biết ăn, biết ngủ, biết học hành là ngoan”, này này, ngủ là một trách nhiệm, lượn mau, để yên để ngủ coi!”

Nhắm tịt mắt lại, tôi vẫn tuyên thệ rằng cậu ta không mặt dày tới mức lại tiếp tục gọi tôi dậy nên tôi tiếp tục ngủ

Ào!

Mưa á, mưa mưa

Tôi vùng dậy, rũ người như con diên, cảm phần hét toáng lên

“Đồ khốn, sao dám..”

Ắc ầu..hì hì..mama đại nhân, mẹ kiếp, Gia Kỳ, cậu chết đi cho tôi nhờ!

Tôi vội vuốt mặt, xum xoe nịnh nọt “mama, mam đại nhân cát tường, con gái xin thỉnh an mama đại nhân”

Trong 36 kế, chạy là thượng sách!

Nhưng tôi vừa co cẳng thì bị một bàn tay to khỏe nào đó túm lấy gáy lôi lại, giọng nói vô cùng từ bi hơn cả đức mẹ đồng chinh

“Con dám chạy!”

Éc!

Tất nhiên là..không, nào con không phải là ngấm nước a

“Mama, không phải chồng của mama lại đả tội gì với người đấy chứ, con cam đoan, con không hề gây ra lỗi lầm gì, mama người thủ hạ lưu tình đi mà”

Gờm tôi một cái, mama đại nhân nháy Gia Kỳ, sau đó tôi bị ném thẳng vào phòng tắm để VSCN, sau đó lại bị lôi sênh sịch đến phònggg khách tiếp chuyện

Haizz, cuộc đời thật là éo le, cố sao tôi lại kute vậy kìa?

Tôi bỗng rợn cả gáy, mồ hôi đổ ra như mưa. Nuốt nước bọt, tôi kinh hãi nhìn những người trước mặt. Pama đại nhân, Gia Kỳ, ông cậu, bà cô Như Tố, em họ (con của Như Tố), chị Mai, Bimko

Hừm, nhìn cái gì, tôi dính gì trên mặt sao?
Xoa xoa mặt, tôi ái ngại lên tiếng
“Rốt cuộc là truyện gì mà mọi người nhìn tôi chăm chăm thế?”
Chị Mai “Em có chắc rằng Trương Ba và Hàng Thịt là một cũng như Chí Phèo và Thị Nở là thanh mai trúc mã không?”
Ách, hỏi gì kì vậy, không lẽ tôi trả lời sai?
Chị Mai nhìn tôi, ấn mạnh tôi xuống ghế sofa, đánh mặt lại “huyết áp ổn, thần kinh ổn định, chỉ số IQ vẫn thấp như thường” quay sang nói với Bimko “Ông xã, tới lượt anh kiểm tra”
Bimko “...” thôi, anh đây chịu, anh không hứng thú với ai ngoài bà xã nhà anh đâu. Nhìn sang Mama đại nhân
Mama đại nhân “Con bao nhiêu tuổi”
Dễ ấy mà “năm nay tính cả tuổi mẹ, con chính thức là công dân yêu nước: 18 tuổi nha, có thể xem AV Nhật rồi nha!”
Gia Kỳ chẹp miệng “Dì Nhã, cô ấy cái gì cũng không đổi chỉ đổi được là thêm tính biến thái. Dì, dì không phải kiểm tra làm gì, dù sao cái đầu heo như cô ấy cho làm mấy bài test cam đoan tắc nghẽn mạch máu não cho xem”
Oài, chuẩn chuẩn!
Cũng may là có Gia Kỳ ra tay, bằng không tôi sẽ bị thẩm vấn không khác gì tội phạm, híc, nỗi khổ của người có mẹ là công an!
Buổi trưa, khi tôi đang ăn cơm, cậu nhóc An kia nhìn tôi chăm chăm, sau đó bộ mặt đáng yêu nhả ra một câu “Tiểu Khuê, quả nhiên chị là đồ không có não. Chị không thể nói mấy câu tử tế đấy à”
Tôi khinh thường, ngậm dừa trong miệng, chọc chọc “bé như em thì hiểu cái gì, im đi, ăn đi”
Thằng bé lườm tôi, hai chân lon ton chạy đến mẹ nó “mẹ, Chị Khuê bắt nạt con”
Hừ, bắt nạt á, ai bắt nạt ai, oắt con, chị đây nói i nghe, hồi trước chị mà đây bị mẹ mà bắt nạt tới mức khóc không ra nước mắt. Có biết bao bản kiểm điểm nên đem vào phòng triển lãm, biết bao nhiêu tháng ngày đăng đắng đứng ngoài hành lang ngắm trai trong khi lòng uất ức muốn đèn nợ nước, trả thù nhà, tổng cổ bà cô ra khỏi lớp
Mẹ con nhà các người ăn hiếp người quá đáng!
Ông cậu tôi căng thẳng nhìn vợ, quay sang tôi “Cháu không thể ngậm mồm hay sao? Bây giờ nó là con của cậu, em của cháu, tốt xấu gì cũng không nên tội mẹ đồ nên đầu con, tội nghiệp Tiểu An lắm”
Hừ, tội nghiệp con khi mồi, con tội nghiệp cho hai người thì ai tội nghiệp

cho con

Chị Mai gõ vào bàn để tạo sự chú ý, đánh mặt lại “Mọi người có ăn không để dọn dẹp, ăn mà cũng không yên!”

Chồng của chị tôi bây giờ là Bimko mới lên tiếng “bà xã, anh thấy em không cần phải dọn làm gì cho nhọc công, thôi, em cứ quăng hết đồng bát đĩa này vào sọt rác là không phải rửa, thấy anh thông minh chưa”

Tôi “...”

Gia Kỳ ho nhẹ “Thông minh hơn cả heo, anh mà vứt bát đĩa thì bữa sau lấy gì mà ăn?”

Bimko “Chú thì biết gì, không có thì đi mua”

Tiểu An “Chẹp chẹp! Bản chất của công tử bột, đáng thương a”

Tôi “...”

Chị Mai”...” mấy cái người này, mồm miệng không bao giờ thôi

Như Tổ “.....”

Ông cậu “...” mặt mốc hơn rêu

Oài, kể từ mấy ngày trước khi xuất viện, nhà tôi có thêm nhân khẩu, đã vậy lúc nào bên tai cũng nghe mấy tiếng lảm nhảm của họ khiến tôi phát cáu

Mùa xuân là mùa trăm hoa đua nở, chim hót vang trời, mùa của lễ hội. Cho nên, tối hôm trước, papa đại nhân có thông qua một số chuyện với tôi, chủ yếu là việc thân phận của chị Tiểu mai, lễ đính hôn của Gia Kỳ và việc chị Mai không phải chị ruột của tôi

Biết làm sao được, dù phải hay không thì chị ấy vẫn là chị tôi, bây giờ và mãi mãi về sau

Gia Kỳ cũng không phải một dạ hai lòng, xem ra mắt tôi không cần phải cắt kính

Bố mẹ của chị Mai là ông bà của tôi, theo vai vế thì phải gọi Tiểu mai là dì nhưng papa đại nhân dặn không được gọi thế, gọi như vậy khiến chị Mai buồn nên tôi cũng không hứng thú cho lắm

“Pama, hai người đi đâu thế?”

Mới sáng sớm, pama đại nhân nhà tôi đã tay xách hành lí phòng khách, không lẽ định quay về miền Nam??

Papa đại nhân thở dài “Ta đây không còn ít tuổi gì nữa, già rồi, sự nghiệp cũng giao lại cho Kỳ với bác của con rồi, cho nên, ta đây định rủ mẹ của con hồi xuân, lâu rồi không ngắm núi Phú Sĩ”

Núi Phú Sĩ, A, Nhật Bản, con muốn đi

Mắt chớp chớp “papa, hai người cho con đi kè đi!”

Gia Kỳ lườm tôi “Em biến thái vừa thôi, bố mẹ em đi hưởng tuần trăng

mật, em đi theo làm cái gì? Không lẽ em lại muốn như hồi lớp 2, chui tọt vào trong tủ xem trộm bố mẹ đóng phim?”

Tôi”...” Mặt tím tái, ngậm mồm lại

Thế mà có người lại mặt dày lên tiếng

“Ha ha, Tiểu mai ơi là Tiểu Mai, hai chị em nhà em quả nhiên chung gen biến thái, mới lớp hai mà dám trốn vào phòng ngủ của bố mẹ, lợi hại lợi hại, ha ha, nhưng không lợi hại bằng kiểu lột đồ của em, cơ mà anh thích. Bà xã, tối nay anh cho em thỏa nguyện ước bao năm nha”

Quay sang tôi “Tiểu Khuê, tối nay anh cho phép em chui vào trong tủ nhà anh nhìn trộm anh và chị em, có được không?”

Ặc, cái con người này, miệng lưỡi quả nhiên lợi hại khiến tôi mặt sầm lại từ bao giờ

Gia Kỳ lên tiếng “Anh ngậm mồm lại, anh nghĩ gì mà Tiểu Khuê lại hứng thú xem AV trực tuyến của hai người, nếu có muốn thì tôi đây vô cùng sẵn lòng cho cô ấy thực nghiệm, phải không, Tiểu Khuê?”

Nói này Bimko, Gia Kỳ, hai người quả nhiên mặt dày hơn bê tông vụn khối, báỉ phục!

Nhưng xin lỗi, đừng reo rắc kiến thức giới tính với tôi, đầu óc tôi trong sáng lắm, cảm ơn!

Sau khi bố mẹ tôi đi hưởng tuần trăng mật ở núi Phú Sĩ, vợ chồng nhà chị Mai cũng trở về nhà ở, không làm phiền tôi. Nổi tiếp là gia đình nhà ông cậu, cứ như vậy, mọi người lần lượt ra đi với những mục đích khác nhau

Hôm trước, tôi có đến công ty của Gia Kỳ, tình cờ nghe được nhân viên nữ trong công ty nói rằng Gia Kỳ là Gay,. Ban đầu, tôi cũng không tin, nhưng sau khi toát mồ hôi hột ra xem những bằng chứng sinh động của cô thư kí, tôi tò mò hỏi Gia Kỳ

“Gia Kỳ, thật không ngờ,..rồi, tôi bao la, tôi nhân hậu, tôi theo kịp thời đại, tôi chấp nhận!”

Gia Kỳ dừng bút, nhìn thẳng vào mắt tôi, khẳng định “Thật chứ, là em tình nguyện, không phải bắt ép?”

Dĩ nhiên, không lẽ nhìn tôi giống kẻ hai mặt

“Ừ, chắc chắn”

Cậu tta nhìn tôi, ánh mắt có chút gian tà, đặc biệt là nụ cười nửa miệng khiến người ta nghi ngờ. Tôi vội xua tay

“Khoan đã, cậu vừa bảo gì ấy nhỉ?”

Cậu nở nụ cười đắc thắng, khoác tay vào vai tôi, thì thầm “1000 lần bài thơ này, ngày mai nộp cho anh”

Mẹ kiếp, Gia Kỳ, tôi không phải thích chửi bậy, là cậu biến thái mà thôi
Mẹ ơi, cứu con
Tại sao không phải là 10 lần hay 100 lần mà lại là 1000 lần, tôi ghét
1000!

Hu hu, “Anh và em” hu hu, thẳng giời đánh nào sáng tác ra bài thơ dài dã
man này, hu hu

Nếu như em là sắt
Thì anh là Carbon
Dầu dài ngắn vuông tròn
Vẫn sắc son trong một
Nếu như em là cột
Anh xin làm căn nhà
Dù bão tố phong ba
Vẫn ôm em, che chở
Nếu như em là phở
Thì anh là nước lèo
Đời có cuốn vèo vèo
Ta bên nhau em nhỉ
Nếu như em là chỉ
Anh lại biến thành kim
Dù kim có khó tìm
Dù chỉ gãy dễ đứt....
Giả như em có sứ
Thì anh cũng rồn lõi
Lõi rồn với sứ môi
Chúng ta đi cùng lối
Giả như em sợ tối
Anh sẽ là ngọn đèn
Dù dầu dắt xăng lên
Anh vẫn luôn toả sáng.....
Còn nếu em là ván
Anh sẽ xin làm đinh
Đóng một triệu chuyện tình
Cũng không khi nào hết
Nếu em làm biển biếc
Anh làm sóng bạc đầu
Dù tận dưới lòng sâu

Cũng ngoi lên mặt biển
Nếu như em định tiến
Anh cũng không chịu lùi
Cả hai chẳng chịu lui
Thì ôm nhau chịu trận
Nếu tình là số phận
Anh sẽ nâng lên chùa
Cầu khẩn rõ là to
Mong lấy em làm vợ
Nếu em là chủ nợ
Anh một kẻ thiếu tiền
Khe khẽ đến bên em
Rồi cuồn tiền chạy mất
Hóa thân là hành khất
Anh gõ cửa nhà em
Trong lúc trời nhá nhem
Xin nụ hôn tình ái
Nếu như em củ chuối
Anh sẽ làm Chí Phèo
Chí và Nở gặp nhau
Hỏi sao không có cháo
Nếu như em là gáo
Anh sẽ xin làm que
Trọc một lỗ vào khe
Khối người dùng mức nước
Nếu có một điều ước
Anh ước đến bên em
“Hôn thật khẽ thật êm
Hôn êm đêm mãi mãi”
Giả như em làm Vãi
Anh cạo đầu làm sư
Tu ở đền ông Từ
Vẫn vô tư mà sống
Nếu như em làm trống
Anh xin làm cái dùi
Trống với dùi quen mui
Lùi dần vào chỗ vắng

Giả như không còn nắng
Em sợ bầu trời đêm
Anh gọi mặt trời lên
Đón bình minh rực rỡ
Có một khi nào đó
Muốn trở về tuổi thơ
Anh sẽ làm cây dừa
Tỏa bóng mềm em mát
Nếu vô tình chợt khát
Anh dòng suối mát trong
Dâng vị ngọt vô ngần
Để em... tu ừng ực
Giả như em ngủ gật
Anh sẽ đến bên mình
Xoa nhẹ nhẹ con tim
Vì trên tim... là ngực
Giả như em có bức
Anh lại cười hề hề
Thế thì ảnh hưởng gì
Anh chứ ai đâu nhỉ?
Em mắng anh: “Đồ khỉ”
Rồi nhoén miệng cười khi
“Lần sau có làm gì
Tránh người ta nhìn thấy....”
Giả như em là giấy
Anh biến thành bút chì
Chúng bạn có nói gì
Chì vẫn đi trên giấy
Nếu mà em có cháy
Anh thành dầu gội đầu
Chui vào mờ tóc nâu
Ở lâu lâu trong đó
Nếu như em ngại gió
Anh nguyện làm bức tường
Đứng chắn giữa gió đường
Cho em tôi cầu nguyện
Giả như em lắm chuyện

Nói ra rả cả ngày
Anh cãi cối cãi chày
Nói gì mà lắm thế
Giả như em mà ế
Anh cũng thành trai già
Gái ế với trai già
Cùng một nhà vẫn tốt
Không may mà em dốt
Anh nguyện làm ông thầy
Cũng chẳng chóng thì chầy
Thầy biến thành “thầy nó”
Giả như em sợ chó
Anh nguyện làm cây riềng
Chó mà gặp phải riềng
Thành thịt chó rượu mặn
Giả như em có cận
Thì anh cũng mắt lồi
Hễ gặp nhau trên đời
Ta đồng thời bỏ kính...
Nếu em học tài chính
Anh sẽ học ngân hàng
Nhà chúng mình màu vàng
Hai nhóc...thêm nhóc nữa
Khi mà em có.. cửa
Là anh sẽ ở nhà
Luôn ở bên em mà
Dù bạn bè có... nhậu
Quả từ hoa mà đậu
Con chúng mình từ em
Anh cũng chỉ góp thêm
Cho gia đình hạnh phúc
Khi nào anh lên chức
Sẽ mua đất xây nhà
Trồng trước cửa vườn hoa
Phía sau là bãi tắm
Nếu người em toàn năm
Anh lấy nước biển về

Em tắm thỏa tắm thê
Cho đến khi hết bệnh
Trời hóa em là mận
Anh nguyện làm cây đào
Mọc ở cạnh cầu ao
Nơi chúng mình thề nguyện
Nếu đêm nào mất điện
Anh ngồi quạt cho em
Sau mỗi tối êm đềm
Tình nồng càng thắm đượm
Chuyện thường ngày ở huyện
Là lúc mình gần nhau
Hễ ngồi cạnh em lâu
Anh lại mơ cô khác
Nếu như em yêu nhạc
Anh xin làm cái đài
Để lúc em nằm dài
Luôn có anh bên cạnh
Dù bao giờ cô quạnh
Anh cũng gần bên em
Như ngọn bắc với đèn
Hòa trong nhau bừng sáng
Khi mà em đến ...tháng
Là lúc anh phải chiều
May mà chẳng có nhiều
Tháng vài ba ngày lẻ
Bây giờ anh còn trẻ
Nếu mà anh có tiền
Anh mua một con thuyền
Cùng em đi khắp chốn
Chúng mình còn thiếu thốn
Chúng mình chẳng phải giàu
Nhưng mà có sao đâu
Em vẫn là tất cả
Anh là con trai cả
Em: dâu lớn trong nhà
Cùng phụng dưỡng mẹ cha

Vẫn thuận hoà sớm tối
Giả như em lạc lối
Anh tới đón em về
Vì chúng mình cùng quê
Có chi đâu mà lạ
Em thương anh vất vả
Anh nhớ em thật nhiều
Cũng chẳng còn bao nhiêu
Thời gian ta khó nhọc
Bỗng khi nào em khóc
Là những phút nhớ anh
Giọt nước mắt long lanh
Chảy trên hai gò má
Anh thương em anh quá
Người con gái chung tình
Những lúc ở một mình
Anh nhớ em từng phút
Nếu em là cây bút
Anh là giọt mực xanh
Mực bút vẫn song hành
Cùng em, anh tới lớp...
Nếu em là tia chớp
Anh như con thuyền kia
Lặng trôi dưới sao khuya
Tìm bến bờ em đậu
Nếu ai bảo em xấu
Đập phù mả cho anh
Em là em của anh
Với anh em vẫn đẹp
Khi mà em hết đẹp
Thì anh cũng đã già
Hạnh phúc của hai ta
Là trái tim nồng cháy
Nếu em là xe máy
Anh sẽ là con đường
Trải đi khắp muôn phương
Cho em đi không ngại.....

Giả như không bằng lái
Anh: cảnh sát giao thông
Em có gặp dân phòng
Hề cần là anh đến
Giả như em là hến
Anh biến thành con “chai”
Để có khi ngày mai
Đem bỏ vào nồi luộc
Nếu em không biết được
Cuộc đời trôi về đâu
Xin em hãy mau mau
Ta định ngày hôn lễ
Để một thời tuổi trẻ
Anh có em bên mình
Trọn vẹn cả nghĩa tình
Cho đến ngày ly dị
Thấy cuộc đời vô vị
Em lại tìm đến anh
Viết tiếp câu chuyện tình
Của Chí Phèo Thị Nở
Hoặc em là người ở
Anh sẽ bỏ vợ liền
Tối tối đến phòng em
Biến em thành bà chủ
Những lúc em buồn ngủ
Anh nguyện làm gối đầu
Để em ngủ thật sâu
Anh ngắm nhìn thoả thích
Em là con chim chích
Anh sẽ là chim ri
Dù chẳng hát được gì
Cũng bên nhau sớm tối
Nếu em hay nói dối
Anh nói dóc như thần
Hai chúng mình thành thân
Rủ nhau lừa thiên hạ
Em mà là con quạ

Anh hoá chú diều hâu
Dù xấu đẹp đến đâu
Cũng nghĩa tình chồng vợ
Chuyện bây giờ mới kể
Chắc chắn sẽ còn dài
Nếu còn có ngày mai

Hức, tôi cam đoan tác giả của bài thơ này là một kẻ biến thái, mặt dày không kém phần Gia Kỳ, thơ gì mà dài thế, bộ không làm thơ dài thì chết sao

Nói chung, có chửi tác giả bài thơ kia thì tội cho ông ta quá, chẳng thà chỉ thẳng vào mặt Gia Kỳ, chửi cậu ta cho xong

Rầm

Tôi đập bàn một cách hùng dũng “Biến thái, hết sức biến thái, Gia Kỳ, cậu là đồ biến thái!!!”

Chương 47

Trong ánh nắng ban mai, tiếng gió êm dịu khiến những sợi tóc của ôm lấy khuôn mặt. Tôi thất thần nhìn Gia Kỳ. Ánh mắt đắm chiêu sẫm soi những dòng chữ mềm mại trên giấy, ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím laptop tạo nên sự mê man choáng ngợp

Tôi cảm nhận được mùi hoa nhài tây phảng phất theo làn gió bay vò, dễ chịu thật

“Lau miệng đi, nước bọt chảy tùm lum kia”

Lấy tay lau miệng, ủa, đâu có

Tôi đỏ mặt, nhìn Gia kỳ “Cậu không mở miệng thì chết luôn ấy!”

Dừng bút lại, cậu ta gõ gõ một vài phím rồi ngân giọng mỉa mai

“Ngậm mồm lại đi, cậu không mở miệng thì không ai bảo cậu câm đâu?”

Hừm, tên này đúng là dạng bệnh họa của nhân loại!

Khi tôi vừa tỉnh lại, chưa hiểu mô tê gì đã mắng mỏ tôi tới tấp, đã vậy lại còn bắt tôi viết một nghìn bản kiểm điểm. Khốn, không nhẽ viết xong bản kiểm điểm tôi lại ném vào mặt cậu ta, nói cho cậu ta biết bản cô nương đây từ nhỏ đã có năng khiếu viết bản kiểm điểm. một bản kiểm điểm có đáng gì, mười bản cũng không thể làm khó ta

Nhưng, một nghìn bản lại là vấn đề rất nhạy cảm. Cho nên, chỉ số IQ của tôi cũng không cho phép tôi tự kỉ thức trắng đêm viết một nghìn bản, tôi liền đi photo cho xong chuyện. Cũng may, bây giờ không phải thời đồ đá,khoa học công nghệ thật hữu ích

Người tính không bằng trời ám toán!

Tôi nghĩ rằng đi là xong, ai ngờ tên ma đầu kia lại thấy tôi rảnh không có chuyện để làm nên nói với mama nhà tôi để tôi đến công ty làm việc. Ôi trời,tôi thì biết làm cái gì, tôi vốn mù mịt vụ kinh doanh mà?

Chức thư kí nghe thì sang mồm, sang miệng lắm, nhưng sang cái khi khô.Thư kí mà phải chui tọt vào phòng tổng giám đốc để chép phạt thì chỉ có mình tôi mà thôi. Rốt cuộc, bao giờ tôi mới thoát khỏi ma trảo của tên đại ác ma này đây

Kể cũng lạ, sao dạo này chí nhớ của tôi kém vậy, tôi cứ nghĩ rằng mình đã làm rồi nhưng không hiểu sao khi động đến thì có vẻ chưa làm bao giờ. Ví như khi cắm nồi cơm, tôi nhớ đã bật nút rồi, không hiểu sao khi tôi mở nắp ra gạo với nước vẫn ở thời kỳ nguyên thủy, không lẽ bọn chúng định tạo phản?

Tôi tặc lưỡi cho qua, dù sao không có cơm ăn thì ăn nhà hàng. Thế mà cái tên Gia Kỳ chết tiệt kia nghe tôi nói cơm chưa chín thì mừng ra vội, sung sướng tới mức miệng cười ngoắc ra, nhìn thấy ghê

Gõ đầu một chút, tôi chậm chạp suy nghĩ
“Gia Kỳ, tôi có một vấn đề vô cùng nan giải muốn cậu giải đáp?”
Cậu ta ngừng bút, âu yếm nhìn tôi “chuyện gì?”

Uhm

“Gia Kỳ, sao lần nào tôi nấu cơm thì cơm cũng không chín nhỉ?”

Mặt hẩn hình như mặt co lại, lườm tôi “Cậu có bao giờ nấu bữa nào ra hồn đâu. Thôi, lần sau xin cậu đừng đặt chân vào bếp nghe chưa?”

Hừ, không lẽ tôi nấu ăn dở tệ đến thế? Nhưng mà, lúc trước tôi nấu cơm, Gia Kỳ cậu ta có nói gì đâu, bây giờ ý kiến cái gì

“Tập chung chép phạt đi. Chỉ cần cậu không nấu cơm nữa, 1000 lần còn lại 100 lần, thế nào?”

Tôi “...” đầu hàng vô điều kiện

Khụ Khụ...ta quả thực nấu ăn kinh khủng, hức, đau lòng kinh khủng

Khi trời trong, gió nhẹ, sớm mai hồng, tôi chậm chậm nghe cú điện thoại đường dài của mama đại nhân

“Tiểu Khuê, con là kẻ phản bội. Con đợi đó cho ta, để ta quay về Việt Nam, ta róc xương con ra”

Kinh hồn, nuốt nước bọt, tôi cố gắng bình tĩnh nghe máy

“Ôi, mama, con đâu có đắc tội gì với người???”

Tiếng gầm gừ trong điện thoại lại vang lên

“Còn ngụy biện? Giải thích đi, con có chạm vào lọ thuốc màu xanh trong túi của ta không?”

Lọ thuốc màu xanh?

Hình như là...

Mấy hôm trước, khi tôi đang ôm một đồng giấy tờ lộn xộn của Gia Kỳ đi sắp xếp thì chị Mai về chơi. Hai chị em tâm sự một chút thì ông anh rể Quân không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện, trên tay kèm theo một ít đồ ăn vặt

“Tiểu Khuê, cho em này “ nhìn vào đồng giấy tờ tôi đang cầm, Quân tắc lưỡi ngán ngẩm “Chắc, Gia Kỳ tệ thật, mớ hỗn độn này cũng bắt em giải quyết, hừ,thằng này không biết thương hoa tiếc ngọc”

Công nhận, cái bản mặt của Gia Kỳ không bao giờ tử tế nổi mà

Một giọng quen thuộc vang lên kèm theo tiếng ho khan “Khụ..khụ..nói xấu người ta thì đừng bao giờ nói trước mặt biết không,.. Như thế là không biết tôn trọng người khác. Tiểu Mai, dắt anh Quân về nhà mà dạy lại đi, chắc, làm bố rồi mà nảo vẫn còn tư tưởng hồ báo thời mẫu giáo”

Quân tái mặt, quay ngoắt lại đáp “Chú thì biết gì, ngày xưa anh mà học mẫu giáo biết bao nhiêu đứa phải sợ anh, chẳng nhẽ anh mà đây lại sợ vợ..thua thiệt người xưa sao?”

Tiểu Mai hung hăng đấm bùm bụp cho Quân mấy cái, lườm

“Ái già, anh có giỏi lấy lại bản lĩnh đàn ông cho em xem? Để em xem, chí

khí nam nhi của anh khi ngủ sô pha sẽ ra sao...”

Quân lập tức đổi thái độ, xu nịnh

“Vợ, anh biết lỗi rồi, anh thề, anh hứa, anh đảm bảo từ nay anh không nói vậy nữa đâu, vợ, tối nay anh không ngủ ngoài sô pha..”

Ra vậy, hần nào tên này sợ chị tôi, chẳng phải là mắc chứng sợ sô pha hay sao. Hoàng Quân, anh mà cũng có ngày hôm nay hay sao?

Đợi anh chị tôi kéo quân trở về, trước khi đi có đưa tôi lọ màu xanh, khi ấy tôi đây vô cùng niềm nở hỏi chị xem rốt cuộc thứ thuốc thần kì đó là gì thì chị chỉ cười nham hiểm với Hoàng Quân, tiện tay xoay mặt tôi như thể cún con cần vỗ về, an ủi “Tiểu khuê à, em còn non và xanh lắm”

Hừm

Non với xanh thì liên quan sao?

“Em không hiểu?”

Chị thần bí nháy mắt với Gia kỳ, bỏ lại một câu trước khi đi

“Em chỉ cần đem trao đổi lọ thuốc này với lọ thuốc trong vali của mama đại nhân kia là được. Chị tin rằng, với tính khí của bà ta, bà ta sẽ phải cảm ơn em đến rơi lệ!”

Quả nhiên, lọ thuốc thần bí kia cũng được mama đại nhân nhà tôi khai sáng cho. Phù, quả nhiên nguy hiểm a

Gia đình tôi quả kì lạ, tính khí của mama đại nhân nếu đem so với băng vĩnh cửu thì băng vĩnh cửu phải đầu hàng vô điều kiện, mức độ tàn độc thử hỏi ai có thể hơn được Hòa Nhã mama nhà tôi. Ui chao, nói đến những mưu hèn, kế bẩn thì mama nhà tôi số ai, đổ ai dám đòi đứng số một

Chị Mai nhà tôi thì tính lại càng lạ hơn? Hứng lên là vùi đầu vào mấy công thức hóa học siêu khủng bố, thỉnh thoảng khi rảnh rỗi thì xem mấy bộ phim không ra hồn người, đã vậy lại còn phán cho câu là “không thể tìm trên đời bộ phim nào hay hơn thế?”. Đã vậy, khi tự mình chế thuốc, chị tôi thường nén bỏ thuốc vào đồ ăn của mọi người thay vì ấy em xênh xênh chuột bạch ném thử. Quả nhiên vô cùng biến thái!

Ai da, cả nhà biến thái, có mỗi tôi là bình thường nhất a!

Chị Mai, lọ thuốc màu xanh đó là thuốc gì?

“Bà xã, chúng ta về nhà, ngoan” Papa đại nhân

Tiếng mama đại nhân ấm ức “Lâm Hồng Phong, anh là thằng khốn, tôi không muốn, tôi không muốn. Hức, một đứa như Tiểu Khuê đã khiến thần kinh của tôi không khi nào ổn định, thế mà, hừ..đồ khốn nhà anh, hừ..”

Không nhẽ là...

Tôi giật mình nhìn Gia Kỳ, ho nhẹ một tiếng

“Gia Kỳ, chuyện của mama đại nhân nhà tôi là cậu và chị Mai giờ trò đúng không?”

Hắn ném bản hợp đồng xuống bàn, đứng dậy uốn éo một chút rồi tiến lại bàn làm một li cà phê. Nhắm nháp gần hết nửa tách cà phê, hắn mới chịu buông miệng nói

“Có gì đâu, thuận nước đẩy thuyền mà thôi! Tiểu Khuê, cậu không nên ích kỉ như thế, làm người thì phải biết hướng về phía trước, chấp nhận hiện tại, khai thông tương lai, hiểu không?”

Hiếu cái gì? Chuyện này liên quan sao?

“Dĩ nhiên là liên quan. Tiểu Khuê, xin chúc mừng cậu, bố già nhà cậu vừa nhận tin cho tôi thông báo cậu đã có một đứa em”

Á...Hắc hắc..cuối cùng, ta đây cũng có một ngày vinh quang như vậy. Hừm, biết vậy dụ dỗ papa đại nhân sinh thêm một đứa em nữa thì tôi đâu có đến nỗi này. Ôi trời, đứa em trong tương lai của chị ơi, sao giờ em mới xuất hiện

Ha ha

Mỗi năm mỗi người một tuổi, mỗi năm thêm nhân khẩu mới. Ôi chao, tôi vui như thể trúng giải độc đắc vậy. Ông trời, cuối cùng ông cũng có mặt, ngày sung sướng của ta tới rồi, hắc hắc

“Tiểu Khuê, cậu cười có thể bớt gian được không, ôi trời, nhìn cái bản mặt cậu kia, so mặt cậu với con bò sữa thì bò sữa còn hơn cậu!”

Gia Kỳ, cậu không thể vui đập niềm vui duy nhất của tôi, cậu đập đầu vào đầu phụ tử tử cho tôi

“...” tôi

Đồ khốn nhà cậu ta, cậu ta rốt cuộc không phải là người, cậu ta là một tên đại biến thái, đại ma đầu bậc nhất!

Cậu ta trịnh trọng đến gặp tôi, nở nụ cười mê muội lòng xuân thiếu nữ khiến tôi chết đứng tim chưa đến mười giây. Xoa đầu tôi như xoa đầu con Milu nhà cậu ta, cậu ta bảo

“Tiểu Khuê, có nên ôn lại chuyện xưa một chút không?”

Đứng trước đảng, trước nhân dân, tôi cam đoan cậu ta đang nói về mấy câu chuyện phi lí mang đậm mùi vị biến thái

“Nói nhanh, bản cô nương đây có tuổi rồi, tai kém, mắt lơ dờ, mi đừng hòng kể chuyện cổ tích nhằm nhí rồi lại chốt hạ một câu, bắt ta làm tạp vụ vớ vẩn, ta không ngu tới mức ba lần mắc bẫy đâu”

Cậu ta cười giả lả, ngón tay vân vê chiếc bút máy hàng giờ đồng hồ

“Cậu nghĩ đi đâu thế? Nay, tôi không phải như mấy tên khùng ngồi kể chuyện phiếm cho cậu trong giờ hành chính đâu”

Tư bản, đúng là bản chất của bọn bóc lột!

“Tiểu Khuê, hồi trước cậu có hứa với tôi một chuyện đúng không?”

Điều? Hứa với cậu khi nào, đừng có ngậm máu phun người, gắp lửa bỏ tay người như vậy, không tốt đâu. Tôi đây tính tình ôn nhu như nước biển Đông dạt dào, nhu tình, tôi đâu phải gian xảo không khác gì hồ ly tu luyện ngàn năm nhà cậu. Lúc nào cũng chỉ giỏi ăn hiếp tôi là giỏi, không lẽ cậu bị mắc hội chứng thích bắt nạt người khác

Tôi để hai cánh tay chéo nhau, hét lên “Stop” Ngậm ngùi nhìn thẳng khốn nào đó sắp phun ra mấy câu vớ vẩn “Gia Kỳ, coi như là tôi bị điếc đi, Gia Kỳ, cậu nói gì, tôi không nghe thấy, nói to lên, Gia Kỳ!”

Hắn tiến lại gần tôi. Tôi cảnh giác lờm hỏm, theo phản xạ lùi về phía sau, kinh hãi nhìn con sói kia

“Cậu..cậu định làm gì?”

“Làm gì?” Cậu ta ngây thơ hỏi “Cậu nghĩ gì thế, đồ đầu óc đen tối kia?”

Này “không phải cậu định dùng định luật cường bức ra với đầu đấy chứ”

“À há, khi đi học thì không học tử tế, trong bao nhiêu năm học vật lí của cậu chỉ nhớ mỗi định luật cường bức thôi sao? Ai da, Tiểu Khuê, có vẻ tôi đánh giá cậu quá thấp rồi? “ Ngưng lại một chút, hăn mờ ám nhìn tôi từ đầu đến chân, nói tiếp “Tôi định mời cậu đi ăn để thực hiện lời hứa, haizzz ra, xem cậu đã quên rồi thì thôi”

Đi ăn,.. Có có, tôi đi nha

Tôi chân chó ôm lấy tay Gia Kỳ, vẻ xu nịnh “Gia Kỳ, đột nhiên tôi nhớ ra là tôi từng hứa với cậu một chuyện. Tôi nhớ, tôi nhớ mà!”

“Thật chứ?”

“Chắc chắn, chắc hơn cả gỗ lim ngàn năm nha!”

Hăn ta xoay người, ném bản hợp đồng về phía tôi “Cậu đến phòng tài vụ đưa cho Lí Uyên hợp dponongf này cho tôi, nhân tiện đi qua phòng thư kí lấy giúp tôi bản thống kê danh sách nhân viên trong kì,bảo với Thúy Hồng lập tức sang FGT gặp Bằng Lạp lấy tài liệu bên IC cho tôi, đi đi”

Biết ngay mà, cậu ta làm gì có chuyện để tôi yên bao giờ?

Hừm, ức chế thật!

“Quay lại, nhân tiện cậu đem 1000 bản kiểm điểm của cậu trước kia đem cho Tâm đi, bảo cô ấy duyệt, sau đó trở lại đây để tôi sai vật tiếp!”

“...” quả nhiên trúng kế con cáo họ Trịnh gian xảo!

Tôi nhanh chóng phóng với tốc độ ánh sáng để làm hết công việc vị sếp vĩ đại kia giao. Theo như lời của Boss Kỳ, tôi nhân tiện đến gặp Tâm để nộp bản kiểm điểm

Tâm vốn là một cô gái dịu dàng, thanh băng ngọc khiết, nhưng từ ngày đầu quân cho Gia Kỳ, một bông hoa sen đã bị nhúng chìm. Chủ nào, tớ đấy! Gia Kỳ, nhờ ơn cậu mà mức độ phúc hắc, não chứa nhiều H của cô nàng Tâm này ngày càng cao thâm

Tôi vui vẻ đến nộp bản kiểm điểm, bấm bụng vì không quan tâm đến những kiến thức giáo dục tâm sinh lí của cô nàng Tâm kia. Haizz, nhưng cừu non làm sao thoát được móng vuốt của Diêm Vương!

“Tiểu Khuê, lại đây, chuyện này hot lắm luôn, không nghe thì phí cả đời luôn, lúc đó chớ hối hận sao nghe lời kể..”

Dĩ nhiên, tôi vừa bị khiêu khích, vừa được khơi dậy trí tò mò nên tôi vội ba chân bốn cẳng ngồi tròn xoe, tai vểnh lên để nghe câu chuyện li kỳ kia

“Này nhá, mới đây có một cô nàng xinh lung linh, nghe nói làm bên nội vụ đang quyến rũ tổng giám đốc. Cô ta can đảm tới mức chặn đường tổng giám đốc ở nhà vệ sinh nam, sau đó, mọt phát nude luôn! Kinh chưa?”

Ặc..Cậu ta mà cũng có lúc trần như nhộng ư?

Thân hình rắn chắc, các cơ trên người vạm vỡ, mùi hương nhài tây

Phụt!

Ồi, máu mũi!

Đưa tôi chiếc khăn giấy, Tâm đại mỹ nhân tiếp tục huyền thuyên “Dạo này boss hành hạ tới mức tàn tạ vậy à, không sao, có chị ở đây, đảm bảo boss đại nhân của em sẽ chết ngàn thu trên giường”

Chị Tâm, chị không thể không nhắc tới mấy vấn đề nhạy cảm đó

“Chị Tâm, thế cuối cùng chị gái ở phòng nội vụ sau khi lột trần Gia Kỳ xong thì chị ta làm gì?”

Bốp!

“Đồ ngốc nhà em, còn sao nữa, dĩ nhiên là..” bị cô gái phòng nội vụ ăn rồi chứ gì

Ngó trước, ngó sau, ghé sát tai tôi thăm thì “Đuổi việc là đuổi việc! “

Phụt!

Tôi suýt sặc nước, khụ khụ, có thể sao?

Chị Tâm nghi hoặc nói “Chị nói em một bí mật, tổng giám đốc nhà mình là.. gay”

Khụ Khụ

Cuối cùng có một ngày, ta đây có một đồng minh chuyên nói xấu cấp trên rồi, hắc hắc

Đương nhiên, với tần số phát ngôn của tôi, từ tầng một lên tầng thượng, từ bảo vệ đến lao công nhà vệ sinh, tôi đây đều ngửa miệng kể hết tội lỗi xấu xa của Gia kỳ từ trước đến nay. Gia Kỳ, để tôi xem, cậu dám bắt nạt tôi sa? Ai da, cậu còn non và xanh lăm!

Chương 48

Chẳng mấy chốc, mấy cái miệng nhỏ xinh xinh của các anh chị office đã giúp ột thành mười, mười thành trăm, thông tin về sếp tổng đáng quý đã khiến toàn thể nhân viên trong công ty một phen cười vỡ bụng.

Tôi cũng không xấu bụng gì, đơn giản là thêm chút gia vị cho câu chuyện thêm phần đam mê hơn mà thôi, hắc hắc!

Gần trưa, vị soái ca nhà họ Trần kia ra lệnh cho tôi đi điều tra thị trường. Cũng tốt, dù sao cũng nên vận động thân thể một chút lấy khí thế, bằng không, nếu ngày nào cũng nhìn sắc mặt hắc mà sống thì dây thần kinh nào chịu đựng được

Dừng chân ở trạm xe buýt, tôi hí hửng leo tót lên xe. Trông thấy một phụ nữ đang mang bầu, tôi vội nhường chỗ cho cô ta thì bỗng cô ta khóc ré lên như vừa bị tôi bắt nạt. Gì chứ, tôi đã chọc phá gì cô ta đâu mà cô ta khóc thét lên như thể tôi bắt nạt cô ta không bằng. Oan quá!

Tôi sụ mặt, mắt chớp chớp vô cùng ần ần. Chị à, tôi vô cùng xin lỗi chị mặc dù tôi không biết vì sao chị lại khóc. Mọi người trên xe buýt lườm tôi cháy mặt, tôi vội vàng chữa cháy

“Chị ơi, em xin lỗi, em xin lỗi..chị à, thực sự em không biết vì sao chị lại khóc”

Chị ta rưng rức lên, thỉnh thoảng nấc cục, mắt ầng mọng nước, sụt sùi lên tiếng

“Tôi chưa lấy chồng, tôi chưa có con”

Từ trạng thái u ám bủa vây, đột nhiên trên xe phát ra những tiếng cười rúc rích. Ồ, hóa ra cô ấy béo chứ không phải là mang bầu, ôi trời,thế sao không nói sớm.

Bầu trời bắt đầu u ám, tâm trạng tôi u ám không kém phần. Khốn thật, trên xe buýt gặp ngay phải đồ dở hơi

Cầm trên tay cuốn sổ ghi chép, tôi lướt qua mấy sản chứng khoán để lấy số liệu cụ thể cho sếp Gia Kỳ. Đạo này, cổ phiếu của công ty hình như có xu hướng tăng cao rõ rệt,nhiều người thi nhau mua cổ phiếu, người thì nhanh tay đem bán. Mặc dù tôi không nắm rõ tình hình cổ phiếu nhưng chí ít, tôi cũng không thể rảnh tới mức bỏ hàng giờ đồng hồ ngồi đây ghi ghi chép chép số liệu.

Lạ thật, cổ phiếu có gì hay, ăn được sao mà mọi người thi nhau mua lấy mua để vậy?

“Boss, đây là số liệu tôi đi điều tra” Tôi hí hửng đem công sức hai giờ đồng hồ của mình đặt trước mặt Gia Kỳ

Bộp!

Tôi cũng người nhìn thành quả lao động của mình bị ném vào thùng rác. Tôi vẫn mắt nhìn tên độc tài máu lạnh kia, phần nộ đập bàn

“Cậu thật quá đáng! Nếu số liệu sai thì cậu phải bảo tôi một tiếng, tôi sẵn sàng đi lấy lại, mắc gì cậu lại vứt thành quả của người khác như vậy?”

Hắn thông thả đáp “Cậu có biết là cậu đang biến thủ công quỹ, ăn chặn sức lao động của người khác không hả? Có mấy số liệu nhỏ nhặt mà đi lấy cũng không xong, rốt cuộc là nào cậu ngẩn hay là tôi đã đánh giá cậu quá cao?”

Dĩ nhiên là do cậu đánh giá tôi quá cao rồi, không lẽ tôi đây lại là loại nào ngẩn, tư tưởng không thông, chỉ số IQ nhỏ hơn heo?

“Tôi...Gia Kỳ, tôi không cố ý,...nhưng, tôi thề, tôi đã làm hết sức mình rồi. Nói cậu nghe, tôi có thể chấp nhận thất bại nhưng tôi không chấp nhận bản thân mình bỏ cuộc. Cậu có biết là tôi đã mất hơn hai giờ đồng hồ ngồi lấy số liệu không? Cậu đã không biết thì chớ nên phát ngôn. Làm phách gì chứ, cậu tưởng mớ số liệu chết toi của cậu là cái gì mà tôi phải như thế”

Đến giờ phút này, tôi phải vùng lên, tôi không thể để cậu bóc lột sức lao động của tôi như vậy. Dù cậu có là nhà tư bản thông minh cỡ nào đi chăng nữa thì bản cô nương đây, ngày hôm nay, dù bất cứ giá nào, tôi cũng phải bãi công, nghỉ làm, tôi không thể bị cậu bắt nạt mãi

Tôi nói “Gia Kỳ, tôi xin nghỉ việc, tôi sẽ không làm nữa”

Nói rồi, tôi đập đánh của một phát rồi đi thẳng về nhà trước con mắt ngạc nhiên của hắn

Tôi không sai, chắc chắn là tôi đúng! Tôi không có khả năng, giới hạn định mức của bộ CPU của tôi cũng không quá nhiều bit tới mức ngày nào cũng phải nhớ cái này, nhớ cái kia. Đây không phải mục tiêu hướng tới của tôi, tôi không muốn làm thu kí

Hai tuần, tôi thông dong suốt dọc đường mua bán những đồ kỉnh tinh, thỉnh thoảng ghé qua võ đường của thầy Trường. Lâu rồi tôi không tới thăm thầy, không biết tình hình sức khỏe của thầy như thế nào. Đến võ quán, tôi không gặp thầy mà chỉ gặp một trong những đứa học trò của thầy là Quang

“Quang, rốt cuộc sao thầy Trường lại mất tích thế?” Tôi hỏi

Quang chỉ lắc đầu thở dài thườn thượt “Chịu thôi, tôi cũng không biết thầy đi đâu mấy tháng nay nữa. Điện thoại thì thấy không nghe, dò hỏi người ta thì người ta rao cho tôi giấy tờ chuyển nhượng võ đường, kêu rằng thầy nhường võ quán này cho tôi, bảo tôi phải kèm cặp những đệ tử ở đây. Tiểu Khuê, giờ cô cũng không có việc, chi bằng rảnh thì tới giúp tôi dạy dỗ đám

tiểu yêu trong kia?”

Tôi”...”

Về tới nhà, anh rể tôi đem cho tôi một giỏ anh đào và một chút đồ ăn nhẹ, có lẽ là do chị tôi làm

“Tiểu Khuê, sao lại nghỉ việc, Gia Kỳ bắt nạt em đấy à?”

Hừm, bắt nạt cái gì, là tự tôi nghỉ việc mà

“Đâu có, cậu ta không bắt nạt em, cậu ta chỉ ức hiếp em thôi.” Tôi ấp úc kể lể “Anh rể, anh có thấy ai như cậu ta không, ngày nào cũng bắt em viết bản kiểm điểm, không thì lại đi pha cà phê, chạy tứ tung đi phô tô, đi lấy tài liệu,..hừ,..em là thư kí, là thư kí, thu kí không phải ô sin. Em chẳng làm nữa đâu, dù sao khi em nghỉ việc thì Gia Kỳ cũng không phản đối”

“Ừ, tùy em. Chị gái của em thì vẫn muốn em làm việc ở công ty. Tính em thích lông bông, làm việc không kiên định, chị Mai của em lo cho em lắm! Tiểu Khuê, chị mai của em giờ đã có em bé rồi, em không thể cứ như vậy mãi, không nên để ảnh hưởng tới tâm lí của Mai”

“Vâng, em cũng biết vậy nên em mới tự mình đến võ quán cũ của thầy Trường để dạy võ, ít ra ở đó, em không bao giờ bị bắt nạt như hồi ở công ti”

... Kể từ khi tôi nộp đơn nghỉ việc được ba tuần, Gia Kỳ cũng không đến nhà tôi nữa. Chẳng sao cả, cậu ta không muốn gặp tôi thì mặc gì tôi phải nhớ tới cậu ta. Tôi cũng dự định mua đồ ăn vặt đến ấy tên tiểu yêu ở võ đường ăn. Chọn lấy chọn để, cuối cùng tôi quyết định mang một xe ô tô hoa quả đến cho chúng, dù sao hoa quả đang hạ giá

Nhác trông thấy tôi, Quang tươi cười “Tiểu Khuê, chị thật biết yêu nước nha, vung tay một chút là có cả một ô tô hoa quả, ngưỡng mộ chị quá!”

Miễn nhin, có một xe hoa quả thôi mà, tôi đâu phải từ thiện không công đâu. Tiền tôi kiếm từ việc dạy võ tôi đã mua cho lũ trẻ hoa quả hết rồi, dù sao cũng là tiền của bọn chúng

Tôi cười khì khì “Ôi dào, chị mà đây chỉ yêu nước khi hàng giảm giá lại kèm theo khuyến mại thôi”

“Biết ngay mà, chị thì yêu nước cái gì, chỉ biết thế là giỏi”

“Ừ, có giỏi lát nữa cậu đừng đưng vào một miếng hoa quả nào, cậu động vào tôi sút cho cậu què luôn!”

..Lại một tháng qua đi, Gia Kỳ cũng nản mất tâm, có lẽ cậu ấy vẫn còn giận tôi

Ngày nào tôi cũng miệt mài dạy tụi nhỏ võ, xong thì lại về nhà chị Mai ăn cơm. Ông cậu và bà mợ đã đi du lịch xuyên lục địa với Tiểu An Rồi, tôi cũng không thể kỳ đà cản mũi chạy tốt theo. May thay, anh rể với chị Mai mới đi

Mỹ về nên tôi có thể sang đây giao lưu, nhân tiện đem chén đĩa sang ăn nhờ, ở đậu. Tôi không thích nấu ăn chứ không phải biết nấu. người thông minh phải dùng não chứ không phải là dùng chân tay

“Tiểu Khuê, ngày nào em cũng ăn nhờ ở đậu ở đây, em không về nhà? Gạo nhà chị cũng bị em ăn cho hết nhẵn rồi” Chị Tiểu Mai nói

Tôi cũng thịnh tình đáp lại “Lá lành đùm lá rách, chị ạ! Chị có thể không thương em nhưng chị nhất định phải thương dạ dày của em. Em đảm bảo sẽ không ăn chùa ở đây đâu, em sẽ đưa tiền em kiếm được cho chị..”

Chị nhả tôi “Không phải là bảo em đưa lương cho chị, nhà chị cũng không thiếu thốn tới mức không nuôi nổi miệng hà mã của em. Em định đóng cọc đóng rễ ở đây đến bao giờ, không về nhà sao?”

Từ xa, anh rẽ tôi xách chiếc cặp đen để lên bàn, đẩy ghế ngồi xuống

“Tiểu Khuê, chị Mai của em đang đuổi em đấy! Dạo này chị của em thiếu hơi của anh nên không được thoải mái, muốn vận động mạnh một chút nhưng vì có em nên chị của em phải kiềm chế lắm đấy..”

“Bimko..” Chị Mai nghiêng răng ken két “Anh có thể ngậm cái miệng biến thái của anh lại không hả? Anh đừng có mà reo rắc suy nghĩ đen tối ào đầu con trẻ, dù gì Khuê nó còn nhỏ..”

Thở dài, anh chị này, lúc nào cũng có thể nhả ra mấy câu mấy đẹp đẽ. Từ khi tôi nảy ra ý định ăn nhờ, ở chùa nhà chị Mai, tôi được anh rẽ dạy dỗ thành tài nên bây giờ, hễ gặp chuyện như vậy, không thể thiếu phần tôi góp vui

“Đúng đấy, chị Mai nói quá chuẩn! Anh rẽ, anh xin lỗi chị Mai đi!”

Anh rẽ lườm tôi cháy mặt “Em theo phe nào? Em dám ăn hối lộ của Tiểu Mai sao?”

Tôi ngây thơ đáp “Đâu có, em đã nỡ nhận tiền của anh rồi, em nào dám bán đứng anh,..nhưng khi gặp phải giá đắt của chị Mai, anh rẽ ạ, chắc, anh rất tốt nhưng em rất tiếc, chị Mai đã trả gấp đôi anh”

Anh rẽ kinh hô chớp mắt, lăm lét nhìn chị Mai

“Bà xã, em đừng nghe Khuê nói bậy, anh đâu có mua chuộc nó, nó vu oan cho anh”

Chị Mai nghiêng răng, sắc mặt bỗng trở nên u ám Rút điện thoại ra, chỉ Mai bấm điện thoại rồi đánh giọng nói

“Cậu định chơi trò ú tim đến bao giờ, khôn hồn thì đón nhỏ Khuê về đi, ở đây ăn nhờ ở đậu tốn kém quá!”

Tắt máy, chị nói “Để xem, có Gia kỳ trị em, xem em còn dám phản bội chị, nhận hối lộ của Bimko không?”

Hiazz, về thì về, em đâu muốn làm bóng đèn 1000W đâu

Tôi ngán ngẩm vỗ vai anh rể “Anh rể, tối nay anh em mình bổ sung vitamin gâu gâu đi, mai em dọn đi cho anh chị dễ chịu..”

Vừa nghe tôi nói thế, anh rể tôi quay ngoắt thái độ, miệng cười niềm nở với tôi

“Tiểu Khuê, chỉ cần em chịu dọn đi, anh hứa anh sẽ trả tiền vitamin gâu gâu cho em, nào, ta đi thôi?”

Ặc, ặc, anh rể, anh không thể trắng trợn đuổi em như thế chứ

Chị Mia nhìn tôi với anh rể mà không khỏi thở dài “Vitamin gâu gâu thì có gì bổ mà bọn họ tuần nào cũng đi bổ sung vitamin thế?”

Sau này, khi tôi đã lấy Gia Kỳ, Gia Kỳ thắc mắc hỏi tôi rằng vitamin hung hăng, vitamin gâu gâu là gì thì tôi chỉ cười vào bảo rằng “Vitamin hung hăng là rượu, vitamin gâu gâu là thịt chó. Nói như vậy để chị Mai không nghi ngờ thôi mà”

Ha ha

Chương 49

“Về ngoan nha cưng, chị không tiền”

Tôi cứng cẳng tay, người đơ luôn không thèm chào hỏi

Đã vậy, anh rể tôi lại còn quý hóa tới mức chưa đến giờ phải về mà anh ấy đã vội vàng thu dọn hành klis của tôi đem ngay ra ngoài Cảm giác đau không tưởng!

Tôi đâu phải mắc bệnh ebola hay bệnh thế kỉ mà anh rể tôi lại nỡ đối xử với tôi như thế???

“Tiểu Khuê, em về vui vẻ nha” Anh rể tươi cười nói

“Vâng..”

Vậy là trong lúc tôi từ thiên đường xuống địa ngục, ông anh rể không quên căn dặn “Yên tâm, về nhà hôm nay Gia Kỳ của em sẽ nhẹ nhàng với em thôi”

“...”

Không biết là phúc hay là họa, là họa thì tuyệt nhiên không thể né tránh được. Trần Gia Kỳ, lần này tôi quyết tâm liều cái mạng thiếu nữ này với cậu!

Về tới nhà, kẻ nào đó mặt lạnh hơn băng nam cực ngàn năm không thèm nói với tôi một lời nào Xí, ta mà thèm người tiếp chuyện sao, đồ tự kỉ!

Tôi húng huỷ leo tót lên tầng, chạy ba chân bốn cẳng khỏi nơi ngàn năm không cho người ở này Vừa đi ra đến cổng, khuôn mặt ưu tú đã đập ngay vào mắt khiến tôi choáng Tôi ngỡ ngàng nghịu do tay chào như thế mới gặp người từ sao hỏa, lạy chúa, con không thể đắc tội với trai đẹp Cười nham hiểm, tôi gật đầu một cái coi như mình quen biết, giọng cao vút hơn chim vàng oanh “Nhô, Quang Quý, lâu ngày không gặp, tôi tưởng cậu bị mấy em chân dài nóng bỏng bên Mĩ hút hồn nên quên mất tổ quốc là gì rồi”

Giọng khàn khàn của chàng trai vang lên

“Tiểu Khuê, có vẻ cậu không chọc tôi thì cậu không thể đầu thai được hay sao? Bao nhiêu năm rồi, cậu không thay đổi gì cả..”

“Uhm..công nhận, nhìn tôi vẫn kute vậy mà, cậu đừng khen không tôi ngại lắm”

“Cái bản mặt bê tông cốt thép nhà cậu mà cũng biết ngại sao?”

Tôi quay ngoắt lại, nhìn về phía kẻ tội đồ nào đó

“Tôi mà bê tông cốt thép thì cậu là băng nam cực ngàn năm, cậu có tin tôi đem dao đến khắc bốn chữ “Gia Kỳ biến thái” dọc Hy Mã Lạp Sơn không?”

Thế nhưng kẻ kia cậy có chút nhan sắc mà lên mặt, vênh cằm nói với tôi “Thế cậu nghĩ mặt cậu mỏng?? Hừm, Tiểu Khuê, cậu chết chắc!”

Tôi cảnh giác nhìn hẩn, nhân tiện tặng cho hẩn cái nguyệt dài ngàn cây số

“Khuê, Kỳ, các cậu bao năm rồi mà vẫn không chịu thay đổi cái tính trẻ con này..haizz”

Tôi thở dài thườn thượt

Quang quý ơi, không phải do tôi đây cố chấp mà do tên khốn kia bao năm bám dai dẳng hơn đĩa tổ, tôi không thể kìm lòng được Nhưng suy cho cùng, mặc dù tính tôi không ổn định, nhã nhặn hơn người, thế mà không thể hiểu nổi ngày xưa cậu có thể thishc tôi nhi??

Quái lạ??

Thôi kệ, thích tôi là quyền của cậu, tôi cũng thích chính bản thân mình lắm, Quang Quý!

Tôi cảm nhận được không khí lạnh lẽo đang bủa vây tầng không. Khẽ rùng mình, tôi há hốc kinh ngạc khi nhìn về phía boss đại nhân nào đó đang mạnh mẽ dùng tay ôm chặt lấy eo tôi Á, đau, nhẹ thôi, đồ khốn nhà cậu, cậu không thể dịu dàng với phái nữ được hay sao?

Sấn cước, tôi cho boss tiên sinh một chương đơ toàn tập

Á Á

Quang Quý đột nhiên khẽ hét rú lên như bị ai đánh

Mở mắt ra,

Kinh hãi

Không ngờ sức mạnh của tôi có vẻ dduocj nâng lên, tôi căng thẳng nhìn Quang Quý. Nhận thức được cả bàn chân tôi đang đặt chân mặt Quý, một dòng máu tanh chảy dọc xuống Đại ma đầu nhà họ Trần lạnh nhạt lên tiếng

“Tiểu Khuê, người ta bảo tốt khoe,xấu che. Cậu đã hôi chân thì thôi lại còn dơ lên đánh Quang Quý, chắc, phụ nữ như cậu quả nhiên không tầm thường chút nào a??

“...” cúi xuống xấu hổ, không thốt lên lời

Hừm, tôi đây khí phách hơn người mà, đâu tầm thường như ác ma nhà cậu Chiêu tàn, tôi loay hoay với đồng bông băng, thuốc đỏ trên tay,xót xa nhìn cậu bạn vô tội “Quang Quý,cậu sao không tránh?”

Kẻ nào đó chen vào “Là người ta muốn đầu heo nhà cậu chăm sóc thôi”

Hừm, không phải việc của cậu, chen cái gì mà chen

“Tại tôi không để ý”

Quang Quý thều thào

Cậu càng như thế tôi đây càng cảm thấy tội lỗi ngày càng chồng chất

Haizz,dời là bể khổ, tình yêu là hư vô, hôn nhan là nấm mồ,rắc rối

Tôi bỏ luôn tên Gia Kỳ chết tiệt,cả ngày kéo Quang Quý đi mua sắm,s tùm lum. Lâu ngày chúng tôi không nói chuyện với nhau, tôi cũng muốn ôn lại

quá khứ huy hoàng của bản thân mình một chút không lại mang tiếng là người mù quá khứ

Làn gió lạnh lẽo thổi qua, tôi trầm mặc nhìn trời

Đêm đã buông, bàn tay lạnh lẽo của tôi có lẽ sẽ buông ra mãi mãi mà không tìm được nơi sưởi ấm “Tiểu An, cậu xấu xa, cậu biến thái hơn cả loài ếch”

Tôi xoay lưng lại

Một cậu nhóc trắng trẻo, nụ cười đang nở trên mặt cô bé rất đáng yêu. Là Tiểu An, thằng nhóc này, bé tí tuổi đầu mà bày đặt học yêu đương vớ vẩn Tôi dỏng tai nghe đoạn hội thoại của hai đứa trẻ

Tiểu An “Ừ đây, tôi biên sithais đây, Hoài Thanh, cậu có tin tôi biến thái cho cậu không?”

Hoài Thanh “..”im re

Tôi và Quang Quý đi đến gần chỗ hai đứa nhóc kia

“Dô, An An, em lại bắt nạt Hoài Thanh đấy à?” Tôi hăng giọng với thái độ của người lớn bảo ban trẻ nhỏ

An liếc xéo tôi, bĩu môi

“Chị hai à, chị không thể nói một cách yêu thương với em hay sao?”

Tên nhóc thối tha nhf mi mà ta cần phải nói lời yêu thương chắc, ta đâu khìn!

Tôi ôm cổ Hoài Thanh, dịu dàng vuốt tóc

“Thanh, An nó dở trò đòi bại gì với em sao?”

An lên tiếng “chị đừng nghĩ em biến thái như Gia Kỳ nhà chị, đừng suy bụng ta ra bụng người”

Oát con!

Tôi cười giả lả

“Được, chị không hỏi vớ vẩn. Thế nào, kể chị nghe coi, để chị xem trái tim bao la của chị có thể chứa được hành vi ngược của em hay không?”

Quang Quý trau mày “Tiểu Khuê, cậu đừng dạy trẻ con như thế, không tốt đâu?”

Tiểu An nghe Quang Quý nói xong liền vỗ tay đôm đốp

“Chuẩn, anh trai, em bắt đầu quý anh rồi”

Tôi lườm An “Anh ấy là Quang Quý, em quý cũng là dĩ nhên”

Tôi quay sang hỏi em gái nhỏ Hoài Thanh

“Rốt cuộc Tiểu An nó gây nghiệt chương gì, Hiếu Thanh??”

Tiểu Thanh nhìn An, mặt mày thẳng tuất “Chị Khuê, Tiểu An xấu lắm chị ạ. Ban nãy bọn em đi ăn KFC, em bảo em muốn đi vệ sinh mà cậu ấy cứ

đòi đi theo. Em không cho,cậu ấy dọa sẽ mách việc em bẻ tẩy của bạn Na Na nên em đành cho bạn ấy đi theo. Không ngờ, khi vừa bước vào nhà vệ sinh nữ, cậu ấy bắc ghế lôi cái biển nhà vệ sinh nữ với nhà vệ sinh nam trao nhau.Sau đó...”

“Tiểu An..”Tôi gầm lên “Độ biến thái của em ngày càng lợi hại,sao, thế cuối cùng có chuyện gì?”

An An “...”

Không ngờ tên tiểu tặc nhan sắc hại nước hại dân này đã trao bằng hiệu nhà vệ sinh dẫn đến việc một lão 60 tuổi đi nhầm nhà vệ sinh nữ, bị cô bé 17 tuổi đánh cho tới mức vào viện Amen!

Sao tôi lại có thể có một thằng em họ biến thái tới cấp độ này cơ chứ?

Ông cậu,ông cậu nhìn mà xem, thằng con quý tử của cậu nhờ công ơn trời biển của cậu dạy dỗ nên ra nông nổi này đây Haizz nghiệp chướng!

Tôi vỗ vai Hoài Thanh “Nhóc, tránh xa tên tiểu biến thái này đi không sự thanh băng thiết ngọc của em sẽ bị hủy hoại mất”

Tiểu An khinh bỉ nói “Hoài Thanh,cậu dám! Cậu mà nghỉ chơi với tôi, tôi cam đoan nhà cậu sẽ rực sáng nhất hệ mặt trời”

Vâng, ông cậu, người có thằng con trai thật bá đạo, con xin bái phục sát đất!

Mà nhắc mới nhớ, cái thái độ này quen quen,hình như là của Gia Kỳ...

“Tiểu An, chị chân thành khuyên em nên tránh xa Hoàng Quân,Gia Kỳ và ông bố vĩ đại của em đi, em hại nước hại dân kiểu này, chị đỡ không nổi.”

Chương 50

Tôi được Quang Quý hộ tống về nhà một cách vô cùng an toàn, không thiếu một cọng tóc

Ôi chào, mở điện thoại ra, dòng status đập ngay vào mắt, tôi lúi húi lăm nhăm đọc

“Bao giờ xe đạp hết xăng, xe tăng thùng lốp, laptop 2 nghìn, xà bông hết bán, một tháng 50 ngày thì tôi sẽ hết yêu cậu..”

Bộp bộp

Tôi ngơ ngác nhìn nam nhân trước mặt. Ánh mắt có chút rực sáng như sao băng chạy qua trái đất. Làn môi mỏng đang mím chặt lại bỗng nở nụ cười tươi rói, để lộ hàm răng trắng bóc. Tôi mơ màng nhìn bóng người đó.

Chính bản thân tôi cũng không hiểu mình đứng đực mắt làm gì, chỉ biết rằng, tại thời điểm ày, hơi ấm phả vào cổ khiến tôi cảm thấy ấm lòng. Mùi nhài tây quện vào hương hoa sữa khiến người ta cảm thấy nhẹ nhõm, thư thái đầu óc

Góc phố bên kia, màu trắng tinh khôi của hoa sữa như bung ra, khoe sự trong trẻo, tinh khiết giữa trời đêm cuối tháng hai. Tôi thần thờ nhìn hoa sữa, say đắm mình với những cánh hoa sữa mỏng manh.

Trăng đã lên, làn gió xuân dịu dàng thổi ngang qua khiến những cánh sữa mỏng manh chao đảo trong gió, từ từ rơi xuống thêm gạch như những bông tuyết nhỏ. Đưa tay ra hứng hoa sữa, tôi cười mãn nguyện. Có lẽ tôi đã đúng khi đặt chân mình trên mảnh đất thân yêu này. Tôi sẽ trở thành tội đồ của nhân gian nếu quyết định một mình đi trên con đường phủ đầy hoa sữa mà không chia sẻ niềm vui

Nhướn gót dày lên, tôi đưa tay gạt những cánh hoa trên tóc Gia kỳ, nở nụ cười triu mến

“Xin chào, tôi đã trở lại!”

Gia Kỳ nhìn tôi. Ánh mắt đen thẳm trong veo cúi xuống, cậu trầm giọng

“Nhìn cậu đồ dại hơn xưa”

Hừm, chẳng nói được câu nào tốt đẹp!

Tôi bĩu môi, lượn ngay vào trong mà không nói không rằng gì

Gia Kỳ, cậu không thể phát ngôn mấy câu chuẩn khoa học được hay sao? Đồ hại nước, hại dân nhà cậu, cậu không biết yêu thương đồng loại gì hết, đồ tảng băng chết tiệt!

“Gia Kỳ, dạo này cậu có vẻ ít cười thế? Giai đoạn đầu của bệnh tự kỉ mãn tính sao?” tôi hỏi vu vơ

Gia Kỳ nhăn nhó như khi ăn ớt “Có cậu mới bị tự kỉ”

“Ôi,tôi nói cậu nghe nha Gia Kỳ,những người mà ít cười như cậu là những kẻ lười đánh răng. Miệng hôi,răng đầy rầy vi khuẩn nên mới không cười chứ gì? Tinh tướng. Hừm, cậu nghĩ mà xem, mặt cậu từ nhỏ đến giờ vô cùng ưà nhìn, thế mà tôi chả thấy cậu cười nhiều.” Ôm trán, làm bộ chán nản vô cùng “Sao bọn con gái có thể mở miệng nói thích cậu được nhỉ?”

Gia Kỳ gãi đầu “Chắc tại Trần Gia Kỳ tôi đây đẹp trai,tiêu sái, thông minh hơn người, gặp người người thích, gặp nữ nhân, nữ nhân đổ siêu vẹo mà không cần dao chặt ý mà”

Ai da, cậu quả nhiên là đồ tự kỉ nặng, không chấp cậu

“Tiểu Khuê, cậu có định trở lại công ty không? Tôi đã cho cậu từ chức đâu mà cậu dám bỏ công ty,hử?”

Tôi cãi luôn “Hừm, tôi làm thư kí cho cậu hay là làm ô sin cho cậu?? Đòi thuê nào cậu thấy có nữ thư kí đoan trang, hiền thực như tôi mà ngày nào cũng phải ngồi trong văn phòng để viết bản kiểm điểm. Hừ, tôi không làm!”

“Tiểu Khuê, ngày xưa cậu ngồi phòng giám thị viết bản kiểm điểm tôi có thấy cậu kêu ca đâu mà bây giờ cậu lại bày đặt kêu ca.Tôi quyết định rồi, ngày mai cậu lập tức đến công ty cho tôi!”

“Nầu! Dù đánh chết tôi cũng không đi, để tôi xem cậu dám làm gì tôi?” Tôi hất mặt thách thức

Gia Kỳ nhanh tay rút điện thoại ra, khoa khoa,màn hình hiển thị tên của mama đại nhân nhà tôi.Khốn, lần nào cũng chỉ biết chơi trò bỉ ổi này!

Tôi tức giận,đạp cho hẵn một cước khiến hẵn nằm ôm hôn đất mẹ

“Gia kỳ, cậu rất tốt nhưng tôi rất tiếc, tôi không thể đi làm công việc dờ hơi ấy,nếu bắt tôi làm thà một đao giết chết tôi đi”

Nói rồi, tôi đang định đi thì tần âm quen thuộc bay ngay vào tai tôi

“Con định cứ thế mà đi à?”

Tôi quay phắt người 180 độ, mở to mắt nhìn mama đại nhân khả ái nhà tôi

Lạy trời, mama, không lẽ người lại thiêng tới vậy, vừa mới gọi điện đã xuất hiện luôn?????

Mama trừng mắt, oán hận nhìn tôi

Tôi ngây thơ, vô tội nhìn cứu tinh papa đại nhân,nhưng ngật nổi papa đại nhân và Gia Kỳ đều làm tay sai ama đại nhân, hức!

Tiếng nghiêng răng ken két khiến da gà tôi nổi hết, tôi co rúm người, thủ thân tránh xa hàn khí toát ra từ mama đại nhân thân yêu

“Giang Tiểu Khuê, con là đồ chết tiệt, con hại ta”

Vâng, con xin lỗi người, mặc dù con biết là con vô tình làm *cúi đầu xám*

hồi

Nhưng xét trên mọi phương diện thì tội lỗi này là của chị Mai và anh rể mà, tôi vô can

Tôi la toáng lên “Mama đại nhân, con bị oan..”

Mama vẫn mắt, chỉ tay vào mặt, cảnh cáo “Oan khuất cái gì, ngậm miệng lại cho ta ngay.” Quay sang nói với papa đại nhân “Ông xã, anh biết trò của vợ chồng Mai, đúng không?”

Papa đại nhân ngửa hai tay, làm bộ ta vô tội “Bà xã, em không thể vu oan cho người tốt, anh xin thề, việc này anh không hề dính rắng”

Mama đại nhân gật đầu, hất hàm chỉ Gia Kỳ

“Kỳ, việc ta giao cho con, con làm đến đâu rồi?”

“Dì, dì yên tâm, con đã cho vợ chồng nhà họ bài học thích đáng rồi, người yên tâm. Còn bây giờ người có thể yên tâm phó thác Tiểu Khuê cho con rồi chứ?”

Mama liếc tôi “Tiểu Khuê, con thử không nghe lời Gia Kỳ xem, ta giết con luôn”

Tôi sợ hãi co người, xua xua tay “Con nào dám”

“Thế là tốt, con thử tạo phản xem, ta cho con biết thế nào là hình phạt của thổ dân”

“...” Tôi, mặt đen ngòm hơn cột nhà cháy

Reng! Reng!

Tính Tính!

Màn hình Ipad đã mở ra, tôi thấy chị Mai cười chảy nước mắt, người thì quay cuồng như trúng tà, miệng cứ sặc lên cười. Không lẽ là tác phẩm vĩ đại của mama đại nhân???

Tiếng anh rể đang la hét không kém phần náo nhiệt

“Mama Hòa Nhã, thứ nổi cho bọn con, bọn con không dám chọc phá người và papa đại nhân nữa..ha ha ha ha”

Tôi ngơ ngác nhìn Gia Kỳ, như hiểu ý tôi, Gia Kỳ chỉ cười nham hiểm, bảo “Một chút khí cười thôi mà, không sao đâu. Chờ khi nào bay hết thì tự nhiên Tiểu Mai và Hoàng Quân sẽ không sao đâu?”

Haizz...một câu nói đúng nghĩa, động vào ai thì động nhưng chớ rầy vào mama đại nhân nhà tôi, không thể coi thường được

“....” Papa đại nhân mặt xanh hơn nhái

Tôi “....” Im lặng là giải pháp duy nhất

Hai ngày sau

Tôi đang vô cùng happy khi phải cọ nhà vệ sinh ở công ty

Hức, số tôi quả nhiên cực khổ, hoàn cảnh luôn luôn gắn kết với nhà vệ sinh

Nhờ phúc trời biển của người mẹ thân yêu, tôi được điều cho việc cọ sạch toàn bộ nhà vệ sinh nam trong công ty. Ôi, thật không thể nào tưởng tượng được!

Nghỉ tay một lát, tôi phần uất chống tay vào nạnh, một tay cầm chổi lau, hô to

“Hình phạt trời đánh”

Đột nhiên tôi cảnh giác được tầm nhìn xa, đưa mắt nhìn biển nhà vệ sinh

Ai da, trò của Tiểu An xem ra không tệ chút nào, thử phát cho vui

Và thế là tính tò mò thực hành của tôi nổi lên. Tôi nhanh tay đổi hai cái biển và đứng chờ kịch hay để xem

Ban đầu chỉ là vụ sây sát nhẹ nhàng với tiếng bôm bốp bặt tai

Lần thứ hai, là tiếng la hét của một nữ nhân viên phòng kế hoạch

Lần thứ ba có vẻ khả quan hơn thì bỗng tôi nhận được lệnh của Gia Kỳ, tôi lập tức cun cút chạy lên xem hắn ta muốn giở trò biến thái gì

Bản cô nương đây chẳng sợ gì, chỉ sợ ma

Cậu không phải ma, việc gì tôi phải sợ

Tôi hùng hồn đi lên phòng tổng giám đốc thì bắt gặp toàn nhân vật quen thuộc. Haizzz coi như tôi chưa hề quen biết

Tôi đảo mắt nhìn Gia Kỳ, chờ đợi...

“Giang Tiểu Khuê, cậu quậy đủ chưa?”

Tôi lắc đầu, á nhăm, gật đầu lia lịa như thể tội lỗi chồng chất

“Mọi người ra ngoài đi, riêng Tiểu Khuê thì ở lại cho tôi”

Rầm!

Tiếng cánh cửa đóng lại

Gia Kỳ bóp trán, thều thào

“Cậu muốn sao?”

“Gia Kỳ, tôi có muốn sao đâu, chẳng qua tôi chỉ đùa cho vui thôi, tôi không nghĩ việc làm của mình lại gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến công ty như vậy, tôi xin lỗi”

“Hừm, nãy cậu rớt cuộc chứa những chất tối tăm gì hử, Tiểu Khuê. Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi trò con nít, bộ cậu thích tráo bảng hiệu lắm sao? Nói cậu nghe, lần này nợ cũ, nợ mới tôi sẽ tính với cậu hết, không cho cậu ghi nợ nữa”

Rầm!

Tôi”...”

Ngay hôm sau, tôi được trở về phòng thư kí làm việc, nhân tiện làm công tác ngoại giao với mấy chị em ở đó. Dù sao, tôi đây cũng rảnh!

Lần trước, người tung tin Gia Kỳ bị gay là tôi, lần này, người tung tin Gia Kỳ có bạn gái dĩ nhiên không phải tôi mà là cô em bên phòng marketing

Tôi cũng rất bất ngờ. Quen Gia Kỳ lâu như thế mà không hề biết cậu ta có người yêu. Hừm, bạn với bè, có người yêu sao tôi lại không biết

Nghe nói, cô gái đó có thân hình quyến rũ, xinh đẹp lại được tiếng là thông minh, có biết bao nhiêu người đàn ông từng quỳ xuống gót dày của cô nhưng cô cũng chưa từng rung động. Thế mà ngay lần đầu gặp Gia Kỳ, cô ta đã đổ luôn!

Cô ta là ai?

Chỉ mới nghĩ tới thôi mà tôi đây sôi máu, cô ta có hơn tôi cái gì?

Xinh đẹp? Ok, khiến biết bao gã đồ quý thể thì đủ biết mức độ khinh quốc, đổ thành rôi

Thông minh ư? Chắc chắn là cái đầu heo nhà tôi làm sao địch với cô ta

Thân hình sexy? Xin thề, tôi không hứng thú với mặc váy, đặc biệt là những món đồ thiếu vải

Thôi, mà việc quái gì tôi phải đem thân mình so sánh với cô ta, tôi chẳng phải người yêu hay là bạn gái của Gia Kỳ, tôi chỉ là bạn bè, bạn bè

Thế nhưng ngày trước tôi đã từng thích Gia Kỳ, từng tỏ tình với cậu ta nhưng hình như lúc đó cậu ta không thèm để ý, hình như lúc đó cậu ta còn từng đính hôn với chị Mai

Gia Kỳ, dù tôi thích cậu đến nhường nào thì sự tôn nghiêm của tôi tuyệt nhiên không thể bị sụp đổ, tôi không thể yêu một người mà đã từng là vị hôn phu của chị gái, tôi không cho phép

Tôi biết, suy nghĩ của tôi là cổ hủ, cổ chấp nhưng..đó là sự tôn nghiêm cuối cùng của tôi, tôi không thể phá vỡ nó

Tôi từng nhớ về một Hắc đảo nào đó xa xôi, hẻo lánh, tôi cũng từng nghe kể về những câu chuyện về vị thánh nữ của Hắc đảo, tôi cũng muốn được như cô ấy

Thứ tôi cần là tình yêu nhưng không phải sự nhơngf nhẹn

Sự thắng hay thua trong tình yêu không quan trọng, điều quan trọng là người nào sẽ nói lời yêu trước. Dĩ nhiên, tôi biết là Gia Kỳ từ trước đến nay không hề có tình cảm với tôi, chỉ mình tôi đơn phương mà thôi

Yêu đơn phương là khổ, chẳng thà tôi vui nấp tình yêu ấy tận đáy con tim, vĩnh viễn không cho nó thức tỉnh

Lách tách

Mặn thật!

Tôi bị điên rồi,điên rồi!

Tại sao tôi phải rơi nước mắt? Tôi yếu đuối đến vậy sao?

Không, tôi không bao giờ yếu đuối, tôi cũng không cho phép bản thân được yếu đuối, tôi phải tự tin đi dành tình yêu cho bản thân mình, đó mới là tôi, Giang,Tiểu,Khuê!

Chương 51

Cuộc sống mà,nhiều khi con người ta phải tự vươn mình tìm đến hạnh phúc của bản thân.Đúng vậy,tôi không thể tiếp tục bị Gia Kỳ thao túng như vậy nữa,tôi cần đi tìm chân lí của riêng,mình

Tút điện thoại ra,tôi lấy sự cam đảm gọi điện ama đại nhân,hùng hồn tuyên bố

“Mama đại nhân,từ nay con không thể để người và Gia Kỳ thao túng như vậy nữa.Từ bây giờ,con phải đi tìm lí tưởng của bản thân,dù mama người không cho phép nhưng con kiên quyết đấu với người tới cùng...”

Phù!!!!

Vít ga trên đường,tôi nhấn còi một cách loạn nhịp,vững vàng phi thẳng vào đại sảnh của công ty như thể lao vào chiến trường khốc liệt.Nhác trông thấy mấy nhân viên tiếp tân,tôi đi thẳng vào mà không chào hỏi ai.

Chương 51

Gần nửa ngày liền, tôi đành ninh rằng bản thân vẫn tồn tại trên thế gian như một sinh vật không hề biết đến cảm xúc nhưng nửa ngày sau, tôi đã nghĩ lại Cuộc đời chỉ là một trang giấy trắng, gạch ngang, gạch dọc ra sao thì cuộc đời mình là như thế. Hơn nữa, bao nhiêu năm qua, cuộc sống của tôi đều bị Gia Kỳ chi phối, trong khi bản thân không hề có chính kiến riêng. Vô dụng thật!

Bất cứ giá nào, tôi không thể chịu đựng biến bản thân thành con rùa ngàn năm, rụt đầu nhút nhát Không!

Cuộc sống là do tôi, tình yêu là do tôi, tôi biết bản thân mình cần thứ gì Tình yêu ư?? Được, tôi sẽ tự dành lấy

Cuộc sống tự do ư? Tôi kiên quyết đòi lại

Rút điện thoại ra, lấy hết can đảm của thuở sơ khai, tôi nói liền như băng tua không xước “Mama, con không thể để cuộc đời mình cho tên khốn Gia Kỳ kia lắm giữ, con cũng không thể sống hèn nhát dựa dẫm vào Gia Kỳ mãi được. Mama, con không thể chịu được...akkkk”

Choang!

Chiếc điện thoại bị tôi quăng thẳng ra cửa sổ...vĩnh biệt sự cầm tù!

Mấy hôm nay, tôi thoải mái êm du trong chăn ấm, đệm êm mà không phải suy nghĩ quá nhiều. Tự do ư? Công nhận, không có gì quý hơn độc lập tự do Tôi đã quyết định dọn đồ đạc ra sống ở trung cư. Buổi trưa, sau khi ngủ tít mắt, ngáp vài cái, tôi nhanh chóng kiểm nguồn năng lượng để nạp năng lượng Không khí ở đây thật trong lành, không gian lại yên tĩnh vô cùng a!

Uỳnh!

Tôi ngược lên nhìn cảnh tượng vĩ đại trước mắt

Ôi chao, cái bọn choai choai bây giờ nhí nhố thật! Thở dài, tôi động lòng từ bi của bậc thánh nhân đến gần đỡ tên nhóc đó đứng dậy, phủi hết bụi trên người, nhân tiện ra vẻ người lớn dạy dỗ con nít “Bé cưng, nếu muốn biểu diễn xiếc thì chị vô cùng hoan nghênh nhưng nếu muốn tự tử thì đập đầu vào gối mà chết, yên tâm đi, chị sẽ không ngăn cản em đâu!”

“...” ánh mắt ngùn ngụt tóe lửa

Dĩ nhiên, tôi đâu định chêu chọc gì thằng nhóc đó, nhưng tại nhan sắc hại nước, hại dân của thằng nhóc khiến người ta không thể nào không phạm tội nên tôi mới...hì..xin lỗi tổ quốc, xin lỗi đảng, xin lỗi nhân dân, tôi hứa sẽ xử lí tên nhóc này triệt để!

Giọng trầm ấm của thằng nhóc vang lên

“Ngậm mồm lại cho tôi!”

Hả???

Tôi rút cằm, trừng mắt nhìn thẳng nhóc, vỗ tay lên mặt nó

“Nhóc, đi học cô giáo dạy em là khi nói chuyện với người lớn thì hết người ta ngậm mồm lại sao? Haizzz..em đi học chỉ tổ loạn lớp, loạn trường, tốn cơm gạo của bố mẹ em quá đấy”

Hình như thẳng nhóc không những không thèm nghe tôi nói gì mà chỉ đẩy tôi sang một bên rồi tiếp tục biểu diễn nghệ thuật đường phố của nó, trước khi đi tôi thấy nó lẩm nhẩm “Đồ điên!”

Dám bảo ta điên..hừm..cả nhà người mới điên a!

Chống hai tay vào hông, một chân đặt lên ghế đá, tôi uy phong lẫm liệt la to “Ngã nào, ngã nào”

Ketttttttt...uych

Tôi há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt?? Trời, không phải tôi nói thiêng quá đấy chứ

Amen, người có tội không phải là con!

...

Tại bệnh viện

Đền phòng cấp cứu vụt tắt, tôi hốt hoảng chạy đến

“Bác sĩ ơi, thẳng nhóc đó có bị gì không?”

Ông bác sĩ tháo khẩu trang ra, lắc đầu nguầy nguây

“Chúng tôi đã hết sức..haizzzz.xin lỗi”

Rệt!

Không phải đấy chứ, không lẽ thẳng nhóc đó đã...

Tôi vội đập cửa phòng cấp cứu thì thấy thẳng nhóc đó đang ngồi vắt chân như tiểu thái tử, cặp mắt đen sáng đang hướng về phía cửa sổ ngắm nhìn cảnh vật Hú hồn, thế mà tường chết luôn rồi chứ!

“Haizz....sao em không kiếm chỗ nào đẹp đẹp mà chết, chị đây ấy à, không thể yên với nhóc”

Thẳng nhóc lườm tôi, nhân tiện đá ghế bay vào chân, may mà tôi biết võ nên vội nhảy lên rồi ngồi vắt chéo chân “NHóc này, cứng quá khá đi!”

Nó lại lườm tôi

“Này bà chị, tôi 17 tuổi rồi, tôi không phải con nít, đề nghị chị tôn trọng tôi một chút”

“À há! Chị tưởng trong từ điển của nhóc không có từ “tôn trọng” chứ??? Òa...hóa ra là có”

“....”

Xem ra thẳng nhóc này cũng có vẻ ít lời nhưng xem ra tôi đã hoàn toàn

sai.

5p trước...

Một cô nhóc xinh xắn, đôi mắt trong veo như pha lê đang trữu nặng nỗi hoảng sợ, cô hốt hải xông vào phòng cấp cứu mà không hề kiêng dè chuyện có người ngoài ở đó (là tôi-kẻ thừa nhưng vô tình hóng hớt, muốn coi kịch hay), la toáng lên như tôi không hề tồn tại “Hoàng Kiên...Hoàng Kiên...”

Đôi lông mày đen rậm kia chạy về một chiều, ngón tay xoa thái dương “Ồn chết đi được!”

Tôi ngơ ngác nhìn thẳng nhóc, quay sang cô nhóc kia

“Nhóc xinh ời, em là ai, sao lại đến tìm tên tiểu ôn thần hại nước hại dân này?”

Cô nhóc chớp chớp mắt nhìn tôi

“Dạ, chào chị, chị là...?”

Tôi hí hửng định đáp thì tên nhóc kia cướp lời luôn

“Cậu không phải chào hỏi bà chị tâm thần phân liệt kia làm gì, tập chung vào chuyên môn đi” (oát con, oánh chết em bây giờ) “Chuyên môn?” Cô nhóc ngơ ngác nhìn tôi rồi ngơ ngác nhìn Kiên “Cậu đến đỡ tôi sang bên rường, nhanh” Kiên ra lệnh cho cô nhóc Cô nhóc ngoan ngoãn nghe theo. Bảo cô nhóc làm gì, cô nhóc liền làm luôn. Ôi, tôi không ngờ những kẻ biến thái như Gia Kỳ, anh rể, ông cậu, bé An đã gọi là biến thái rồi, không ngờ thế gian lại tồn tại một tiểu biến thái nữa Mẹ ời! Sao động vật cứ phải biến thái vậy?

“Cậu nhanh tay lên, đến rót tôi cốc nước”

“Này, cậu làm ăn kiểu gì thế, cậu có tin tôi đuổi việc cậu không?”

“Thiên Ân, rốt cuộc óc heo của cậu chứa cái gì, sao nói hoài không hiểu, Đem ngay thứ vớ vẩn này ra thùng rác cho tôi”

Thấy chuyện bất bình, ra tay cứu giúp là hành vi nhân đạo mà tôi luôn hững thú tham gia. Cho nên, con nhóc này bị bắt nạt, tôi lại thấy sao giống tôi hồi trước quá Ngốc nghếch, khờ khạo, để Gia Kỳ sai vặt như vật vô tri

Tôi dơ tay, hô to khẩu hiệu

“Em gái nhỏ, vùng lên đi!”

Con bé lắc đầu, cười xòa

“Vùng lên cái gì hở chị? Không lẽ chị có vấn đề về thần kinh thật!”

Khốn...cái bọn đáng ghét này..g...rừ...

Reng! Reng!

“Alo?”

“Chị Tiểu Khuê yêu dấu, nhìn chị như con gấu!”

Tôi thề có trời, giọng nói đấy không ai khác ngoài thằng em họ bất trị của tôi-Tiểu An. Thằng nhãi, dám bảo ta là con gấu, nhà mi chán sống rồi sao?

Tôi hét lên qua điện thoại “Em có tin chị điều hai quả đại bác, ném vào nhà em hay không?”

“No...! chị già à, chị sống khôn chết thiêng thì chị mau trở về nhà ngay, bằng không anh Kỳ không tha cho chị đâu. Đến lúc đó, có năn nỉ xin xỏ em thì em không thủ hạ lương tình đâu”

Liếc sang cặp đôi đang ân ái kia, tôi nhỏ giọng “Cho em mách tên đại ác ma đó, chị không sợ đâu nha. Dù có mama đại nhân nhà chị ngay trước mặt thì dù nói thế nào chị cũng không khuất phục đâu. Hơn nữa, chị cũng không thể bám theo tên đó như đĩa tổ được, chị cũng cần có tình yêu, chị cũng cần phải có chồng, chị không hứng thú với tên đó nữa”

Rụp

Haizzz

Mọi chuyện coi như là xong!

“Tiểu Khuê, chị ngốc chết ra! Chị để cho tên kia đối xử không ra gì đã đành nhưng chị cũng không thể ngu ngốc tới mức biến mình thành cỗ máy vui chơi của hắn vậy. Bà chị già à, nghe em, chị rời xa hắn ta là sự lựa chọn không thể hoàn hảo hơn. Chị đã quyết tâm rời khỏi hắn rồi, chị đâu cần phải nuối tiếc, nếu chị tiếc thì chứng tỏ chị đã yêu hắn mất rồi. Chị gái ơi, mạnh mẽ lên, chị phải theo đuổi hạnh phúc của mình, cố lên!” Kiên “Nhóc, em quả là lảm chuyện! Xùy!”

Tên nhóc này nói quả không sai, cuộc đời tôi đâu phải là con rối mà muốn là có thể điều khiển? Tôi, tôi mới chính là chủ nhân của cuộc đời mình. Chiều muộn, tôi tính mò về trung cư để làm tạm gói mì tôm cho đỡ đói thì cũng may, tên nhóc Kiên kia có lương tâm, bụng tôi cũng không phải chịu khổ.

Bật ti vi lên xem có gì hay ho hay không, thôi thì thà tắt tivi cho xong, phim với ảnh, toàn phim vớ vẩn, chả đâu vào đâu. Kính coong! Kính Coong!

“Nhô, chào chị mái già!”

Tôi lờm thảng nhóc thối tha nào đó, khinh bỉ đứng dựa lưng vào cánh cửa “Tiểu An, em có tin chị sút em một phát sang Châu Phi chơi không?”

Thảng nhóc hốt hoảng nhìn tôi, mặt co rúm lại như tàu lá chuối. Đôi mắt đen tròn chớp chớp như thể em vô tội hơn bất cứ một ai trên đời này “Bà chị à, khách đến nhà thì chị nên mời người ta vào trong ăn uống để thể hiện thiện tình chứ?”

Tôi bĩu môi “Thóc đâu mà đãi gà rừng như em, chị đây vốn khổ khó, nay đãi em thì gia sản của chị khánh kiệt à?”

“Hừm, cái bà chị già vô lương tâm này nữa, vì tình chị em bao nhiêu năm keo sơn gắn bó, vì nhân nghĩa bao tháng ngày vun đắp nên em mới lặn lội đường xá xa xôi, tàu xe chật trội, trốn bố mẹ đến thăm chị mà chị là lạnh nhạt như vậy” Mặt thảng bé tỏ ra đau khổ, hai tay ôm ngực “ôi, trái tim tôi đang bị rỉ máu từng ngày”

“Hát chèo ít thôi, sến chết ra”

Thảng nhóc này vốn đã lém lỉnh lại cộng thêm bản tính nghịch như tiểu quỷ, đương nhiên, tôi không điên tới mức để dẫn sói vào nhà. Hơn nữa, thảng nhóc này từ ngày cắp sách đến trường, chữ nghĩa vào đầu thì ít mà học cái vớ vẩn thì nhiều nên thỉnh thoảng tôi có cao hứng chọc gậy bánh xe, cho nó chừa. Sau khi lẩn xả chán chê ở nhà tôi, thảng bé lượn ba vòng rồi dừng lại ở ban công “Chị già, mai em sẽ dọn đồ tới sống với chị!”

Phụt!

“CÁI GÌ, EM VỪA NÓI CÁI GÌ?????”

Thằng bé chậm rãi nhắc lại “em-nói-là-em-sẽ-dọn-đồ-tới-sống-chung-với-chị! Chị-nghe-rõ-không?”

Kính hãi vuốt ngực, hít một hơi lấy lại sự bình tĩnh

“Tiểu AN, em nói thật hay đùa đấy?”

“Bà chị, chị nhìn cái mặt thằng này mà nghĩ em rảnh tới mức nói đùa với chị hay sao?” Nó lườm tôi, mặt quay ngoắt 720 độ, buồn ỉu xù “ Em không thể chịu đựng được sự cô đơn lẻ loi một mình trong căn nhà lạnh lẽo ấy. Bố mẹ em cứ vui vẻ với nhau đi, em sẽ không làm phiền họ...”

Không lẽ ông cậu tôi lại làm cái gì để thằng nhóc phật ý hay sao?

Thằng nhóc này, ba cái tuổi ranh mà cứ thích bày trò làm người lớn, đến chịu mất thôi!!!!!!

Tất cả chỉ tại ông cậu tôi suốt ngày chiều chuộng nó nên đâm ra nó mới hư hỏng tới mức này, đã vậy lại còn đòi bỏ nhà ra ở riêng “Tiểu An, đừng nói với chị là em cãi nhau với ông cậu nha?!”

Nó gât đầu

Trời ạ, biết ngay tên tiểu yêu này mà, không thể yêu thương cho nổi Mặt làm bộ lương thiện nhất, tôi hỏi han “Sao cãi nhau với ông cậu????”

Thằng bé ngán ngẫm, thở dài thườn thượt như ông cụ

“Bố mẹ em suốt ngày đi du lịch, bỏ mặc em một mình. Em thấy bản thân mình cô đơn, em có nói chuyện với bố già, em bảo là em muốn rủ Hoài Thanh về sống chung mà bố em đâu chịu. Chị già, chị may mắn lắm đấy?”

“May cái gì?” Mặt ngốc tới mức không tưởng

Nó thở dài thườn thượt “Chỉ có người nào may mắn mới được em ở cùng đấy nha”

Hóa đá toàn tập!!!!!!

Chương 52

Vậy là, Giang Tiểu Khuê tôi lại phải ở chung với một thằng nhóc nguy hiểm nhất hành tinh!!!!

Tôi nấu cơm thì nó nấu đồ ăn, tôi lau bàn thì nó phải lau sàn nhà, những việc như cọ bồn cầu, nhà tắm, bếp đều thuộc phần việc của bé An, đến cả việc đổ rác tôi cũng nhường nhịn nó nên nó phải làm tất

“GIANG TIỂU KHUÊ, CHỊ CÓ PHẢI CON GÁI HAY KHÔNG???/ DA MẶT CHỊ ĐƯỢC LÀM TỪ BÊ TÔNG CỐT THÉP HAY SAO MÀ CHỊ LẠI SAI VẶT MỘT THẲNG NHÓC DỄ THƯƠNG NHƯ EM LÀM VIỆC NHÀ. ĐỒ KHÔNG TIM, KHÔNG PHỐI NHÀ CHỊ!!!!”

Tôi lơ đãng, lấy ngón trỏ ngoáy vào tai

“Hử???? Em nói cái gì??? Tiểu An????”

Nó lại hét lên

“BÀ CHẶN XẤU XÍ!”

Tôi liền tung hô vô cùng vui vẻ

“Oa, sống đến tuổi này chị mới biết bí mật vĩ đại này của nhân loại đấy. Tiểu An à, thay mặt Đảng, thay mặt nhân dân, chị xin nghiêm túc nhận thức bí mật trọng đại em đã tiết lộ. Tổ quốc rất vinh dự khi có một công dân tốt như em..”

“CHỊ....CHỊ....CHỊ.....!!!!!!” mặt đen hơn cột nhà cháy!

ngẩng mặt cười gian vô độ ôi nhóc ạ, làm sao cứng đầu nổi chị!

Kính coong! Kính Coong!

“Tiểu An, ra mở cửa đi!”

Tiểu An bịt tai lại coi như không hề nghe tiếng gì. Tính khí thẳng nhóc này quả nhiên cần dạy dỗ đây mà

“Tiểu An, em còn không ra mở cửa chị đuổi em ra khỏi nhà đấy!”

Chưa đến 5s, đôi bàn chân siêu tốc của thằng nhóc đã đập tới cửa, miệng còn làu bàu ầm ứ “Chị ác như phù thủy! Hử, tại sao số tôi lại có một bà chị hư hỏng tới mức này???? A men!”

Không biết ai ngoài cửa mà nó cứ đứng tíu ta tíu tít ở ngoài đó như thế gặp sao không bằng. tôi tò mò đi ra thì bắt gặp ánh mắt trầm ầm, đôi môi mỏng đang mím lại. Con người đen tuyền một cách quyến rũ,, long lanh đầy mắt phát ra tia sáng hào quang. Tôi vội dụi mắt xem xem mình có bị ảo giác hay không?

Gia Kỳ!

Hất cửa trở lại thì bỗng nhiên cánh tay rắn chắc nào đó đã giữ chặt ở cửa, Tiểu An thấy thái độ của tôi liền nhếch mép cười, lên giọng nói vọng ra chủ

yếu để tên boss đáng ghét kia nghe thấy

“Anh Gia Kỳ, chúng ta có thể đàm thoại như hai người đàn ông thực thụ được không??”

Tôi nhú mày, cau có “Không lẽ từ trước đến giờ em và Gia Kỳ không phải là đàn ông à?”

Nó liếc xéo tôi, khinh bỉ “Dĩ nhiên em là đàn ông thực thụ rồi, chắc... chắc...còn anh Gia Kỳ nhà chị thì em không dám khẳng định đâu!”

Tiếng kẻ nào đó từ ngoài phả vào “Tiểu Khuê, cho cậu 3s mở cửa ra lập tức, bằng không, tôi sẽ cho người phá cửa, đến lúc đó, một cơ hội để cậu chuộc lỗi cũng không có đâu!”

Hừm, Trần Gia Kỳ, cậu nghĩ cậu là ai nào? Cậu chỉ là cái đinh gỉ trong hàng tỉ cái đinh han, cậu nghĩ cậu là sao ai?? No never, tôi không rảnh để tiếp hạng người như cậu

“Không-bao –giờ!”

Rầm!

Mắt tôi tròn xoe như hạt nhãn. Tôi bật hồn kinh vía nhìn lớp bụi trên cánh cửa gỗ bay vờ trong không gian, chiếc cửa giống vô hình chung tự động ôm hôn đất mẹ thân yêu.

Dĩ nhiên, tôi biết tên khốn nào đó đã làm hành vi không đáng mặt làm quân tử nên tôi cũng buộc lòng phải làm tiểu nhân. Lấy chân dẫm lên cửa, tôi nhếch mép châm chọc

“Thật may là Việt Nam chỉ có duy nhất tên phá hoại như cậu, bằng không nát nước, nát nhân loại...”

Kẻ nào đó mặt vốn đã không hề mỏng lại nghe được đôi câu châm chọc của tôi nên sắc mặt không hề tươi chút nào. Hắn nhún một phát qua cánh cửa, sau đó ra lệnh cho Tiểu An dọn dẹp hiện trường gây án

Haizzz.Trời hôm nay quả nhiên không có nắng a

Hít một hơi lấy lại bình tĩnh, tôi hỏi hắn

“Có chuyện gì mà cậu lại đến đây? Chúng ta từng quen nhau sao?”

Mặt hắn được một phen tím tái. Ánh mắt tóe lửa xuyên qua tầng không chĩa thẳng vào tôi như thể cảnh cáo nếu tôi ăn nói không tử tế thì hậu quả vô cùng khó lường

“...”

Coi như cho qua, tôi cũng không hứng thú với tên tư bản này. Hừm, boss cái khi gì chứ? Bóc lột sức lao động của con nhà người ta như thế, ai mà chịu được

“Giang Tiểu Khuê! Bây giờ,cậu muốn sao?”

“Hử?” Tôi ngạc nhiên nhìn người nào đó “Ý của cậu là gì, Gia Kỳ?”

Hắn vắt chéo chân, điệu bộ vô cùng tiêu sái

“Một là cậu trở về nhà, ngoan ngoãn nghe lời tôi; hai là tôi tuyệt đối không tha cho cậu”

Gia Kỳ, nói cho cái đồ kiêu ngạo nhà cậu biết, Giang Tiểu Khuê này lần này đã quyết tâm ra đi thì đừng mong đến chuyện tôi trở về nhà. Hơn nữa, cậu cũng có người đẹp của cậu, tôi cũng cần phải tìm một nửa hạnh phúc của cuộc đời tôi, tôi không thể vô dụng bám dai dẳng lấy cậu cả đời được

Tôi nghĩ kĩ rồi, làm người thì sống phải có lí tuowndhr. Giang Tiểu Khuê này tuy không tài giỏi bằng ai nhưng ít nhất tôi có lí tưởng trong tình yêu, lí tưởng về một người đàn ông có thể che chở cho tôi cả cuộc đời.

Tôi không thể là con nhóc ngày xưa quậy phá làm trò tiêu khiển, lông bông mãi được. Tôi đã lớn, đã trưởng thành, suy nghĩ của tôi cũng cần có sự thay đổi

Haxxx

Nói thì vậy, nhưng yêu đơn phương cậu bao năm rồi, tôi cũng cần buông tay thôi, nín kéo làm gì.

“Gia Kỳ..tôi..tôi..tôi muốn lấy chồng!”

Khụ! Khụ

Tiểu An đang uống nước bỗng kinh hãi ho sặc sụa, ho tới mức nước mắt trào ra, mặt đỏ gay. Vừa ho nó vừa vỗ ngực

“Chị già, không lẽ chị bị cái gì rơi trúng đầu hay sao?”

Tôi lờm nó

“Im đi, trẻ con thì biết cái gì! Chị bây giờ lớn rồi, chị cần tìm chồng, vậy nên..Gia Kỳ..tôi..tôi không thể suốt ngày bám theo cậu như keo 502 cả đời. Cậu đừng vì mama đại nhân nhà tôi nhờ vả mà cậu bỏ mặc cuộc đời cậu như vậy. Cậu có cuộc sống của cậu, tôi có cuộc sống của tôi. Hai chúng ta vốn là hai đường thẳng song song, đừng vì tôi mà cậu thay đổi cuộc đời mình”

“Tiểu Khuê..cậu..cậu..” Gia Kỳ

Không hiểu sao, trong lúc này, cổ họng tôi nghẹn ắng lại, ngực như bị một khối đá lớn đè lên. Hazz, tôi nên dứt khoát trong lúc này

Cố lên, Giang Tiểu Khuê!!!!

Đời thay đổi khi ta thay đổi

Đúng vậy! Tôi sẽ vẫn là tôi, Gia Kỳ vẫn mãi mãi là Gia Kỳ, tôi không thể để cuộc sống của tôi mãi mãi phụ thuộc vào cậu được

“Gia Kỳ, nghe tôi nói này. Gia Kỳ...bao nhiêu năm qua, cảm ơn cậu đã luôn bên cạnh tôi..phù..đã đến lúc rồi..tôi cần tự do,..tôi cần tìm hạnh phúc của bản thân...xin cậu, xin cậu hãy buông tha cho tôi!”

Choang!

Cả tách cà phê bị ném xuống đất. Gia Kỳ tức giận nhìn tôi rồi bỏ đi

Gia Kỳ, ngàn vạn lần xin lỗi cậu, tôi không thể biến cuộc đời tôi hòa chung với cuộc đời cậu. Thời gian đã trôi qua, kỉ niệm giữa tôi và cậu hi vọng sẽ biến thành hộp kí ức. Cậu hãy vui nó xuống đáy con tim. Tôi cũng vậy, tôi sẽ không đào nó lên đâu

Vẫn biết rằng yêu đơn phương là khổ, vậy, việc gì tôi phải mua dây buộc mình, một mình đau khổ như con hăm. Tôi là Giang Tiểu Khuê sắt đá mà, tôi sẽ không để nỗi buồn ám ảnh bản thân

Giang Tiểu Khuê, cố lên!

Chiều muộn. Sau khi tôi lang thang trên phố ngắm cảnh, tôi trở về nhà với hai tay nặng trĩu đồ ăn. Hôm nay, tôi định đãi Tiểu An một bữa thịnh soạn coi như chúc mừng ngày tôi được tự do.

“Tiểu An, ra đây nào!”

Ngó trước ngó sau vẫn không có động tĩnh gì, có lẽ thằng bé lại trốn đi chơi với nhỏ Thanh Rồi. Thằng nhóc này, lúc nào cũng chỉ nghĩ vớ vẩn, con nít ranh mà đòi yêu đương, đến sợ

Ngồi chán trò, tôi bật tivi lên xem có gì hay ho không nào

“Sau đây là bản tin của đài CCTV

PV (phóng viên) “nhóc đẹp trai, lí do gì em tham gia chương trình MỘT NỬA YÊU THƯƠNG???”

Tiểu An “uhm..thực ra em cũng chẳng hứng thú với mấy trò tầm phào vớ vẩn này, chẳng qua em muốn giúp chị họ của em tìm chồng”

PV “ôi, bé cưng đáng yêu ghê cơ! Vậy, em hãy đưa ra thông tin cần thiết đi, chị sẽ giúp em truyền tải tới các vị khán giả..”

Tiểu An “Chị em tên là Giang Tiểu Khuê. Chị em không gà, không trề, không xinh, không gầy, không béo, chân không dài, dáng người không chuẩn, nhân phẩm nói chung là ổn. Tính nết có chút kì quái, đôi khi dễ thương, đôi khi dễ ghét. Nói chung là bao giờ gặp chị em thì sẽ rõ”

PV “Em hãy cho biết, mẫu đàn ông lí tưởng của chị em phải như thế nào?”

Tiểu An “Uhm..việc này khó quá. Chị họ em ngốc lắm, có hỏi chắc cũng chỉ đứng ngơ ngơ như bò đeo nơ thôi. Nhưng theo em, mẫu anh rể lí tưởng của em là..cao trên 1m75, da vàng, mắt đen, sáu múi, cơ bắp rắn chắc..uhm... phong độ, lịch lãm, quyến rũ..đặc biệt là không biến thái như anh Gia Kỳ nhà em, anh ấy biến thái chết đi được..”

PV (sốc tới mức mồm há hốc) “....” (em rất cuộc là tiểu yêu phương nào)”

Tiểu An “Ai có hứng thú với chị em thì liên hệ với em nha, tạm biệt!”

Tôi trợn tròn mắt nhìn ti vi, nhân tiện phi luôn điều khiển tivi vào cửa phòng. Thằng nhóc ngứa đòn này, em dám làm thế với chị ư? Để xem, chị xử em như thế nào!

Lâm Tiểu An

Reng! Reng!

“Alo!..”

“Tiểu Khuê, tớ đủ chiều cao, đủ phong độ lịch lãm nha. Ban à, phù sa không chảy ruộng ngoài, việc gì cậu phải lặn lội kiếm tìm chồng đâu xa, tớ đủ tiêu chuẩn rồi, không cần phải đi nữa. Tớ xin ứng!”

Ặc!

Vụ này thảm lắm rồi mà bây giờ còn bị trêu trọc, a a a a a a a đáng ghét

quá đi!

Tôi hét lên trong phần nô “Quang Quý, cậu còn nói thêm một câu nữa, tôi cam đoan cậu được ngắm lan can bệnh viện cả tháng!”

“Haizzz, Tiểu Khuê, ra ngoài nói chuyện chút đi!”

“...”

Thiệt tình!

Tất cả là trò của tên nhóc đáng ghét kia, nếu nó không giở trò thì tôi đâu lâm vào hoàn cảnh bi đát này! Trời ơi là trời!

Chuyện bực mình nhất của tôi hôm nay không phải là bị Tiểu An chơi xỏ trên truyền hình mà là ngay khi vừa ra khỏi trung cư, tên nhóc với nhan sắc hại nước, hại dân – Kiên có đụng chạm ở thang máy. Nó nhìn tôi với vẻ thất kinh rồi bủi môi khinh bỉ

“Bà chị, không lẽ bà chị thiếu hơi đàn ông, cô đơn tới mức đăng tin tuyển chồng. Lợi hại, quả nhiên lợi hại. Đã vậy lại còn nhờ thằng nhóc kia đi đăng tin hộ. Giang Tiểu Khuê ơi Giang Tiểu Khuê, mặt chị còn dày hơn cả chiều dài của cầu Thị Nại nha!...Chắc..không sao cả, may cho chị là tôi rất có hứng thú với những phụ nữ mặt dày, đặc biệt là mặt dày như chị ”

Tôi “...” Á khẩu không biết nói gì

Im lặng không có nghĩa là không nói

Im lặng không có nghĩa là để yên

Im lặng không có nghĩa là ghét bị làm phiền

Mà im lặng..có nghĩa là một kẻ sẽ được vào bệnh viện

Bình! Rầm! Bốp! Chát!

Phủi tay, tôi chống hông cười tươi

“Ái cha, lâu lắm rồi không vận động xương cốt, xem ra bộ xương của tôi vẫn còn linh hoạt nha! “ Vỗ vỗ vào mặt tên nhóc nào đó đng ôm mặt mày dấy dựa trên đất “Nhóc ơi, chớ nên dây vào phụ nữ!”

Dĩ nhiên, bệnh án của tên nhóc đó cũng không dài tới mức chục trang giấy nhưng ít nhất chỉ chụp X quang cộng thêm đi cấy vài chiếc răng. Có lẽ do thằng nhóc này lười tập thể thao nên xương cốt không được dẻo dai cho lắm nên tay phải cần được bó bột

Quang Quý kinh hãi nhìn kiệt tác mang tầm quốc gia của tôi, chấp tay khâm phục

“Bạn học Tiểu Khuê à, công phu của cậu quả nhiên vẫn lợi hại như ngày nào. Có lẽ, người trị được cậu ngoài Gia Kỳ ra thì không còn ai khác”

Tôi bủi môi “Cậu đừng nhắc đến hãnh trước mặt tôi. Bằng không, bạn học Quang Quý à, cậu hãy nhìn cậu em đang nằm trên giường bệnh mà tưởng

tượng ra tương lai của bản thân đi..”

Kiên đau khổ nhìn Quang Quý

“Anh trai, rốt cuộc Gia Kỳ là thần thánh phương nào mà có thể chinh được bà chị điên loạn này???”

Tôi “...” ngửa đầu a nhóc

Quang Quý mặt xanh hơn nhái “...Mô phật! Thiện tai, thiện tai..”

Kiên “...”

Chương 53

Tuần này là tuần lao động công ích của tôi. Vốn dự định đi thăm thú chùa chiền một chút nhưng nghĩ lại ngày tháng khổ ải ngày nào, nghĩ tới cảnh mặt mày khó coi của trụ trì nên tôi cũng không hứng thú bèn mải nghĩ tới

Thế nên, công việc tuần này của tôi ngoài chăm sóc thằng nhóc con Kiên kia ra thì căn bản là rảnh rỗi. Vậy mới nói, nhân cư vi bất thiện quả nhiên đồ có sai tẹo nào

“Chị già ơi, Gia Kỳ là đại thần phương nào mà có khả năng chịu đựng phi thường, đỡ được những đòn của chị vậy. Em ngưỡng mộ lắm nha”

Nhét miếng táo vào miệng Kiên, tôi trợn mắt cảnh cáo

“Em còn dám mở mồm nhắc đến tên đó sao??? Nếu không phải Trịnh Gia Kỳ ăn hiếp chị thì hôm nay người nằm trong bệnh viện chắc chắn không phải là em rồi.”

“Vậy, là ai?”

“Uhm...có lẽ là bác bảo vệ của khu trung cư chúng ta”

Mặt kiên vốn đã xanh xao, nghe tôi nói vậy mặt càng xanh xao hơn

....

Gần chiều, tôi dự định về thăm mama đại nhân với bố già một chút coi như là vẹn tròn chữ hiếu thì chị Mai có dặn tôi đến nhà chị có chút việc cần nhờ. Không biết là việc gì mà chị lại phải nhờ đến tôi???

“Chị Mai, có chuyện gì sao?”

Chị Mai vỗ vai tôi, cười nham hiểm “Em đến tổng công ty đưa sấp tài liệu này cho Bimko giúp chị”

À, nhắc mới nhớ, chị gái tôi đang mang thai nên không tiện cho việc đi đứng. Vậy mà, dạo gần đây tôi vô tâm quá nên không để ý đến chị. Tội chị ghê cơ

Bắt chuyển taxi đến thẳng tổng công ty, tôi chào hỏi anh chàng bảo vệ một chút rồi đi thẳng tới bộ phận tiếp tân. Cô gái ở quầy lễ tân nhìn tôi, cúi chào

“Thưa cô, cô cần tìm ai?”

Tôi thông giọng “Bimko!”

Cô nhân viên ngơ ngác nhìn tôi một hồi lâu sau đó đưa mắt sang cô nhân viên bên cạnh rồi quay sang trả lời

“Xin lỗi chị, ở đây không có ai tên là Bimko, chắc chị tìm nhầm người rồi”

Nhầm???? Có thể sao??

Rút điện thoại ra, tôi nhanh tay bấm gọi anh rể “Bimko, anh sống khôn

chết thiêng thì mau đi xuống lấy tài liệu cho em, bằng không em đốt nó cho anh coi”

Giọng nói bên kia có vẻ khó chịu “Nhóc con, em định tạo phản đấy hả? Mau, mau, đem lên cho anh nhanh”

Tôi đưa về phía hai cô tiếp viên, đưa điện thoại của tôi cho họ “Này, Bimko muốn nói chuyện với các cô”

Tôi thấy sắc mặt của họ đang hồng hào bỗng tái nhợt đi rõ rệt

Anh rể à, anh quả nhiên lợi hại nha

Chẳng thềm để ý hai cô nhân viên kia, tôi với tay lấy tờ danh sách phòng ban làm việc sau đó tiến thẳng về phía thang máy. Chẳng mấy chốc, tôi được đưa lên tầng 5. Đến trước cửa phòng làm việc của anh rể, tôi lịch sự gõ cửa

“Mời vào”

Tôi ấn nút chốt cửa, bước vào trong kèm theo sắp tài liệu quan trọng

“Anh rể, đồ của anh đây”

Lần đầu tiên khi tôi nhìn anh ta, mọi suy nghĩ của tôi đều nhớ tới một người: Lee Won Geun (diễn viên Hàn Quốc) <3 <3 <3

Tôi cảm nhận được dòng máu chảy trong cơ thể đang nóng lên, tiếp sau đó, cơ thể nhẹ bẫng như không một bầu trời tối thui

“Tiểu Khuê..Tiểu Khuê..em tỉnh lại đi!”

Mặc dù tôi rất rất và vô cùng muốn mở mắt nhìn vị soái ca kia nhưng không hiểu sao mắt tôi nặng trĩu. Và rồi, khi tỉnh lại, tôi đang nằm trịnh trọng trên chiếc giường màu trắng của phòng cấp cứu

Ôi *mặt đỏ bừng, nóng ran* ngại ời là ngại, sao tôi có thể vừa gặp người đó mà đã ngất trên cánh quạt thế được

“Cô em, cô em còn định giả nai tư với ai nữa, dậy đi nào”

Không giọng điệu không hề khách khí của ông anh rể, tôi vùng dậy khỏi giường

“Anh rể à, anh không thể để con gái nhà người ta thể hiện chút nữ tính được hay sao?”

Ha ha ha

Bimko cười một cách sảng khoái, lườm đều tôi “Nhóc ơì là nhóc, anh không thể hiểu nổi tại sao khi nhìn thấy Thiện Vũ, em có thể ngang nhiên ngất được nhỉ?”

Tôi ngó trước ngó sau, giọng lí nhí “Anh rể, có trai đẹp mà không chịu giới thiệu cho em, anh thật xấu tính!”

Anh rể tôi không nói gì ngoài điệu bộ bó tay chấm com

“Bà cô của tôi ơì, em đến đưa cho tôi tài liệu rồi ngất ra đó, chị gái yêu quý của anh đang làm loạn lên ở nhà kia kìa, còn không mau trở về nhà, bằng không đêm nay anh mà phải ngủ sô pha thì cô tới số với anh”

À..à..dĩ nhiên là phải về..dĩ nhiên là phải về rồi

Vác được xác về đến nhà, chị Mai đã hỏi thăm rồi rít sau đó còn chuẩn bị nấu biết bao nhiêu là món ăn ngon.

Tôi sượng tới mức phồng mũi, thò tay nhúp thức ăn thì cây đũa nhanh chóng đáp thẳng vào tay tôi kèm theo lời cảnh cáo

“Em nghĩ gì mà nghĩ mấy món này chị nấu cho em ăn. Đây là của Thiện Vũ..của Thiện Vũ..”

Tôi ầm ỨC mút tay “Chị thật thiên vị!”

Hừm..đẹp trai có gì to tát, không lẽ đẹp trai thì được quyền ăn toàn bộ mấy món ăn này sao?/??

Gruuuu

Ông trời ơi, sao ông phân biệt đối xử với con như thế!!

Lườm tên khốn nào đó được hưởng thụ những món ăn ngon kia, chặc, càng nhìn càng đẹp trai a

Thở dài, tôi mút đũa rồi ngồi chống tay ngắm mấy món ăn của chị Mai, rồi làu bàu trong cổ họng “Không được ăn thì thôi, mắc gì phải thế, hừ, không có mấy món này ta cũng không chết đói ngay được!”

Ọt! Ọt!

Tôi thèm thường nhìn mấy món ăn mà tự nhủ “Miếng ăn là miếng nhục, miếng ăn là miếng nhục...lấy độc trị độc, đã bị nhục rồi thì ăn vào chắc chắn là không thể nhục”

Kẻ nào đó mang vẻ đẹp hại nước, hại dân tiến lại gần, cười tủm tỉm với tôi khiến tôi bị đơ mất hai giây

“Tiểu Khuê, mau lau hết nước bọt đi, chảy tùm lum ra nhà rồi “

Vô thức tôi lau thì nghe tiếng cười khúc khích của chị Mai

Con nhóc này, lớn rồi mà vẫn hám trai như ngày nào. Nhớ hồi trước vẫn còn đi học, chỉ vì mãi ngắm thầy giám thị mà em quên làm bài thành thử nộp giấy trắng. Không nhẽ em nhìn Thiện Vũ xong quên ăn cơm luôn đấy à?”

Tôi vốn là một sắc nữ, thấy trai đẹp là phải nhìn đó là bản năng trời sinh của tôi, khó lòng thay đổi được. Cho nên, chị gái yêu dấu ơi, mặc dù có ra sao thì trai đẹp em vẫn cần ngắm dẫu rằng không thể mài soái ca ra ăn được

Ăn cơm xong, chị Mai sai tôi đưa Thiện Vũ đến chỗ mama đại nhân

Vừa gặp mama tôi, Thiện Vũ đã tỏ ra rất thân thiết khiến tôi dựng cả tóc gáy

“Dì à Nhã, con đã trở lại!”

Tôi ngơ ngác hết nhìn mama đại nhân rồi nhìn con người kia. Thiện Vũ quen với mama đại nhân nhà tôi, lại còn rất thân thiết. Tôi thắc mắc

“Mama đại nhân, cậu ta là...”

Mama đại nhân nhà tôi cười một cách quái dị, vừa ôm vừa vỗ vai Thiện Vũ

“Em họ của Gia Kỳ - Trịnh Thiện Vũ!”

À, ra vậy, thảo nào chị Mai lại sai tôi tiếp đãi cậu ta chu đáo. Nhưng Thiện Vũ với Gia Kỳ là an hem họ, sao tôi lại không biết

Như đoán được suy nghĩ của tôi, Thiện Vũ bảo

“Tại từ nhỏ tôi sống chung với bố mẹ bên Mĩ từ nhỏ nên cậu không biết tôi. Xin giới thiệu lại một lần nữa, tôi là Trịnh Thiện...”

Stop! Rắc rối!

Tôi nói chặn họng “Vâng, tôi biết cậu là Trịnh Thiện Vũ, không cần cậu giới thiệu lại một lần nữa đâu!”

Thiện Vũ cười nửa miệng, điềm đạm uống trà

“Ồ không, ý tôi muốn nói là tôi sẽ là vị hôn phu của cậu, cho nên, tôi mới giới thiệu lại ý mà”

Hôn..hôn phu!!!!!!

Xiu!

Tỉnh dậy, tôi vẫn còn choáng váng tới mức tối tăm mặt mày. Phải làm sao đây? Sao từ trên trời rơi xuống một Trịnh Thiện Vũ đẹp trai tiêu sái kiểu này, hô hô, không ngờ, số tôi lại có duyên với trai đẹp đến vậy!

Tôi biết, hôn nhân theo kiểu cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy thời phong kiến dĩ nhiên không thể áp dụng được với thế kỉ XXI này được. Người ta đang hướng về văn hóa truyền thống, tại sao tôi lại không?

Ừ rằng giữa tôi và Trịnh Thiện Vũ không có nảy sinh chút ít tình cảm nhưng ít nhất tôi cũng không thể dây dưa như mấy nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết để có thể tuyên thệ một cách hùng hồn rằng: tôi tuyệt nhiên không chấp nhận chuyện hôn nhân sắp đặt, đó là cuộc hôn nhân không có tình yêu.

Đây là đời, không phải tiểu thuyết cầu huyết mà để khẳng định nhân vật chính bướng bỉnh không chấp nhận cuộc hôn nhân, tìm đủ mọi cách vượt rào chạy trốn để tìm tự do. Mùi vị của tự do tôi đã hưởng thụ rất nhiều tới mức ngán rồi, đã đến lúc tôi cần tìm một bờ vai để bản thân nương tựa

Mặc dù tim tôi có thể đã từng tồn tại hình bóng Trịnh Gia Kỳ nhưng khi trưởng thành rồi, tôi mới nhận ra sự tồn tại của Gia Kỳ là một thói quen xấu mà tôi khó từ bỏ nhất

Yêu Gia Kỳ ư?

Có chứ! Đã từng một thời trái tim tôi từng rung động trước Gia Kỳ.

Có một thời tôi bồn chồn, thao thức hằng đêm nhớ tới Gia Kỳ

Thế nhưng...

Theo thời gian tình cảm cũng nhạt dần

Và tình yêu ngày ấy vốn chỉ tồn đọng lại trong kí ức thuở nào

Tôi là một cô gái sống hời hợt, thỉnh thoảng buông lỏng cuộc đời mình cho dòng đời xô đẩy

Xin lỗi, tôi là một con nhỏ vô dụng rồi

Có lẽ, sự can đảm ngày nào tôi từng theo đuổi bây giờ đã không còn tồn tại. Đó là một cô gái của tuổi trẻ nông nổi, ráo bạo quật cường. Nhưng giờ đây, với bản thân tôi, đỉnh cao của tình yêu không phải vươn tới sự ham muốn thể xác, sự hòa quyện, sự đồng điệu giữa hai tâm hồn

Mà với tôi, có thể, nếu nói thì không một ai tin nhưng đó vẫn là sự thật mãi mãi và vĩnh cửu

Không có một tình yêu nào là tình yêu bền vững tới mức bao nhiêu năm chờ đợi một người nào đó. Đã từng có lúc tôi yêu Gia Kỳ một cách dữ dội nhưng tôi nghĩ đó là sự bông bột của tuổi trẻ. Đã đến lúc, bờ tôi cần một bờ vai nương tựa rồi

Tôi tham lam hít hà hương oải hương ngày nào...

“Chào Thiện Vũ, vị hôn thê của tôi!”

Có lẽ, quyết định của tôi là sai lầm, nhưng, tôi chấp nhận nó

Gia kỳ, hi vọng những kí ức đẹp đẽ của chúng ta cậu hãy quên đi. Tôi, Giang Tiểu Khuê đã quên rồi

Mùi oải hương lại hòa quện trong gió, giọt mồ hôi lăn dài trên má. Tôi híp mí cười mãn nguyện. Lặng nhìn người con trai đang đứng trước mặt tôi, ánh mắt toát lên sự lạnh lùng như băng vạn kỉ. Thân hình vạm vỡ che nắng chiều, tia nắng nhạt nhòa run rẩy theo

“Giang Tiểu Khuê, cậu đi theo tôi”

Tôi cười

“Xin lỗi cậu, tôi mệt rồi, tôi không muốn bị cậu kiểm soát nữa. Cậu là cái gì của tôi nào? Xin lỗi, cậu chỉ là người bạn thân bao năm cùng tôi chia ngọt sẻ bùi, xin lỗi, cậu không phải là chồng tôi..”

Cậu ta sắc mặt xám xịt, chẳng cần để ý đến thái độ của tôi, cậu ta kéo mạnh tay tôi tiến về phía chiếc xe BMW sang trọng. Ném tôi thẳng tôi lên xe, khóa chốt cửa, chiếc xe lao vun vút trong điên loạn

Tôi là con cóc nên tôi không hiểu thái độ của cậu ta lúc này, nhưng trái tim khô cạn của tôi đã được tưới thêm nước rồi

Ha ha

Kettttttttttttttttttttttttt

Giọng nói tức giận vang lên

“Giang Tiểu Khuê, cậu rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Tôi cười nhạt

“Gia Kỳ à, cậu nghĩ tôi làm so? Tôi chẳng làm sao cả, chẳng làm sao cả..”

Mắt hắn xuất hiện tia máu, chẳng thèm nghe tôi nói bất cứ điều gì, hắn lôi trong túi ra còng số 8 rồi khóa một tay tôi với một tay của hắn ta rồi lao xe như con thú phát cuồng

Tôi không hiểu vì sao hắn tức giận với tôi, tôi đã làm gì sai?

Lần trước, khi ở khu trung cư, tôi đã nói rất rõ ràng với hắn sao hôm nay hắn lại như vậy,?????

Không lẽ, Gia Kỳ, hắn ghen!!!!

Chương 54

Phóng xe như một con thiêu thân, điểm dừng là một ngôi nhà gần ngoại ô. Từ xa, những lá cây tầm xuân mạnh mẽ nhô lên xanh biếc rờn, mỏng manh cánh bướm xanh, vàng lượn xung quanh

Đưa tay không bị cùn lên che miệng, ngáp ngáp vài cái cho thoải mái. Tên điên này, không biết ăn phải cái gì mà bỗng dưng nổi đóa lên với tôi. Liếc xéo hắt một cái, tôi kéo tay hắt ra ngoài nhân tiện lấy chân đóng cửa xe lại

Chắc! Giữa nơi đông không mông quạnh, không có lấy một bóng người, không lẽ hắt bắt cóc tôi tới đây để ăn tiệc cuối năm. Dù sao tôi cũng rảnh, một kẻ cuồng công việc như hắt mới phải lo lắng chứ tôi thì: vô tư

“Thế nào đây? Gia Kỳ, cậu đưa tôi đến đây làm gì?”

Hắt không thèm trả lời, đã vậy lôi sênh sịch tôi vào trong. Tên khốn này, rốt cuộc cậu định giờ trò gì???

“Đau..đau..nhẹ tay thôi..Gia Kỳ..”

Nhưng tên ôn thần đẩy đã không thèm tiếp lời tôi thì chớ, đã vậy lại còn tặng tôi điệu nguyệt dài hàng vạn cây số cộng thêm ánh mắt cảnh cáo của tử thần

“Cậu còn dám mở mồm thì cậu đừng bao giờ nghĩ tới chuyện có thể nói được”

À vâng, tôi im re

Dĩ nhiên, sinh mạng trẻ thơ của tôi là trên hết, tính mạng là quan trọng

Ôi, cuộc đời đến ngán ngẫm làm sao? Nhìn điệu bộ hắt còn tay tôi rồi còn một tay hắt vào khiến người ta liên tưởng tới việc hai kẻ phạm tội vừa vượt ngục

Lạy chúa! Tôi hiền lành thế cơ mà!

Đứng một tay chống lạnh, chân khua hoảng lung tung, không chịu được sự im lặng, tôi lên tiếng

“Gia Kỳ, tôi chán!”

Gia Kỳ vẫn ngồi im uống trà

“Gia Kỳ, tôi mỏi chân”

Đã im lặng lại càng im lặng đến mức đáng sợ

“Trình Gia Kỳ, cậu bây giờ muốn sao? Cậu nói cho tôi nghe xem??? Cậu cứ im lặng làm tôi bức mình rồi đấy. Sức chịu đựng của tôi có giới hạn, cậu đừng có...”

Choang!

Tôi kinh hãi nhìn ly trà bị ném thẳng xuống đất, nhịp tim bị loạn. Tôi run

rầy nhìn người con trai trước mặt.

Trịnh Gia Kỳ của ngày xưa xảo quyệt, xấu xa, kiêu ngạo bao nhiêu thì lúc này sự lạnh lùng, hung ác lên đỉnh điểm bấy nhiêu. Có lẽ, con quỷ nhen nhói trong cơ thể đã phát tác. Gia Kỳ giờ đây không phải là Gia Kỳ của ngày xưa nữa rồi

“Đói chưa?”

Tôi ngó người nhìn Gia Kỳ nhưng rồi chỉ biết gật gật đồng ý. Gia Kỳ dẫn tôi vào bếp., tôi ngoan ngoãn quan sát từng động tác của Gia Kỳ. Từng ngón tay tỉ mỉ gắp những cọng hành ra khỏi bát mì, sau đó lạnh lùng nhìn tôi, ý bảo phải ăn.

Cho nên, tôi cũng vô cùng hợp tác há miệng ra để hăn bón cho ăn. Cảm giác này của tôi giống như tôi bây giờ đang là một nữ hoàng quyền lực đang ra lệnh cho thuộc hạ bón mì cho ăn

Hắc hắc

“Cười cái gì? Ăn đi!”

Mất hứng, tôi phụng phịu há to miệng để hăn bón

“Gia Kỳ, cậu nói gì đi chứ? Bữa nay cậu bị gì thế?”

Hăn lạnh lùng đáp

“Ăn đi, bằng không cậu không có cơ hội được ăn nữa đâu?”

Hăn nói như thế ngay bây giờ hăn tiễn tôi về với Diêm Vương ca ca không bằng. Mặt hăm hăm sát khí, ánh mắt lạnh tới mức chỉ trực nhìn vào đâu là nơi đó đóng băng. Rốt cuộc, hôm nay hăn bị làm sao?

Ngậm chặt miệng lại, tôi lắc đầu nguầy nguậy

“No rồi sao?” Gia Kỳ lạnh lùng hỏi

Tôi”...” gật gật

Thực lòng tôi ăn chưa no nhưng nhìn bản mặt của hăn tôi nuốt không trôi cho nên tôi mặc kệ hăn cho xong.

“Ăn no thì chúng ta đi ngủ!”

Phụt!

Toàn bộ mì trong miệng tôi đều được trưng bày một cách dễ thương trên mặt hăn. Gia Kỳ, tôi vô cùng xin lỗi, thực sự tôi không cố ý. Nếu tôi cố ý thì không chỉ có chút mì này đâu mà cả bát mì sẽ được úp lên đầu cậu

Lấy khăn lau mặt cho hăn, tôi tỉ mỉ lau từng góc cạnh trên khuôn mặt, lau xuống cổ, tôi cúi người xuống định lau thì cảm nhận được hơi thở gấp gáp, nóng ran của hăn. Bỗng chốc mặt tôi đỏ bừng lên. Hăn tóm lấy tay tôi, đặt giấy thấm ném thẳng vào thùng rác

Sau đó, hăn lôi tôi vào nhà tắm. Dĩ nhiên, nếu tình tiết này có trong

truyện thic chắc chắn nhân vật nữ sẽ mặt đỏ ửng, thần kinh căng thẳng, cả người run lên, Nhưng xin lỗi, tôi là phiên bản phá cách của Giang Tiểu Khuê, nào tôi cũng không chứa chấp nhiều suy nghĩ lung tung tới vậy

Từ nhỏ đến lớn, đến tắm tôi còn từng tắm chung với hần thì tôi đâu ngại gì. Tôi biết, hần sẽ không hành động như mấy tên điên trong ngôn tình để chiếm đoạt thân xác tôi, mà hần lôi tôi vào nhà tắm là có mục đích khác

Ngán ngẫm nhìn vẻ mặt đáng thương của kẻ nào đó, tôi thông giọng

“Gia Kỳ, cậu cởi áo ra đi!”

Hần cởi áo ra xong không hiểu hần nghĩ cái gì mà mặt đỏ ửng lên, tự dưng ôm ngực như thỏ ăn, mặt đỏ ửng bảo với tôi

“Cậu định sàm sỡ tôi đấy à?”

Tôi khinh bỉ nhìn kẻ nào đó

“Cậu nghĩ tôi chưa từng nhìn bộ phận trên cơ thể cậu sao? Mau, thay áo khác đi, áo này bẩn rồi”

Thay áo xong, tôi đi tìm phòng ngủ, tiện tay kéo theo hần vào phòng ngủ. Dù sao ở đây chẳng có gấu hay gối để gác, tôi thắc mắc

“Không có gối thì ngủ kiểu gì???”

Hần chỉ vào hần

“Tôi sẽ làm gối ôm để cậu ôm, cho nên, tôi cấm cậu làm rớt nước bọt vào người tôi”

Chẳng thèm quan tâm hần, tôi kéo hần lại gần để ôm rồi chìm vào giấc ngủ.

Mùi oải hương ngày nào khiến tôi thấy thoải mái, dễ chịu.

Haizzz..đã lâu rồi không được ngủ ngon như vậy, có lẽ, bởi tôi dạo này suy nghĩ quá nhiều rồi

....

Sáng hôm sau, lần cuối cùng tôi bị boss đại nhân Gia Kỳ lôi cổ dậy là là 8h 30. Trên thực tôi hận nhất kẻ nào phá giấc ngủ của tôi, đặc biệt là tên ôn thần này. Tôi lùng bùng, dấy dựa một hồi mới quyết định rời xa chăn ấm đệm êm

Tôi lườm hần một cái cho bõ ghét, khinh bỉ nhìn kẻ nào đó đang đứng nhàn nhả đánh răng trong khi tôi vừa phải dựa vào tường vừa ngủ.

“Há miệng ra”

Tôi bi uất nghìn kẻ vừa ra lệnh cho tôi, hét lên

“Không!”

Mặt hần đột nhiên u ám như mưa giông bão tố, sau đó chẳng thèm nghe tôi nói gì, trừ tiếp bóp miệng tôi rồi đánh răng. Sau đó, chiếc khăn mặt ẩm

được lau nhẹ nhàng trên mặt

Tôi vô cùng hứng thú, mắt chớp chớp nhìn người nào đó, để coi, hẳn định làm gì?”

“Nhiệm vụ của cậu là đây!”

Hử?

Tôi trợn tròn mắt, miệng há hốc to, nghiêng răng mà rít lên như bị quỷ ám nhưng âm thanh do tôi phát ra đều hoàn toàn vô dụng. Vâng, xin chân thành cảm ơn bạn, bây giờ tôi chính thức nhận ra một điều: lao động quả nhiên là chuỗi hành trình gian nan

Ngửa mặt lên nhìn trời, cúi xuống nhìn cổ tay đã tím vì vừa được tháo còng, bụng tràn đầy lửa giận mà hét lên

“Trần Gia Kỳ, cậu là thằng khốn, cậu không phải người..”

Mấy con chim bồ câu hoảng hốt bay loạn xạ, mấy người giúp việc nhìn tôi như thể tôi vừa từ sao hỏa rớt xuống. Mặc dù có chút ngại ngùng, nhưng xin lỗi, vị chủ nhân của căn biệt thự này quả nhiên là một thằng tồi

Giang Tiểu Khuê tôi đây đâu phải là loại dễ bắt nạt, cậu nghĩ cậu có thể sao? Trần Gia Kỳ?

Một tia sáng chợt lóe trong đầu, hắc hắc, ta biết phải làm sao rồi

Quay sang nói với người làm “Chị ơi, ở đây có kéo không, em mượn một chút”

...

Một lát sau

Hắc hắc hắc

Cô giúp việc kinh hoàng nhìn kiệt tác mang tầm cỡ thế kỉ của tôi mà mắt như muốn rớt xuống, miệng lắp bắp “Cô..cô..sao... cô lại..”

Tôi ung dung ngồi bên bàn đá uống cà phê, oa, cà phê bữa nay ngon nha!

Gia Kỳ từ trong nhà đi ra, cô giúp việc vội nhanh chân đến báo cáo

“Cậu chủ, không hay rồi, cô Khuê đã cắt trụ hoa lan chuông rồi”

Hắn cười bảo “Không sao, vườn của chúng ta sẽ thoáng hơn..”

Cô giúp việc tiếp tục lải nhải “Không ổn đâu cậu chủ, đài phun nước bằng đá Granit bị cô ấy làm hỏng rồi”

Hắn không chút nhú mày mà thản nhiên đáp lại “Không sao! Đã đến lúc làm cái mới phù hợp hơn rồi!”

Mặt cô giúp việc dần tới mức không thể dần hơn được nữa. Nuốt nước bọt đánh ực, cô ta chống tay vào nạnh, bức xúc nói một tràng

“Thế bây giờ cậu định xử lí thế nào khi mấy bộ quần áo đắt tiền cậu tặng tôi tháng trước bị cắt nát, cây cối trong vườn bị phá hủy, con chó Mixu bị cô

ấy cắt cho chùi cả lông, còn chưa kể đến việc cô ấy đổ hết thức ăn vào bể cả sau đó bắt những con cá quý của ông chủ đem nướng rồi ném cho Mixu ăn?”

Tôi quan sát nét mặt của hăn. xem ra không có phản ứng gì đặc biệt ngoài việc “ồ “ lên một tiếng làm như thể chưa thấy hành động thú vị hơn thế, chẳng thềm để ý đến mặt đen ngòm của cô giúp việc mà hào sảng bảo rằng

“Có sao đâu, tất cả những cái đó đã đến lúc được cách tân, đến lúc được cách tân..”

Tôi nhìn kẻ nào đó nguy hiểm nhất hành tinh, nhẹ nhàng châm biếm

“Nếu còn thứ gì cậu cần cách tân thì cậu nhớ ới tôi một tiếng, chỉ xẹt một phát là ok rồi, tài năng thiên bẩm của tôi là phá hoại mà ...”

Dĩ nhiên, kẻ nào đó miệng thì cười niêm nở như chưa hề xảy ra chuyện gì với cô giúp việc, xong xuôi mới đến tìm tôi tính sổ

Tôi trần trối nhìn cảnh vật lần cuối, sau đó chạy một mạch lên phòng trước khi hăn nổi giận. Cũng may, nhân khi hăn đang đôi co với cô giúp việc, tôi đã nhanh chân chạy vào phòng rồi chốt cửa. Phên này toi luôn, tôi ra tay hơi quá thì phải

Cộc! Cộc! Cộc!

Tôi ngó ra ban công, nhìn gương mặt ưu tú của kẻ nào đó đang nhe hàm răng đều tăm tắp, mặt tôi mếu máo tới mức muốn khóc không nổi, muốn tự tử mà không xong

Tôi đau khổ mà mếu máo “Gia Kỳ, tôi sai rồi!”

Chương 55

Rầm!

Tôi được đưa đến một hồ đầy cá sấu. Nhìn ánh mắt thèm thuồng của chúng, tôi cam đoan chúng bị bỏ đói đã lâu

Nếu tôi bị ném xuống đây, tan xương nát thịt, chết không toàn thây là điều không thể tránh khỏi.

“Nhìn thấy gì?” Cậu lạnh lùng hỏi

Ồ, dĩ nhiên là cá sấu

“Cậu có muốn được thử cảm giác làm thức ăn cho chúng không”

“...” lắc đầu một cách kịch liệt

“Giang Tiểu Khuê, nói, cậu biết sai chưa?”

Tôi “...” gật lia lia

“Cậu muốn nói gì trước khi trở thành thức ăn cho bầy cá?”

Tôi muốn nói là đừng ném tôi xuống, tôi chưa muốn chết

“Gia Kỳ, tôi biết tôi sai, sai lắm rồi. Tôi hứa, tôi không dám quậy phá nữa, cậu đại nhân đại lượng tha cho tôi”

“Tha???” cậu nhú mày “Tại sao tôi phải tha cho cậu? Cậu đưa ra cho tôi ba lí do “

Tôi ngẩng đầu lên trời, cúi xuống nhìn bầy cá háu ăn kia mà mồ hôi túa ra như mưa. Siết chặt bàn tay, nuốt nước bọt đánh ực, tôi lên tiếng

“Một: tôi không thù không oán với cậu, cậu không thể làm vậy với tôi. Hai: tôi thực sự chỉ phá hỏng mấy thứ đó thôi mà, tôi cam kết sẽ chịu trách nhiệm với chúng. Ba: mặc dù tôi chưa nghĩ ra nhưng ít nhất cậu phải cho tôi một lí do, tại sao cậu định ném tôi cho lũ cá ngốc kia ăn?”

Sau vài giây im lặng, có vẻ như cậu ta không định làm vậy với tôi. Trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Nghĩ là làm, tôi nhân lúc hăn đang im lặng liền chạy một mạch

Tôi chạy bán sống bán chết

Có vẻ như cậu không đuổi theo nhưng tôi cảm giác được mùi nguy hiểm cận kề

Chạy một hồi, tôi chợt nhận ra bản thân mình đang rơi vào mê cung, không tìm được lối ra

Dĩ nhiên, do kĩ thuật leo tường của tôi hơn người nên mấy bức tường bằng cỏ này không làm khó được. Nhảy một hồi cũng bỏ hơi tai, tôi nhanh chóng tìm đường thoát thân

Từ trước đến nay, tôi chưa từng đặt chân đến đây nên tình trạng của tôi lúc này không khác gì người say đi trong đêm tối

Tôi cố gắng tìm cho ra lối thoát. Cũng may, đi mãi cuối cùng cũng đến được cổng sau của biệt thự. Chẳng nghĩ nhiều, tôi leo cổng ra ngoài

Phù!

Trời xanh, mây xanh, cảnh vật bao phủ một màu xanh mơn mơn.

Có gì đó không đúng?

Trần Gia Kỳ? Tại sao cậu ta không đuổi theo? Không lẽ???

Xa xa, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang đứng dựa lưng vào tường, chăm chú nhìn đồng hồ. Sau một hồi nghiêm ngắc sự dịch chuyển của thời gian, người đàn ông ngẩng lên, nở nụ cười gian tà

“1h54p, kĩ thuật ngày càng sa sút rồi”

Giọng nói quen thuộc ấy không ai khác chính là kẻ thiên thần đội nốt quỷ. Tôi trợn mắt nhìn hắn, không quên định dùng chiêu karate đối phó thì ôi thôi, ý tưởng hoàn toàn bị sụp đổ.

Chưa đến mười giây, toàn thân tôi mềm nhũn, tôi mơ hồ nhìn về phía hắn trong gang tấc

Tôi vô thức chìm vào trong giấc ngủ, hình như tôi nghe được giọng nói của Gia kỳ đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Cậu ta nói với người ấy là hãy buông tha cho tôi, đừng đem tôi đi

Ủm

Tôi cũng không muốn đi đâu cả, tôi mệt mỏi rồi

Là tiếng mama đại nhân “Trần Gia kỳ, con mà không đem Tiểu Khuê trở về nhà ngay lập tức thì đừng trách”

....

Tỉnh lại, tôi đã thấy mình đang nằm trên giường của papa đại nhân. Ông nhìn tôi một cách thăm thúy, quay sang nói với mama đại nhân của tôi

“Bà xã, em ra tay hơi tàn độc rồi. Vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ?”

Mama đại nhân đánh giọng “Anh nghĩ em không nể mặt bố mẹ nó sao? Từ xưa đến nay, em có bao giờ hành xử tệ bạc với nó chưa? Ngay cả với Tiểu Khuê còn nhiều lần thắc mắc là tại sao em lại cưng Gia Kỳ hơn, nhưng nó làm em quá thất vọng!!! Ông xã, có những chuyện có thể mắt nhắm mắt mở cho qua nhưng có những chuyện ta cần phải mạnh tay cương quyết..”

Tôi “...” có chuyện gì thế nhỉ? Sao tôi lại ở đây?

Nghi hoặc nhìn mama, dấu chấm hỏi to bự chẳng đặt lên đầu tôi chưa kịp làm rõ thì papa đại nhân nói rằng “Con tốt nhất im miệng lại cho ta, bằng không mama của con làm những chuyện ta không thể tưởng tượng được đâu..”

Chẳng hiểu có chuyện gì??? Là sao ta????

Mama đại nhân nói “Tiểu Khuê, ngày mai con lập tức sang Mỹ với Thiện Vũ làm đám cưới. Còn chuyện ở Việt Nam để ta xử lí!”

Tôi “?????????????”

....

Tôi không hề biết rằng trong lúc tôi bị Gia Kỳ lôi đi, mọi người tưởng tôi mất tích nên mama đại nhân đã dùng máy định vị để tìm tôi. Cũng may, khi tôi vừa ngất thì cũng là lúc mama đại nhân cho người đến đưa tôi về

Hú hồn, đám cá sấu coi như bị bỏ đói!

Ngày ngày hôm sau, tôi được đưa đến sân bay. Điều kì lạ là không ai ra tiễn tôi ngoài papa đại nhân.

Khi tôi loa phát thanh vừa vang lên, tôi đang định kéo vali đi thì anh rể tôi liền xuất hiện

“Giang tiểu Khuê, em còn không mau tới cứu Gia Kỳ, nhanh lên!”

Chẳng hiểu sao lúc đó, trong đầu tôi không nghĩ được gì ngoài việc chào tạm biệt Thiện Vũ rồi chạy theo anh rể đi cứu Gia Kỳ

Hóa ra, mama đại nhân đã nhốt Gia Kỳ trong một căn phòng, cho người hành hạ cậu ấy bởi cậu ấy dám đối xử tệ bạc với tôi.

Trên đời này, bạn đừng bao giờ khinh thường tình mẫu tử, bởi chưa đến lúc bộc phát thì nó chỉ là ngọn đèn dầu nhen nhói cháy nhưng gặp xăng thì nó bùng lên mạnh mẽ, nó sẵn sàng thiêu diệt mọi thứ nó đi qua

Cứ ngỡ trước kia mama đại nhân không thương tôi, nào ngờ tôi đã nhầm! Có phải mama tàn nhẫn không?

Hỏi: tại sao nhốt Gia Kỳ vào một căn nhà sau đó cho người đánh đập, tra tấn

Trả lời: dạy cho Gia Kỳ một bài học, đừng vào ai không đừng lại đừng phải Giang Tiểu Khuê, đặc biệt là đừng trúng thiên hậu thế giới ngầm. Dĩ nhiên, bao năm trong bao bọc của Hòa Nhã, Gia Kỳ có quyền được được nước làm tới nhưng biết việc Gia Kỳ ở bên một cô gái nào đó rồi Tiểu Khuê cũng theo một tên nào đó khiến Hòa Nhã nổi giận nên Gia Kỳ không tránh khỏi tai họa

Hỏi: vậy sao trước kia Hòa Nhã lại đồng ý cho Gia Kỳ đến với Giang Tiểu Khuê?

Trả lời: Gia Kỳ là học trò cưng của Hòa Nhã, gả con gái cho Gia Kỳ là điều hiển nhiên

Hỏi: vậy sao Thiện Vũ với Tiểu Khuê lại có hôn ước

Trả lời: người có thể hỏi câu thông minh hơn được không? Hừm, có thể mà không biết. Thực ra, Vũ và Khuê làm gì có hôn ước khi gió nào? Chẳng quá chuyện này là do Hoaf Nhã bày kế

Hỏi: vậy sao Hòa Nhã lại đối xử với anh Kỳ như thế?

Trả lời: làm ơn đi, bạn có thể đọc lại phần trước xong hẵng hỏi được không? Hừ, hỏi toàn câu thiếu muối như thế ai mà chịu được

.....

Tôi đến căn phòng mà Gia Kỳ bị nhốt thì???

Ủa? Gia Kỳ đâu?

Nhớ xung quanh, không gì, một lát sau, tôi thấy vết máu trên đất. Gia Kỳ, không lẽ???

“Giang Tiểu Khuê, cậu quay lại làm gì? Sao cậu không đi theo Vũ đi! “

Luồng hàn khí bủa vây căn phòng khiến tôi thấy rờn rợn, da gà chẳng mấy chốc mà nổi lên hết. Tôi hoảng hồn nhìn cậu mà cả người run lên bần bật, tôi nhăn nhó nhìn người nào đó với ánh mắt ngây thơ vô tội nhất hành tinh. Mím chặt môi, tôi dơ bàn tay phải ngang tai, mắt tràn đầy hi vọng

“Gia Kỳ, tôi sai rồi!”

Cậu lạnh lùng liếc tôi “Nói, cậu sai ở đâu?”

À???? Cái này nan giải thật! Chẳng biết bản thân mình có lỗi gì nhưng cứ nhận lỗi cho xong việc. Lúc này tự dưng hỏi thế làm người ta khó nghĩ quá.

“Cái này,...à thì..à...Gia Kỳ, tôi sai rồi, tôi cực kì sai luôn, tôi đã mắc một lỗi nghiêm trọng tới mức rơi xuống mười tám tầng địa ngục mà không ngóc nổi mình...Gia Kỳ, tôi sai rồi!”

Mặt cậu tái đi, có chút giận dữ

“Tôi hỏi lại một lần nữa, cậu sai ở đâu? Nói!”

Ngửa mặt lên than trời, tôi mà biết tôi sai ở đâu thì tôi đâu hứng thú nói tào lao với cậu

Gia Kỳ tiến gần tôi hơn, tôi run sợ nép mình vào tường, sợ sệt nhìn vào cặp mắt lạnh lẽo của cậu

“Gia Kỳ, cậu đại nhân đại lượng tha lỗi cho tôi. Hức, mặc dù tôi không biết tôi sai ở đâu nhưng tôi vô cùng và trân thành xin lỗi cậu. Tôi xin thề có bóng đèn chứng giám, nếu lời xin lỗi của tôi với cậu không đủ chân thành thì bóng đèn rơi trúng đầu tôi..”

Rầm!

Choang!

Tôi trở mắt nhìn cây đèn chùm trên trần nhà rơi xuống

OMG

Hú hồn, suýt thì rơi trúng đầu, cũng may Gia Kỳ kéo tôi nhanh, bằng không tôi toi mạng

Ông trời à, ông không nên nghe mấy lời thề của con chứ

Tôi len lén nhìn Gia Kỳ, ấp úng nói

“Gia Kỳ..chuyện....chuyện này...à,..à..đèn, đèn nhà cậu cũng một thời gian rồi, nhất định nó cần thay, nhất định nó cần thay..ha ha ha”

Cậu trừng mắt nhìn tôi, khinh bỉ nói

“Giang Tiểu Khuê ơi là Giang Tiểu Khuê, đến bóng đèn còn phản bác lời hứa của cậu thì cậu lấy bằng chứng gì để tôi tin tưởng cậu được”

Tôi ngơ ngác nhìn xác bóng đèn, không ngừng chửi thầm kẻ nào đã nắp bóng đèn không ra hồn, tôi vừa hứa bóng đèn đã rơi đánh rầm!

ngửa mặt lên trời, nước mắt lưng tròng, hận tới mức không thể đập tan bóng đèn kia cho vài phát nữa cho đỡ tức

Nhìn Gia Kỳ một cái, tôi cố gắng niềm nở như chưa hề có chuyện gì xảy ra

“Gia Kỳ, bây giờ tôi phải làm gì thì cậu mới tin tôi thực lòng xin lỗi cậu”

Cậu ta tặc lưỡi một cái, nhún vai “Chịu”

Tôi cảm phần nhìn cậu, lấy tay vò đầu “Mẹ ơi là mẹ, sao đời con lại gặp thể loại người như vậy. Ôi mẹ ơi, hừ, Trần Gia Kỳ, óc cậu làm bằng gì mà cậu kêu chịu. Thế ngày trước đứa nào oai phong lắm liệt vỗ ngực kêu thông minh nhất quả đất thể mà bây giờ kêu chịu là sao????”

Mắt cậu lóe lên tia nham hiểm, cậu nhếch mép cười “không phải là đại thiếu gia tôi đây đâu óc ngu si như cậu mà không nghĩ gì, căn bản là tôi không thích nghĩ thôi “

Tôi lườm cậu, bốt sỉ nhục IQ của bản cô nương đi, cậu nghĩ cậu thông minh hơn Anh-Xtanh?

Tôi không hề nao núng đáp trả “Rốt cuộc cậu muốn nói gì, cậu nói toẹt cho tôi nghe”

Cậu “Chậc, bây giờ thì bốt gốc rồi. Này, nói cho tôi biết, tại sao đồ óc vật thiếu suy nghĩ như cậu lại đồng ý lấy Thiện Vũ? Không nhẽ cậu bị tường đụng trúng đầu?”

Tôi “tôi thích thì lấy, mắc mớ đến cậu à?”

Cậu “Ồ, nhĩ nhiên là không liên quan tới tôi nhưng tim tôi bị cậu chà đạp một cách không thương tiếc nên tôi bắt cậu đến đây để ăn vạ. Nhưng nghĩ kĩ

thì..thì vụ làm ăn này của tôi bị lỗ rồi, phải làm sao bây giờ?? Con mixu bị cậu cạo lông, cá trong bể bị cậu sát hại, hoa lan chuông bị cậu triệt phá, bây giờ, cậu định đền tôi kiểu gì??? Nói trước, dù mama đại nhân nhà cậu có tiền tí thì cũng không đền nổi tình cảm của tôi giành cho những thứ đó đâu..”

“Vậy, tôi phải làm sao?”

Hắn như chỉ trực tôi nói câu này, vui vẻ nói “Tôi không cần cậu làm việc gì vĩ đại cho cam, chỉ cần cậu không lấy Thiện Vũ, ngoan ngoãn bên tôi cả đời là được..”

Bùng!

Mặt tôi đỏ bừng, tôi có thể hiểu đây là một lời tỏ tình của cậu không?

Trần Gia Kỳ, cậu biết không, tôi chờ câu nói của cậu rất rất lâu rồi

Tim tôi cũng vừa mới nguội này thì cậu kịp thời đổ nước sôi vào

Rốt cuộc, trong tim cậu có tôi hay không? Hay cậu chỉ là một phút bông bột, quen với hình bóng của tôi rồi nên cảm thấy mất mát khi tôi đồng ý lấy Thiện Vũ

Thực lòng, tôi không hẳn muốn lấy Thiện Vũ bởi tôi nghĩ rằng chỉ cần có một bờ vai vững chắc là đủ để tôi dựa dẫm cả đời, để tôi được sống vui vẻ, tự do

Có lẽ, tôi đã nghĩ cậu là một kẻ độc tài trong tình yêu và tôi là tín đồ không trung thành với tình yêu. Hai kẻ đột biến NST như chúng ta có lẽ là sự hài hòa nhất của nhân loại

Nhưng cậu biết không, Trần Gia Kỳ?

Mỗi khi bên cậu tôi cảm thấy căng thẳng, không khí bị loãng, tôi thấy ngột thở

Xa cậu rồi tôi thấy hối hận

Tôi không e dè mà nhìn thẳng vào mắt hắn “ Không xong rồi, Trần Gia kỳ, tôi nữ yêu cậu mất rồi”

Đến giờ phút này, tôi chính thức tuyên bố với nhân loại,: tôi tỏ tình với Trần Gia Kỳ!

.....

Phải làm sao đây? Tôi nữ yêu cậu thật rồi?

Tôi bị điên rồi, điên rồi

Cơ thể tôi bắt đầu căng cứng, bàn tay rắn chắc của cậu ôm chặt lấy eo tôi,cái miệng không ngoan ngoãn cắn một phát vào tai tôi. Tôi cảm nhận được hơi thở nóng ran đang phả vào mặt, xoay người, tôi cắn vào má kẻ nào đó mà trách mắng

“Đồ yêu nghiệt nhà cậu, tại sao lúc nào xung quanh cậu cũng có những cô

gái xinh đẹp bám nhĩ?”

Đáp lại tôi là một cái gõ vào trán rõ đau. Cậu nhìn thẳng vào mắt tôi, tay ôm lấy má tôi. Cậu cầm một tay tôi đặt lên nòng ngực cậu “Ngốc ạ, trong tim tôi chỉ có cậu thôi. Dù đời này, kiếp này, cậu đừng mong thoát khỏi tay tôi. Cậu có giỏi chạy theo tên nhóc Thiện Vũ sang Mỹ xem, tôi cam đoan xối tung nước Mỹ để lôi cậu về bên tôi..”

Sống mũi tôi cay cay, mắt đã ọng nước từ khi nào “Tên khốn nhà cậu, tại sao đã quên cậu rồi tôi lại phải nhớ cậu một lần nữa, đồ khố, sao để tôi phải nhớ đến cậu. Đi thì đi rồi, cậu bám trong tim tôi để làm cái gì?? Hừm, bức thật! Tất cả là tại cậu, cho nên, cuộc đời tôi cậu phải chịu trách nhiệm”

Tôi ôm chặt lấy người Gia Kỳ, lần này cậu đừng hòng thoát khỏi tay của bản cô nương

Chương 56

Khụ Khụ Khụ

“Mặc dù có chút vô duyên nhưng anh vẫn phải nói. Gia Kỳ, Tiểu Khuê, hai đứa có thể bớt cái lương trước mặt anh được không? Ôi chao, sến súa thế không biết”

Tôi khinh bỉ nhìn anh rề “ Anh rề à, lúc em vẫn tá túc nhờ nhà anh, hai anh chị còn sến hơn cả cái lương, bây giờ xem phim trực tuyến không phải trả tiền, anh oan ức gì cho cam tâm”

Anh rề mặt đen như hơn than Quảng Ninh nguyên chất, liếc xéo tôi và Gia Kỳ rồi rút điện thoại ra, gọi cho ai đó một hồi. Lúc lâu sau mới thấy anh rề lên tiếng, chủ yếu là muốn dàn xếp vụ visa của tôi và muốn tôi phải nói chuyện rõ ràng với Thiện Vũ

Trong chuyện này, người sai là tôi chứ không phải Thiện Vũ. Khi quyết định đính hôn với Thiện Vũ, tôi không lường trước được sẽ có việc phát sinh. Nhưng tôi cam đoan, tôi không phải loại người lôi tình cảm làm thú vui, thích thì đồng ý cưới, không thích thì bỏ

Tính tôi có hơi bốc đồng, hơi nóng nảy, một chút gì đó ngu ngơ, một chút tự ti vào bản thân, thỉnh thoảng có những suy nghĩ rất ấu trĩ, nhiều khi tôi không hiểu nổi bản thân mình nghĩ gì

Suy cho cùng, người sai không ai khác là tôi, tôi phải xin lỗi Thiện Vũ

Thiện Vũ là một chàng trai tốt, đẹp trai tới mức không thể đẹp trai hơn được. Tính tình tốt hơn Gia Kỳ, không mặt dày, có những suy nghĩ biến thái như Gia Kỳ

Nhưng..

Người tôi thích thực sự là TRẦN Gia Kỳ, chỉ TRẦN Gia Kỳ mà thôi!

Không biết từ bao giờ, trái tim tôi đã có một phần hình bóng Gia Kỳ, lí trí tồn tại cậu ta như một thói quen xấu

Gia Kỳ xấu xa không ai xấu xa bằng

Gia Kỳ biến thái tới mức tôi không chịu đựng được?

Gia Kỳ thông minh tới mức tôi không ngờ tới

Gia Kỳ độc đoán tới mức sự gia trưởng của cậu ta không khác gì con thú hoang

Chung quy, Gia Kỳ trong mắt tôi không hề có ưu điểm..

Rất tiếc, thần tình ái đã vô tình để tin đồn khủng bố của tình yêu gắn kết với một tin đồn không chung thủy như tôi

Mama đại nhân nhà tôi từng bảo rằng “ Chỉ có những kẻ không có não mới nói rằng Gia kỳ không có ưu điểm”

“...” mặt mỗc hơn rêu, ấm ức nhìn người nào đó

Hazzz

Hai sư đồ nhà họ tôi vốn không đấu lại, cho nên, im lặng là biện pháp tốt nhất

Buổi trưa, tôi không hứng thú vào bếp bởi tôi ghét dầu mỡ, một phần vì Gia Kỳ kêu la thảm thiết như thể nạn đại dịch

“Ôi, Giang Tiểu Khuê ơi là Giang Tiểu Khuê, kẻ hèn Gia Kỳ này xin căn rơm căn cỏ lạy người, người đừng nghĩ đến chuyện vào bếp nấu ăn, tôi không muốn ngấm lan can bệnh viện cả tháng đâu”

Tôi ầm ức kêu lên “ Hồi trước tôi nấu, cậu cũng đâu kêu, bây giờ thắc mắc gì???”

“Lúc trước là khi cậu chưa thừa nhận tình cảm của chúng ta, còn bây giờ, cậu thừa nhận tình cảm của mình rồi, việc quái gì tôi phải giả vờ nữa “

Tôi “...” Vâng, đây chính là bản chất của sói

Ngồi trên sofa như một nữ hoàng, tôi tranh thủ giải quyết chuyện của Thiện Vũ cho xong, tránh sự việc phát sinh nghiêm trọng

Tôi vốn không định làm tổn thương Thiện Vũ

Nhưng..

Đã lỡ làm tổn thương rồi

Biện pháp duy nhất là làm tổn thương luôn một thể!

Lôi điện thoại ra, tôi định gọi cho Thiện Vũ thì kẻ nào đó vô sỉ đã nhanh tay cướp lấy điện thoại, không cho tôi gọi

Dĩ nhiên, tôi biết kẻ nào đó đang lồng lộn ghen tuông nhưng vẫn cố mặt tỏ ra từ bi hỉ xả

Hì hì

Vậy cũng tốt, dù sao cứ để cậu ta giải quyết chuyện này, tôi đây không nhúng tay vào nữa

Ngồi chẳng có chuyện gì làm, tôi vẫn vợ suy nghĩ một vài chuyện

Khoan đã

Hình như là..có gì đó không đúng cho lắm????

Là gì ấy nhỉ???

Tôi ráo ráo nhìn căn phòng một lượt rồi nhìn Gia Kỳ, quay sang nhìn cửa sổ, nhìn trần nhà, địa điểm cuối cùng là sàn nhà

Rõ ràng có gì đó không đúng??? Ban nãy, mịa chuyện trò với Gia Kỳ mà tôi quên mất, giờ nghĩ lại mới thấy lạ

Nếu tôi nhớ không nhầm, trước khi tôi cùng Thiện Vũ lên máy bay, rõ ràng anh rể có nói là Gia Kỳ gặp nguy hiểm, nhưng khi tôi đặt chân vào căn phòng này, có chút gì đó khó hiểu. Gia Kỳ thì có mặt nhưng tôi đâu nhìn thấy

mùi gì nguy hiểm ở đây

Tôi nhìn lườm kẻ đang ung dung uống cà phê ở ghế, dùng thái độ đáng yêu nhất để hỏi

“Gia Kỳ này, chúng ta nói chuyện tình cảm chút nhỉ?”

Bạn nào đó ngốc ngếch cười sảng khoái, miệng ngoắc to cười

“Được,,,được...tình cảm thì tình cảm..dù sao tình cảm đang trong lúc thăng hoa mà!”

Tôi nghiêng răng ken két, đập một phát lên ghế, cười toí rói

“Bạn Gia Kỳ, không phải do đầu óc tôi ngu si, không nhìn nhận ra vấn đề mà tôi muốn người ta thú nhận.Nói ngay! Cậu rốt cuộc đã giở trò bỉ ổi gì, nói ngay! Nói thật sẽ được khoan hồng, bằng không trừng trị nghiêm khắc..”

Kẻ nào đó tưởng tôi bản chất là thỏ ngu ngốc nên vẫn cố tình không chịu khai thành thật cho đến khi tôi phải dùng biện pháp khủng bố tinh thần

Hít một hơi dài, tôi vờ như trái tim bị chà đạp tới mức thê thảm, tiu nghỉu nói

“Tôi không buồn bởi cậu là một kẻ lưu manh, biến thái, vô nhân đạo nhất tôi từng gặp mà..tôi buồn vì cậu đã lừa dối tôi. Cậu biết không? Một người con gái đang yêu sợ nhất là điều gì không? Điều người đó sợ nhất không phải là bị phản bội mà người đó sợ nhất là bị người mình yêu lừa dối. Trần Gia Kỳ, tình cảm của chúng ta cũng nên chấm dứt tại đây, tôi không hứng thú với một kẻ dối trá như cậu..”

Nói rồi, tôi vờ toan ra đi thì một bàn tay đã nắm chặt lấy tay tôi. Tôi cười nham hiểm, dĩ nhiên, Gia Kỳ cũng không thể nào nhìn thấy nụ cười hắc ám của tôi

Mặt hắn méo xệch đi, trông thảm hơn bị lãnh ánh tử hình. Mặc dù tôi cũng không có cảm hứng lắm với kẻ lòng lang dạ thú như hắn, mặt dày hơn bê tông cốt thép nhưng tôi vẫn Ok, coi như được dự thính một vở kịch,mà nhân vật chính là tôi

Nắng chiều rực rỡ, màu vàng lan tỏa không gian, chiếu qua mặt hắn khiến tim tôi khẽ rung động. Nhưng cũng may, trái tim tôi bị hấn luyện tới mức trở lên chai lì từ lâu, cho nên, xin lỗi nhé, tôi cực kì không có hứng thú

Thời gian đã trôi qua, lòng người cũng lạnh lại từ lâu rồi, tim tôi cũng thế

Mặc dù tôi cũng không muốn giận hắn nhưng lòng tự trọng của tôi bị tổn thương mất rồi

Hít một hơi dài, tôi ngẫm nghĩ một chút rồi đưa ra quyết định mà tôi cho là đúng

Trần Gia Kỳ ơi là Trần Gia Kỳ, Giang Tiểu Khuê này đã nhịn cậu lâu rồi,

đến lúc tôi cần phải trả thù, lấy lại công bằng cho bản thân mình rồi

Hắc Hắc

Tôi vờ lơ đãng nhìn kẻ đang ôm đầu hối hận

“Bạn học Gia Kỳ à, cậu nghĩ cậu là ai mà dám bắt nạt tôi?”

Kẻ nào đó chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt lai tơ, ngây thơ thánh thiện

“Dĩ nhiên tôi là Trần Gia Kỳ, không lẽ tôi là người ngoài hành tinh “

Tôi ồ lên một tiếng vô cùng khảng khái, trợn mắt, lớn tiếng

“Trần Gia Kỳ, cậu được lắm!”

Bẻ tay rắc một cái, tôi thiện chí cười cười

“ Vâng! Bạn chính là đại boss của tôi, cậu sao dám lừa tôi, hả? Cậu nghĩ tôi vẫn là con ngốc đấy à? Cậu có coi tôi là gì không? Trần Gia Kỳ ơi, bây giờ, cậu muốn sao đây? Tôi cho cậu hai sự lựa chọn. Một là đồng ý làm nô lệ cho tôi, hai là làm ô sin cho tôi suốt đời, chọn đi!”

Hắn nhăn nhó như khi ăn phải ớt

“Thà cậu không đưa ra sự lựa chọn cho xong. Đẳng nào cũng chết, chẳng thà một đao cậu chém tôi luôn đi cho rảnh. Nam nhi đại trượng phu không lẽ tôi lại để đồ ngốc nhà cậu bắt nạt đấy à?”

Thở dài, tôi cười

“Được, là cậu nói đấy. Trần Gia Kỳ, cậu nhớ lấy cho tôi, từ nay về sau đừng có mặt dày mà tìm tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cậu. Nhớ lấy!”

Tôi bước thẳng ra ngoài

Cậu ta hoàn toàn không thay đổi bản tính của mình, rốt cuộc, bao giờ cậu mới chịu nhường tôi đây

Trong tình yêu không có sự thắng thua, người nào nhận thua trước thì người còn lại sẽ nhận được hạnh phúc

Tôi không phủ nhận bản thân mình ích kỉ, tôi càng không phủ nhận rằng mình quá yếu đuối, tôi bất chấp tự làm theo ý mình, tôi ngang ngược

Nhưng

Bao năm rồi

Thời gian cũng đi qua, lòng người cũng nguội lạnh từ lâu

Lần này, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho Trần Gia Kỳ, tuyệt đối không bao giờ tha thứ

Nếu trước kia, tôi từng ảo tưởng về cuộc sống đẹp như một giấc mơ, như bây giờ, tôi không cần nữa

Tôi cần một cuộc sống thực tại, tôi cần được yêu thương

Tôi không muốn trái tim mình bị tổn thương thêm một lần nào nữa

Mở điện thoại ra, tôi gọi cho chị

“Chị à, em xin lỗi, em mệt mỏi rồi, em không đủ khả năng nữa rồi, vĩnh biệt!”

Chương 57

Có lẽ, tôi không nên cho tên ác ma đó một cơ hội nào đó Hừm

Ngồi suy nghĩ một hồi, chờ người chi bằng hành động, tôi quyết định đem toàn bộ tài sản quý báu của bản thân: những cuốn ngôn tình để từ thiện Xem ra, bản thân tôi không nên quá nhường nhịn làm gì “Tiểu Khuê, em định tá túc ở nơi ổ chuột của nhân loại này đến bao giờ??”

Tôi ngược lên nhìn chị, không quên bỏ vào miệng miếng táo, chậm chậm nhai cho táo xuống tận cổ họng. Chà, lâu không ăn táo, quả nhiên táo vô cùng ngọt nha!

Sống lưng có chút gai góc, tôi cười hì hì

“Chị à, không phải là em không muốn về, căn bản là chưa tìm được nơi thích hợp cho bản thân. Mà ổ chuột cái gì, chị chưa nghe triệu phú khu ổ chuột ư? Em đang học người ta làm giàu đấy!”

Chị Mai nghiêng răng ken két

“Còn không mau dọn dẹp cái mớ bòng bong của em đi, hừ, có lớn mà không có khôn? Giang Tiểu Khuê, em bao nhiêu tuổi rồi mà lúc nào cũng để cho cha mẹ lo ngay ngáy thế hả? Em có lương tâm không vậy?”

Lương tâm ư? Chị à, em thừa lương tâm nhá!

Em đâu phải là loại vô lương tâm nhưng em có suy nghĩ của riêng em, em có cuộc sống của em, em không muốn bị mẹ chi phối nữa.

“Chị Mai à, mẹ già lúc nào cũng vậy, bảo sao em không bao giờ ngoan!” Chớp mắt nhìn chị “Mà chị không về nhà đi, ở nhà em làm cái gì? Nhà em đâu phải trại tị nạn để chị cư trú, về mau kkoong anh rể lại làm loạn nên thì không vui đâu”

Chị suýt chút nữa hét lên

“Có ngậm mồm lại không hả? Lần trước chị cho em ở nhờ mà chị không nói gì, đến khi chị sang ở nhờ em lại kêu than là sao? Đồ không tim không phooir nhà em, rốt cuộc tim em được làm bằng gì???? Thật không thể chịu được mà!!!”

Tôi can chị bằng không tôi chắc chắn sẽ bị chị Mai phang cho một trận tới bēbs Thực ra tôi không phải không muốn cho chị hai ở nhờ, mà tôi không muốn anh rể yêu quái kia quậy tung bành nhà tôi nên “Chị hai, sao chị lại không về, chị không sợ anh rể lo lắng sao?”

Chị chỉ hừ hừ vài tiếng rồi đi đến bàn lấy cốc nước, vẻ mặt vô cùng ầm ức “Biết trước lấy anh ta sẽ thế này, chẳng thà chị ở góa cho xong. Hừ, chồng con là cái nợ nần, thà rằng ở vậy nuôi thân béo mồm! Chị đúng là ngu ngốc khi tin lời hấn ta. Bây giờ thì rõ ràng rồi. Bao lần chị nói chuyện về việc chị

làm việc ở viện nghiên cứu quốc gia mà anh ta đâu chịu cho chị đi làm, đã vậy lại còn đủ loại lí do vớ vẩn”

Ôi chao, không phải là anh rể không muốn chị phải vất vả sao, không biết lại còn lảm chuyện Hừ, hai con người này đúng thiệt là!

Tôi dự định cáo mật chuyện của chị gái cho anh rể nghe thì chị Mai đã khẳng khái ngăn chặn âm mưu “Có giỏi em gọi điện cho anh ta đến đón chị xem, chị sẽ cho em biết thế nào là gọi điện”

Nuốt nước bọt đánh ực, tôi khiêm tốn nhìn chị

“Chị à, em đâu định gọi điện cho anh rể? Chị nghĩ em là người thế nào mà lại đi bán rẻ chị!”

Chị Mai nói “Em ấy à, em mà có đạo đức đó sao? Chị còn không hiểu em chắc. Mà thôi, nếu em có nỡ làm thế thật thì cũng chẳng sao, chị sẽ kêu mama đại nhân giúp chị chủ trì công bằng”

Mặt đen lại, cảm xúc vô cùng trào dâng

Haizzz

Hai cái người này, rách ruột quá đi!

Gần trưa, chị Mai định nấu cơm thì tôi cũng chỉ thiện tâm giúp chị toại nguyện ước mong, chị thích thì cho chị làm, mắc gì tôi phải giúp Việc của tôi chính là trông nom tiểu yêu của chị

Tôi vốn không dành mấy chuyện trông nom trẻ con nên tôi đành phải mặt dày nhờ cậu em nhỏ sang giúp “Tiểu An, trông em nhỏ cho quen, một lấy vợ cho có kinh nghiệm”

Nó bừa môi khinh bỉ

“Chị đúng là lúc nào cũng thích bắt nạt thằng nhóc đáng thương như em. Em đây cóc cần kinh nghiệm khi gió gù, chỉ cần chị cho Thanh về ở chung với chúng ta là được. Tăng dân số quốc dân cũng chính là biện pháp cải thiện kinh tế nha!”

Lắm chuyện, học được mấy chữ vào đầu là bắt đầu

Chặc!

Quả nhiên tuổi nhỏ nhưng trí tuệ kém bền nha

Reng!

“Giang Tiểu Khuê, cậu muốn sao?”

Tôi ngơ ngác nhìn điện thoại, sau cùng cũng đành hình được kẻ nào gọi. Giọng tôi vờ giả lả như chưa hề quen biết “Ai thế nhỉ? Giang Tiểu Khuê không có nhà đâu nhá, lần sau gọi điện lại!”

Đầu dây bên kia có tiếng nghiến răng ken két

“Cậu còn dám huyền thuyên nữa thì đừng trách”

Tôi nhăn nhó như khi nuốt phải ớt, bạn học à, bạn hơi bá đạo rồi đấy P/s: mong mọi người thông cảm một chút, máy tính mình bây giờ đang gặp trục trặc nên phải đi dùng nhờ máy tính. Mình chỉ viết được từng này thôi, nhưng các bạn cứ yên tâm, Gia Kỳ ấy hả? Cậu ta lần này chết chắc với Giang Tiểu Khuê rồi!

Mọi người thông cảm và chờ mình nha!!! Cảm ơn các bạn. Còn bây giờ, mình phải đi ăn cơm đây!

Chương 58

Trên đời này, kẻ cứng đầu cứng cổ duy nhất dĩ nhiên không phải là tôi mà là tên ôn thần Trần Gia Kỳ!

Vốn định nhường nhịn hẳn một chút nhưng có lẽ tôi đã nhầm

Kẻ đã sai thì tuyệt nhiên không bao giờ được cho phép tha thứ, đặc biệt là hẳn

Tôi nghiêng răng, nhìn vào màn hình mà rít lên “Cậu oai nhỉ? Caaaja ngĩ, cậu đang xin lỗi tôi hay là cậu đang bắt nạt tôi “

Nói rồi cúp máy luôn cho lành

Tôi ầm ức nhìn chị Mai, không khỏi ngán ngẫm dòng đời xô đẩy tới vậy

Chị gái tôi từ ngày giận nhau với anh rể không thèm trở về mà mặt dày chơi với tôi. Khổ nỗi, tôi không hề thích sống chung với chị chút nào

Không phải tôi kì thị gì chị mà căn bản chị Mai còn ở đây thì cuộc sống lí tưởng của tôi không xanh tươi hơn nổi

Mắt chớp chớp nhìn vị đại sư tử nào đó đang ngủ say trong khi tôi phải thay tã cho đứa cháu đáng yêu, tôi hận mình không thể một cước cho chị gái trở về nhà

“Chị Khuê, nhìn mặt chị rất thối tha, không phải chị định bỏ bé con mà đi chơi đấy chứ? Này chị, chị không thể sống có trách nhiệm một chút à? Hừ, tuần trước em vất vả trông bé con rồi, tuần này chị đi mà trông”

Tôi “...” ầm ức không nói lên lời

....

Thự tế đã chứng minh, tôi vô cùng có năng khiếu hát chèo và dĩ nhiên, ông anh rể thân thương của tôi không thể lười cố chị gái về nhà thì tôi đành phải chuyển thể làm đức mẹ Maria thánh thiện nhất hành tinh, xả tay giúp đỡ kẻ yếu hèn rồi

Nhân lúc đêm khuya thanh vắng, trăng thanh gió mát, tôi đáng yêu gọi cho ông anh rể một chút coi như mật báo

“Anh rể nha, nhà em không phải trại tị nạn để cho vợ anh thỏa sức vẫy vùng đâu nhá? Nào, anh làm ơn đón hai vị đại thần nhà anh về dùm”

Giọng anh rể u uất tới mức không thể u uất hơn

“Anh cũng muốn đón cô ấy trở về để cho êm ấm nhà cửa, khổ nỗi, em biết tính chị em rồi, chị em đã nói như vậy thì anh cũng bó tay!

Tôi khinh bỉ kẻ nào đó “Anh chẳng phải nhiều mưu hèn kế bẩn lắm sao? Không nhẽ, anh không nghĩ ra cách gì à?”

“Đâu phải anh không nghĩ ra mà là chị gái của em hiểu anh hơn bản thân cô ấy, chính vì thế mà anh áp dụng chiêu nào cũng bị chị gái em lật tẩy”

Hừ, đồ vô dụng nhà anh, có mỗi việc cón con như thế mà lại để Trần Tiểu Khuê em ra tay thì há chẳng phải anh còn óc thực vật hơn cả Trần Gia Kỳ sao?

Nhưng, nếu cứ để chị gái tiếp tục chiếm giữ thành trì của tôi thì tự do nay còn đâu?

Gips người cùng như giúp mình vậy

“Anh rể, chỉ cần anh giúp em cho tên Trần Gia Kỳ kia một trận thì tuyệt nhiên việc chị gái em về nhà là không khó, anh thấy sao?”

Dĩ nhiên, anh rể tôi còn mừng hơn là cổ phiếu tăng giá

Chậc! Anh rể a, chị gái em quả nhiên vẫn có phúc khi lấy anh nha

Tôi và anh rể đã bàn bạc phương thức tác chiến, cuối cùng đưa ra được phương án tối ưu nhất. Hiều lắm củ rich bao giờ cũng xuất phát điểm từ tình nhân bên ngoài

Theo như kế hoạch, tôi dự định nhờ chị gái đi siêu thị mua luôn chút đồ, chẳng ngờ đúng lúc gặp anh rể đang tình chàng ý thiếp mặn mà không thôi. Chị gái tôi giận quá dọn tất cả đồ trở về nhà tôi, kiên quyết không tha ho anh rể

Tôi biết, chị tôi vẫn còn tình cảm với anh rể, căn bản cơn giận này không thể nuốt trôi được

“Chị, chúng ta có cần tổ chức một tập đoàn để đánh ghen không ạ?”

Chị gái lườm tôi

“Em nghĩ em đủ nhiều tiền tới mức thuê bọn côn đồ để xử lí con nhỏ đó à? Chị ấy à, chị không thèm quản anh ta nữa, nhất thì cho anh lấy vợ khác, chị cũng đi kiếm chồng khác cho anh ta biết tay!”

Tôi “....” Mặt đen lại

Đến chịu hai vợ chồng nhà chị, rốt cuộc phải làm sao để cho chị về nhà bây giờ

Haizzz

Mưa ngoài trời như xối xả, tôi hét lên cho đỡ bức bối trong lòng

“Thời tiết hôm nay thật đẹp nha!”

Nhóc anh ngơ ngáo nhìn tôi rồi đưa mắt sang chị gái

“Chị Mai, không lẽ chị Khuê bị tẩu hỏa nhập ma, bách độc lãn kinh mạch nên mạch bị chập chờn!”

Tôi chán không thèm tiếp chuyện với nhóc An, thở dài với chị

“Chị Mai, chị ly hôn đi cho lành, anh ta cũng đã có tình nhân thì chị ly hôn luôn đi, giận làm gì?”

Tôi nghĩ câu nói vô tình của tôi lại trở thành hữu ý với chị

Mấy bữa tôi bận bịu với đám trẻ ở cô nhi viện, vừa hay gặp chị Mai đang bận bịu với đồng giấy tờ nào đó, tôi tính hỏi thăm chút nhưng nghĩ lại, không lẽ tôi bị rảnh???

Thế là, tôi lại tiếp tục công việc tình nguyện viên của mình, nhân tiện mua chút điểm tâm cho nhóc An, vì dù gì, thằng nhóc đó đã vất vả trông nom bé con rồi, tôi không mua gì cho nó thì nó lại kẻ nghèo khổ

Về đến nhà, tôi thấy chị Mai đang khóc một cách vô cùng tang thương, thỉnh thoảng nấc lên một cách âm ứ. Tôi hỏi thì chị không nói, hỏi sang Tiểu An thì thằng nhóc chỉ thở dài kêu rằng

“Hai từ, năm tiếng, một câu nói: ly hôn!”

Tôi suýt sặc cốc nước, kinh hoàng nhìn chị gái, liếc nhìn tờ giấy trên bàn với chữ ký của anh rể, bi thương mà kê lên

“Ôi trời, hết cứu vãn!”

....

Mấy bữa, chị không ăn, không uống, nhìn chị ốm yếu hẳn, mặt chị xanh xao, đến cơm cũng không lọt vào bao tử

Mút dừa, thở dài, tôi lên tiếng

“Không nhẽ chị định tuyệt thực đấy à? Chị không ăn thì chị cũng phải cố nuốt để nuôi bé con chứ?” Nhìn chị, tôi vỗ vào lưng chị, an ủi “Chị à, chồng có thể bỏ nhưng bé con thì vô tội nha, chị không thể để bé con bị đói được”

Chị buồn rầu nhìn tôi, ánh mắt mệt mỏi của chị khiến tôi siêu lòng

Bản thân tôi chưa từng nghĩ sẽ có chuyện này xảy ra, có lẽ tôi không nên can thiệp vào chuyện của anh chị

Dự định gọi điện sặc cho anh rể một trận nhưng chẳng ngờ anh rể đã tắt máy, đến công ty kiểm cũng không có, chỉ có tên khốn nào đó đang nhìn tôi với vẻ mặt khó hiểu, sau nửa ngày mới nhả ra được câu

“Tiểu Khuê, cậu đúng là kẻ không nỡ!”

Khốn!
Tôi làm gì mà bị chửi là không nào?
Chất vấn bản thân một lát, tôi nói với kẻ nào đó
“Xin lỗi, chúng ta quen nhau sao?”
Tôi cảm nhận được hấn có nguy cơ dung bạo lực trừng trị tôi, nhưng cũng không ngờ, có một ngày, hấn lại dừng dừng nói với tôi rằng
“Ồ, cậu không quen tôi cũng chẳng sao, tôi quen cậu là được rồi!”
Tôi cảnh giác nhìn kẻ nào đó, xoay mặt bỏ đi
“Gia Kỳ, cậu quả nhiên mặt dày”
Không đợi tôi chửi cậu ta thêm một câu, cơ thể tôi đã bị nhấc bổng. Tôi đâm bùm bụp vào lưng cậu ta nhưng vẫn không ăn thua
Khốn kiếp, tôi cảm giác mình bị lừa vào tròng!
Bị vác đi qua văn phòng của anh rể, tôi thấy chị gái và anh rể đang dờ r tay ra chào theo kiểu chiến thắng
Hừm!
Quả nhiên tôi đã rơi vào bẫy!
Tôi ngu thật!
Không ngờ, ngay cả chị Mai cũng hợp sức vào anh rể để lừa tôi, tôi thật ngu ngốc
Không thể ngờ một ngày, tôi bị chính chị gái đâm một nhát dao chí mạng sau lưng, chết một cách bất đắc kì tử
“”Tiểu Khuê, cậu không cần chứng bộ mặt phần uốt như thế? Cậu nghĩ mà xem, ai bảo chỉ số IQ của cậu không cao bằng tôi?”
Nghe giọng của tên khốn ào đó, tôi đã nhận thức đầy đủ và chính xác, định hình được bản thân đng rơi vào tay một con sói
Đằng nào cũng bị gạt tới đây, chẳng thà diễn tuồng một chút có phải là mọi người cùng được vui vẻ không nhỉ?
“Trần Gia Kỳ, cậu là tên khốn nạn nhất trong những tên khốn nạn, bỉ ổi nhất trong những kẻ bỉ ổi, vô liêm sỉ nhất trong những kẻ vô liêm sỉ, tôi nói cho đại ma đầu nhà cậu biết, để tôi thoát ra được thì tôi nhất định băm băm cậu ra thành trăm mảnh, sau đó nghiền nát thịt làm thịt viên”
“Ừ” mặt dày lên tiếng
Tôi tiếp tục lải nhải “ Còn xương của cậu tôi sẽ đem ninh rồi nấu cho chó ăn”
“ừ..nhưng canh xương mà không có đồ thì không ngon đâu?”
Tôi gạt gù “ Cũng phải, dạo này canh xương đắt phết, muốn ăn cũng không đủ tiền mà mua đâu”

Gia Kỳ “ Nhắc mới nhớ, món bún suông xem ra cũng rất ngon, chúng ta có nên làm thêm món bún suông không nhỉ?”

Tôi ngơ ngác, bún suông? Món này mới nha!

Tôi hỏi Gia Kỳ “Món này cậu từng ăn rồi sao?”

Gia Kỳ “Ừ, ở Trà Vinh có từng ăn thử một chút, rất ngon nha! Xem ra đất mẹ thân yêu cũng không bạc đãi bao tử của tôi rồi”

Chắc, ngừ như cậu mà biết mấy món đó sao

Khoan! Mà tôi đang chửi hăng mà, sao lại lạc sang vấn đề ăn uống là sao? Khó hiểu

Ọt Ọt!

Mặt tôi hơi đỏ nhưng đói rồi, không ăn không chịu nổi

Kẻ nào đó khinh bỉ nói

“Sao cậu có thể như vậy được nhỉ? Cậu không biết chăm sóc bản thân mình tốt một chút sao? Đói thì phải đi ăn chứ, cậu định hành hạ dạ dày của cậu đến bao giờ? Nào, chúng ta đi ăn phở, ăn đi lấy sức mà chửi tôi”

Dù sao cũng đang đói, đi ăn vậy!

Chương 59

Tôi nghiêng đầu nhìn tròng trọc vào bát phở, hận không thể ngay lập tức úp cả bát bát phở vào mặt hẳn. Lấy đũa khoáng khoáng cho đỡ ngán đời, tôi liếc mắt khinh bỉ kẻ nào đó đang cắm đầu vào ăn như bị bỏ đói lâu ngày

“Gia Kỳ, bộ cậu chết đói lâu ngày hay sao mà nhìn cậu như...”

Hắn bỏ đũa xuống, lấy khăn giấy lau miệng cho sạch, ôn tồn nói

“Cậu thì biết gì về nghệ thuật ẩm thực? Hừ, ngoài mấy trò trời hại não ra thì cậu chẳng nghĩ ra được thứ gì cho ra hồn đâu!” Nhìn tôi, hắn nói tiếp “Bây giờ cậu muốn sao? Cậu định hành hạ thần kinh của tôi đến khi nào?”

Tôi nói này Gia Kỳ, tôi vốn không có nhã hứng ăn hiếp một kẻ khuyết tật tâm hồn như cậu

“Gia Kỳ, chính tôi mới muốn hỏi cậu đó, bây giờ cậu có chịu quy hàng, nhập môn vào tổ chức của tôi hay không? Một từ thôi, có hay không?”

Kẻ nào đó bị tôi nhìn tới mức mặt mũi không còn gì có thể nhìn thấu nữa, tôi nghi rằng mặt hẳn đã bị tôi nhìn tới mức mỏng đi vài phần. Hắn ho nhẹ một tiếng, hắn nói

“Được! Chỉ cần cậu hứa với tôi cậu không rời khỏi tôi nữa thì tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời cậu, quân tử không nói hai lời!”

Tôi nhìn hắn một cách e dè, tên yêu nghiệt nhà hẳn, làm gì có chuyện hẳn dễ dàng thỏa hiệp như vậy, chắc chắn là có âm mưu

Từ lúc tiao quen Gia Kỳ đến giờ, cái giá của thỏa thuận không hề rẻ, dĩ nhiên, tôi cũng hiểu hẳn đang suy tính cái gì

Vờ đi vệ sinh, tôi gọi điện thoại cho chị Mai

“Chị, rốt cuộc tên đó muốn sao ạ?”

Giọng chị có chút ngọt ngào, nhân tiện đưa ra cho tôi chủ ý vô cùng tuyệt vời

“Hàng đã nhận, miễn trả lại. Nhóc phải cảm ơn chị đi, nếu không có chị thì em không bao giờ có ngày huy hoàng như vậy đâu?”

Tôi “...” khó hiểu, hỏi chầm

Chị Mai “Bla...bla...bla..”

Thì ra, hôm trước chị Mai bức quá hóa giận với anh rể, biết rõ Gia Kỳ lâu nay liên thủ với Gia Kỳ bắt nạt chị, nhiều lần giở chiêu trò lưu manh nên chị cũng coi như thịnh tình đáp lại trò chơi này. Lợi dụng mấy bữa Gia Kỳ bận rộn với đồng tài liệu của dự án Thiên Kêh, chị đã mua chuộc cổ đông nhượng lại cổ phần trong công ty.

Biết chuyện, papa đại nhân nhà tôi không nói gì chỉ thuận nước đẩy thuyền, muốn làm gì thì làm

Cũng phải!

Vốn dĩ số tài sản đó là của papa đại nhân cho chị nhưng chị không lấy mà chị lại thích sống chung với những chất hóa học ở phòng nghiên cứu nên nhường lại cho Gia Kỳ

Chị tức giận, muốn cho Gia Kỳ bài học nho, cũng may, kẻ mặt dày như hần cũng nhận ra tầm quan trọng không của chị gái nên đành đầu hàng vô điều kiện

Vô thức, tôi nhếch mép cười một cách gian xảo, lơ một vòng nhìn kẻ nào đó đang chăm chú quan sát mình, tôi thiết nghĩ nên thay trời hành đạo, dù gì phải chà đạp hần một chút

Tôi thề có Chúa, tôi mà không chinh hần cho ra hồn thì tôi kiên quyết đổi sang họ Chư

“Gia Kỳ, tôi thấy lần này bị chị Mai làm cho tơi bời không một mảnh giáp, không phải cậu kiếm lão nương này để ăn vạ kiếm sống đấy chứ?”

Hần mặt mày đen ngòm, tức đến nổi khí huyết không thông, chiếc đũa trên tay hần như có sức mạnh can thiệp

Rắc!

Tôi thất kinh bạt vía, vuốt ngực, khí công lợi hại, lợi hại nha

Cậu ta lạnh lùng lên tiếng “Cậu nói lại câu đó cho tôi, Tiểu Khuê, cậu bảo ai là lấy nghề ăn vạ làm nghề kiếm sống, cậu nghĩ tôi nghèo tới mức đó sao?”

Ồ, cậu không nghèo, không nghèo!

Chặc, đúng bản chất tư bản, hazzzzz

Tôi liếc hần một chút, lạnh nhạt “Gia Kỳ, chỉ cần cậu để cho tôi bắt nạt, à nhầm, nghe lời tôi, tôi cam đoan không bạc đãi cậu..”

....

Theo như dự báo thời tiết, nhiệt độ nay sẽ từ 35 đến 37 độ C

nghiêng đầu nhìn những tia nắng vàng, sung sướng cười to

Thời tiết quả nhiên chiều lòng người nha!

Tôi ngồi trên hiên nhà, lười ghề dài ra, mắt được trang bị bởi kính râm, tay cầm ly nước cam đá, bên cạnh có một chiếc quạt chạy bằng sức người mang tên Tiểu An.

Hắc hắc, không ngờ có một ngày tôi lại được thăng chức nhanh đến thế

Để coi, tôi điểm danh tội lỗi của cậu ấy à, tôi e rằng bộ nhớ CPU cũng không chứa hết

“Giang Tiểu Khuê, đồ heo nhà chị quả nhiên rất biết ăn hiếp người ta, rốt cuộc em đã đắc tội với chị như thế nào mà cái thân khốn khổ của em lại ra nông nổi này chứ?” Tiểu An ngửa mặt lên trời, bi ai mà than rằng “Trời cao

có thẩu hay chẳng?”

Tôi chỉ cười nhân từ như một vị thánh nữ

“Cưng ấy à, không trực tiếp đắ tội với chị nhưng gián tiếp mach lẻo với Gia Kỳ, tội của em có để chị xử thì em cực lợi rồi”

Tiểu An ầm ức không nói lên lời, đưa mắt nhìn ra xa,thở dài

“Chị gái, chị quả nhiên cao thâm, một chiêu thôi mà khiến anh Gia Kỳ giữa trời nắng kinh hoàng này phải nhổ toàn bộ cỏ trong vườn, cao thâm, cao thâm”

Tôi không khách khí cười như điên dại, nói to cốt để cho ai đó nghe tiếng

“Gì ấy nhỉ? Gia Kỳ, Tiểu An bảo rằng cậu dám nuôi bồ nhí bên ngoài, đã vậy ngày nào cũng đến Pub, liệu tôi có nên nhẹ tay với thiếu gia nhà cậu không?”

Kẻ nào đó tinh thần lao động đang hăng say, nghe được câu nói của tôi, mắt đỏ ngầu như phẩm màu tinh luyện, u ám nhìn Tiểu An rồi nghiêng răng, rít lên

“Tiểu An, em còn dám ngậm máu phun người thì đừng trách anh xử em nhẹ tay!”

Thằng nhóc meo máo nhìn Gia Kỳ, uất hận nhìn tôi, lăm lăm “Chị Khuê, chị không phải đàn bà!”

Tôi chỉ ồ len một tiếng, tỏ vẻ thích thú mà thôi

Nhóc ơi, vô cùng xin lỗi nhóc nhưng thù hận bao năm chị đây kí sổ với em và Gia Kỳ chị chưa có tính xong.Cưng cứ chống mắt lên mà coi, chị xử Gia kỳ như thế nào?

Ngày hôm sau đến công ty, nhân viên nữ mồm há hốc, mắt căng chữ a nhìn vị boss nổi danh đang thi hành nghĩa vụ với tổ quốc thân yêu

Tôi cũng không phải là không giữ chút thể diện cho hẵn.Tôi nói với mấy nhân viên nữ

“Các chị nếu thấy thương hoa, tiếc chậu thì có thể giúp Gia Kỳ một tay, cọ hết sạch nhà vệ sinh trong công ty chứ nhỉ?”

Nghe vậy, mặt mũi ai cũng tái mét, sau đó từ từ tản ra, đến cuối cùng chỉ còn tôi với Gia Kỳ trong nhà vệ sinh

Kẻ nào đó uất hận lên tiếng “Giang Tiểu Khuê, cậu giỏi lắm, cậu giỏi lắm!”

Bản thân tôi vốn biết mình giỏi từ lâu, chẳng qua chưa tới lúc bộc phát.Đây chính là phát hiện sau bao nhiêu năm sống trên đời đây mà, đa tạ đã khen ngợi

Chương 60

Tôi đang bận bịu với đồng giấy tờ chị Mai mà chị cho là vô cùng quan trọng. Tôi nhớ như khi đột ăn phải ớt sau đó vẫn vui vẻ tình nguyện hi sinh vì sự nghiệp đao to búa lớn của chị

Có bữa, tôi định rằng nói với anh rể yêu quý không nên cho bà chị quái thai của tôi suy nghĩ nhiều bằng không nhất định sẽ gây họa

Quả nhiên không ngoài dự tính

Mama đại nhân nói rằng “Không im miệng thì họa tới”

Tôi không phủ nhận sự ngu si vốn có của bản thân bởi tôi biết có kẻ còn ngốc hơn tôi đang âm ức ngồi chép phạt

Gì ấy nhỉ?

À, cái này gọi là lấy đạo của người để trả cho người ý mà, Gia Kỳ, cậu không thể trách tôi được đâu, tôi vô can

Định bụng rằng sẽ cho hắn một trận lên thân nhưng không ngờ rằng, tên đó dám sử dụng thủ đoạn mà tôi không ngờ tới

Hừm

Có lẽ nào????/

Tôi nghiêng rằng hải hùng nhìn tên khốn nào đó đang ngồi ung dung, vui vẻ ra lệnh cho mấy nhân viên phòng tạp vụ chép phạt hộ

Có lý nào lại vậy?

Gia Kỳ ơi là Gia Kỳ, nếu tôi không trị tội cậu thì tôi thấy tôi có lỗi với bản thân mình quá

Cười nhạt, tôi liếc kẻ nào đó đang vắt chân chữ ngũ, oai phong ra lệnh cho nhân viên chép phạt

Tôi ngân giọng lên

“Ai da, bạn học Gia Kỳ à, bạn có thể bớt tiểu nhân một chút được không hả?? “

Kẻ nào đó đang coi như không hề nghe thấy tôi nói gì mãi cho đến khi tôi gào om cả văn phòng lên, kẻ nào đó mới quyết định bản thân không bị khuyết tật về ta nên có hứng nghe

“Chuyện gì ấy nhỉ?”

Chuyện gì hả?

Hừm

Giỏi cho nhà người, dám giả bộ điếc ấy hả? Người dám coi ta là không khí!

Kẻ nào đó lên tiếng

“Tiểu Khuê, cậu có gì muốn nói sao?”

Dĩ nhiên

Không lẽ tôi rảnh tới mức gọi hân cho vui đấy à!

Cầm phần nhìn kẻ nào đó “Sao cậu dám nhờ người chép phạt cho, cậu không coi tôi là gì hay sao?? Hừ, cái đồ đểu nhà cậu, cậu dám lừa tôi đấy hả?...Này....”

Chưa nghe tôi nói hết câu, kẻ nào đó đá ghế bỏ đi đâu đó, mãi cho đến khi tôi mọc râu ở mặt mới chịu quay lại. sau đó nhả ra một câu vô cùng dễ nghe

“Tại cậu đâu có quy định rằng không cho người khác chép phạt hộ! Hơn nữa, rõ ràng lúc đó cậu chỉ nói tôi chép phạt 1000 lần, không được phép đi photo thôi chứ, cậu đâu nói tôi không được nhờ người ta chép hộ!”

Ừ nhỉ??/ hình như cách đây mấy tiếng tôi từng nói thế thật

Nhưng kể cả tôi nói như vậy thì hân ít nhất cũng phải biết ý thức mà tự động để chép phạt chứ

Kẻ nào đó như đọc được suy nghĩ của tôi, mặt dày nói

“Thấy sai lầm rồi phải không? Nào, cậu định như thế nào đây?”

Để nghĩ coi

Quả nhiên bị kẻ này sỏ mũi, thật đáng hận a

Nói ho khan một vài tiếng, hân giọng nói “Miễn cho cậu các công việc khác đi, chỉ cần cậu dọn dẹp nhà cửa là được, coi như tôi làm phúc cho cậu, mất công cậu đứng đây giả vờ lương thiện, kẻ nghèo kẻ khổ làm chi “

....

Thực tế đã chứng minh tôi không phải là loại con gái ngu ngốc nhất thế gian mà chẳng qua trí tuệ của tôi chưa đến lúc cần được dùng tới.

Vượt mặt cho tỉnh ngủ, tôi lật mấy cuốn tạp chí thời trang ra tính coi cho đỡ chán, nhưng than ôi, hết lật ngang lại lật dọc mà không hề có chút hứng thú nào cho bản thân

Cuộc đời ngán ngấm làm sao!

Tôi liếc nhìn kẻ nào đó đang chăm chỉ dọn dẹp nhà cửa, tiện tay ném ném tất thấy vỏ hướng dương xuống đất, ung dung ra lệnh

“Nào..nào..lau cho sạch đấy nhé, tôi còn thấy hạt vùi nào vương đâu đó trong căn nhà này thì cậu chết chắc ”

Bạn học nào đó đang vui vẻ bỗng mặt mày đen ngòm hơn Bao hắc tử, răng nghiến ken két oán hận mà rít lên

“Giang Tiểu Khuê, cậu khôn hồn mà ngậm mồm lại cho tôi, bằng không cậu đi mà làm..”

À à..cái đó là dĩ nhiên, tôi đã mất công sai vặt cậu thì tôi đành phải cắn răng chịu đựng mà sai vặt kẻ có nhan sắc hại nước hại dân như cậu

Mà cũng lâu lắm rồi nhỉ? Gia Kỳ!

Nhớ ngày nào, tôi vẫn còn là một cô nữ sinh ngốc nghếch để cậu sai vặt mà tôi chỉ toe toét cười, thậm chí chỉ là hơi cáu kỉnh một chút xong cho qua. Nhưng thời gian đó, tôi cũng không hẳn là ghét cậu, tôi chỉ bức vì mình bị kẻ như cậu bắt nạt

Nhưng, tôi bây giờ mới nhận ra một chuyện mà bao năm tôi mới thấy điều đó là đúng: tôi cam tâm tình nguyện để cậu bắt nạt

Gia Kỳ!

Tôi cũng phải cảm ơn cậu vì bao năm nay mặc dù cậu hay bắt nạt tôi, hay gây sự vô lí nhưng tôi biết cậu là một người tốt.

Tôi chỉ cần biết là lúc tôi buồn cậu luôn ở bên tôi, lúc tôi cô đơn nhất cũng là cậu ở bên. Tôi không hề quên

Còn nhớ, vào hồi sinh nhật lần thứ mười năm...

Mới sáng sớm, thời tiết vô cùng tuyệt vời nhưng tâm trạng tôi lại vô cùng tồi tệ

Tôi không hiểu vì sao rất nhiều bức thư tình của tôi gửi cho Quang Anh (người bạn trên tôi hai khóa mà tôi vô cùng mến mộ) đều bật vô âm tín. Thiết nghĩ, chắc là cậu ta không có cảm tình với tôi nên đã tiện tay quăng thư của tôi vào sọt rác

Thế nên, tôi tính đến gặp thẳng cậu ta nói chuyện thì đúng lúc bắt gặp cậu ta đang tay ôm trán ấp một em gái vô cùng nóng bỏng, ánh mắt lại vô cùng dâm dăng về phía tôi như khiêu khích

Con mẹ nó, cũng may ông trời có mắt, bằng không tình cảm của tôi đã vứt cho chó gặm rồi

Tôi lướt qua hắn như một người không quen biết, nhân tiện đi qua tô màu nên đôi dày trắng của hắn

Mặt tôi ngậy thơ vô tội mà thốt lên

“Ồi, xin lỗi bạn nha, tôi không cố ý..”

Hắn chỉ lung túng nhìn đôi dày đắt tiền của hắn, chẹp miệng nói

“Không sao, cậu không cố ý mà..”

Tôi cười khinh bỉ “Đúng thế, tôi không hề cố ý mà tôi chỉ cố tình thôi!”

Nói rồi tôi chạy mất hút bằng không chắc chắn hắn sẽ cho tôi biết thế nào là mặt tối của học đường

Suy cho cùng, thần tình ái không phụ bạc tôi nha

Tôi vừa đi vừa cười si ngốc. Đi được một đoạn, tôi bắt gặp cảnh mặn nồng tình duyên của ai đó

Tôi được cái là vô cùng tốt bụng nên sẵn điện thoại trong tay quay nén

chút đỉnh coi như làm chiến lợi phẩm, chờ khi kẻ đó dở trò biến thái ra thì cũng có cách biến phó

Một cô bé trông xinh xắn, làn môi mỏng như làm tan chảy tim bất cứ phái mạnh nào, ngay cả tôi lúc đó cũng có chút ngây ngốc đến ngẩn ngơ

Đôi mắt trong veo của cô nhìn Gia Kỳ vô cùng âu yếm, đặt hộp quà vào tay Gia Kỳ, hai má cô bé ửng hồng, giọng lí nhí nói

“Tớ thích cậu, đây là tấm lòng của tớ, mong cậu nhận cho..”

Gia Kỳ mặt không cảm xúc, tay chỉ cầm món quà rồi gật gật choc ho, thế mà cô bé đã vui sướng nhảy cẫng lên như con chơi chơi

Haizzz...đến tội nghiệp, kiểu gì con bé đó mà biết được nội dung đoạn clip tôi đang quay đây chắc chắn sẽ phát khùng lên mất

Ủa???? đâu rồi???

Tôi ngơ ngác nhìn xem kẻ nào đó đang lẫn đâu mất thì giọng nói quen thuộc vang lên

“Tiểu Khuê, cậu tử tế gớm, quay lén người ta mà còn được coi là người có văn hóa đấy hả?”

À, dĩ nhiên, tôi lúc nào cũng có văn hóa nhưng đối mặt với một kẻ thừa văn hóa như cậu nên văn hóa của tôi có chút tàn lụi thôi

Hơn nữa, ngó nghiêng hai vòng, tôi đảo mắt xung quanh hăh, hỏi

“Quà cậu để đâu rồi, mở ra cho tôi xem với”

Hăh chỉ vào thùng rác kế bên, mặt bơ đi

“Ở trong đó”

Tôi há hốc mồm nhìn kẻ không tim không phổi

Quả nhiên, con trai đúng là một lũ khốn không đáng một xu dính túi

Mẹ kiếp, bao nhiêu công người ta ngày đêm chuẩn bị quà cho, đã vậy, tất cả tâm tư, tình cảm đều được người tặng gửi gắm bên trong món quà mà hăh ta vứt thẳng tay, mặt lại vô cảm

Càng nghĩ càng tức giận, tôi dùng quơ chân cho hăh hôn đất mẹ thân yêu, chống hông dẫm chân lên ngực cậu ta mà quát

“Mẹ kiếp, đàn ông con trai bọn cậu là một lũ khốn, quà người ta tặng không nhận thì thôi, ai cho phép cậu ném vào thùng rác, hả?”

Tiện tay, tôi đánh cho hăh mấy cái tím mặt sau đó bỏ đi, để lại trong lại kẻ nào đó oán hận mà gào thét đằng sau

“Giang Tiểu Khuê, nổi cơn điên gì đấy!”

Chẳng thèm nghe hăh hét om tởi ở đằng sau lưng, tôi chạy biên bờ vào lớp

Đáng thương thay những cô bé có trái tim mong manh dễ vỡ như tôi để

tình cảm của bản thân bị mấy kẻ không tim không phổi chà đạp một cách phũ phàng

“Mẹ kiếp, ta rất muốn chà đạp lên tình cảm của người khác!”

Tôi hét lên

Bà cô đang giảng bài bỗng ngừng lại, liếc xéo tôi, cảnh cáo

“Giang Tiểu Khuê, em muốn phát tiết thì có thể chờ đến khi ra chơi, còn bây giờ là giờ học, tôi đề nghị em giữ trật tự”

Tôi ngơ ngáo nhìn bà cô rồi cúi gằm mặt xuống vẻ vô cùng hối lỗi

Tôi cảm thấy lưng tôi như có ai cầm bút chọc vào, quay người lại thì một cô bạn khẽ đưa mắt liếc giáo viên sau đó thì thào

“Cậu có biết chà đạp nên tình cảm của người khác là quá đáng không,..nhưng..không chà đạp thì càng quá đáng hơn nha. Giang Tiểu Khuê này, cậu có muốn thử chà đạp nên tình cảm của ai đó một lần hay không?”

Tôi gật đầu trong vô thức

Cô bạn nói tiếp “ Tôi hỏi cậu, cậu đã từng thấy ai chà đạp nên tình cảm của người khác nhiều nhất”

Tôi thật thà đáp “Gia Kỳ”

Cô bạn nhún mày, hỏi lại “Ý của cậu là Gia Kỳ khoa tự nhiên ấy hả?”

Tôi gật đầu, chính là cậu ta

Cô bạn lại tiếp tục nói “ Vậy, bây giờ, tôi có một cách giúp cậu chà đạp nên tình cảm của những kẻ như vậy. Cậu chỉ cần...bla..bla..”

Tôi gật đầu

Chỉ cần cho những kẻ đó mà đặc biệt là Gia Kỳ thì tôi nhất định sẽ làm

Chương 61

Vậy là tôi quyết tâm chà đạp nên tình cảm của Gia Kỳ một lần cho cậu ta biết tay Chuẩn bị xong, tôi gọi cho Gia Kỳ thì nhận được một tin nhắn rất chi là khó hiểu “Tôi chờ cậu”

Mặc dù trên đầu tôi là một dấu chấm hỏi to bự chẳng ở trên đầu, nhưng thôi kệ, cậu ta đã mất công nhắn tin thì kệ cậu ta, dù sao mỗi tin nhắn chỉ đáng vài trăm đồng, hơn nữa, Viettel đang có chương trình nhắn tin khuyến mãi ý mà Tôi thấy vậy liền thiện đặng kí tin nhắn gói cà chua xanh và nhắn tin cho cậu ta Tôi “Gia Kỳ, tôi có một bí mật muốn cho cậu biết”

Gia Kỳ “ @_@ ...nói.”

Tôi “Tôi đang thích một người <3”

Gia Kỳ “ O.O ồ, vậy kẻ xấu số đó là ai vậy?”

Tôi “ ^-^ xin chúc mừng, người đó chính là cậu”

Gia Kỳ “ _ ”

Gia Kỳ “???????? ”

.....

Và sau một hồi ngồi rũ xương chờ tin nhắn, tôi suýt ngã ngựa vì tin nhắn cậu ta gửi tới “ Giang Tiểu mai, cậu còn dám nhắn tin kiểu đó thì đừng có trách”

Con mẹ nó, không lẽ cậu ta nghĩ người nhắn tin với cậu ta không phải là tôi là là chị gái yêu quý của tôi Hừm

Đã vậy, tôi sẽ cho cậu biết tay

Tôi “Thật thông minh nha, sao cậu biết là tôi hay vậy?”

Vừa bấm nút gửi xong, chị Mai đã chạy xộc vào phòng tôi, đập cửa một cách oai hùng, hét lên “Con ranh kia, em dám mạo danh chị để làm chuyện xấu, chị bóp chết em”

Nói rồi, tôi chị hai giáo huấn đủ bài, xong xuôi, chị còn véo đôi tai màu cà chua của tôi, cảnh cáo “Khôn hồn sang xin lỗi Gia kỳ ngay, bằng không em chết chắc. Tiểu Khuê, em quả nhiên to gan, dám khi dễ Gia Kỳ, lần này Gia Kỳ bị em đồn tới tức giận, nhìn cái gì, còn không mau đi đi”

Tôi thảm thương ôm đôi tai đỏ lựng, khổ sở kêu tha

“Chị nghe lời người ngoài bắt nạt em, em không chịu đâu”

Chị Mai khinh bỉ liếc tôi “không chịu thì em làm được gì, có giỏi em thử giận nhau với Gia Kỳ hai tuần cho chị xem, dám không?”

Cái đó???

“Được!” tôi gật gù

Chị tôi cười toe toét xoa đầu tôi, tôi nhìn chị một cách đầy khó hiểu,

không biết có chuyện gì mà chị tôi cười kinh dị vậy Tôi nói “Được, chị đã nói vậy thì em sẽ bám cậu ta như sam, cho cậu ta phiền chết đi!”

Chị Mai “....” Ngã ngửa, không nói lên lời

Tôi vốn không hiểu trạng thái hiện tại của chị nhưng tôi đã nhớ ra chuyện tôi cần phải làm sắp tới: Sinh nhật lần thứ 15 của tôi sắp đến Thực ra, nói là sinh nhật nhưng thực tế, từ xưa đến nay, tôi không muốn tổ chức sinh nhật và càng không thích tổ chức sinh nhật. Không phải là tôi đa cảm đa sầu như mấy nhân vật nữ trong tiểu thuyết chỉ vì một vài chuyện con con mà bỏ quên sinh nhật của mình Bởi tôi cho rằng, sinh nhật thú vị nhất là được ước nguyện

Còn nhớ, bắt đầu từ sinh nhật lần thứ 8 của tôi, tôi đã cầu nguyện rằng sẽ được bắt nạt Gia Kỳ dù phải trả bất kì giá nào Nhưng thiên a, người đâu có thấu lòng tôi. Tôi đây không những không được bắt nạt Gia Kỳ mà tôi bị hăm bắt nạt tới mức thâm, cho nên, tôi ghét sinh nhật Chị Mai từng hỏi vì sao tôi không thích sinh nhật, thì tôi chỉ nói với chị rằng “Sinh nhật mà không có mặt papa thì buồn lắm, thế nên thà không sinh nhật cho rồi”

Nói thì là vậy, nhưng mama đại nhân nhà tôi thì tỏ ra vô cùng dễ thương, người nói rằng “Càng tốt chứ sao, đỡ mất công ta lại phải tốn một khoản không hề nhỏ”

Tôi nghe ứ trong cổ

Tôi cam đoan người đứng trước mặt tôi không phải là mama đại nhân mà là mụ tú bà trong lầu xanh Hầm

Đến ngay cả sinh nhật con gái yêu mà còn nói vậy, không sợ tôi đau lòng sao?

Tôi ai oán mà than vãn “Mama đại nhân, người thật không tim không phổi, người nở lòng nào để trái tim mỏng manh dễ vỡ của con bị tổn thương sao?”

Mama đại nhân cười thô bỉ “Ta không lo, bởi ta biết, vỏ ngoài trái tim con được bao bọc từ áo chống đạn mà “

Tôi “....”

...

Sắp đến thời khắc tôi sang một tuổi mới, mama đại nhân lại nhần tâm đi phá án, chị yêu quý của tôi không hiểu lí do vì sao với chiếc vali nặng trĩu, từ biệt quê hương đến với ngôi trường mà chị mơ ước Có lí nào lại vậy?

Không lẽ, tôi không thích sinh nhật là mọi người bơ luôn đấy hả?

Tôi ầm ứ đến khóc. Nước mắt cứ lăn chã rơi, ướt đầm cả cằm, cả áo phông Hu huh u hu

Ting! Ting!

Tôi lau nước mắt, nhìn tin nhắn “Mau lên tầng thượng đi, cho cậu coi cái này hay lắm!”

Lau vội nước mắt, tôi bỏ quên cả điện thoại, sau đó dồn hết sức lực chạy lên tầng thượng.

Một màu đen bao phủ khắp không gian, cả thành phố đã đi sâu vào giấc mộng Còn tôi, tôi đang đứng trên tầng cao nhất

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tôi ngơ ngác nhìn lên bầu trời

Một ánh sáng rực kèm theo tiếng nổ lớn, một chùm tia sáng đang rực rỡ giữa bầu trời đêm Hà Nội, từng chữ, từng chữ một hiện lên giữa bầu trời đêm
GIANG TIỂU KHUÊ, SINH NHẬT VUI VẺ

Nghe tiếng nổ lớn, người từ trong những tòa nhà đèn điện vội bật lên, cứ như vậy, tất cả..tất cả đèn được bật lên Tiếng còi của cảnh sát hào vào không gian, tôi cười lớn

Tên ngốc này, cậu có biết là nhà nước cấm không cho đốt pháo không hả?

Vừa cười, nước mắt tôi lại chảy mãi

Trước mặt tôi, gương mặt dễ ghét đó lại hiện lên với chiếc bánh sinh nhật kèm theo ngọn nến xinh xắn. Giọng nói quen thuộc đó vang lên khiến tim tôi có chút rung động “Giang Tiểu Khuê, sinh nhật vui vẻ”

Tôi cười cười, nhận lại chiếc bánh trên tay cậu, nhân tiện nhắc nhở

“Cảm ơn cậu đã tặng tôi món quà lớn này, cảm ơn cậu đã mời nhiều người đến tham dự sinh nhật tôi!”

Cậu ta cười khoái trá, môi hơi nhếch lên

“không cần cảm ơn làm gì, dù sao tôi đây cũng định vừa tặng quà, nhân tiện trừng phạt cậu vì tội cậu dám khi dễ tôi”

Tôi ngơ ngác không hiểu chuyện gì thì mấy chú đẹp trai mặc quần áo màu xanh có đến chào hỏi tôi đôi câu, Một chú nhìn quen quen, có lẽ tôi đã từng gặp ở cơ quan của mama đại nhân, ông ta lên tiếng “Chúc cháu sinh nhật vui vẻ”

Nói rồi, ông ta cho hai người tóm lấy tay tôi, khách khí nói “Còn bây giờ, cháu theo ta về trụ sở để giải quyết!”

Đến nước này, tôi mới nhận ra rằng, đùa giỡn với ai chứ không nên đùa giỡn tên yêu nghiệt này Gia Kỳ, năm nay, tôi vẫn ước điều ước như mọi năm

...

Và dĩ nhiên, ngày sinh nhật tôi cũng là ngày tôi ngồi viết tường trình ở công an quận Và dĩ nhiên, mama đại nhân nhà tôi cũng chịu nộp phạt và cho tôi một trận Sinh nhật à, ta hú vía với người luôn

Lần này, đang từ thiên đường bỗng chốc rơi một phát xuống 18 tầng địa ngục, vạn kiếp không thể siêu sinh, tôi cảm giác mình nhục như con trùng trọc Tôi cười cay đắng, liếc nhìn kẻ nào đó đang tiếp tục công việc dọn dẹp, tôi cao giọng “Gia Kỳ, cậu là đồ tiểu nhân bỉ ổi”

Cậu ta khó hiểu nhìn tôi, thản nhiên thốt lên “Cậu là đồ tiểu nhân vô liêm sỉ”

Cậu ta nói tiếp “Cậu ấy à, ngày nào cậu không chửi tôi thì cậu chết ngay chắc. mà sao bỗng dừng lại chửi tôi, cậu nổi cơn điên gì thế!”

Tôi thầm khấn thần linh xem tên điên này rốt cuộc là thần thánh phương nào mà ám tôi bao nhiêu năm Tôi oán hận mà rít lên “Tôi nhớ sinh nhật lần thứ 15 “

Cậu ta nghe xong cười tới mức bò lăn bò ngả, ôm bụng, giọng run run

“Giang Tiểu Khuê, cậu là đồ ngốc nhất thế gian”

Tôi quay mặt đi không thèm chấp nhận với hắn “còn cậu, cậu chính là tên điên của Liên Hợp Quốc!!!”

Chương 62: Kết Thúc Nhé!

Bộp! Bộp! Bộp!

Tôi quay ngoắt người lại thì thấy chị hai yêu quý của tôi đang mỉm cười, tay bế theo bé con đi đến.

Anh rẽ nhìn tôi rồi cười ngây ngô “Tiểu Khuê, theo anh thì một đồ ngốc với một đồ điên mà lấy nhau thì rất hợp nha!”

Chị hai tôi cũng hứng thú mà hợp xướng theo “Quả nhiên rất hợp a! Hai đứa này tuy mức độ mặt dày không thể sánh bằng Vạn Lí Trường thành nhưng sau này, khi đất nước cần đến loại chất để thay áo chống đạn thì da mặt hai đứa rất hợp nha!”

Gia Kỳ liếc xéo hai người kia, nói “Ai mời mà hai người đến đây? Rảnh gớm!”

Anh rẽ nói “Chẳng là bao năm chỉ ăn thịt lợn mà chưa được nhìn thấy lợn nên anh đây có rủ bà xã ghé qua chơi thôi mà. Những tưởng sẽ được thấy con lợn trông ra sao, thì ôi, may ghê cơ, anh đây lại được chứng kiến cảnh chú em bị Tiểu Khuê dày dọ về mặt thân xác, dày xéo về mặt tinh thần, anh trông mà trong lòng bỗng thấy phấn khởi!”

Hừm, quả nhiên anh rẽ, không nói Gia Kỳ mặt dày thì chớ, nguy cơ anh mặt dày nhất vịnh bắc bộ chính là anh nha Gác chân lên ghế, tôi uống một ngụm nước, sau đó mới bình tĩnh hỏi “Bữa nay anh chị đại xá quang lâm chẳng hay có việc gì?”

Chị hai chỉ cười cười, bàn tay xinh đẹp đang vuốt ve lên má bé con “Hai vị đại nhân kia đang chu du ở nước ngoài, nhân lúc rảnh có gọi điện về kêu hai đứa nên nói chuyện với nhau!”

Tôi ngơ ngác không hiểu “Chuyện gì? Em với Gia Kỳ thì có chuyện gì để nói với nhau”

Anh rẽ “Em với tên tiểu tử này sao lại không có chuyện gì để nói với nhau chứ? Em với nó có thể vào một ngày đẹp trời, trăng thanh, gió mát, cùng nhau đắp chăn tâm sự thâu đêm mà, ôn lại chuyện xưa, chuyện xưa ý mà?”

Gia Kỳ cười nham hiểm, khách khí vỗ vai anh rẽ “Không phải tiết mục này anh với Tiểu Mai thường làm hay sao?”

Chị mai “...” mặt đỏ như cà chua

Tôi “...” ôm đầu, đến chịu với hai người có đầu óc đen tối này

Thực ra, anh chị tôi đến thăm cũng chỉ là muốn chuyển lời tới tôi với Gia Kỳ, để xem bao giờ tôi với Gia Kỳ mới hết cái kiểu trẻ con, bao giờ mới chịu kết hôn Hì hì

Nói ra cũng ngại, quả thật, tôi cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ chính thức đồng ý làm người yêu Gia Kỳ, thì làm sao nói đến chuyện kết hôn được. Vẫn biết là tôi cũng không còn nhỏ nữa, Gia Kỳ cũng đến tuổi trưởng thành, chúng tôi không thể làm nữ tuổi thanh xuân của nhau. Trên lý thuyết là vậy, có lẽ rằng Gia Kỳ yêu tôi cũng như tôi cũng có thể khẳng định tôi yêu Gia Kỳ nhưng tại, tại sao bao nhiêu năm nay, chỉ một câu nói đơn giản là: anh yêu em hay em yêu anh mà khó với chúng tôi đến vậy. Hay là do chúng tôi quá quen thuộc với nhau, một phần vì sợ nếu nói ra điều ấy thì thậm chí là bạn thân cũng không thể trở thành???

Không, có lẽ là riêng tôi mà thôi!

Mười năm, không ngắn, nhưng cũng không dài để kết thúc cho một tình bạn...và có lẽ, tình bạn của chúng tôi cũng nên có một cái kết thích đáng. Tôi không thể làm nữ tuổi thanh xuân của tôi cũng như tuổi thanh xuân của Gia Kỳ.

Là tôi nghĩ như thế, còn với Gia Kỳ, không biết cậu ấy nghĩ sao?

Lần này, tôi cũng cần phải cảm ơn mama đại nhân, nếu không có người nhắc nhở, thì chúng tôi sẽ mãi như vậy đến hết đời sao?

Không, tình bạn nên kết thúc ở đây thôi.

Tôi quả quyết như vậy và quyết định cho bản thân mình không nên nhu nhược nữa. Có thể trước kia tôi nhu nhược cũng chẳng sao, tôi ngốc cũng không hề gì, giờ đây, vấn đề tôi bắt nạt Gia Kỳ hay Gia Kỳ bắt nạt tôi cũng không thể thành rào cản cho tình cảm của tôi. Trước màn đêm u tịch, tôi đứng gần lan can, ngắm nhìn màn đêm lần cuối. Tôi không thích hát cho lắm, nhưng hôm bữa rảnh nên bật TV xem có gì hay không và xem được clip rất hay, đến hiện tại, tôi cất lên tiếng hát đầy truyền cảm “Từng ngày trôi qua mau lòng em bỗng nhớ anh nhiều hơn

Muốn nắm lấy đôi bàn tay của anh

Rồi giật mình vì ngày hôm qua anh trao em

Ngàn lời yêu thương vỗ về, cho em một tình yêu

Có những khi em rất buồn vì chúng ta không hiểu nhau

Nhưng nếu mỗi ngày được trông thấy anh cười thì em sẽ thật vui

Biết tính em hay khóc rồi anh hãy đến cho em niềm vui

Em khẽ cười rồi nói với anh một lời mình đừng xa anh nhé

Chạm vào đôi tay rồi ôm lấy anh thật nhanh,

mong rằng anh sẽ yêu em nhiều

từng nhịp đập trong con tim em sẽ mãi yêu mình anh

đặt nụ hôn nhẹ lên chiếc môi của anh

em mỉm cười cảm ơn cuộc đời
rồi thời....”

Xoảng!

Một giọng nam vang lên, pha chút cáu giận “Con mẹ nó, nửa đêm gào rú cái gì không biết, có ngậm mồm lại cho ông đây ngủ không? Mẹ kiếp, nửa đêm nửa hôm nhà ai chết mà khóc rên rỉ, điếc tai quá đi!”

Mặt tôi đen hơn đất nồi

Con mẹ nó, không lẽ giọng tôi lại kinh khủng tới vậy

Lửa hận trong lòng tôi bốc cao ngọn ngụt, tôi tiếp tục gào lên

“Từng ngày trôi qua mau lòng em bỗng nhớ anh nhiều hơn

Muốn nắm lấy đôi bàn tay của anh

Rồi giật mình vì ngày hôm qua anh trao em

Ngàn lời yêu thương vỗ về, cho em một tình yêu

Có những khi em rất buồn vì chúng ta không hiểu nhau

Nhưng nếu mỗi ngày được trông thấy anh cười thì em sẽ thật vui...”

Xoảng!

Choang!

Liên tiếp mấy chiếc cốc thủy tinh được ném ra ngoài cửa sổ

Hừm

Ta điên đấy

Ta biến thái đấy

Có sao không?

Để xem, tôi xem nhà ông còn bao nhiêu cốc để ném

Choang!

“Từng ngày trôi qua mau lòng em bỗng nhớ anh nhiều hơn

Muốn nắm lấy đôi bàn tay của anh

Rồi giật mình vì ngày hôm qua anh trao em

Ngàn lời yêu thương vỗ về, cho em một tình yêu

Có những khi em rất buồn vì chúng ta không hiểu nhau

Nhưng nếu mỗi ngày được trông thấy anh cười thì em sẽ thật vui”

Choang!

“Biết tính em hay khóc rồi anh hãy đến cho em niềm vui

Em khẽ cười rồi nói với anh một lời mình đừng xa anh nhé

Chạm vào đôi tay rồi ôm lấy anh thật nhanh”

Choang!

“mong rằng anh sẽ yêu em nhiều

từng nhịp đập trong con tim em sẽ mãi yêu mình anh”

Choang!

Hừm, thử xem nhà ông còn cốc không mà ném!

Giọng nói đó lại cất lên “Con mẹ nó, không biết giống dờ ở phương nào, còn không mau ngậm miệng lại cho ta, bằng không ta cho người cả vài chiếc cốc nữa “

Xem ra, lần này tần âm lại to hơn hẳn bởi một lí do không thể coi thường: ông già bên hang xóm bắc loa À há

Vui nha!

Tôi lại thiện tình hét lên, à nhầm, hát lên

“Một con vịt xòe ra hai con thằn lằn con

Cùng nhau cắn nhau đứt con chim non

Trên cành cao hót líu lo, hót líu lo

Em yêu chim, cô giáo em

Miệng hay cười vì mắt cô long lanh

Cô yêu bố, bố là tất cả

Bố ơi bố ơi! Bố là một con vịt

Xòe ra hai con thằn lằn con, cùng nhau cắn nhau đứt con chim non

Trên cành cao, hót líu lo, hót líu lo

Em yêu chim, cô giáo em

Miệng hay cười vì mắt cô long lanh

Cô yêu bố, bố là tất cả

Bố ơi bố ơi! Bố là một con vịt

Xòe ra hai con thằn lằn con, cùng nhau cắn nhau đứt con chim non. Ô zê”

Rầm!

Cánh cửa nhà tôi trở nên dị hình dị dạng, tôi chớp mắt mấy cái nhìn cái đầu bốc khói của chị hai “Mẹ kiếp, em có định cho bé con nó ngủ không? Nửa đêm nửa hôm gào thét cái gì đó! Nổi đồng à!”

Tôi cười giả lả

“Đâu có, em nào dám phá phĩnh giấc ngủ ngàn vàng của chị, tại em đang đấu tần số âm thanh với lão già nhà hang xóm mà!”

Trên thực tế, mặt tôi vô cùng ngây thơ vô số tội

Còn mặt chị hai thì đen hơn bất cứ ai

Anh rể cũng chui từ trong phòng đi ra, cảm phần nói “Tiểu Khuê, anh van em, anh năn nỉ em, em có phát tiết thì về mà phát tiết với Gia Kỳ nhà em chứ em đừng hành hạ vợ chồng anh mà tội nghiệp!”

Tôi ngượng nghịu gãi đầu, mặt tỏ ra nịnh nọt

“Thôi, để em hát bài khác cho anh rể với chị nghe nha!”

Anh rề “...” Cảm giác muốn ngất xỉu tại chỗ
Chị hai “ @_@” kinh hoàng tới mức không lên tiếng
.Tôi: ^o^ em vô can mà anh chị!!!

Sáng sớm hôm sau, tôi đứng ngoài lan can tập thể dục thì thấy có một ông tầm khoảng 40-50 tuổi, mặt hung hãn hướng về phía nhà tôi, ánh mắt như chỉ trực ăn tươi nuốt sống Không phải do trí tưởng tượng của tôi phong phú mà do tôi thích náo nhiệt lên có chào hỏi ông bác đó vài câu, nào ngờ ông ta mắng luôn “Con bé kia, lần này ta cảnh cáo nha, mà mà còn rống lên lúc nửa đêm thì mà chết với ông?”

Tôi mặt mũi vô cùng sống động, giả vờ mắt ươn ướt, khăn chấm nước mắt mà tha “Cháu vô cùng sorry ông, cháu quả thực không muốn vậy đâu...”

Thấy ông bác nguôi giận, tôi nói tiếp “Mà cháu còn muốn hơn vậy”

Nói rồi tôi chuồn thẳng, mặc cho ông bác đứng độc thoại chửi thề!

Hi!Hi!

Mới sáng sớm, tôi sang nhà Gia Kỳ lôi cậu ta đi mua sắm một số thứ đồ linh tinh rồi nhân tiện dẫn cậu ta đi ăn sáng luôn Gia Kỳ tay ôm đồng hồ mà trông đến thảm, nhưng xin lỗi nha, tôi sẽ còn mua thêm nhiều hơn đó Ngồi uống cà phê tại một quán mới mở, chậm rãi thưởng thức hương vị của ngày mới, Gia Kỳ mới ung gung hỏi “Tiểu Khuê, cậu định xử lí vấn đề mà mẹ cậu đề cập hôm trước như thế nào?”

Tôi không nhanh, không chậm đáp

“Để mai tính!”

Mặc dù tôi biết kẻ nào đó mặt đen ngòm từ lâu, nhưng, thôi kệ đi

Hai hôm sau, tôi tính qua rủ Gia Kỳ đi uống trà chiều thì biết cậu ta đã đi công tác mất hút, báo hại tôi phải ngồi một mình ở quán trà Đời ấy à, người tính không bằng trời tính

Suy nghĩ cả hai ngày trời, tôi tính nói chuyện với Gia Kỳ một chút nhưng cậu ta bận nên tôi đành chờ cậu ta đi công tác về vậy Chị hai nói “Đợi chờ là hạnh phúc!”

Mà sao tôi thấy, năm ngày cứ như là năm năm, ôi trời ơi, thời gian sao mà lâu thế

Tôi đành đến nói chuyện với chị Mai một chút thì chị bận với công việc nghiên cứu khoa học vĩ đại, đã vậy còn bỏ bé con cho tôi trông nom Nhìn đứa trẻ đang nằm ngoan trong nôi, tôi mỉm cười hiền dịu

“Chị à, sao chị cười còn khó coi hơn khóc vậy?”

Là Tiểu An

Tôi lờm nó một cái, không quên châm biếm đả kích

“Còn không ngâm mồm em lại cho bé con ngủ, bằng không chị sẽ khiến cho em cả đời này không nói được”

Thằng bé hãi hùng nhìn tôi, hai tay ôm ngực “Chị định giở trò gì?”

Tôi cười xòa, lấy tay xoa tóc nó tới mức thành tổ quạ trên đầu mười thoi. Thực tình, thằng nhóc này không hề đáng ghét chỉ là độc mồm độc miệng thôi. Nghĩ kĩ thì thời gian tôi với nó biết nhau cũng không quá nhàm chán, càng nhìn nó, tôi lại nghĩ tới tên yêu nghiệt đang ở nước ngoài kia “Tiểu Khuê, chị nhớ anh Gia kỳ đấy hả?”

Tôi nói “Vớ vẩn nào, chị nhớ cậu ta hồi nào, đừng suy bụng ta ra bụng người như thế!”

Tiểu An “Mẹ em dạy rằng, không nên dung thành ngữ lung tung như thế, làm như vậy sẽ làm mất đi sự trong sáng của văn hóa dân tộc. Mẹ em còn nói rằng, chị chính là người loạn ngôn nhất mà mẹ em từng gặp. Nghĩ kĩ thì kể ra mẹ em nói đúng, chị thật là xàm ngôn! Hừ! Muốn ăn lại gặp cho người! Nhớ Gia Kỳ thì cứ nói là nhớ, việc quái gì phải phủ nhận.”

Với tay uống cốc nước, Tiểu An lại tiếp tục làm một tràng

“Bà chị già của tôi ơi, còn thiếu chút nữa thì cả thế giới đều biết anh Gia Kỳ yêu chị mà chỉ có mỗi đồ ngốc không tim không phổi nhà chị mới không nhận ra điều đó thôi. Hừ, có mỗi một câu I Love Y mà cũng không nói nổi, hừ, hai người đừng để em khinh bỉ tới vậy chứ?”

Yêu tôi, Gia Kỳ yêu tôi sao

Tiểu An ngán lên “nhìn cái mặt chị ngu chưa kìa”, nó đứng lên ghế, lấy tay gõ vào đầu tôi mấy cái rồi nói “Chứ chị không biết sao hả? đồ ngốc?”

Mặt tôi lại đực ra

Thằng nhóc dầy dụa một hồi, sau đó nản trí ôm đầu mà kêu tha

“Ôi giờ ơi, sao tôi lại có một bà chị họ nào thiếu i ốt trầm trọng tới vậy? Ông trời ơi, sao trên đời có người ngốc như chị chứ? Bao nhiêu năm qua rồi mà chị không nhận ra tình cảm của anh Gia Kỳ giành cho lại vẫn còn mù mờ nghĩ là Gia kỳ không thích chị. Mẹ ơi, cái thời niên thiếu nông nổi thì không nói làm gì, già đầu với nhau rồi mà vẫn còn ngu, hừ, ngu không chịu được!”

Ngu cái đầu người, người tưởng người đứng đó giảng triết lí tình yêu với bản cô nương thì nhà người có quyền bóc mẽ bản cô nương chắc, hừ

Tiện tay, tôi đá thằng nhóc một chưởng khiến nó ôm hôn ghế sofa Hừ

May cho nhà người là là người lương thiện không pha tạp chất, là thứ vàng mười đã qua thử lửa nhé!

Không hề nao núng, tôi gọi điện thoại cho thư kí của Gia Kỳ xem cậu ta ở đâu Tại Luân Đôn

Mười năm cho tình bạn, và nửa sau sẽ là như thế nào tôi sẽ cho cậu tự quyết định. Gia Kỳ, đợi tôi!

Đối mặt với cậu ở tháp đồng hồ, tôi mỉm cười đứng chờ cậu

Có lẽ, đây là lần đầu tiên với tôi và là lần cuối cùng để kết thúc tình bạn trong sáng của chúng ta Tôi nhìn thẳng vào mắt Gia Kỳ

“Gia Kỳ, tôi muốn hỏi cậu ba câu, và cậu phải trả lời thành thật cho tôi biết!”

“Ừ, nói đi!”

“Cậu có yêu tôi không?”

“Có”

“Cậu có đồng ý để tôi bắt nạt cả đời không?”

“Có”

“Và..tôi không muốn làm bạn với cậu nữa”

Gia Kỳ nnghe xong nhìn có vẻ choáng váng, đau khổ nói “ Cậu nói lại xem, cậu vừa nói cái quái gì?”

Tôi nhìn cậu, nhìn mọi người xung quanh

Tiến một bước, tôi nói “Em yêu anh, Gia Kỳ!”

Tiến thêm bước thứ hai, tôi nói “Em không cho phép anh bắt nạt em và tuyệt đối không cho phép người khác bắt nạt anh, trừ em”

Tiến đến bước thứ ba, tôi nói “Yêu em là nghĩa vụ của anh, còn cả thế giới cứ để em lo”

Bước đến sát Gia kỳ,tôi nói “ Yêu thế đủ rồi, mình cưới nhau thôi!”

Mặc kệ tất cả mọi người nhìn hai chúng tôi, tôi kiễng chân lên, tay vòng lấy ôm cổ anh, môi tôi áp vào làn môi lạnh của anh Gia Kỳ à, em sẽ làm tan chảy tang băng bắc cực vạn năm là anh

Đời này kiếp này, em nữ yêu anh mất rồi, thôi đành phải tiếp tục yêu thôi Không biết có phải là do ảo giác hay là tôi đnag mê man trong sự ngọt ngào của men tình, giọng anh thì thào bên tai tôi “ Chỉ cần em chịu lấy anh, anh nguyện cho em bắt nạt anh cả đời!”

Tôi cười híp mí, cắn vào má ai đó “Không xong rồi Gia Kỳ ơi, em yêu anh mất rồi!”

Xung quanh là tiếng hú hét, tiếng vỗ tay của mọi người xung quanh Có tiếng trẻ con lanh lảnh “Tiểu Thanh, cậu coi, bọn trẻ bây giờ thật hiếu động!” nói rồi, hôn chụt vào má cô bé Cô bé dẫm chân tại chỗ, nhăn nhó “Tiểu An, cậu dám bắt nạt tớ! Tớ không tha cho cậu!”

Nhìn hai đứa trẻ vui đùa, Gia Kỳ tóm lấy eo tôi, nhanh chóng bế phốc tôi lên “Giang Tiểu Khuê, anh cho phép em kêu đến khản cổ thì cũng chẳng ai

đến giúp em đâu..”

Tôi đỏ mặt la lối, dấy dựa “ Gia Kỳ, đồ khốn nhà anh, anh vừa hứa là không bắt nạt em cơ mà!”

Kẻ nào cười nham hiểm “Để coi, ai bắt nạt ai!”

_____The end_____

Cúc Tiên xin chào tất cả mọi người!

Cảm ơn mọi người trong 5 tháng vừa qua, mọi người luôn ủng hộ và dõi theo cuộc hành trình của bạn Giang Tiểu khuê. Thực lòng, khi phải kết thúc truyện, mình cũng không muốn kết thúc đâu nhưng không thể để Gia Kỳ ngàn năm chờ đợi bạn Tiểu Khuê được Câu chuyện của Kỳ-Khuê sẽ còn tiếp tục nếu các bạn muốn tớ viết thêm chương ngoại truyện Thành thực thì đến tháng 7 là thi THPT quốc gia rồi, thời gian mình viết truyện có lẽ là rất rất ít, bà kính mong các bạn thông cảm Và điều mình mong mỗi hơn nữa là, mình muốn được các bạn cho mình biết cảm xúc, suy nghĩ sau khi các bạn đọc xong “Ai bắt nạt ai”

Một lần nữa cảm ơn các bạn và đặc biệt là các bạn: Sakusaku Naruhina, Anh Sin”s, nhiên nhí nhảnh,...và một số bạn khác luôn quan tâm, động viên Cúc tiên! Cảm ơn nha